

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KIMBERLEY FREEMAN

Zümrüt Selaleleri

Sisters
Planet

Gözyaşlarınıza eşlik edecek
biri varsa yanınızda,
kalbinizdeki boşluk sizi ne
kadar ısızlaştırabilir?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ROMAN

**Gözyaşlarınıza eşlik edecek biri varsa yanınızda,
kalbinizdeki boşluk sizi ne kadar ıssızlaştırabilir?**

Violet Armstrong 1926 yılında Zümrüt Kaplıca Otelinde çalışmaya başladığında aklındaki tek şey, artık çalışacak durumda olmayan annesine bakmaktır. Ancak ötekileştirilenlerin dünyasında yer alsa da kalbine yenik düşerek ünlü Honeychurch-Black Ailesi'nin vârisine âşık olur. Bir gece kuvvetli bir kar fırtınasının gelmesiyle o tutku dolu aşkı da kara gömülür. Ta ki karlar eriyip o gecenin sırrı ortaya çıkana kadar...

Seksen sene sonra Lauren Beck, erkek kardeşinin vefatından sonra annesinin baslocu tavırlarından sıyrılarak, kendi ayakları üstünde durmaya karar verir. Görkemli Zümrüt Kaplıca Otel'i'nin karşısındaki kafede çalışan Lauren, eski otelin restorasyonuyla ilgilenen bir mimarla tanışır. Arkadaşlıklar devam ederken, Lauren 1926 yılında yaşanmış doludizgin bir aşkın mektuplarını keşfeder. Ancak keşfi bununla da sınırlı değildir... Unutulmuş bir trajedinin peşine düşen Lauren, yüzleşeceği gerçekle kendi hayatını da değiştirecek riski göze alabilecek midir?

Büyükannesinin hayatındaki unsurlardan esinlenen Kimberley Freeman, Zümrüt Şelaleleri'nde gizemi, kalp kırıklığını ve farklı hayatlardaki aşkı anlatıyor. Ötekileştirilenlerin dünyasında siz de kendinizden bir parça bulacaksınız...

₺20,00

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

[instagram.com/arkadya_kitap](https://www.instagram.com/arkadya_kitap) [facebook.com/ArkadyaKitap](https://www.facebook.com/ArkadyaKitap) twitter.com/ArkadyaKitap

Hiç hayatın sana ait değilmis gibi
hissettiğin oldu mu?
Sanki senin için önceden çizilmiş
bir yolda çaresizce akıp
gidiyormussun gibi...

ARKADYA YAYINLARI

ZÜMRÜT ŞELELELERİ

KIMBERLEY FREEMAN

Özgün adı: Evergreen Falls

Yayın Yönetmeni: Bülent Oktay

Çevirmen: Duygu Parsadan

Editör: Yasemin Büte

Düzeltili: Çağla Dirice Çakır

Son Okuma: Burcu Balaban

Sayfa Tasarım: Kübra Yeşilyurt

Kapak Tasarım: İlknur Muştu

EKOSAN MATBAACILIK

Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No:1 (Taral Tarım Binası)

Zeytinburnu - İstanbul

Cilt: Ekosan Matbaacılık, İstanbul

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

1. Baskı: Temmuz 2016

ISBN: 978-975-999-995-7

© Kimberley Freeman, 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla Hachette Australia PTY LTD'den alınmış olup Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi'ne aittir. Yayınevinin izni olmaksızın kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARKADYA YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi

No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul

Tel.: 0212 – 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69

Faks: 0212 – 544 66 70

info@arkadya.net

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Arkadya Yayınları, Beyaz Balina Yayınları'nın tescilli markasıdır.

Zümriit Selaleleri

KIMBERLEY FREEMAN

İngilizceden Çeviren

Duygu Parsadan

Stella Vera'nın anısına

Giriş

1926

Sürekli ‘ceset’ deyip durmaları, Flora’nın çılgık atma isteğini artırıyordu. Erkeklerin genelde yaptığı gibi yeterince sessiz olmayan fısıltılarla konuşuyor ve durmadan bu kelimeyi tekrarlıyorlardı. “*Cesedi* burada öylece bırakamayız.” “*Cesedi* havuza bırakırsak boğulmuş gibi görünebilir.” “Ama *cesedi* incelediklerinde ciğerlerinde su olmadığını görecektlerdir.” Ve bunun gibi pek çok cümle. Flora ise zihninin korkunç parmaklıkları ardına hapsolmuş bir haldeydi. O zavallı, solgun cesedi bulduğundan beri hiçbir şey düşünemiyor, açık kapıdan içerisiz ve karanlık vadiyi çevreleyen okalıptüs ağaçlarını sallayan soğuk rüzgârla birlikte titriyordu.

“İhtiyar öğrenirse,” dedi Tony sigarasından kısa bir nefes çekerek, “kesenin ağzını anında kapatır. O zaman Flora hiçbir şey alamaz.”

Flora paranın umurunda bile olmadığını söylemek istedi. Daha dün nefes alıp ağlayan gerçek bir insanın cesedi önünde dururken, ölümün ona hiç bu kadar büyük ve gerçek görünmediğini düşünüyordu. Dudaklarını hafifçe kımıldattı, ama hiçbir ses çıkaramadı.

“Ne yapmak istiyorsun, Florrie?” diye sordu Sweetie.

“Onunla konuşmanın bir anlamı yok,” dedi Tony, gaz lambasının zayıf ışığı altında başını iki yana sallayarak. “Kendini toplaması için birkaç bardak viskiye ihtiyacı var. Bakın, emin olmamız gereken tek şey bunu kimsenin bilmemesi. Bir kaza gibi görünmesi gerek. Patikada yürürken düşmüş gibi.”

“Bu karda mı? Buna kim inanır ki?”

“Kendine bu insanın ne kadar itibarı vardı diye bir sor,” dedi Tony. Ardından –yüce Tanrım– rugan ayakkabısının ucuyla cesedi biraz dürttü. Ceset hafifçe havaya kalktıktan sonra tekrar yere yığıldı. “Pek iyi bir vatandaş sayılmaz.” Flora’nın onu dinlediğini fark etmiş olacak ki söylediklerini toparladı. “Kusura bakma, Florrie. Sadece mantıklı davranıyorum. Bize güvenmek zorundasın.”

Flora, başını şok içerisinde sallayarak onu onayladı. Olanlara hâlâ bir anlam veremiyordu.

“Peki, onu ne kadar uzağa bırakmamız gerek?” diye sordu Sweetie.

“Şelalenin mümkün olduğunca yakınına bırakacağız.”

Sweetie, tamam dercesine başını salladı. Tombul elleriyle cesedin cansız bacaklarını kavramak için eğildi. Flora yardım etmek için atıldığı sırada, Tony onu nazik fakat kararlı bir şekilde geriye itti.

“Sen burada bekle. Bu halde işimize yaramazsın. Ayrıca dışarı zehir gibi soğuk. İki cesetle birden uğraşmak istemem.” Kapıdan dışarı fırlattığı sigara izmariti karların üzerine düşerek söndü.

Flora onların gidişini seyretti. Karanlık ve soğuk havada ağır ağır uzaklaşarak küçük birer gölgeye dönüştüler. Ardından PDF Kütüphaneleri <http://www.pdfkutuphanesi.org/> boldular.

Yağmur yağmaya başlamıştı. Karanlık gökyüzünden düşen iri yağmur damlaları sessizce karların üzerine iniyordu. Flora soğuktan uyuşan parmaklarıyla kapıda onların dönüşünü beklemeye koyuldu.

Yağmur onların derin ayak izlerini ve aralarında sürükledikleri cesedin kollarının bıraktığı izi silecekti. Öte yandan cesedi de ıslatacak, ona ıslak bir kefen ve sırlıslıkla bir mezar olacaktı. Flora başını ellerinin arasına alarak ağlamaya başladı. Yaşadığı şok, hayal kırıklığı, kayıp ve hiç şüphesiz sonrasında yüzleşeceği korkular yüzünden ağlıyordu. *Zavallı Violet*, dedi içinden defalarca. *Zavallı, zavallı Violet*.

Birinci Böhüm

2014

Eğer erkekler konusunda biraz tecrübeli olsaydım ve ilk işinde çalışan otuz yaşında bir bakire olmasaydım, Tomas Lindegaard ile boşboğaz bir şapşal gibi görünmeksizin nasıl konuşacağımı bilebilirdim.

“Her zamankinden mi?” diye sordum, Tomas kasaya yaklaşırken. “Biliyorsun, masaya oturup servisi bekleyebilirsin. Tabii istersen. Ya da oturma. Yani akıl vermek istemem.”

Tomas gülümsedi. Gülümseyince parlak, mavi gözlerinin kenarları kırışıyordu.

“Bugün farklı bir şey sipariş edip seni şaşırtabilirim.”

Güldüm. Ardından fazla yüksek sesle güldüğümü fark edip, ansızın sustum.

“Bir sade kahve,” dedi Tomas.

“Ama bu her zamanki... Ah.”

Tomas yeniden tebessüm edince, gülümseyerek karşılık verdim. Her seferinde olduğu gibi yine bir anlığına kendimden geçmiştım. Tam o sırada Bayan Tait’in içeri girdiğini gördüm ve ona yardım etmek için hızla yanma yöneldim. Her ne

kadar özgür bir kadın olmak istese de bastonu ve kireçlenmiş eklemeleri yüzünden otururken yardıma ihtiyaç duyuyordu.

“Teşekkürler, tatlım,” dedi yerine yerleşirken. “Bir latte, bir de sigara, lütfen.”

Bayan Tait her seferinde bu şakayı yapıyordu. Sigarayı bırakalı otuz yıl olmuştu ama onu her gün, en çok da kahve içerken özlüyordu.

“Hemen,” diyerek tezgâhın başına döndüm. Penny kahve makinesini çalıştırmıştı. Buharın sesi, kafenin gürültüsünü ve müziğin monoton ritmini bastırıyordu. Tomas her zamanki masasına, kafenin tam ortasına oturmuştu.

Penny bana baktı. Ardından başıyla Tomas’ın masasını işaret ederek manalı bir şekilde gülümsedi.

Omzumu silktim. Her gün iletişim kuruyor olsak da Tomas’a olan ilgimin karşılıklı olduğundan emin değildim. Tomas, tarihi Zümrüt Kaplıca Oteli’nin restorasyonu için çalışan bir grup mimardan biriydi. Odaları tasarlamak ve kalbimi kırmak için Danimarka’dan buraya gelmişti. Penny’nin sahibi olduğu kafe ise Zümrüt Kaplıca Oteli’nin yenilenen doğu kanadının ucunda yer alıyordu. Tomas’ın Penny ile daha çok ilgileneceğinden emindim. Herhalde benim gibi solgun kaşları olan sıska bir sarışın, anne tarafından İspanyol genleri taşıyan ve atletik bir vücudu olan Penny ile boy ölçüşemezdi.

Penny önüme iki fincan sürdü. Birinde Bayan Tait’in lattesi, diğesinde de Tomas’ın sade kahvesi vardı. “Önce Bayan T’ninkini götür,” diye tavsiyede bulundu alçak sesle. “Sonra biraz oyalan, tamam mı? Nasıl oyalanacağını biliyor musun?”

Evet dercesine başımı salladım. Bayan Tait’e lattesini verdikten sonra Tomas’ın kahvesini götürdüm.

“Teşekkürler, Lauren,” dedi Tomas. İki şeker paketini baş ve işaret parmakları arasında salladıktan sonra kahvesine boşalttı. “Bu sabah kafe pek sakın, değil mi?”

Bu oyalanmak için bir fırsattı. “Evet, ama yoğun olması daha çok hoşuma gidiyor. İnsan kendini ritme kaptırıyor.”

Sohbet. İşte sohbet ediyordum. Sandığım kadar zor bir şey değildi.

“Biraz bana eşlik etmek ister misin?” diye sordu Tomas hoş bir tebessümle.

Bu teklifiyle heyecandan bedenim karıncalandı. Penny’ye gözücuyla baktığımda, bana oturmamı işaret ettiğini gördüm. Tezgâhın altındaki çantamda duran telefonumun çalmaya başladığını duysam da önemsemedim. Havadan sudan konuşmaya başladık. Önce basit konulardan açılan sohbetimiz yavaşça derinleşti. Tomas boşanmıştı, çocuğu yoktu. Göz teması kuruyor, gülüyorduk. Flört. Flört ediyorduk. Bu düşünce adeta içimi ısıtmıştı. Telefonumun tekrar çaldığını duydum.

O esnada Penny omzumda bitiverdi. “Affedersin, Lauren.” dedi yine çalmaya başlayan telefonumu bana uzatarak. “Annen arayıp duruyor. Acil bir şey olabilir.”

Beş harfli ANNEM kelimesi, telefonun ekranında yanıp söniyordu. “Özür dilerim,” dedim Tomas’a. “Açsam iyi olacak.”

“Tabii,” diyerek kahvesini bitirdi Tomas. “Ben de artık gideyim.”

Telefonu Penny’den alıp, hızla dergi standının arkasındaki köşeye yöneldim. “Anne?”

“Neredeydin? Üç kere aradım!”

“İşteyim. Her şeyi öylece bırakıp seninle...” Derken onunla bu kadar sert konuşmamaya karar verdim. “İşteyken telefona bakmam zor oluyor, hepsi bu. Bir müşteriye servis

yapıyordum.” Omzumun üzerinden geriye baktım. Tomas gitmişti. Ama masaya bir şey bırakmıştı. O tarafa yöneldim.

“Açmayınca endişelendim. Neden o kadar erken gittin ki?”

“Sabah mesaisi. İşe gidecek olanlar için.” Masada plastik anahtarlığa takılmış bir anahtar duruyordu. Anahtarlığın bir yüzünde *Tomas Lindegaard* yazıyordu. Diğer yüzünü çevirdiğimde ise *Eski Batı Kanadı* yazdığını gördüm. Kafenin kapısını açıp dışarı baktım. Caddenin her iki tarafında da arabalar ve uzun çam ağaçları bulunuyordu. Uzaktaki bir adam, çim biçme arabasıyla yaya yolunu düzenliyordu. Henüz, şelalelerin yakınına park etmek için yer arayan ve yavaşça gezinen turist arabaları görünmüyordu. Tomas da görünürlerde yoktu.

“Affedersin. Ne kadar endişelendiğimi biliyorsun,” dedi annem.

“Evet, ne kadar endişelendiğini biliyorum.” Anahtarı küçük, siyah önlüğümün cebine koyarak kapının ardımdan kapanmasına izin verdim. Penny, Bayan Tait’in boş fincanını alırken bir yandan da onunla sohbet ediyordu. Onun dışında kafe boştu. “Acil mi?” diye sordum anneme.

“Pek sayılmaz. Sadece... Adam’ın kitapları...” Kelimeler boğazına dizildi.

“Ben alırım,” dedim kararlılıkla. “Onları buraya yolla.”

“Yani kalacaksın, öyle mi?”

“Evet, elbette.” Az sonra duyacağımı bildiğim şeyler için kendimi hazırlayarak derin bir nefes aldım.

“Orası eve çok uzak.”

“Artık ev *burası*.”

“Benim tüm endişem.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
Endişe. Yine o kelime.

“Ben burada iyiyim,” dedim. İyiden de fazlasıydı. Hiç olmadığım kadar iyiydim. Tazmanya’nın kıyısındaki evimden uzakta, Sidney’in ardındaki Blue Mountains’te tek başına yaşıyordum. Diğerlerinin gencecik yaşta keşfettiği şeyleri yapmayı öğreniyordum: Kira ödemek, kendi çamaşırlarımı yıkamak, alışveriş için bütçe ayırmak... Olması gerekenden çok daha geç kalmıştım.

“O kadar uzakta olman doğru değilmiş gibi geliyor. Ev sensiz çok boş ve... İyi olduğuna emin misin? Ben... Bir şeyler ters gitsin istemem.”

Annem günde iki-üç kez beni arıyor ve günde iki-üç kez bir şeylerin ‘ters gitmesinden’ duyduğu endişesini dile getiriyordu. Bu öyle sinirlerimi bozuyordu ki dişlerimi sıkmakla kalmıyordum, dahası kalbime bir ağırlık çöküyordu. Biz alelade bir aile değildik. Ben alelade bir evlat değildim. Alelade olan hiçbir şeyimiz yoktu.

“Söz veriyorum,” dedim yüzüncü defa, “benim için endişelenmene gerek yok.”

Annem bir iç çekti. “Bunun sözünü kimse veremez.”

“Biraz daha telefonda kalırsam işimi kaybedeceğim,” diye yalan söyledim. “Bu sabah çok yoğunuz. Kitapları buraya yolla. Akşamları oyalanacak bir şeyim olur.” Akşamlar oldukça uzun ve boş geçiyordu. Televizyonun alıcısı doğru düzgün çalışmıyordu. Ayrıca şimdiye kadar tek arkadaşım Penny idi. Ama ondan her akşam beni eğlendirmesini bekleyemezdim. Bu yüzden bir fincan çay ve bir dilim meyveli kekle erkenden yatağıma girip, eski magazin dergilerini karıştırmayı alışkanlık edinmiştim.

“Tamam, yollarım. Ama...”

“Hoşça kal, anne.”

Telefonu çantama koyup işimin başına dönerken Penny beni seyrediyordu.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Her zamanki gibi,” diye yanıtladım.

Tomas’ın anahtarını uzunca bir süre sonra hatırlayabildim. Eve gittiğimde önlüğümü yatağıma üstüne atıp, doğruca banyonun yolunu tutmuştum. Zümrüt Şelaleleri’ndeki evim, Bayan Tait’in evinin hemen arkasındaydı ve kafeye beş dakikalık yürüme mesafesindeydi. Banyom sadece kollarımı açabileceğim genişlikte olsa da küveti yeterince derindi. Ayrıca küvetin yanında, kapalı ve müstakil bir bahçeye bakan bir penceresi vardı. Bir süre küvette uzanıp köpüklerin tadını çıkardıktan sonra kirlileri çamaşır makinesine attım. Tam o sırada makinenin içinde tıkırdayan bir şey duydum. Anahtarı kirli önlüğümün cebinden çıkarırken kendimi biraz suçlu hissettim.

Mikrodalga fırında ısıttığım hazır yemeğimi yedikten sonra, mutfak tezgâhına bıraktığım anahtarı inceledim. *Tomas Lindegaard*. Ne güzel bir soyadıydı. Pencerenin ardına akşam karanlığı çökmüştü. Şantiye alanı boşalmış olsa gerekti. Hatta Penny, kafenin kapısındaki ‘Kapalı’ tabelasını çevirmişti. Proje süresince Tomas’ın nerede kaldığını biliyordum. Kiraladığı arabayı dört blok ötedeki uzun, meşe ağaçlarıyla sıralı bir yolun sonundaki evin önünde görmüştüm. Kapısını çalmayı düşündüğümde kalp atışlarımın hızlandığını hissettim.

Bornozumu çıkarıp temiz bir tişörtle kot pantolonumu giydim. Ardından ayakkabılarımı giyerek evden çıktım.

Akşam Ücretsiz PDF Kitap Arşivi. <http://www.yeniokul.org>

ağaçlarının kokusu vardı. Yaz başında buraya taşındığımdan beri üç ay geçmişti. Mart ayındaydık ve sıcaktan bunaldığım tek bir gün bile geçirmemiştim. Hafif bir rüzgâr esiyordu. Soluk, amber rengi gökyüzü pembe bulutlarla bezeliydi. Anayola çıkan yolu tırmanırken, ayaklarımın altındaki kuru dallar ve çam iğneleri çıtırdıyordu.

Tomas'ın arabası evin önünde değildi. İçimi büyük bir hayal kırıklığı kapladı. Ne ummuştum ki? Geçmişte yaşadıklarım, normal bir ilişki kurma şansımın olmadığı anlamına geliyordu. Yine de bunu tüm kalbimle arzuluyordum.

Bir iç çekerek eve doğru yöneldim.

Fakat eve gitmek istemiyordum. Belki hâlâ şantiyededir, diye geçirdim içimden. Zümrüt Kaplıca Otel'i'nin yolunu tuttum.

Otelin derme çatma bir güzelliği vardı. Yosun tutmuş taş duvarlarına günbatımının renkleri vuruyordu. Arsası bir kilometre öteye uzanıyordu. Göz alabildiğince uzanan vadileri ve tepeleri seyreden bir yamacın kenarında yer alıyordu. Girişin iki yanında iki büyük, yüz yıllık çam ağacı duruyordu. İkisi de bir metre yüksekliğinde, yabani otlarla ve sarı çiçeklerle dolmuş bahçe yataklarıyla çevrelenmişti. Otel 1880'li yıllarda inşa edilmiş ve en parlak dönemini yirminci yüzyılın başlarında yaşamıştı. Sonrasında ordu tarafından telgraf merkezi olarak kullanılmış ve İkinci Dünya Savaşı'nın ardından onarıma ihtiyaç duyar olmuştu. 1960'lı yıllarda yapılan gönülsüzce bir girişimle birlikte, otelin doğu kanadı düğün ve toplantılar için yeterli derecede onarılmıştı. Sonrasında o da kapatılmıştı. Geçtiğimiz yıl ise mimarlar gelmişti. Tomas da onlarla birlikteydi. Penny kafeyi kiralamıştı. Bense Tazmanya'daki ailemden kaçarak buraya gelmiş ve Penny'den iş dilenmiştim. Yerlilere turistlere, ama en çok da şantiye çalışanlarına servis

yapmışım. Zümrüt Kaplıca Otelı'nın doğu kanadı, yıl içinde açılış yapma yolunda ilerliyordu.

Ancak batı kanadı süslü, İtalyan tarzı, kemerli pencereleri ve saçakları olan orijinal, iki katlı, taş bir binaydı. Oraya yıllardır kimsenin girdiği yoktu.

Ve anahtarı bendeydi.

Şimdiye kadar hayatımı annemin sinirlerini bozmamak için pek çok şeyden kaçınarak geçirmişim. Hiç ağaca tırmanmamış, arabayla erkeklerle dolaşmamış, arkadaşlarım çağırdığında onlarla kumsala inmemişim. Gerçi pek eğlenceli biri olmadığımından nadiren arkadaşlarım olurdu. Her şeyi annemin bakış açısına göre düşünerek büyümüşüm. Şimdi elimdeki anahtarı kilide yerleştirip çevirdiğimi görse benden nefret ederdi. Usulca hışırdayan ağaçların ve uzaktaki trafiğin sesinden başka hiçbir şey duyulmayan boş inşaat alanına, son bir kez baktığımı bilse benden nefret ederdi. İçeri girip kapıyı ardımdan kapattığımı ve kendimi zifiri karanlıkta bulduğumu görse benden nefret ederdi. Ve tüm bunları o nefret edeceği için yapıyordum.

Binanın tüm pencereleri uzun zaman önce tahtalarla kapatılmıştı. Tabii elektrik de yoktu. Bu yüzden arka cebimdeki telefonumu çıkarıp ışığını yaktım. Işık çok kuvvetli olmasa da herhangi bir şeye takılıp düşmemi engellerdi. Etrafımı aydınlattığımda bir tür antrede olduğumu fark ettim. Parkeleri şişmişti. Yüksek tavanları ve soyulmuş pervazları vardı. Lekeli duvarlardaki duvar kâğıtları köşelerden sarkmıştı. Telefonumun

yüzlerce pırıltı halinde duvara yansdı. Soluk aldığımda ciğerlerimi dolduran tozlar, otuz saniye boyunca durmaksızın öksürmeme neden oldu.

Bir süre antrenin ortasında durup, binanın geçmişte nasıl göründüğünü ve birkaç yıl içinde, Tomas ve ekibi onu restore ettiğinde nasıl görüneceğini hayal ettim. Onu bu şekilde gördüğüm için kendimi tuhaf bir şekilde ayrıcalıklı hissediyordum. Geçmişin katmanları saf ve el değmemiş bir şekilde etrafımı kuşatmıştı.

Telefonumun ışığıyla etrafıma bakındım. Bir yanda kollara ayrılan bir koridor, diğer yanda ise merdivenler vardı. Merdivenlerin sağlamlığına güvenmediğimden doğruca koridora yöneldim. Birkaç boş odayı geçtikten sonra kendimi geniş bir bulaşıkhanede buldum. Yerler eğrilmiş çinilerle döşeliydi. Duvarlardan biri, kocaman, dökme demir bir ocağın arkasında kalmıştı. Büyük, dört köşe lavabolar tozla kaplıydı. Pencerelerdeki tahtalardan biri eksikti. Kirli camın ardında, dış merdivenlerden birinin alt kısmı görünüyordu. Girişinde 'DİKKAT, GİRİLMEZ' yazan bir tabela asılıydı. Kendimi ansızın suçlu hissetmiştim. Buradan çıkmam gerektiğini biliyordum.

Tekrar koridora girerek antreye döndüm. Fakat kapıyı açmak istediğimde açılmadığını fark ettim. Kapının bu tarafında anahtar deliği yoktu ve kapı kolunun yerinde sadece küçük, metal bir çıkıntı vardı. Telefonu dişlerimin arasına alıp, metal çıkıntıyı olanca gücümle çevirmeye çalıştım. Kızarıp soyulan parmaklarım eskimiş metal gibi kokuyordu.

İçeride kilitli kaldığımı ve kimsenin burada olduğumu bilmediğini fark etmemle birlikte kalp atışlarımı hızlandı. Penny'yi ya da Bayan Tait'i arayabilirdim. Ya da annemi. Bu fikir, az önceki paniğimi yok edip, yüksek sesle gülmeme

neden oldu. Ne yapacağımı düşünürken şarjımın bitmemesi için telefonumun ışığını kapattım.

Neyse ki bina çok büyüktü ve başka çıkış yolları vardı. Yeniden koridora dönüp, bir çıkış kapısı bulabilmek için boş odaları kontrol ettim. Bulaşıkhanenin kapısı tahtalarla kapatılmıştı. Koridorun sonunda iki kapı vardı. Birinin önü açıktı, diğeri ise merdivenlerin altındaydı. Önce ilk kapıyı denedim, ama kulpu oynamıyordu. Anahtar kilide yerleştirdim. Ancak bir milimetreden fazla hareket etmedi. Bu yüzden ikinci kapıyı denedim. Ve büyük bir hata yapmış oldum.

Kilide oturan anahtar güçlkle çevrildi. Kapıyı ittiğimde zorlandığını hissettim. Bu yüzden daha sert ittim ve... Şangır!

Kalbim hızla çarpmaya başladı. İlk şangırtıyı ikincisi, ardından üçüncüsü takip etti. Kapıyla her neyi ittiysem, gürültüyle ve art arda yeri boylamıştı. Telefonumun ışığını dikkatle açtım. İçerisi bir depoyu andırıyordu. Tavanı hemen baş hizasındaydı. Dağınıklıktan anladığım kadarıyla, kapıyı ittiğimde yanlışlıkla ağır, seramik bir vazoyu devirmiştim. Devrilen vazo eski bir masanın ayağına çarpmıştı. Sonra da masanın ayağı kırılmış ve üzerindeki her şey –valizler, kutular dolusu biblo, kitaplar, lambalar ve tanımlayamadığım onca şey– yere saçılmıştı. Vazo kurtulmuş olsa da bir çay setinin tamamı paramparça olmuştu.

Tam bir çelişki içindeydim: Telefonumun kalan şarjını suç mahallini aydınlatarak etrafı toparlamak ve kanıtları saklamak için mi, yoksa Penny’yi arayıp ona ne yaptığımı anlatmak ve utançtan yerin dibine girmek için mi kullanacaktım?

Üçüncü bir seçenekte karar kıldım: Hızlıca etrafı temizleyecek, ardından Tomas’ı bulup her şeyi itiraf edecek ve çay setinin parasını ödemeyi teklif edecektim. Belki masanınkini de...

Benim aptal olduğumu düşünecekti. Öyleydim de. Hem bir bakıma rahatlayacaktım. Sahip olamadığım bir şeyi daha fazla arzulamayacaktım.

Çalışırken bana yeterince ışık vermesi için telefonumu yere koyarak duvara yasladım. Bacağı kırılan masa kurtarılamaz durumdaydı. Çay takımının parçalarını toplayıp, onları kapının önüne koydum. Kutuları ve valizleri düzeltip, ayakkabı çekeceklerini, eski lambaları, yedek kapı kulplarını topladım ve hepsini mümkün olabildiğince düzenli bir şekilde kenara kaldırdım.

Ters dönmüş bir kutuyu düzelttiğimde, kendimi eski bir gramofona bakarken buldum. Üç tarafındaki paslanmış klipsler ve kırık bir kulp, bir zamanlar elde taşınabilir olduğunu gösteriyordu. Onu dikkatlice kaldırırken yan tarafının kırılıp açılmış olduğunu gördüm. Gramofonu yere, telefonumun yanına bıraktığım sırada kırık tarafının içindeki beyaz bir şey dikkatimi çekti. Parmağımı soktuğum çatlaktan rengi solmuş bir kurdeleyle bağlı bir deste zarf çıkardım.

Kurdeleyi çözüp zarflara göz gezdirdim. Hiçbirinin üzerinde adres yoktu ama hepsinin içi doluydu. İlk zarfı açarak içindeki sarı, çıtırdayan sayfaları çıkardım. Siyah mürekkeple yazılmış elyazısı zamanla kahverengiye dönmüştü.

Sevgilim, bu gece senin yanına gelememek ne büyük işkence...

Aşk mektupları. Eski aşk mektupları. Kalp atışlarım ansızın hızlanmıştı. Elimde çalıntı bir anahtar vardı, terk edilmiş bir binaya izinsiz bir şekilde girmiştin ve eski aşk mektupları bulmuştum. Kendimi harika, oldukça asi ve canlı hissediyordum. *Al sana, anne.* Bu, temkinli olmakla geçen ömrüm boyunca özlediğim türden bir heyecandı. *Al sana, baba.* Kurdeleyi yeniden bağladım. *Al sana, Adam.* Aniden hissettiğim

suçluluk duygusu tüm neşemi söndürüverdi. Bunu nasıl düşünebilirdim? Olanların hiçbiri Adam'ın suçu değildi. O, hayatına böylesine büyük bir gölge düşürmeyi asla istememişti. Dünyadaki hiç kimse bunu yapmak istemezdi.

Mektupları telefonumun yanına bıraktım ve depoyu mümkün olduğunca eski haline getirdim. Masayı tekrar duvara yaslamayı da ihmal etmedim. Ardından mektupları ceketimin cebine koyup odadan çıkarak kapıyı kapattım. Telefonumun ışığının yardımıyla yeniden bulaşıkhanenin yolunu tuttum. Tahtalarla kapatılmamış tek pencere oradaydı. Lavabonun üzerinden uzanıp, pencerenin kanadını kaldırmaya çalıştım. Biraz da olsa kımıldadı. Mutfak tezgâhına çıkıp, üç parmak derinliğinde çamurla dolu lavaboya girdim ve tüm gücümle pencereyi açmayı denedim. Gıcırdayarak açılan pencerenin ardındaki taze akşam havasını içime çektim. Dışarı çıkıp pencereyi kapattıktan sonra binanın diğer tarafına dolandım ve otoparktan geçerek caddeye vardım. Ben içerideyken akşam karanlığı iyiden iyiye çökmüştü. Sokak lambasının altında ayakkabılarımdaki çamuru temizlerken giysilerimin toz içinde kaldığını görebiliyordum. Üzerimdeki tozları beceriksizce temizlediğim sırada arkamdan bir arabanın korna çaldığını duydum. Arkama döndüğümde ise yaklaşan farları gördüm. Yoldan çekilerek ıslak çimenlere bastım. Araba yanıma yanaştı. İçindeki Tomas'tı.

“Bırakayım mı?” diye sordu hafif aksanıyla.

Öyle utanmıştım ki konuşamıyordum. “Ben... Bak, seninle konuşmam gereken bir şey var.”

Tomas belli belirsiz bir tebessümle tek kaşını kaldırarak bana baktı. “Atla o zaman. Bana gidelim. Evim yakında.”

Tomas'ın evine. Bir iç çektim. “Tamam.” Cebimde aşk

mektuplarıyla birlikte arabaya bindim. Evine kadar süren kısa yolculuğumuz boyunca hiç konuşmadık.

Verandaya yaklaştığımızda bir güvenlik ışığı yandı. Tomas'ın, Zümrüt Kaplıca Oteli'nde ne aradığımı soracağını sanıyordum. Ama o havanın ne kadar güzel olduğundan, Blue Mountains'ı ne kadar sevdiğinden ve Kopenhag'da yaşamının ne kadar farklı olduğundan bahsetti. Sohbetine karşılık verdiğimden emindim, ancak beynim hızla çalışıyor ve yaptıklarımı ona nasıl itiraf edeceğimi düşünüp duruyordu.

Tomas anahtarlarını büfenin üzerine bırakıp beni mutfağa yönlendirdi. Hâlâ çamurlu olabilirler diye ayakkabılarımı çıkardım ve üzerimdeki tozları biraz daha silkelemeye çalıştım.

“Sana bir şeyler yapayım mı? Çay? Sıcak çikolata? Kahve yapmayı aklımdan bile geçirmem, onu genellikle sen bana yapıyorsun.”

“Hayır, böyle iyi.”

“Sıcak çikolata yapayım. Annemin yaptığı gibi yapıyorum. Çok güzel oluyor.”

Zoraki de olsa gülümsedim. “Peki, o zaman. Beni ikna ettin.”

“Sen de oturup benimle konuşman gereken şeyi anlat bakalım.”

Mutfak masasına oturdum ve Tomas'ın küçük bir tencere bulup ocağa koyuşunu seyrettim. Süt almak için buzdolabına yöneldiğinde ve yüzünü göremediğimde, “Bu sabah batı kanadının anahtarını kafede bırakmışsın,” dedim.

“Ya, demek oradaydı. Onu bulmak için iki kez ofisimi aradım.”

“Özür dilerim. Önlüğümün cebine koymuştum. Sonra anem aradı ve... O biraz... Fazla konuşur.”

“Sorun değil.”

“Sen... Batı kanadına sık gidiyor musun?”

Tomas sütü tencereye boşalttıktan sonra gelip karşıma oturdu. “Çok sık değil. O binada çalışmamıza on iki ay kadar daha var.”

“Oraya girdim.” Bunu söylerken kalbim kulaklarımda çarpıyor gibiydi. Adam’ı derin uykusundan uyandırdığım için annemin bana kükrediği anı hatırladım. O zaman da tıpkı böyle hissetmiştim. Başım büyük beladaymış gibi...

Tomas gülümsedi. “Yaramaz kız.”

“Daha kötüsü de var. Dışarı çıkamadım. Başka bir kapıyı açtım. O da bir deponun kapısıymış ve... Bir şeyleri devirdim.”

“Ne gibi şeyler?”

“Bir sürü şey. Eski bir çay takımını kırdım. Tanrım, umarım antika falan değildir.”

Tomas’ın hâlâ gülümsüyor oluşu beni biraz olsun rahatlattı.

“Çok özür dilerim. Aslında böyle biri değilimdir, yemin ederim. Çok kuralcı bir hayat geçirdim. Ne kadar tertipli olduğumu hayal bile edemezsin. Bana ne oldu, bilmiyorum.”

“Belki meraktandır?” dedi Tomas, sütü karıştırmak için ocağın başına dönerek. “Sorun değil. Ziyanı yok.”

“Ama bir şeyler kırdım.”

“Batı kanadı boşaltılalı uzun zaman oluyor. Muhtemelen değersiz biblolarıdır. Yeri doldurulamaz şeyler değildir. Unut gitsin.”

Oldukça rahatlamıştım. “Çok nazıksın.”

“Sana kızacağımı mı sanmıştın?”

“Emin değildim.”

“Sana bir şey olmadığına sevindim. Sigortamız seni kapsar mıydı bilmiyorum.”

“Merdivenlerden uzak durdum.”

Tomas dolaptan kakao, bal ve iki kocaman kupa çıkardı.

“Dışarı nasıl çıktın?”

“Bulaşıkhanedeki pencerelerden biri kapalı değildi.”

“Kurnaz kız,” diyen Tomas, kupaları masaya getirerek tekrar oturdu.

Sıcak çikolatamı yudumlamaya koyuldum. Yumuşacık ve tatlıydı. “Ah, Tanrım,” dedim. “Harika.”

“Bir dahaki sefere annemle konuştuğumda beğendiğini söylerim.”

Gülümsedim. O sırada mektupları hatırladım. “Baksana,” dedim onları cebimden çıkarıp masaya koyarak. “Bunları eski bir gramofonun içinde buldum.”

“Ne bunlar?” Tomas kurdeleyi dikkatlice çözüp, mektuplardan birini açtı. Bir süre sonra gülümseyerek bana baktı. “Aşk mektupları mı?”

“Galiba. Sadece birine baktım.”

Tomas hafifçe öksürerek boğazını temizledi. “*Sevgilim. Bugün tenis kortunun arkasında, güneşin altında uzandım. Hayalimde yine seninle birlikteydim. Tıpkı dün geceki gibi. Dilimde hâlâ senin o tath, nemli...*” Tomas güldü. “Daha fazla okuyamayacağım. Fazla seksi.”

Tomas mektubu yeniden katlayıp bana uzatırken yüzüm kızardı. “Sende kalsınlar. Ama anahtarımı geri alsam iyi olur.”

“Onları alabileceğimden emin misin?”

“İsrar ediyorum. Hepsini okursun, sonra da bana en iyilerinin özetini geçersin. Kimin kime yazdığını bulabilecek misin, bak bakalım. Mektuplar gizlendiyse belki aşk da gizlidir. Bir sır bulmuş olabilirsin.”

Bu fikir beni heyecanlandırmıştı. Belki de bu heyecanın

sebebi Tomas'ın mutfağında, onunla birlikte oturup annesinin sıcak çikolatasını içiyor olmamdı. Bu tam anlamıyla mutluluktu.

Sohbete devam ettik. Tomas bana annesinden bahsedince ben de ona benimkinden biraz da olsa bahsettim. Ona bütün hayat hikâyemi anlatmaya hazır değildim. Çok uzun olduğu için değil, önce gerçek beni tanımasını istediğim için anlatmıyordum.

Öte yandan gerçek ben kimdi, hâlâ bilmiyordum.

Tomas bir bardak daha sıcak çikolata teklif etti. Kalmayı çok istiyor olsam da annem her an arayabilirdi. Onunla Tomas'm önünde konuşmak ya da aradığını görmezden gelecek onu yine endişelendirmek istemiyordum.

"Gitsem daha iyi," dedim. "Yine de teşekkür ederim."

"Bırakmamı ister misin?"

"Hayır, uzakta oturmuyorum. Evim, Bayan Tait'in evinin hemen arkasında. Her gün kafeye gelen şu yaşlı bayanı biliyorsun, değil mi?"

"Evet, biliyorum. Şehre ilk geldiğimde beni öğle çayına davet etmişti."

Verandaya çıktık. Uçuşan güveler ışığa çarpıp duruyorlardı.

"Pekâlâ, iyi geceler," dedim.

"Cuma," dedi Tomas bir anda. "Seni akşam yemeğine çıkarabilir miyim?"

Beynim, *evet* diye bağırان kalbimin hızına yetişmekte zorlanıyordu. "Cuma akşamı mı? Evet. Evet, çok isterim."

"Güzel," dedi Tomas. Ferahlanmış görünüyordu. Gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı. Bu gülümseme benim içindi. İnana-mıyordum. "Seni saat altıda alayım mı?"

“Olur. Bu... Pekâlâ, yarın sabah kafede görüşeceğiz, değil mi?”

“Önümüzdeki birkaç gün Sidney’de olacağım. Bu yüzden...”

“Bu yüzden...” dedim aptalca sırtarak. “Cuma akşamı görüşürüz.”

Karanlıkta evin yolunu tutarken heyecandan kıpır kıpır dım. Telefonum çalmaya başladığında annemin aradığını bilsem de sızlanmadım.

İkinci Bölüm

Toplamda on bir tane aşk mektubu vardı. Her biri öyle tutkuyla yazılmıştı ki onları okuduktan sonra serinlemek için kendimi yellemek zorunda kalmıştım. Gökyüzünü kara bulutlar kaplamıştı ve çatıya ritmik bir şekilde vuran yağmur damlaları, açtığım müziğin sesini bastırıyordu. Mektupları tek tek inceliyor, bir isim, tarih, bana ipucu olabilecek herhangi bir şey arıyordum. Şimdiye kadar öğrendiğim tek şey, onları adının başharfleri SHB olan bir adamın yazdığıydı. Adamın mektuplarda adı hiç geçmeyen bir de kız kardeşi vardı. Mektuplar 1926'da ya da ondan kısa bir süre sonra yazılmıştı. Bunu ilk Bayan Sidney'nin kim olduğunu öğrenmek için yaptığım kısa bir internet araştırması sonucu öğrenmiştim. Anlaşılan o ki ikisi de aynı otelde kalıyorlardı ve bir aşk yaşamaları kesinlikle yasaktı. Ah, ayrıca SHB kafayı sevgilisinin 'pembe meme uçlarıyla' bozmuştu. Her mektubunda en az bir kere bundan bahsediyordu.

Mektupları kurdeleyle bağlayıp komodininin üzerine bıraktıktan sonra lambamı söndürerek yatağa kıvrıldım. Yağmurlu gecelerde yatağımda olmak en sevdiğim eğlencelerden

biriydi. Bu da eğlence anlayışımın ne kadar kısıtlı olduğunu açıklıyor olmalıydı.

Bir süre öylece yatıp Tomas'ı düşündüm. Gözlerimi kapattım ve onu, SHB'nin sevgilisine yaptığı bazı şeyleri yaparken hayal etmeye çalıştım. Hiç cinsel deneyim yaşamamış değildim. İkinci buluşmayı göremeyen birkaç başarısız ilişkim olmuştu. Ayrıca bana bedenimle ilgili bilmediğim şeyler öğretti, yaşça benden çok daha büyük bir adamla tek gecelik bir şeyler yaşamıştım. Fakat uzun süreli bir erkek arkadaşım olmamıştı. Öyle 'her naneyi yememiştin' ve ayaklarım hiç yerden kesilmemişti. Nasıl yapabilirdim ki? O zamanlar ailemle birlikte yaşıyordum. Ve bu durum erkeklerin bana çıkma teklifinde bulunmasına engel olmasa da benim evet dememi kesinlikle engelliyordu. Ne zaman bir ilişki yaşamak istesem kendi kendime, *Sadece bir yıl daha, herhalde daha uzun süremez*, derdim. Sonra da böyle düşündüğüm için kendimden nefret ederdim.

Tabii, nihayet serbest kaldığımda ne yapacağımı bilememiş, üzüntü ve suçluluk duygusunun ağırlığı altında ezilmiştim.

Fakat Tomas'tan hoşlanıyordum. O etrafta olduğu zamanlar, sanki parlak bir şey köşeden beni çağırıyormuşçasına ışıltılı hissediyordum. Onun mutluluğu bulmama yardım edeceğini hissediyordum. 1926 yılında SHB ve sevgilisinin de mutlu olup olmadığını merak ederek uykuya daldım.

İşten eve döndüğümde kapıma yapıştırılmış bir notla karşılaştım. *Bana senin adına birkaç kutu geldi. Müsait olduğunda gelip alırsın. LT.*

Anlamam biraz vaktimi almıştı. Bayan Tait. Adının ne olduğunu bilmiyordum, ama şimdi L ile başladığını öğrenmiştim. Kendini Bayan Tait diye tanıttığından herkes onu öyle çağırıyordu.

İş kıyafetlerimi çıkarıp üzerimi değiştirdikten sonra Bayan Tait'in kapısına giderek zili çaldım.

"Ah, merhaba, hayatım," dedi kapıyı biraz güçlkle açarak. "İçeri gel. Sana birkaç paket var."

"Herhalde kitaplardır," diyerek kapının yanına düzenli bir şekilde dizilmiş olan kutulara göz gezdirdim. "Annem göndercekti. O, şey, erkek kardeşimin odasını boşaltıyor da." Kendimi tertemiz, restore edilmiş, pencerelerinden içeri güneş dolan, uçuk mavi ve krem rengi boyalı, 1930'lu yıllardan kalma bir evin içinde bulmuştum. "Vay canına, eviniz çok güzelmış."

"Benim evim sayılmaz. Annemden miras kaldı. Çok çalışarak değil, şans eseri elde ettim. Çay içer misin? Suyu yeni kaynatmışım."

"Evet, çok iyi olur."

"Poşet çay olsa sorun olur mu? Korkarım öyle çok resmi olamıyorum."

"Hiç sorun olmaz. Benimki tek şekerli olsun."

"Sen otur, hemen geliyorum."

Rahat, kabarık bir koltuğa oturarak içine gömüldüm.

Bayan Tait birkaç dakika sonra elinde iki kupayla birlikte geri döndü. Kupalardan birini yanımdaki sehpa bırakıp, koltuğuna kuruldu. Çelik grisi saçlarını sıkıca topuz yapmış ve lacivert, sade bir elbise giymişti. Elbisenin rengi yüzünden solgun teni adeta saydam gibi görünüyor, mavi gözleri çok fazla parlıyordu.

"Üzerinizdeki renk çok hoş," dedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Laciverti hep sevmişimdir,” dedi Bayan Tait. “Herkes taşıyamaz.”

Gülümsedim. “Siz gayet iyi taşıyorsunuz.”

“Şu kaşları bir elden geçirmelisin.”

“Öyle mi dersiniz?”

“Açık renk olmaları onları düzeltemeyeceğin anlamına gelmiyor. Ana caddedeki Vana’ya git. O halleder,” dedi kendi kaşlarını kaldırarak. İtiraf etmeliyim ki oldukça güzel şekillendirilmişlerdi.

“Annemin hiç kaşı yoktu,” diye devam etti çayını yudumladıktan sonra. “1928’de kaşlarını tamamen aldırmişti. Böylece kendi çizebiliyordu. O zamanlar moda oydu. Ömrünün geri kalanı boyunca kaşlarını çizmek zorunda kalmıştı. Yaşlandıkça elleri titremeye başladığında da...” Güldü. “Huzur içinde yatsın.”

“Öleli ne kadar oluyor?” diye sordum.

“On beş yıl.”

“Burada mı yaşıyordun?”

“Ah, hayır. Burada hiç oturmamıştım. Bu da onun yatırımlarından biriydi. Annemde para çoktu. Kazanmak için çok çalışmıştı,” diyerek başını iki yana salladı. “Hiçbir zaman onu memnun edecek kadar çok çalışmadım. Sanırım onu hayal kırıklığına uğrattım.”

Bayan Tait bir an için seksenlerinde bir kadın değil de küçük, üzgün bir çocuk gibi görünmüştü gözüme. Yüreğimin sızladığını hissettim. “Öyle olmadığına eminim. Sizi çok sevmiş olmalı.”

“Ah, severdi. Ancak bence benim bir doktor, avukat ya da özel bir şey olmamı istiyordu. Ama görüyorsun, bende o akıl yoktu. Ah, neyse. Geçti gitti,” diyerek neşeyle gülümsedi. Kitapların, kardeşinin olduğunu mu söylemiştin? Yoksa yanmamı taşıyıyor?

Ne diyeceğim konusunda tereddüt ettim. Neden her seferinde bu bir sırmaş, hakkında konuşamayacağımız bir şeymiş gibi hissediyordum? Belki de hayatımızın bu kadar gizli görünmesine neden olan şey, annemin dünyayı bizden uzak tutma yoluydu. “O öldü,” dedim nihayet. “Yaklaşık dört ay önce vefat etti.”

“Çok üzüldüm. Kaç yaşındaydı?”

“Otuz beş.”

Bayan Tait başını iki yana salladı. “O kadar genç yaşta ölmesi ne kötü. Kaza mıydı?”

“Hayır, uzun zamandır hastaydı. Dolayısıyla... sürpriz olmadı.” Konuyu kapatmayı umarak çayımı yudumladım. “Annenizden biraz daha bahsetsenize,” dedim zorla gülümseyerek. “Dişli birine benziyor.”

“Evet, iyi kelime,” dedi Bayan Tait. Omzunun üzerinden, büfede duran bir dizi çerçeveli fotoğrafa baktı. Fotoğraflarda eski moda kıyafetler giyen, gülümseyen insanlar vardı. “Ben doğduğumda, bana kendisinininkinden daha iyi bir hayat yaşatmaya karar vermişti. Babam çoğu zaman hastaydı. Bu yüzden o benimle evde kalır, annem de Sidney’deki bir parfümeride çalışmaya giderdi. Zamanla terfi etmişti. Günün birinde işler sıkıntıya girdiğinde de bir bankayı ona yeterince kredi vermeye ikna edip, işyerini satın almıştı. Onu çok nadir görürdüm. Şafak vaktinden akşamın geç saatlerine kadar işte olurdu. Kadınların kariyerinin olmadığı bir dönemde gerçek bir kariyer kadınıydı. Kendi servetini yarattı.”

“Vay canına. Ne harika bir hayatı varmış.”

“Evet. Öyle düşünebilirsin. Bu, onun hayatının üstünkörü bir anlatımıydı,” dedi Bayan Tait hüznü bir sesle.

“Üstünkörü mü?”

“Bana söylemediği çok şey vardı. Hâlâ bilmediğim çok şey var.”

“Ne gibi?”

Omzunu silkerek sorumu geçiştiren Bayan Tait, “Beni babam büyüttü. Onunla çok yakındık,” diye yanıt verdi. “Annem sık sık seyahat ederdi ve biz onsuz devam ederdik. Eve döndüğü zamanlar nasıl koktuğunu daima hatırlayacağım. Sanki dükkândaki parfümlerin hepsi gözeneklerine nüfuz etmiş gibi olurdu. Ben uyurken üzerime eğilip soğuk dudaklarını yanağıma değdirirdi. Sadece onun kokusunu alıp, beni sevdiğini söylediğini duyacak kadar uyanık kalabilirdim... Ah, tatlım. Yine ağlamaklı oldum. Bugünlerde çok oluyor. Kendimi çok eskilerden bir şeyler hatırlarken buluyorum. Çok, çok eskilerden.”

“Sorun değil. Ağlayın gitsin.”

“Onca mutlu, parlak, güzel anı... Ben ölünce hepsi kaybolacaklar,” diyerek sustu Bayan Tait. “Amma konuştum. Sıkılmış olmalısın.”

“Sıkılmadım. Onları yazsanıza.”

“Kim okuyacak ki tatlım?”

“Çocuklarınız?” diye sordum. Ardından çocuklarının olduğunu ve bu hayatta yapayalnız olmadığını ümit ettim.

Bayan Tait hoşnutsuzca burun kıvırdı. “İlgilenmezler ki. Kendi hayatlarını yaşıyorlar. Biri Londra’da, biri New York’ta, biri Vancouver’da. Üstün başarılılar topluluğu. Üçünden de bana bir tanecik torun çıkmadı.” Kaşlarını çatarak bardağının dibine baktı. “Bir bardak hiç yetmiyor.”

“Size bir çaydanlık ve biraz daha büyük bardaklar gerek.”

“Evet, galiba öyle.”

Ayağa kalkıp, bardakları toplamak için uzandı.

“Yo, yo,” dedi Bayan Tait, “zahmet etme. Yapacak bir işim olmuş olur. Kutular için yardıma ihtiyacın var mı?”

“Ben hallederim.”

“İyi,” dedi. “Kibarlık olsun diye sormuştum.” Yüzümde beliren ifadeye bakarak gülmesiyle kırışan suratında yüzlerce çizgi beliriverdi.

“Yine gel,” dedi.

“Mutlaka geleceğim, Bayan Tait.”

“Lizzie,” dedi parlayan gözlerle.

“Mutlaka geleceğim, Lizzie,” diye tekrarladım. Kendimi özel bir şerefe nail olmuş gibi hissediyordum. Penny ve Tomas bile onun adını bilmiyorlardı.

Bir randevudan önce yedi kez kıyafet değiştiren kızlardan değildim. Çünkü Tomas bana yemeğe çıkma teklifinde bulunur bulunmaz ne giyeceğime karar vermiştim. Tek güzel elbisemi giyecektim. Diz boyunda, siyah, kolsuz bir elbiseydi ve bel kısmı, pırıltılı bir yıldızla toplanmıştı. Ömrümü kot pantolonlar ve tişörtlerle geçirdiğimden, bu elbise beni aseptik bir ergenden ziyade bir kadın gibi gösteren tek şeydi. Makyajdan ise hiç anlamıyordum. Ama güzellik salonundaki Vana ‘gerçekten’ de kaşlarıma ideal şeklini vermiş ve kirpiklerimi boyamıştı. Saçlarımı tararken aynadaki yüzümü inceledim. Güzel olmaya hiç bu kadar yaklaşmadığıma karar verdim.

Erkenden hazırlanmışım. Koltuğa oturup, uzun süren bir yirmi dakika boyunca Tomas’ın gelmesini bekledim. Evim sokağın oldukça gerisindeydi. Bu yüzden arabasının motorunu

ya da kapının önündeki çakıltaşlı yoldaki ayak seslerini duymak için kulak kabartmıştım. Kedi gibi tetikteydim. Gergin bir şekilde, kafamda her biri bir felaket ya da rezaletle sonlanan senaryolar kurup duruyordum. Sonunda Tomas'ın geldiğini telefonuma gelen bir mesajla öğrendim. *Dışarıda Bayan T ile konuşuyorum.*

Çantamı kapıp elbisemi düzelterek evden çıktım.

Bayan Tait –Lizzie– bahçesini suluyordu. Tomas'la derin bir sohbete dalmıştı. Tomas, mavi gömleğinin ve kot pantolonunun üzerine gri bir spor ceket giymişti. Harika İskandinav renklerini taşıyordu: Altın sarısı saçlar, bronz bir ten, mavi gözler. Nazik, yumuşak bir havası vardı.

“Merhaba,” diye seslendim yaklaşırken.

Lizzie kocaman bir tebessümle bana döndü. “Duydum ki Tomas seni yemeğe çıkarıyormuş.”

Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. “Evet, şey...”

“Aferin size! Ne harika çocuklarınız olur sizin. Uzun boylu, sarı saçlı, nazik bakışlı.” Ardından ikimizin de mahcup tavırlarına bakarak güldü. Onun bu muzip mizah anlayışına bayılıyordum.

“Gidelim mi?” diye sordu Tomas arabayı işaret ederek.

“Hoşça kal, Lizzie,” diyerek Lizzie'nin yanağına bir öpücük kondurdum.

“Güzel kaşlar,” diye fısıldadı beni bırakmadan önce.

Tomas ile uzun yaz akşamına doğru yola çıktık. Kısa süren bir sessizliğin ardından, “Nasıl oldu da ona Lizzie demeye başladın?” diye sordu Tomas.

“Dün onunla biraz vakit geçirdik. Annesiyle ilgili hikâyelerini dinledim.”

“Seni seviyor olmalı.” Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Umarım öyledir, onu seviyorum. Onda farklı bir şeyler var, değil mi?”

“Evet, sanki yıllar onu hiç yaşlandırmamış gibi.”

“Bence son derece yalnız. Bütün çocuklarının yurtdışında olduğunu söyledi. Onlarla gurur duyuyor, ama onları özlüyor da.” Camın ardında kayıp giden manzarayı seyrettim. “Sanırım onunla daha çok zaman geçirmeyi deneyebilirim. Nasıl olsa yapacak fazla işim yok.”

Bir süre daha sessiz kaldık. Koltuğumda kıpırdanıp, kucağıma koyduğum ellerimi inceledim.

“Hoş görünüyorsun,” dedi Tomas.

Gözücüyla ona baktım. Gözlerini yoldan ayırmıyor, ama gülümsüyordu.

“Teşekkürler. Sen de öyle,” diye ekledim hemen. Kalbim ağzımdaydı. Bu konularda çok tecrübesizdim. “Nereye gidiyoruz?”

“L’Espalier’de yer ayırttım.”

“Vay canına. Çok havalı. Fransız yemekleri, değil mi?”

“Evet. Sorun değildir umarım.”

“Elbette değil.” Aslında sorundu. Hassas bir midem vardı. Pahalı şeyler bana yaramıyordu. Fransızcam da umutsuz olduğundan, sipariş ettiğim şeyin ne olduğuna dair hiçbir fikrim olmuyordu. Gerginliğim bir tık daha artmıştı.

Birkaç dakika sonra arabayı otoparka bırakıp, restorana çıkan yokuşu yürümeye başladık. Dolgu topuklarımla yürümekte zorluk çekiyor, paldır küldür yürümemeye gayret ediyordum. *Konsantre ol. Derin nefes al.* Zümrüt Şelaleleri’nin ana caddesi, arada bir patlayan kahkahalar ve cadde boyunca sıralanan restoran ışıkları dışında sessiz ve karanlıktı. Bir antikacı dükkânının yanındaki mütevazı bir restoran olan Vintage

Star'a baktım. Orada mönüyü rahatlıkla okuyabileceğimi ve kendime garnitürlerle süslenmemiş bir bifttek sipariş edebileceğimi biliyordum. Ancak Vintage Star'ın önünden geçip, L'Espalier'de bizim için ayrılan masamıza oturduk.

“Şarap alır mıydınız?” diye sordu garson peçetemi kucağıma sererken.

“Araba kullanıyorum, o yüzden içmeyeyim,” dedi Tomas.

“Evet,” deyiverdim can havliyle. “Şarap, lütfen.”

Garsonun uzattığı şarap listesine göz gezdirirken, fiyatlar karşısında yaşadığım dehşeti gizlemeye çalışıyordum. Hesabı Tomas mı ödeyecekti?

“Bir kadeh şundan,” dedim, parmağımla en ucuz beyaz şarabın üzerine vurarak.

“Onu kadehle satmıyoruz.”

“Şişe alacağız,” diye araya girdi Tomas rahatlıkla. “Seninle yarım kadeh içebilirim.” Masanın karşısından bana gülümse-di. Mum ışığında teni pürüzsüz görünüyordu. Gülümseyerek karşılık verdim. Ama daha çok yüzümü ekşitmiş gibi göründüğümünden emindim. Tam o sırada telefonumun çaldığını duydum. Annemin aradığını biliyordum. Ona bu akşam evde olmayacağımı ve telefonu açamayacağımı söylemeyi unuttuğumu fark ettim. Aslında unutmaktan ziyade söylemekten kaçınmıştım. Çünkü soracağı sorular yüzünden ya yalan söylemek zorunda kalacak ya da ona bir adamla yemeğe çıkacağımı söyleyip, yine bana erkeklerin tehlikeleri hakkında nutuk çekmesine neden olacaktım.

“Çok dalgınsın,” dedi Tomas.

“Korkarım öyle,” dedim. Telefon yine çalmaya başladı.

“Açman gerekiyor mu?”

“Ben .. Annem arıyor.”

“Emin misin?”

“Hep bu saatte arar.”

“Her cuma mı?”

Her gün. Bunu ona söylemeyecektim. Gün içinde –rastgele saatlerde– en az iki defa aradığımı da söylemeyecektim.

“Belki açsan daha iyi olur,” dedi Tomas. “Benim için sorun olmaz.”

Çantamı açıp telefonumu çıkardım ve onu kapattım. Bu akşam yetişkin gibi davranacaktım. “Ölmez ya,” dedim, hissettiğimden daha küstah bir şekilde.

Garson bir ekmek sepeti ve şarabımızla birlikte döndü. Şarabı biraz fazla hızlıca yudumladım. Tomas fark etmiş gibi görünmüyordu. Annem ve babam hakkında sorduğu soruları, tüm ayrıntılarıyla olmasa da dürüstçe cevapladım. Babam fen bilimleri ressamı, annemse yıllarını yakın zamanda ölen hasta kardeşime adanmış, emekli bir sosyal hizmetler görevlisiydi.

“Bunu duyduğuma üzuldüm,” dedi Tomas.

“Evet, bu...” diyerek boşalan kadehimi doldurdum. Mönüye odaklanmaya çalışırken başım hafifçe dönüyordu. “Fransızca okuyamıyorum.”

“Yemeklerin altında İngilizce tercümeleri yazıyor, gör-dün mü?”

Garson hâlâ gelmemişti. Restoran kalabalık, gürültülü ve biraz sıcaktı. Sepetteki ekmeklerden tırtıklayarak acemice birbirimize gülümsedik. Garson nihayet geldiğinde, Tomas mükemmel bir Fransızcayla siparişlerimizi verdi. Bu kendimi daha da yetersiz hissettirmişti.

“Kaç dil konuşabiliyorsun?” diye sordum.

“Sadece İngilizce ve Fransızca.”

“Bir de Danca.”

“Tabii. Ben Danimarkalıyım,” diyerek omzunu silkti Tomas. “Kardeşin hakkında daha çok şey dinlemek isterim. Onu özlüyor olmalısın.”

Şaraptan bir yudum daha alarak, düğümlenen boğazımı açmaya çalıştım. “Özlüyorum, ama... Bilirsin...”

“Devam et.”

Derin bir nefes aldım. “Az önce sana ailemden bahsettiğimde... Belki biraz hüznümlü olsa da sana tamamen normal gelmiştir. Ama biz normal bir aile değiliz. Ya da değildik. Adam yüzünden.”

Tomas nazikçe gülümsedi. “Biraz daha açsan iyi olacak.”

Şaraptan da aldığım destekle ayrıntıları anlatmaya çalıştım. Kardeşimin hastalığı on altı yıl sürmüştü. On dokuz yaşında ilk belirtiler görülmüş, yirmi bir yaşında akciğer nakli olmuştu. Yıllarımız, sıradan insanların bir günde atlatacağı ama onun için ölüm anlamına gelen soğuk algınlıkları yüzünden panik içinde acil servise gidip gelmekle geçmişti. Vücudunu mahveden ilaçlar dolayısıyla koyulan çeşitli teşhisler ve bunlara bağlı ameliyatlar da cabasıydı. Nakledilen ciğerlerin bedene adapte olmasını beklemek, uzun ve yavaş süren bir işkence gibiydi. Bize kimi hastaların on yıl yaşadığını söylemişlerdi. Adam on dört yıl yaşadı. Bütün bu süre boyunca bir arada kalıp bekledik. Onu öldürecek bir mikrop getiririz korkusuyla dışarı adım atmaya korkar olmuştuk. Anemin beyni, evladı için her yerde ölüm görecekti biçimde şekillenmişti. Sadece Adam için endişelenmekle kalmıyordu. Sağlıklı tek çocuğu olarak onun tek tesellisiydim ve beni de kaybetmeye dayanamıyordu. Beni eve kapatmıştı. Üniversite eğitimimi uzaktan tamamlamam için bana yalvardı. Okulu bitirme zahmetine girmedim çünkü kendimi her şeyden uzak

hissediordum. Dışarıda çalışmamı da istemediğinden, beni Adam'a bakmak için kendisine yardım etmekle görevlendir-di. Adam'ın gerçekten bakıma ihtiyacı vardı ve bu neredeyse tüm vaktimizi alıyordu. Annemin gözü, hasta oğlunun olduğu kadar benim de üzerimdeydi. Hastalık yüzünden dördümüz de o eve kapanıp, on altı yıl boyunca akıp giden zamanın sağır edici tik-taklarını dinledik.

Tomas harika bir dinleyiciydi. Ne zaman soru soracağını ve ne zaman arkasına yaslanıp sessizliğini bozmayacağını bi-liyordu. Gözleri ara ara garsonu arıyor, bazen de yine şarap şişesine uzanan elime kayıyordu. Ama beni durdurmuyordu. Sahiden de bir kez başladım mı her şey ağzımdan dökülür ol-muştu.

“Vay canına, gerçekten sarhoş oldum,” dedim anlatacakla-rımı bitirdiğimde. Tomas anlayan bakışlarla bana bakıyordu. Anında pişman olmuşum. Neden her şeyi anlatmışım ki sanki? Aptalın tekiydim. “Sana bütün bunları anlatmamam gerekirdi.”

“Anlattığına sevindim.”

“Garson nerede kaldı? Çok acıktım. Sanki midem...”

“Galiba bizi unuttular.”

Etrafa göz gezdirdim. Biraz başım dönüyordu.

“Anladığım kadarıyla sık içmiyorsun?” dedi Tomas.

“Neredeyse hiç.”

Kucağındaki peçeteyi masaya koyarak ayağa kalktı. “Hadi. Seni eve götürüp sandviç yapacağım. Midene birkaç lokma sokmamız gerek. Şimdi ağır bir şeyler yemenin sana iyi gele-ceğini sanmam.”

Garson özür dileyerek arkamızdan koştu. Tomas şarap için elli dolarlık bir banknot uzatarak onu elinin tersiyle savuşturdu.

Arabaya doğru inen yokuşta, dolgu topuklarla yürüyebilme becerimi tamamen kaybetmiştim. Tomas kolunu belime dolayarak beni arabaya bindirdi. Akşamın oldukça kötü geçtiğinin, bir saatten kısa bir sürede dört kadeh şarapla körkütük sarhoş olduğumun ve hayatımın Çatıdaki Çiçekler filminden bir karakterinkine benzediğini itiraf ettiğimin az da olsa farkındaydım. Ama Tomas'ın odaklandığı tek şey, beni arabaya bindirmek ve eve götürmek gibi görünüyordu.

“Üzgünüm,” dedim.

“Ne için?”

“Seni utandırdığım için.”

“Beni utandırmadın.”

“Kendimi utandırdığım için.”

Tomas arabayı kenara çekerek bana döndü. Ardından sıcak eliyle yüzüme dokundu. “Lauren, kimsenin üzülmesini gerektirecek bir şey yok. Şimdi seni evime götürüyorum, tamam mı? Yemek için. Başka bir şey için değil.”

“Tamam.” *Başka bir şey için değil mi? Bu da ne demekti?*

Araba yeniden yola çıktı. Ufukta günbatımının son kıvılcığı vardı. Etrafımdaki her şey bulanıklaşıp uçuşuyor gibiydi. Ellerimi alnıma bastırdım.

“Neredeyse geldik,” dedi Tomas.

“Üzgünüm.”

“Şunu demeyi bırak artık.”

Eve vardığımızda Tomas arabadan inmeme yardım ederek beni içeri soktu. Sonrası bir süre bulanıktı. Kendime geldiğimde önümde sıcak bir fincan çay ve peynirli sandviç vardı. Tomas yanımda oturuyordu. “Benden neden hoşlanıyorsun?” diye sordum. “Sen harika birisin. Bense çok... benim.”

“Sadece çayın için,” dedim nazikçe.

“Ama...”

“Senden hoşlanıyorum çünkü senin sahici bir tarafın var, Lauren. Kalbin gözlerine yansıyor. Bilmiyorum. Böyle şeyler söylemekte iyi değilimdir.”

Tomas, çayımı ve sandviçimi bitirene kadar beni seyretti. Muhteşem görünüyordu. Uzanarak onu öpmeye çalıştığım-
da, geri çekilip nazikçe omuzlarımdan tutarak beni durdurdu. “Hayır,” dedi. “Böyle olmaz.”

Tomas tabağımı ve fincanımı alarak mutfığa götürdü. Bir süre tek başına oturup, mutfaktan gelen sesleri dinledim.

Derken puslu bir sabah güneşine uyandım. Üzerimde hâlâ siyah elbisem, ayaklarımda topuklu ayakkabılarım vardı. Tomas’ın kanepesinde, hafif bir battaniyenin altındaydım.

Utanç... Utançtan adeta kıvranıyordum. Zihnimde bir önceki gecedeki kareler canlanıyordu. Çok fazla içmem, çok fazla konuşmam, kendimi fazla kaybetmem, Tomas’ı öpmeye çalışmam ve geri çevrilmem... Saatiime baktım. Beşe gelmek üzereydi. Eğer hemen buradan sıvışırsam...

Ama çabucak kaçamayacak kadar çok tuvaletim vardı. Yavaşça ayağa kalkıp, zonklayan başımla etrafa göz gezdirdim. Kanepe, sehpa, televizyon. Odada bir kilim, kitaplık ya da tablo yoktu. Tomas kiralık bir evde kalıyordu, belki de evdeki son rötuşların eksikliğinin nedeni buydu. İçerisi sessiz sakin-di. Dışarıdaki kuş cıvıltılarını duyabiliyordum.

Tuvaleti bulma umuduyla koridora göz attım. Ayağımdaki saçma ayakkabıları çıkarıp, sessizce ilerlemeye başladım.

Çok geçmeden ön kapının yolunu tuttum. Tomas’ı uyan-dırmadan buraya kadar gelebildiğim için kendimi kutladığım sırada onun sesini duydum.

“Kaçıyor musun?”

Arkamı döndüm. Tomas mavi pijamalarıyla kanepenin arkasında durmuş, uykulu gözlerini ovuşturuyordu.

“Üzgünüm, ben...”

“Dün gece sana o kelimeyi yasaklamıştım, unuttun mu?”

Başımı iki yana salladım. “Çok şey hatırladığım söylemez.”

“Gitme,” dedi gülümseyerek. “Hiç değilse sana bir tost ve kahve yapayım.”

Kahve fikri ilgimi çekmişti. “Yani benden nefret etmiyor musun?”

Tomas gülererek başını iki yana salladı. “Bu, sana karşı hissettiğim son şey olurdu.”

Şafağın soğuğunu dışarıda bırakarak kapıyı kapattım. “Teşekkür ederim,” dedim. “Battaniye için de teşekkürler. Bir de... bilirsin işte... bütün bu kibarlığın için.”

“Beni takip et,” dedi Tomas. Onun peşinden mutfığa girdim. Işığı açarak oturmamı işaret etti.

“Demek sağlam içici değilsin, öyle mi?” diye sordu kahve makinesini çalıştırırken.

“Ah, hayır. Korkarım flört konusunda da iyi değilim. Dün çok gergindim.”

“Birini heyecanlandırabildiğime inanamıyorum,” dedi Tomas. Mavi gözleri ışıltıyla parlıyordu.

“Daha bilmediğin şeyler var.”

“Dün akşam çoğunu anlattın.”

“Daha önce hiç erkek arkadaşımın olmadığını anlatmadım.” ‘Erkek arkadaş’ lafı ağzımda sırtıyor gibiydi. Sanki şimdi değil de on beş yıl önce kullanmam gereken bir kelimeydi.

“Hiç mi?” Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Hayır dercesine başımı salladım. Tomas kahve yapmakla meşgul olurken, utançla oturup onu bekledim. Çok geçmeden bana kulplu bir bardak uzatıp, masaya oturarak bana katıldı.

“Sahi mi?” diye sordu aynı konuya devam ederek. “Bir ilişkin bile olmadı mı?”

“Olamazdı... Dün akşam bahsettiğim nedenler yüzünden.”

“Ama bir ilişki yaşamayı hiç istemedin mi? Bir hayatın olsun istemedin mi?”

“İstedim tabii. Çok istedim. Ama... Adam’ın hayatı, istediğim şeyleri yapmamama bağlı gibiydi. Ayrıca onun yaklaşan ölümü, herhangi bir şey istediğimde kendimi bencil hissetme neden oluyordu.”

“Hayallerin var mıydı? İsteklerin?”

“Pek sayılmaz. Belki günün birinde evlenip çocuklarımın olmasını saymazsak. Adam öldüğünde ve biraz özgür olduğumu fark ettiğimde, ne yapmak istediğimi bilmediğimi keşfettim.”

“Yani buraya kendini bulmak için geldin?”

Üzüntüyle başımı iki yana salladım. “Geldim, çünkü Adam hep buraya gelmek isterdi. Benim hayallerim yoktu, o yüzden onunkini gerçekleştirdim.”

Tomas kahvesini yudumladı. Yüzünde yine o dinleyen ifade vardı. Dün akşam o kadar uzun konuşmamı sağlayan da o olmuştu.

“Hastalanmadan iki yıl önce burada biraz vakit geçirmişti. Sürekli yine gelmekten bahsedip dururdu. Gençken, seyahat edebilecek kadar iyi durumda olmadığı için çok üzülüyordu. Zaman geçtikçe eskisi kadar çok bahsetmez oldu. Fakat şelalelerde çektiği çerçeveli bir fotoğrafı vardı. Onu bir metre kadar büyüttürüp, karşısındaki duvara astırmıştı. Sanırım hiçbir şey yapmadığı zamanlarda çoğu vakit ona bakarak

geçiriyordu.” *Lanet olsun, hayır.* Dün akşam olanlar yetmezmiş gibi, şimdi de sesim titremiş ve gözlerim dolmuştu.

Tomas masanın karşısından uzanarak elimi tuttu. “Ağlamak istiyorsan ağla. Sorun değil.”

“Sanırım ilk randevularında kadınların benden daha gizemli olmaları gerekiyor.”

“Ben gizemden hoşlanmıyorum. Senden hoşlanıyorum. Belki ailenle geçirdiğin onca yıl sayesinde nasıl sert, soğukkanlı ya da yapmacık biri olacağını öğrenmemişsindir. Belki de senden hoşlanmamın nedeni tam olarak budur, Lauren.”

Nazik sözleri gerçekten ağlamama neden olmuştu. Ben ağlarken Tomas sessizce oturup, başparmağıyla elimi okşadı.

“Yine de sana karşı dürüst olmalıyım,” dedi Tomas. Kalp atışlarım kötü bir haber bekliyormuş gibi hızlandı. “Haziran’da Kopenhag’a gitmem gerekiyor. Önümüzdeki yıl ocak ayına kadar da dönmeyeceğim. Ondan altı ay sonra da temelli olarak eve dönüyorum.”

“Eve mi? Danimarka’ya mı?”

“Evet. Bu yüzden ben... sana hiçbir teklifte bulunamam... Evlilikten, çocuklardan bahsettin. Seni uyarsam daha iyi. Sonuza kadar burada değilim.”

“Sorun değil,” dedim, belki biraz fazla çabuk bir şekilde. “Benim için fark etmez. Gerçekten, seninle görüşmeye devam etmek istiyorum. İkinci randevumuzun ilkinden daha iyi olacağına eminim. Daha kötüsü olamaz.”

Tomas nazıkçe elime vurdu. “Hadi, ikinci randevumuza çıkalım öyleyse.”

“Kahvaltı randevusu mu?”

“Hızlıca birer test yiyip, sonra da batı kanadına gitmeye

ve bizim yasak âşıkların başka mektupları da var mıymış diye bakmaya ne dersin?”

“Üzerimde bir gece elbisesi ve gülünç ayakkabılar var,” dedim.

“O zaman senin eve uğrayıp daha uygun bir şeyler alırız.” Sırttım. “Tamam.”

Şafağın solgun ışıkları pencerelerdeki tahtaların arasından içeri süzülüyordu. Tomas uzun huzmeli, büyük bir el feneri getirmişti. Bu kez içerisinin ihtişamını çok daha iyi görebiliyordum.

“Oriijinal görüntüsünü koruyacak mısınız?” diye sordum, Tomas fenerle süslü tavanı aydınlattığı sırada. “Metal baskı desenler muhteşem görünüyor.” Kot pantolonum ve uzun kollu tişörtümle kendimi çok daha rahat hissediyordum.

“Restore ettiğimde çok farklı görünecek. Projeleri henüz çizmedim, ama bazı duvarları yıkıp yerine yenilerini yapmam gerekecek. Müteahhitler mekânı mümkün olduğunca büyütmek istiyor. İç mimarların ne yapacağına gelince: Kim bilir?” Tomas el fenerini bana uzattı. “Yolu sen göster.”

Onu koridorun sonundaki depoya götürdüm. Ayaklarımın altındaki eski döşeme tahtaları gıcırdayıyor, tozlar burnumu kaşındırıyordu.

Tomas cebinden anahtarını çıkarıp kapıyı açtıktan sonra fenerle etrafı aydınlattı. “Tanrım, bu ne dağınıklık?”

“Bunların hepsini çöpe mi atacaklar?”

“Çoktan atmamalarına şaşırdım. Bu odayı gözden kaçırmış olmalılar.”

“Peki, onlara söyleyecek misin?”

Tomas başını iki yana salladı. “Müteahhit umursamaz. İstersen buradakileri gözden geçirebiliriz. Tabii bizim küçük, tarihi sırtımızla ilgileniyorsan.”

“Çok eğlenceli olur.”

Tomas elimi sıktı. Ardından eğilerek dudaklarıma hafif bir öpücük kondurdu. Başımın döndüğünü hissettim.

“O zaman üçüncü randevumuzda,” dedi. “En sevdiğim kafe kahve içelim.”

Bizi gördüğünde Penny’nin suratında belirecek olan şaşkınlığı hayal ederek gülümsedim. Derken birden hatırlayıverdim. “Ah! Altı buçukta işte olmam gerek! Saat kaç?”

Tomas feneri saatine tuttu. “Altıyı çeyrek geçiyor. İyi ki şantiyedeyiz.”

“Koşmam gerekecek. Üçüncü randevuda görüşürüz. Yakında.”

“Bu akşam.”

“Anlaştık. Sana evimde akşam yemeği hazırlayacağım. Saat yedide, tamam mı?”

Tomas’ı cesurca dudaklarından öpüp, diliyle dudaklarımı aralamasına izin verdim. Ardından feneriyle aydınlattığı koridoru koşarak sabah güneşine çıktım. Aptal gibi gülümseyordum.

Üçüncü Bölüm

Mesaim sonsuza kadar sürecekmış gibi görünse de saat ikide özgürdüm. Marketten bir şeyler aldıktan sonra etleri marine etmek ve fırında makarnayla salata yapmak üzere evin yolunu tuttum. Ardından uzun bir duş alarak üzerimdeki kiri ve alkol kokusunu attım. Bıraksalar suyun içinde uyuyabilirdim. Ama Tomas gelmeden önce Adam'ın kitaplarını yerleştirmeliydim. Oturma odamda gereksiz dağınıklığa yer yoktu.

Bornozuma sarınıp yere oturdum ve ilk kutuyu açtım. İçinde annemden bir mektup vardı.

Umarım bu kitaplardan zevk alırsın ve onları okurken kardeşini –canım oğlumu– hatırlarsın.

Yüreğimin sızladığını hissettim. Derken dün akşam restorandayken telefonumu kapattığımı hatırladım. Çabucak çantamdaki telefonu çıkarıp açtım ve annemden gelen yedi gözü dönmüş sesli mesajın dolmasını bekledim. Telefonu omzumla yanağımın arasına sıkıştırarak, kutudaki kitapları boşaltmaya başladım.

“Alo?” dedi annem nefes nefese.

“Benim.”

“Nerelerdesin sen?”

“Hiçbir yerde. Sadece telefonumu açmayı unutmuşum.”

“Lauren, daha dikkatli olmalısın. Böyle ortadan kaybolman hiç hoş değil. Meraktan aklımı kaçırdım. Polisi aradım ama hiçbir şey yapamadılar.”

Kutulardaki kitapları raflara yerleştirirken annemin sitemlerini sessizce dinleyerek özür diledim. Kendimi ergen bir kız gibi hissediyordum. Nihayet konuşma fırsatı bulduğumda, “Anne,” dedim. “Ben yetişkin bir kadınıym. Günün her saniyesi nerede olduğumu bilmeyi bekleyemezsin.”

Telefonun diğer ucundan ses gelmedi. Onu incittiğimi biliyordum. “Affedersin, anne,” dedim tekrar. “Ama beni merak etme, olur mu? İyi olacağım.” Kendimi suçlu hissettiğimden, biraz daha fazlasını söyledim. “Biriyle tanıştım.”

“Biriyle mi? Yani erkek arkadaş mı?”

“Evet. Harika biri. Danimarkalı bir mimar.”

“İngilizce biliyor mu?”

“Evet, anne,” dedim bezginliğimin sesime yansımamasını umarak.

“Dikkatli olmalısın, Lauren. Erkeklerle aran iyi değil.”

“Birkaçıyla vakit geçirmediğim sürece de hiç iyi olmayacak,” dedim neşeli görünmeye çalışarak. “Bu akşam üçüncü randevumuz var.” Tomas böyle söyleyerek beni gülümsetmişti. Daha önce kimseyle üçüncü kez buluşmamıştım. “Ona yemek yapacağım.”

“Güzel. Sen iyi bir aşçısın. Sana öğretmeye zaman ayırdığım için mutluyum.”

Daha çok şey söylemek istediğini biliyordum –korkunç uyarılar, işler kötü giderse her zaman eve dönebileceğime dair sözler, güvende ve iyi olduğuma dair yemin etmemi istemeler–

ama söylemedi. Bunun annem için ne büyük bir çaba gerektirdiğinin farkındaydım. “Kapatsam iyi olacak,” dedim. “O gelmeden önce etrafı toparlamaya çalışıyorum.”

“Onu evine mi davet ettin? Daha çok erken değil mi? Ya bazı fikirlere kapılırsa?”

Fikirler. Ah, Tomas’m bazı fikirlere kapılmasını nasıl da istiyordum. Mesela benim aklımdakilerin aynısına...

“Anne. Endişelenmeyi bırak.”

Annem biraz daha homurdandıktan sonra, işlerin nasıl gittiğini sormak için yarın erkenden arayacağını sözünü vererek nihayet telefonu kapattı. Telefonu bir kenara bırakıp dikkatimi yeniden kitaplara verdim. Bazıları tozlu ve sararmıştı. Romanlar, tarih kitapları, uzay ya da arabalarla ilgili kitaplar... Üzerlerindeki tozları üfleyerek onları birer birer raflara yerleştirdim. Bir kutuyu bitirdikten sonra diğerine geçtim. Bu kitapların çoğunu okumayacaktım, ama onları birilerine vermek ya da çöpe atmak doğru bir şeymiş gibi gelmiyordu. Gözüme Blue Mountains ile ilgili bir kitap takıldı. İçindeki resimlere göz atmak için onu açtığım sırada kucağıma bir fotoğraf düştü.

Bu Adam’m gençliğiydi. Yanında onunla aynı yaşlarda bir arkadaşı vardı. Fotoğrafın burada, Zümrüt Şelaleleri’nde çekildiğini fark ederek heyecanlandım. Şelalelerin tepesindeki seyir terasını görür görmez tanımıştım. Üstleri çıplak bir halde terasın korkuluklarına yaslanmış, birbirleriyle konuşuyorlardı. İkisinin de kürek kemikleri, birer melek kanadı tomurcuğu gibi kabarmıştı. Adam’ın sarı saçları uzundu. Arkadaşını tanımıyordum, ama siyah saçlı ve yakışıklı birine benziyordu. Fotoğrafın arkasını çevirdim. Bir yazı vardı: *Adam ve Froggy. Sizi seviyorum, çocuklar. Drew*

Yeniden fotoğrafa baktım. Adam on sekiz ya da on dokuz

yaşlarındaydı. Yani hastalanmadan hemen önce. Onu nelerin beklediğinden habersizdi. Mutlu ve rahat görünüyor, muhteşem bir manzaranın önünde arkadaşıyla konuşuyordu. Froggy ve Drew. Bu isimlerde arkadaşı olduğundan hiç bahsetmemişti. Ve Tazmanya'da olduğu süre boyunca onu Blue Mountains'ten hiç kimse aramamıştı. Kitabın sayfalarını dikkatle çevirerek başka fotoğraflar aradım. Fotoğraf yoktu, ama kitabın başında mavi elyazısıyla yazılmış bir yazı buldum: *On dokuzuncu doğum günün kutlu olsun. Nice mutlu yıllara. Froggy'den sevgilerle.*

Adam, Froggy'nin ona dilediği kadar uzun yıllar görememişti. Görebildiği yılların da pek mutlu geçtiği söylenemezdi. Kitabı bir kenara bırakıp, uzunca bir süre fotoğrafa baktım. Froggy alışılmadık bir isimdi. Acaba hâlâ buralarda mı yaşıyordu? Ama sonra bir şeyi fark ettim: Froggy bir lakaptı. Belki bir şeyle kafiyeliydi, belki de bir kurbağaya* benziyor ya da çok fazla yeşil giyiyordu. Hâlâ aynı lakabı kullanmıyorsa onu bulma ihtimalim düşüktü. Yine de fotoğrafı Penny'ye gösterip, ona soracaktım. Hatta Lizzie'ye de sorabilirdim, ne de olsa uzun zamandır burada yaşıyordu.

Aklımdan bunlar geçtiği sırada kapının çaldığını duydum.

“Tomas!” dedim, kapıyı açıp bornozuma sıkıca sarınarak. Saatin kaç olduğunu tamamen unutmuş muydum? “Ben daha...”

“Üzgünüm,” diyerek sözümü kesti Tomas. “İptal etmek zordayım.”

“İptal mi?” Üçüncü randevu olmayacaktı. Üçüncü randevu hiç olmamıştı ki.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

* İngilizcedeki *frog* kelimesi kurbağa demektir. (Çev. N.)

“Sabrina... Eski karım... Trafik kazası geçirmiş. Telefonunun acil durum listesinde benim numaram varmış. Ben... Şimdi Sidney’e gidiyorum, Kopenhag’a giden ilk uçağa yetişeceğim.”

Eski karısı mı? O... eski değil miydi? Kafam ne kadar karışmış olsa da şimdi bunu sormanın vakti olmadığını farkındaydım. Onun yerine, “Tabii,” dedim. “Durumu ağır mı?”

“Çok, çok ağır. Acil ameliyata alınacakmış. Sağ çıkamayabilirmiş.” Tomas, ağlamamaya kararlı bir şekilde derin bir nefes aldı. “Kulağa çok saçma geldiğini biliyorum, Lauren, ama başka kimsesi yok. Anne babası hayatta değil, kardeşi de yok. Oraya gidip her şeyle ilgilenmem gerek. Ben onun en eski dostuyum.”

“Çok üzüldüm. Ne korkunç şey. Hadi, git. Beni merak etme.”

Tomas yarım yamalak tebessüm etti. “Sen harikulade birisin. Al, sana bir şey getirdim.” Elimi açıp içine bir şey koyduktan sonra avucumu kapatarak beni kendine çekti. Ardından dudaklarımdan sertçe öptü. “Orada ne kadar kalacağımı bilmiyorum. Seni arayacağım.”

Tomas, evin önündeki çakıltaşlarını ezerek uzaklaştı. Arabasının gittiğini duyduğumda avucumu açıp, bana verdiği şeye baktım.

Batı kanadının anahtarıydı.

Elbette kafayı Sabrina’ya, Tomas’ın eski karısına, en eski dostuna takmış durumdaydım. Kendime sürekli zavallı Sabrina’nın ölümün eşiğinde olduğunu ve bu kadar merha-

metsiz olduğum için cehenneme gideceğimi hatırlatıyordum. Ama elimde değildi. Aklımda türlü senaryolar dönüp duruyordu. Tomas'ın onun iyileşmesine yardımcı olmak için Danimarka'da kalacağını ve sonunda yeniden evleneceklerini hayal ediyordum. Neden yapamayacaktı ki? Ben kimdim ki onu bu kadar sahipleniyordum? Alt tarafı iki randevuydu. Onun da birini utanç verici şeyler yaparak geçirmiştım. Annem haklıydı. Erkekler konusunda son derece deneyimsizdim. Hassas ve savunmasızdım.

Ancak pazartesi sabahı saat üçte, telefonumun yüksek sesle çaldığını duydum.

Gözlerimi açıp telefona uzandım. Tomas'tan mesaj gelmişti. *Sağ salim Kopenhag'a vardım. Sabrina'nın durumu ciddi ama stabil. Bilinci hâlâ kapalı. Bana e-posta adresini yolla-sana.*

Cevap yazıp mesajı yolladım. Ardından yatağında oturup, karanlıkta beklemeye başladım. Duyduğum tek ses kalp atışlarının sesiydi.

Bip-bip. *Fırsat buldukça yazacağım. Biraz uyumam gerek. Sab'in kuzenine ulaşmalıyım. Ben yokken sırrı çöz.* ☺

"Çözeceğim," diye yazıp, 'gönder' tuşuna bastım. Karanlığın sessizliğinde tek başıyaydım.

Pazartesi günü mesaiden sonra batı kanadındaki depoyu boşaltıp temizleyeceğime dair kendime söz vermişim. Fakat kafeden çıkıp balo salonunun önünden geçerken, sütunların yanında bir grup adamın durduğunu gördüm. Fazlaca büyümüş çalılıkların ardına çekilerek onları seyrettim. İçeri girip etrafı

kariştırmam için Tomas'ın bina sahibinin iznini almadığından emindim. Bu yüzden başını derde sokmak istemiyordum. Adamlar derin bir sohbe dalmışlardı. Onlara görünmeden yanlarından geçip içeri girebilirdim.

Onun yerine geldiğim yolu geri döndüm ve kapalı bir geçitten geçip, yamacın kenarındaki eski tenis kortuna yöneldim. Zümrüt Kaplıca Oteli'nin etrafı, kalçaya kadar yükselen uzun, taş bir duvarla çevriliydi. Aşınmış ve yosunla kaplanmış sütunlar yer yer ufalanıp dökülmüştü. Bir dizi eski, taş merdiven bir yerlere çıkıyordu. Girişin merdivenlerine tel örgü çekilmiş ve bir uyarı levhası asılmıştı. Yaklaşan bazı sesler duyarak durakladım. Fark edilmeden içeri girip etrafı inceleme isteğim, un ufak olan bir merdivenden düşüp ölme korkumla savaşıyordu. Annem beni görseydi ne derdi?

Çok geçmeden tel örgülerin önünde ydım. Merdivenler biraz aşınmış olsa da sağlamdı. Ama çok geçmeden bittiler ve kendimi vadiden aşağı doğru kıvrılan, büyümüş otlarla kaplı, taşlı bir patikada buldum. Zümrüt Kaplıca Oteli eskiden bir sağlık merkezi olarak kullanıldığından, belki de bu eski bir yürüyüş parkuruydu. Bu fikir beni büyülemişti. Kasabadan şelalelere uzanan çok sayıda doğal yürüyüş yolu vardı. Hepsi de korkulukları ve taş basamakları bulunan, bakımlı yollardı. Ayrıca genellikle turistlerle dolu oluyorlardı. Uzun zamandır bu yolda kimsenin yürümediğini düşünmek hoşuma gitmişti. Akşamşt rzgri eserken güneş yüzümü ısıtıyordu.

Hafifçe kıvrılan patikadan aşağı yürümeye başladım. Bitki rts, şehrin caddelerinde sıralanan meşe ağaçlarından ve kozalaklı ağaçlardan son derece farklıydı. Okaliptüs ve akasya

ağaçlarının arasında yoluma devam etsem de arada bir yolu kapatan yaşlı ağaç dallarının üzerinden atlamak zorunda kalıyordum. Yılların biriktirdiği yapraklar, soyulmuş kabuklar, kaşındıran eğreltiotları ve gevşek taşlar, beni düşürmeye çalışıyorlardı. Dengemi korumak için taş duvara tutunarak ilerlemeye devam ettim. Sıklaşan ağaçlar yüzünden gökyüzü neredeyse görünmez olmuştu.

İleri baktığımda uzaktaki yamacın kenarını gördüm. Bir yerden sonra bütün bu yolu geri dönmek zorunda kalacaktım ve bulutlar toplanıyordu. Tereddüt ettiğim sırada yüz metre kadar ileride tuhaf bir şey dikkatimi çekti. Ona daha yakından bakmak için yürümeye devam ettim. Çok geçmeden başparmağımın genişliğinde iki metal kabloyla karşılaştım. Biri ucundan düğümlenmiş halde duruyor, diğeri ise daha aşağılara uzanıyordu. İkisinin de kaynağı yamacın başında, otelin arkasındaymış gibi görünüyordu.

İşte şimdi meraklanmıştım. Ormanın keskin kokusu, uçan kuşların sesleri ve gölgede yosun bağlayarak yemyeşil olmuş kayaların arasında yürümeye devam ettim. Patika daralarak kaybolduğunda, daha fazla ilerleyemeyeceğimi anlayarak durdum.

Dizlerimin üzerine çöküp dikkatle aşağı baktım. Kayalığın oldukça aşağısında, kablonun bittiği yeri görebiliyordum. Kayalıklara yaslanmış küçük, demir bir yapıydı bu. Onun ne olduğuna dair bir fikrim yoktu, ama otelle bir ilgisinin olduğu belliydi. Acaba Tomas'ın haberi var mıydı?

Tişörtümün altından ter sızıyordu. Popomun üzerine oturup, onca yolu geri dönmek zorunda olmamayı diledim. Uzak-taki trafiğin sesini duyabiliyordum. Eğer vadinin en aşağısına inersem bir yol, bir otobüs durağı ya da bir taksi bulabileceğimi

düşündüm. Etrafıma bakındım. Acaba şuradaki vadiye kıvrılan başka bir patika mıydı? Yoksa sadece başka bir çıkmaz yol muydu?

Ayağa kalkarak yolu takip ettim. Dev bir okalıptüs ağacı devrilerek yolu kapatmıştı. Ağacın üzerinden ileriye göz attım. Bu kesinlikle bir patikaydı. Güçlülkle ağacın üzerine çıktım ve biraz kayarak, biraz da düşerek kendimi diğer tarafa attım. Sarkan dalların altından geçerek kayaların ve dikenli çalıların arasında ilerledim. Dönemeci geride bıraktığımda, yolun biraz ileride biteceğini görebiliyordum. Yol kayalık bir duvarla kesiliyordu ve geriye kalan tek şey büyük bir uçurumdu.

Fakat yaklaştıkça orada bir mağaranın olduğunu fark ettim.

Yukarıda toplanan bulutlar dağılmıştı. Yaklaşan yağmurdan korunmak için mağaraya sığınmakla ilgili romantik fikirlerim de böylece kaybolmuş oldu. Yolu geri dönmek zorunda olduğumu kabullenmiştim. Ama önce mağaranın ne kadar derin olduğunu görmek istiyordum.

Mağara girişi oldukça küçüktü ve girişin bir kısmı göğüs hizasında granit bir levhayla kapatılmıştı. İçeri girebilmek için adeta iki büklüm olmak zorunda kalmıştım. Neyse ki girer girmez ayağa kalkabildim. Mağaranın içi benim banyom kadarıydı. Fakat tavanı çok daha alçaktı. Karanlık ve soğuk mağaraya keskin, hoş olmayan bir hayvan kokusu hâkimdi. Aklıma örümcekleri getirir getirmez kendimi dışarı atmaya çalıştım.

Tam dışarı çıkacağım sırada, girişi yarı kapatan kayanın üzerine yazılmış bir şey gördüm. Daha yakından incelediğimde, bunun taşa kazınmış bir kalp resmi olduğunu fark ettim. Anlaşılan graniti çizmek oldukça zor olmuştu. Kalbin sert köşeleri vardı ve içindeki harfler de sert çizgilere sahipti. Ama gayet okunaklıydılar: *SHB*.

Gözlerimi uzunca bir süre harflerden alamadım. Bunları benim mektup yazarım, SHB kazınmıştı. Hayır, bu doğru değildi; bunları kazıyan SHB'nin sevgilisiydi. Peki, o kimdi? Parmaklarımı çekingen bir şekilde yazının üzerinde gezdirip, geçmişle bugünün birbiriyle kesiştiğini hissettim. Granite dokunduğumda ona başka bir şeyin daha kazınmış olduğunu fark ettim. Ancak loş ışıktaki onu göremiyordum.

Telefonumu çıkarıp ışığını yaktım. Diğer şey, harfler ya da kalp değildi. Bir karalamaydı. Oldukça sert bir karalamaydı. Harfler kadar derin olmasa da bu kayaya kazınmıştı. Kuvvetlice. Belki de öfkeyle. Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

Telefonun flaşını açıp, Tomas'a göndermek için bir fotoğraf çektim. Mağaranın geri kalanını kontrol etsem de başka bir yazı ya da şekil bulamadım. Uzunca bir süre kalıp, parmaklarımı sert köşeli kalbin üzerinde gezdirdim. Gizem gitgide artıyordu.

Dördüncü Bölüm

1926

Uzakta bir yerde, suyun üzerinde, Violet ona seslenildiğini duydu. Yavaşça gözlerini açtı. Suda kırılan güneş ışığı yeşil ve mavi bir renk cümbüşü oluşturunuyordu. Violet hareket-sizce uzandığı suda doğrularak yüzeyi dalgalandırdı. Sonbahar güneşi söğüt ve meşe ağaçlarının arasından süzülüyordu. Ada, göl kenarından çılgınca el sallayıp Violet'ı çağırıyordu.

“Lütfen, Violet. Geç kalacağız.”

“Daha çok var.”

“Ben gidiyorum.”

“Nasıl istersen.”

Ada çimenleri ezerek uzaklaşırken, Violet kendini sırtüstü suya bırakarak gölde süzölmeye devam etti. Ada hep böyle oyunbozandı. Kendi mayosu olmadığı gibi, Violet'm mayosuna da hayret ediyordu. Oysa Violet zümrüt yeşili kemeri ve aynı renkte bir bonesi olan siyah mayosuyla gurur duyuyordu.

“Haklı olduğunu biliyorsun,” dedi Clive, kucığında eskiz defteriyle oturduğu kayanın üzerinden. Violet kendisini çizip çizmediğini merak etmişti. “Geç kalacaksın.”

Violet ve Ada, birlikte Sidney'in şehir merkezindeki Senator Otel'de çalışıyorlardı. Violet'ın mesaisi bir saat içinde başlayacaktı. Daha çok vakti vardı. "Fazla endişeleniyorsunuz," dedi Clive'e. Yeniden doğrulup gözlerini kapatarak suya daldı. Bonesinden kaçan bir saç buklesi yanağını gıdıklıyordu. Tekrar su yüzüne çıktığında, taşlı zemini ayaklarının altında hissedene kadar yüzdü. Havlusu ve kuru kıyafetleri kıyıda bekliyordu. Tenine çarpan sert soğuğu hissetti. Belki de ekim ayına kadar bir daha yüzemeyecekti. Violet yüzmeyi, kristal gibi suda gözden kaybolmayı seviyordu. Onu bundan alıkoyabilmek için soğuktan fazlası gerekiyordu.

"Şu haline bak," dedi Vilolet, Clive'e. Çizdiği resmi görebilmek için Clive'in omzunun üzerinden deftere göz attı. Kâğıtta belirmeye başlayan söğüt ağacını görmek, onu biraz hayal kırıklığına uğratmıştı. "Tam sefa Adamısın."

"Geçici bir süreliğine. Birkaç gün içinde yeni işime başlayacağım." Clive, Violet'a dönerek gülümsedi. "Beni görmeye geleceksin, değil mi, Violet?"

Violet, Clive'in ondan hoşlandığını biliyordu. Son iki yıldır otelde birlikte çalışmışlardı. "Belki. O dağların tepesi buraya çok uzak," dedi. Bonesine hapsedtiği koyu renk saçlarını çıkarıp sertçe kurulamaya başladı.

"Ama otel muhteşem. Görsen bayılırsın. Bütün bayanlar şık gece elbiseleriyle dolaşıyor."

"Ben de öyle bir elbise giyemediğim için sinir olmakla kalırım." Violet'ın Clive'i ziyaret etmek gibi bir niyeti yoktu. Clive onun yaz aşkıydı ve yaz biteli çok olmuştu. Ayrıca birkaç dans ve küçük bir öpücük dışında hiçbir şey paylaşmamışlardı. "Bensiz ölmezsin."

“Belki ölürüm, belki ölmem,” dedi Clive neşeyle. Bu delikanlının söylediği ve yaptığı her şeyde neşe vardı. Saçları ve gözleri bile ıslıl ıslıldı. Sanki güneş onların içine hapsolmuş gibiydi.

Violet giysilerini ıslak mayosunun üzerine geçirip, tren istasyonuna giden patikaya yöneldi. Ayakkabıları ve çoraplar çantasının içindeydi.

“Merkez istasyondan sabah sekiz trenine bineceğim,” diye seslendi Clive onun arkasından. “Uğurlamak istersen haberin olsun.”

“Sabah mesaim var,” diye seslendi Violet. Bu doğru değildi, ama vedalaşmaktan kaçınmak istediğini söylemekten daha kolaydı.

“Öyleyse hoşça kal,” dedi Clive.

Violet el sallayarak adımlarını sıkılaştırdı.

Sonunda ikisi de haklı çıkmıştı. Violet diğer üç garsonla paylaştığı odasından çıkıp üst kata koşarken hâlâ üniformasının düğmelerini ilikliyordu. Bukleleri henüz kurumamıştı ve mesaisi başlayalı tam on dakika olmuştu. İşadamlarıyla dolu bir masaya beyaz, porselen tabakları dizen Ada, yemek odasının diğer ucundan Violet’a bakarak kibirli bir şekilde gülümsedi.

“Geç kaldın,” dedi Violet’ın samimiyetsiz, genç patronu Bay Palmer.

“Evet, elde olmayan bir sebepten ötürü geciktim. Fazladan mesaiye kalıp telafi ederim.”

“Yüzmüşsün. Elde olmayan sebeplerden ötürü yüzüp, geç kalmışsın.”

“Ada mı söyledi?” diye sordu Violet. Bu ihaneti yüzünden onu mahvedecekti.

“Hayır. Islak saçların söyledi. Rezil bir haldesin. Bu halinle en iyi müşterilerime hizmet etmene izin veremem.” Bay Palmer, Violet’ın yanlış iliklediği gömleğini işaret etti. Düğmelerinin arasındaki boşluktan atleti görülebiliyordu. “Buraya kadar, Violet. Kovuldun.”

“Hayır.” Güneş ışığına, yüzmeye ve Clive ile flörtleşmeye dair anıları bir anda uçup gitmiş, Violet’ın aklında sadece zavallı annesinin görüntüsü kalmıştı. Eklem iltihabı olan parmaklarıyla dikiş diken annesi... “Lütfen,” dedi Violet. “Fazla mesai yapar, daha çok çalışırım.”

“İki uyarı daha almıştın,” diyen Bay Palmer, doğruyu söylüyordu. Yine de Violet onunla tartışmak istiyordu.

“Beni kovamazsınız!” diye bağırdı kendisinin bile dayanamayacağı kadar tiz bir sesle. “Otel sahibine şikâyetle bulunaçağım.”

“Durma,” dedi Bay Palmer yumuşak bir sesle. “Yarın saat ona kadar toparlanıp gitmiş ol,” diyerek arkasını döndü. “Giderken üniformanı teslim et. Zaten yarım yamalak giymişsin.”

Violet gömleğini sımsıkı tuttu. Bay Palmer’ın fikrini değiştirecek olan şeyi söylemek için can atıyordu. Annesi büyük hayal kırıklığına uğrayacaktı. Çok, ama çok büyük bir hayal kırıklığıma...

Violet annesinin karşısına işsiz bir halde çıkamazdı. Bunu yapamazdı. Tramvayın arkasına, diğer yolcuların onu göremeyecekleri karanlık bir yerine oturarak ağladı. Derdine öylesine dalmıştı ki az kalsın ineceği durağı kaçırıyordu. Neyse ki tam vaktinde hatırlayarak çanı çaldı ve annesinin kaldığı eve iki

sokak uzaklıkta tramvaydan indi. Annesi, Roseville'deki varlıklı bir aile olan Ramseylerin yanında çamaşırcı ve terzi olarak çalışıyordu. Ramseylerin dört çocuğu oldukça gürültücü, biri ise sessizdi. Sessiz olanı kurdeşen çıkardığından, yaralarını kaşıyıp yolmaması için ellerine beyaz çoraplar giydiriyorlardı. Violet'ın annesi, orada sadece yatacak yer ve yiyecek karşılığında çalışıyordu. Dolayısıyla kızının yardım amacıyla gönderdiği az miktarda paraya bel bağlıyordu.

Violet eve yaklaştığı sırada durdu. Ufak valizi ve portatif gramofonu ansızın ağır gelir olmuştu. Derin bir nefes aldı. "İşimi kaybettim, anne," diye fısıldadı kendi kendine. Annesi üzgün görünecek, belki hayıflanacak, neler olduğunu soracak ve Violet'ı suçlamanın bir yolunu bulacaktı. Ama, *Ben sana güveniyordum, şimdi o para olmadan ne yaparım?* diye sormazdı. Bunu söylemeyecek kadar gururluydu. Violet parayı annesinin bakmadığı bir anda çay kutusunun altına koymak zorunda kalırdı. Bu konunun bahsini asla açmazlardı. Aslında Violet on dördüne bastığından beri annesi, kendi ayaklarının üzerinde durabilmenin öneminden bahsetmiş ve iş bulması için onu okulu bırakmaya zorlamıştı. Bu altı yıl önceydi ve o günden beri Violet'm düzensiz bir iş hayatı olmuştu.

Violet başını kaldırarak eve baktı. Annesinin odasının ışığı açıktı. "İşimi kaybettim, anne," diye tekrarladı kendi kendine. Ardından kararlı ve uzun adımlarla eve yöneldi.

Annesini uyandırmamak için kapıyı anahtarla açıp içeri girdi. Aylar geçtikçe annesinin dizleri daha da kötüleşiyordu. Violet onun her gün çamaşır kazanının başında nasıl durduğunu, yatak çarşaflarını, yastık kılıflarını ve havluları nasıl yıkadığını bilemiyordu. Annesi yaşlı değildi –sadece kırk beş yaşındaydı– ama büyükannesi ve büyük büyükannesi de

erkenden eklem ağrılarına yakalanmışlardı. Violet, günün birinde kendisi de bu ağrıları çekecek miydi, yoksa babasının genlerini mi almıştı merak ediyordu. Gerçi babasının nerede olduğunu, hatta kim olduğunu bile bilmiyordu.

Annesi pencere kenarındaki eski püskü koltuğundan Violet'a bakıp, şaşkın bir şekilde gülümsedi. "Seni sokağın başındayken gördüm. Valizini niye getirdin?"

"Anne, ben..."

Annesi merakla bekledi.

"Yeni bir işe girdim. Dağda."

"Sahi mi?"

"Zümrüt Kaplıca Oteli'nde. Senator'dan çok daha lüks bir yer."

"Aferin kızıma. Ne zaman başlıyorsun?"

"Yakında. O zamana kadar yanında kalabilir miyim? İşyeme önceden haber vermem gerekti. Ama adice davranıp beni hemen sepetlediler. Çamaşırlara yardım ederim. Biraz birikmiş param var, yani kendi yemeğimin parasını ödeyebilirim." Violet'ın kalbi boğazında atıyordu adeta. Yalan, çok büyük bir yalan söylüyordu. Şimdi ona bir iş bulması için Clive'i ikna etmek zorundaydı. Yoksa her şey altüst olacaktı.

Violet saat sekize on kala Merkez İstasyonu'ndaydı. Gri, ipek bir elbise ve uzun, siyah, yün çoraplar giymişti. Aşırıya kaçmayacak şekilde albenili görünmek istiyordu. Kalabalık terminalde ilerlemeye başladı. Tren peronda bekliyordu. Ancak Violet, Clive'in çoktan trene bindiğinden ve ona yetişemediğinden korkmaya başladı. Yoksa Blue Mountains'a kadar once

yolu onun peşinden gitmek zorunda mı kalacaktı? Kalabalıkta kendine yol açarak, Clive'in açık renkli saçlarını görmeye çalıştı. Ama kahverengi ve gri takım elbiseli adamların hepsi kahverengi ve gri şapkalar takıyorlardı. Bu yüzden seslenmeye başladı: "Clive! Clive!"

Sonunda Clive gelip onu buldu. Violet'ın arkasından yaklaşarak omzuna dokundu. Violet bir an için ürkerek sıçradı.

"Violet! Gelmişsin!" Clive'in gri gözleri sevinçle parlıyordu. Birazdan ona söyleyecekleri ise Violet'ın canını yakıyordu.

"Clive, çok berbat durumdayım. İşimden oldum. Acaba... Zümrüt Kaplıca Otelinde benim için de bir iş olup olmadığını sorabilir misin?"

Clive'in gözlerindeki ışık ansızın sönüverdi. Yüzünde bir an için rahatsız bir ifade belirdi. Ama çok geçmeden yeniden gülümsedi. "Sadece sormakla kalmam, onlara birlikte çalıştığım en iyi garson olduğumu söylerim."

"Teşekkürler," dedi Violet. Bunca zamandır tuttuğunu bile fark etmediği nefesini salıverdi. "Çok minnettarım. Gurur yapmam. Garsonluk yaptığım kadar oda hizmetçiliği de yapabilirim. Sadece... Sadece uzun zaman işsiz kalamam. Annemin eklemleri iyi değil ve artık çalışamayacağından endişe ettiğini biliyorum."

"Bana güvenebilirsin," dedi Clive. Sanki bir şey daha söyleyecek gibi olduysa da tereddüt ederek vazgeçti.

"Ne oldu?" diye sordu Violet.

"Peki, ben sana güvenebilir miyim?"

"Güvenmek... Ne demek istediğini pek anlamadım." Violet'ın yüreği ağzına gelmişti. Ondan hiç hazır olmadığı bir iyilik isteyecek olabilir miydi? Clive o tarz birine benzemiyordu, ama Violet onu fazlasıyla ayarttığını kabul etmeliydi.

“Onlara birlikte çalıştığım en iyi garson olduğunu söylersem beni yalancı çıkarmazsın, değil mi?” diye sordu Clive. “İşe geç kalmaz, başgarsona kaba davranmaz ya da müşterilerle flört etmezsin, değil mi?”

Violet yüzünü buruşturdu. Bu, onun işyerindeki tutumunun acı ama gerçek portresiydi. “Clive, öyle minnettar olurum ki çocukluğu bir kenara bırakırım. Senin itibarını zedelemeyeceğim, söz veriyorum.”

“Güzel,” dedi Clive nazik bakışlarla. Başparmağıyla hafifçe Violet’ın çenesine dokundu.

Violet, Clive’in onu öpmek istediğinin farkındaydı. Onu vazgeçirmek için başını önüne eğdi.

“Peki, o zaman. Umarım yakında görüşürüz.”

“Eğer evet derlerse anneme telgraf gönder. İlk trenle gelirim.”

Clive şapkasını düzeltip trene yöneldi. Violet da doğru şeyi yaparak, tren istasyondan ayrılana kadar bekledi. Clive’e el sallamakla kalmayıp, bir de öpücük gönderdi. Ancak Clive başını diğer yöne çevirdiği için bunu göremedi. Belki de böylesi daha iyiydi.

Flora koridorda durmuş bekliyordu. Çantaları ayaklarının dibine, kalın halının üzerine bırakmıştı.

Tony ise ayağını sabırsızca yere vurup duruyordu. “Geliyor mu?”

“Geleceğini söyledi.”

Flora kapıyı tekrar tıklattı. “Sam? Acele et. Treni kaçıracağız.”

“Gelip alması için bir araba ayarlamam gerekirdi,” dedi Tony.

“O zaman arabayı bekletirdi. Trenin bizi beklemeyeceğini biliyor. Bu acele etmesini sağlar.”

Flora beklemeye devam etti. Sessizlik dayanılmaz bir hale geldiği sırada koridorun sonundaki otel odalarından birinin kapısı açıldı. Bir oda hizmetçisi, kucağında bir yığın kirli çarşafı koridora çıkararak Flora ve Tony’ye meraklı bir bakış attı. Flora elini özenle topladığı saçlarına götürüp, koluyla yüzünü kapattı. İnsanların ona bakmasından nefret ediyordu.

“Sam?” diye seslendi tekrar.

“Gelmiyorum.”

Bunu duyan Tony, gözlerini devirerek ellerini havaya kaldırdı. “Ben pes ediyorum. Onunla sen uğraş. Diğerlerine kalacağımızı söyleyeceğim.”

Flora çaresizce Tony’nin gidişini seyretti. Kapıyı yeniden tıkladıp, sesini alçaltarak içeri seslendi. “Sam, içeri girmeme izin ver. Tony gitti.”

Sam’in yataktan kalktığı duyuldu. Ardından kapı açıldı ve Sam başını dışarı uzatıp, Tony’nin gidip gitmediğini kontrol etti.

“Dedim sana. Gitti.”

“Daha önce bana yalan söylemiştin, kardeşim.” Sam’in koyu renk gözleri oldukça donuktu. Oda tanıdık, tatlı bir kokuyla dolmuştu. Cin tonik.

Flora kapıyı itince Sam kenara çekilerek içeri girmesine izin verdi. Ardından yatağına ve değerli eşyalarını dizdiği tepsisinin başına döndü. Bir lamba. İğneler, makaslar ve cımbızlar. Ve tabii ki uzun, süslü piposu. Flora suçlayıcı bir tavırla tepsidekileri işaret etti. “Bana söz vermiştin.”

“Sözümü tutmak çok zor oldu.”

“Öyleyse eve gitmemiz gerek. Sana yardım edebilecek bir

ailenin olduğu çiftliğe dönmeliyiz.” Babaları, temiz hava ve –Almanya’dan gelen– kaplıca suyunun Sam’in sağlığına iyi geleceği umuduyla onları Zümrüt Kaplıca Oteli’ne göndermişti. Sam’den beş yaş büyük olan Flora, kardeşini iyileştirmekle görevlendirilmişti. Ama bu, başarısızlığa mahkûm olduğu bir görevdi. Sam, afyonun pençesindeydi ve Flora onun burada düzenli bir tedarikçi bulunduğundan adı gibi emindi. Gitmek istememesinin nedeni buydu.

Tony’nin babası, Flora’nın babasıyla yakın arkadaşı. Sam’in de onlara katılmasını öneren o olmuştu. Flora ile Tony altı aydır nişanlıydı ve henüz bir evlilik tarihi kararlaştırmamışlardı. İki aile de birlikte geçirecekleri uzun bir tatilin, sandıkları kadar kolay tutuşmayan bu ateşi biraz harlayacağını umuyordu.

“Bence biraz daha kalmalıyız,” dedi Sam. “Bir afiş gördüm. Haziran ayında Noel’i kutluyorlarmış. Hadi, sırf bunun için kalalım. Sadece beş hafta sonra.”

“Beş hafta daha mı?”

“Hadi ama, kardeşim,” dedi Sam piposunu yeniden doldurup bacak bacak üstüne atarak. “Huysuzluk yapma.”

Flora çılgılık atmamak için dişlerini sıktı. “Benim işim sana göz kulak olmak. Sırf zevk aldığım için hayatını zorlaştırıyor değilim.”

“Ama İti alıyor.”

“Tony’ye şöyle demeyi kes. Hem o İtalyan değil. Amerikalı.”

“Ama İtalyan–Amerikalı. Yaltakçı...”

“O benim nişanlım,” diye sertçe araya girdi Flora. “Yakında enişten olacak.”

“Sahi, nereye gitti? Ayaktakımıyla anlaşma mı yapıyor?”

“Sam, yeter.”

“Çete reisi. İşte bununla evleniyorsun.”

“Babamızın onayı var. Tony ile ilgili fikirlerinin hiçbir önemi yok.” Babaları bu evliliği onaylamaktan fazlasını yapmıştı. Onu, Flora için bizzat kendisi ayarlamıştı. “Ayrıca Tony’yı seviyorum,” diye ekledi Flora, savunucu görüldüğünün farkındaydı. “Sana karşı fazla sabırlı davranıyor.”

Sam kendini afyonun etkisine kaptırmıştı. Nefes alıp veriş i yavaşlamış, gözleri yarı kapanmıştı.

Flora gözyaşlarını tutmaya çalıştı. “Sam, buna bir son vermek zorundasın.”

“Yapamam,” dedi Sam kısık bir sesle.

“O zaman bir doktora görünmelisin.” Flora ansızın neşelendi. Bu şimdiye kadar akıl ettiği en iyi fikir gibiydi. “Buradayken bir doktora gidersin, değil mi? Eğer söz verirsen babama bir mektup yazıp kalacağımızı söylerim. Haziran’daki Noel’e* kadar.”

Sam elini sallayarak Flora’yı geçiştirdi. “Peki. Peki, öyle gerekiyorsa öyle olsun. Sen ayarla.”

Flora’nın kalbi cılız bir umut ışığıyla aydınlandı. “Olmuş bil,” diyerek Sam’i yatağında yalnız bıraktı. Kapıyı kapattığı sırada, biraz önceki hizmetçinin koridorun ilerisinde olduğunu gördü. Hizmetçi onu yine merakla süzdü. Belki de erkeklerin katında ne aradığını merak ediyordu. Flora başını kaldırdı ve göz teması kurmamaya kararlı bir şekilde hizmetçinin yanından geçti. Şimdi Tony’ye beş hafta daha kalacağının haberini vermeliydi. Bu Tony’nin hoşuna gitmeyecekti.

* Yarı küre farkından dolayı Güney’deki bazı ülkeler 25 Haziran’da da Noel’i kutlamaktadır. (Ed.N)

Flora nihayet Tony'yi tenis kortunda buldu. Vincent, Harry ve Sweetie (oldukça iriyarı bir adamdı ve tanıştığı her kadına 'Sweetie' dediği için böyle çağırıyordu) ile birlikte çiftli maç yapıyorlardı. Bir süre kenarda durup onları izledi. Beyaz giysileri, yeşil tenis kortunda göz kamaştırıyordu. Birbirlerine gülüyor, neşeyle bağırıyorlardı. Tony ve arkadaşları Sam'den çok farklıydı. Onlar dünyayı kolaylıkla anlayan ve onu rahat, kendinden emin ellerle döndüren adamlardı. Sam ise hep kıyıda kalmış, solgun, pembe yanaklı, önemsiz biriymi. Saçlarının ve gözlerinin rengi Tony'ninkilerden bile koyuydu. Sam hep tuhaf bir çocuk olmuştu: Biraz çatlak ve şaşkın. O doğduğundan beri Flora onunla ilgilenmeye mecbur bırakılmıştı. Onu buna hem çocukları için fazla vakti olmayan anne ve babası, hem de Flora'nın kendi yüreği zorlamıştı. Sam'i ürkekçe ve sonsuz bir sevgiyle seven yüreği...

Bir de Tony vardı. Esmer teni güneşte ısıltı ısıltı parlıyordu. Kaslı ön kollarıyla tenis topuna her vurduğunda, koyu renk saçları gözlerinin önüne düşüyordu. Onu ilk gördüğünde Flora'nın kalp atışları hızlanmıştı. Büyükbabasının gemicilik işinin varisi olan Tony, oldukça yakışıklı ve çekiciydi. Flora onu seviyordu, hem de deliler gibi. Sadece evlilik fikrine sıcak bakmıyordu. Henüz.

Tony hâlâ onu fark etmemişti. Flora el sallamayı denedi. Onu gören Vincent oldu. "Tony, onu sonsuza kadar görmezden gelemezsin."

Öyle mi yapıyordu? Onu görmezden mi geliyordu? Tamam, Flora bununla başa çıkabilirdi. İncinip gurur yapmak, mızımız kadınlara göre bir şeydi.

Tony ona baktığında Flora tekrar el salladı. "Seninle konuşmam gerek," diye seslendi.

"Git," dedi Vincent. Tony'nin arkadaş çevresi içinde en nazik olanı oydu. "Daha sonra kafede buluşuruz."

Tony raketini Sweetie'ye uzattıktan sonra Flora'nın yanına gelerek koluna girdi. "Hadi, Florrie. Manzaranın tadını çıkaralım."

Tenis kortu sarp yamacın hemen kenarındaydı. Otel bahçesinin sınırını oluşturan bembeyaz, taş duvara doğru yürümeye başladılar. Flora arkadaşlarının onları duyamayacağından emin olduğunda, "Sam gelmiyor," dedi.

"Öyleyse onu burada bırakacağız."

"Bırakamayacağımızı biliyorsun. Babam özellikle tembihledi. Ona göz kulak olmak zorundayım."

"Göz kulak olmak mı? İmkânsız bir iş. Babanın haberi var mı?"

"Afyondan mı? Ben... bilmiyorum. Belki de vardır ama yok gibi yapıyordur. Ama biliyorsa... Bu..." Flora bakışlarını kaçırdı.

Tony yürümeyi bırakıp, Flora'yı kendine doğru çevirdi. "Ne oldu?"

"Onu bırakamam."

"Neredeyse yirmi yaşında."

"Hayır, yapamam. Eğer... Eğer mirastan pay almayı umuyorsam onun aptalca şeyler yapmasına engel olmak zorundayım." Flora para hakkında konuşmaması gerektiğini biliyordu. Tony'nin parası çoktu, fakat Flora'nın ailesi ondan daha varlıklıydı. Çok, çok daha. Honeychurch-Black Ailesi'nin dünyanın pek çok yerinde mülkleri vardı ve bu yüzyıllardır böyleydi.

“Ah. Anladım,” diyerek başını hafifçe sağa eğdi Tony. “Bu zalimce.”

“Babam zalim değil. Sadece mantıklı. Samuel’in güvende olduğundan emin olmak istiyor.”

Tony anladığını belirtircesine başını salladı. Ardından Flora’yı kendine doğru çekip, dudaklarını onun kulağına yaklaştırdı. “İyi olacaksın. Endişe etme.”

“Nereden biliyorsun? Bundan emin olamazsın.”

Tony cevap vermedi. Onun yerine Flora’nın kulağına yumuşak bir şarkı mırıldanmaya başladı. Flora, Tony’nin ona şarkı söylemesini seviyordu. *La Boheme*, *Tosca* ya da kulağa yumuşak gelen herhangi bir şey. Gözlerini kapatarak Tony’ye sokuldu. Beyaz tenis kıyafetleri limon ve gün ışığı gibi kokuyordu.

“Sence her şey gerçekten yoluna girecek mi?” diye sordu bir süre sonra Flora. Yüreği kaburgalarının ardında hapsolmaktan kurtulduğunda derin bir nefes aldı.

“Söz veriyorum girecek,” dedi Tony. Flora’yı nazikçe iterek kendinden uzaklaştırdı. “Ama burada bir gün daha kalamam. Öğleden sonra Sidney’e giden trene yetişeceğim.”

“Geri gelecek misin?”

“Elimden geldiğince çabuk. Sadece birkaç günlüğüne gidiyorum. Beni senin kadar güzel beklemeyen işlerim var,” diyerek elinin tersiyle Flora’nın yanağını okşadı Tony. “Güzel kız.”

Flora gülümsemeden edemedi. “Sam onu doktora götürmeme izin vereceğini söyledi. Bu iyi bir şey, değil mi?”

“Kesinlikle öyle, Florrie. Umut etmekten vazgeçme.”

Çay salonuna doğru el ele yürümeye başladılar. *Umut etmekten vazgeçme*. Vazgeçmeyecekti. Sam söz konusu olduğu sürece bunu yapmayacaktı. Asla.

Beşinci Bölüm

Zümrüt Şelaleleri istasyonunda trenden inen Violet'ı surat-sız, gri bir gökyüzü karşıladı. Violet yün paltosunun yakasını kaldırıp, boynundaki ipek şalı biraz daha sıktı. Üzerinde hiyeroglifler olan bu pas rengi şah bir gün önce satın almıştı. Beyaz elbisesiyle güzel bir tezat oluşturuyordu. Violet'ın şallara ve şapkalara zaafı vardı. Elbiselere de öyle. Bir de ayak-kabılara. Ancak kendini biraz dizginleyip para biriktirmesi gerekiyordu. Bilhassa Zümrüt Kaplıca Oteli ona sadece iki aylık iş vaadinde bulunmuşken... Kış boyunca otel kapalı olacak ve Violet, Sidney'e geri dönecekti.

Yine de sadece bir hafta süren işsizliğinin ardından yeni bir işi olmuştu. Bu yüzden Clive'e şükrediyordu.

Sahi, o neredeydi?

Clive onu karşılamaya geleceğini söylemişti. Violet perona dikkatle göz gezdirdi, ama onu göremiyordu. Uzun, boyalı bir banka oturup beklemeye başladı. Sevdiklerini karşılayan herkes, birer birer istasyondan ayrılıyordu. Etraf oldukça gürültülü ve hareketliydi. Yol otomobillerle ve at arabalarıyla

doluydu. Çok geçmeden kalabalık dağıldı ve Violet tek başına kaldı. Bir süre sonra perondaki kuru yapraklar sert bir rüzgârla havalandı. Yukarıda toplanan gri bulutlardan hafif bir yağmur çiselemeye başladı.

Elbette, Violet yanına şemsiye falan almamıştı. Önceden plan yapmak gibi bir huyu yoktu.

İstasyonun duvarındaki saat, trenden indiğinden beri kırk dakika geçtiğini söylüyordu. Sonsuza dek yağmur altında bekleyemezdi. Şapkasını iyice aşağı çekip kulaklarını örttü ve bir eline valizini, diğerine de gramofonunu alarak danışma masasına yöneldi. Otele nasıl gideceğini öğrenecekti.

Violet şiddetini arttıran yağmur altında sekiz yüz metre kadar yürüdükten sonra Zümrüt Kaplıca Oteli'ne vardı. Çam ağaçlarıyla çevrelenmiş olan otel, kemerli pencereleri ve sıra sıra sütunları olan krem rengi bir binaydı. Violet'ın giysileri iyice ıslanmıştı. Su birikintileri yüzünden sırlıklam olan ayakkabıları, her adımında vıcık vıcık sesler çıkarıyordu. Valizi sanki bir ton ağırlığındaydı ve elinde derin, morumsu bir çukur oluşturmıştı. Otel kapısındaki görevli, uzun kapıyı Violet için açarak onu aceleyle içeri aldı.

“Teşekkürler,” dedi Violet. Burnundan su damlıyordu. “Clive Betts'in nerede olduğunu biliyor musunuz?”

Gümüş rengi saçları olan görevli başını iki yana salladı. “Hayır, bayan. Bu ismi hiç duymadım. Kendisi misafir mi?”

“Hayır, marangoz. Tamir işlerine de bakıyor. Geçenlerde burada işe başlamıştı.”

“Üzgünüm, bayan. Burada çok fazla çalışan var. Neredeyse yüz kişiyiz. Eğer yeniyse tanımıyor olabilirim.”

Violet, kapılar kapandığında kendini süslü ve gösterişli bir giriş salonunda buldu. Parke döşemeler pırl pırl parlıyordu.

Koyu kırmızı duvar kâğıtları, tavana kadar uzanan doğuya özgü motiflerle bezeliydi. Kabartma resimlerle süslü, bembeyaz sıvalı tavan göz kamaştırıyordu. Dışarıdaki berbat havaya rağmen tepedeki pencereler ışığı yakalayıp yansıtacak şekilde tasarlanmıştı. İçeriye giren ışık, odanın tam ortasında asılı olan ışıltılı avizeye vuruyordu. Girişten itibaren başlayan yol halısı, meşe ağacından yapılma bir masanın orada bitiyordu. Masada kıbar görünümlü bir kadın oturuyor ve misafir kayıtlarının bulunduğu deri kaplı, büyük bir deftere göz gezdiriyordu. Kadının görünüşündeki bir şeyler, Violet'ı kendine çekti. Ne yapacağını ve nereye gideceğini bu kadından öğrenebilirdi.

“Merhaba,” dedi Violet temkinli bir şekilde.

Kadın başını kaldırarak ona baktı. Kemerli burnu ve sıkıca topuz yaptığı beyaz saçlarıyla soylu bir havası vardı. Şık, mavi bir elbise ve en az onun kadar zarif, gri bir hırka giymişti. Boynunda uzun, ıslıl ıslıl bir inci kolye vardı. “Ah, zavallı çocuk. Sırılsıklam olmuşsun!”

“Adım Violet Armstrong. Ben... yeni çalışanıam.”

Kadın gülen gözlerle ayağa kalkarak Violet'a elini uzattı. “Gelmene çok sevindim, tatlım. Ben Bayan Zander, otelin müdiresiyim.” ‘Müdire’ kelimesini sanki egzotik, yabancı bir terimmiş gibi söylemişti. “Clive seni pek methetti.”

“Clive. Benimle istasyonda buluşacaktı.”

“Yarın,” dedi Bayan Zander. “Seni yarın bekliyorduk.”

Violet kendine sövdü. Verdiği ilk izlenim günleri karıştırmak ve sıırılsıklam bir halde çıkagelmek olmuştu.

“Hiç önemi yok,” diye devam etti Bayan Zander. “Gel, danışmaya bakacak birini bulup seni yeni odana götürüyim.” Ardından görevlilerden birine Violet'ın valizini işaret edip, ona bir oda numarası fısıldadı. Sonra da danışmayla ilgilenmesi

için kızıl saçlı bir kızı çağırdı. Violet hayranlıkla kızın zarif, mavi üniformasına ve beyaz şalına baktı. Günün birinde kendisinin de danışmada çalışıp çalışamayacağını merak etmiş, daha şimdiden hayallere dalmıştı. Zengin misafirleri karşılayacak, asil tebessümü ve çenesinin güzelliği sayesinde beğeniler toplayacaktı...

“Hadi, beni takip et,” dedi Bayan Zander, salonun diğer ucundan. “Bütün gün sana etrafı gösteremem.”

Bayan Zander, Violet’ı uzun bir koridora götürüp, kırmızı kapaklı bir dolabın önünde durdu. Cebinden bir dizi anahtarı bir arada tutan uzun, örgülü bir ip çıkardı. Violet’ı şöyle bir süzdükten sonra, “Hımm,” dedi. “Clive Betts’in tarif ettiğinden biraz daha zayıfsın. Yine de...” Dolabın kapağını açıp, Violet için üç üniforma çıkardı. “Bunlar olur herhalde.”

Violet, önünde iki sıra beyaz düğmesi olan siyah elbiseler ve beyaz saç bantlarından oluşan üniformaları kucakladı.

Bayan Zander dolabı kilitleyerek tekrar yola koyuldu. “Burada tam pansiyon kalacaksın. Sana, Senator’daki maaşın kadar ödeme yapacağız. Alexandria’ya oradayken ne kadar maaş aldığını söyle. Yalan söyleyeyim deme, kontrol etmek için onları arayacaktır.”

“Alexandria kim?”

“Danışmadaki kızıl saçlı kız. Yardımcım.”

“Nasıl onun yerine geçebilirim?”

Bayan Zander, Violet’a dönüp bir süre dikkatle baktıktan sonra bir kahkaha patlattı. “Tatlım, farklı biri olarak doğup, çok farklı bir aileden gelerek onun yerine geçebilirsin.”

Bu yorum canını yaksa da Violet gülümseyerek geçiştirdi.

“Şimdi beni takip et. Bu koridor depo, işler, ofis yönetimi ve mutfak için kullanılıyor. Üst kat misafirlere ait. Oraya

çıkmana hiç gerek yok. Asla,” diyerek durakladı Bayan Zander. “Alt katta çalışanların odaları ve yemekhanesi var. Sen sadece orada yiyeceksin.”

“Misafirler nerede yiyor?”

“Büyük yemek salonu ve balo salonu olarak kullanılan salonda. İkisi de aynı yer. Sen de orada servis yapıyor olacaksın. Her ne olursa olsun oradan yemek alıp odana götürmemelisin. Sigara da içemezsin. Zümrüt Kaplıca Oteli, sigara içilmeyen bir yerdir. Biliyorsun, biz bir kaplıcayız.”

“Sorun değil, zaten içmiyorum,” dedi Violet. Çok da doğru sayılmazdı. Boğazını kaşındıran dumandan pek haz etmese de danslar, partiler ya da sadece flörtler için çantasında her zaman parlak bir sigara kutusu bulundururdu.

“Güzel. Sigara kötü bir alışkanlık. Ortama alışman için seni Myrtle’in yanına yerleştiriyorum. Oldukça tecrübelidir, sana neler yapman gerektiğini gösterir. Bu taraftan,” diyerek merdivenleri inmeye başladı Bayan Zander. Yerde halı veya kilim yoktu, sadece cilasız, ahşap döşemeler vardı. “Senin odan sağdan üçüncüsü. Myrtle ve Queenie ile birlikte kalacaksın. Queenie’den tavsiye alma. Biraz yavaştır.”

Bayan Zander kapıyı hızlıca tıklattıktan sonra anahtarıyla açtı. Odadaki pencerenin altına üç yatak sıralanmıştı. Pencere dışarıdaki çimenlerle aynı hizadaydı. Violet’in valiziyle gramofonu yataklardan birinin üzerine konmuştu. Yanlarında birkaç katlanmış çarşaf da vardı. Violet pencerenin ardında bir çift erkek ayakkabısı gördü. Cama yaklaşıp yukarı baktı. Dışarıdaki Clive’di.

“Ah, işte burada,” dedi.

Bayan Zander kaşlarını çatı. “Bak, Bay Betts ile arkadaş

olduğunuzu biliyorum ama sizden beklediğim şey konuşmayıp çalışmanız. Yarın akşamki yemeğe kadar boşsun. O yüzden onu bırak da mutfağın panjurlarını tamir etmeye devam etsin.”

“Tabii.”

Bayan Zander ansızın yaklaşarak başparmağıyla Violet’ın dudağını sildi.

“Ay,” diyerek geri çekildi Violet.

“Sadece dudaklarının doğal renginin bu olduğundan emin oluyorum. Çalışanlarımın makyaj yapmalarına müsamaha göstermem. Sizler gecelerin kadınları değilsiniz.”

“Anlaşıldı, bayan.”

Bayan Zander gülümsedi. Bütün sertliği bir anda uçup gitmişti. “Umarım burada çalışmaktan mutlu olursun, hayatım. Tatlı bir yüzün var.”

“Teşekkür ederim.” Violet yüzünün biraz kızardığını hissetti. Bu kadar kısa sürede kendini Bayan Zander’a neden bu kadar çok sevdirmek istediğini merak etmişti.

“Myrtle mesaide. Kurulanıp üzerini değiştir. Çamaşırhane ve banyo koridorun hemen karşısında. İşte anahtarın. İstersen çıkıp biraz yürü. Temiz hava bünyeye iyi gelir.” Bayan Zander başını olumlu anlamda salladı ve ardında parfümünün kokusunu bırakarak Violet’ın yanından ayrıldı.

Violet tekrar pencereye yöneldi. Dışarıdaki koyu bulutlar yüzünden zaten loş olan oda daha da karanlıktı. Ama yukarı baktığında, yağmur altında çalışan Clive’i görebiliyordu. Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvrımış, tüm bedeniyle elindeki işe odaklanmıştı. Violet cama tıklatsa da Clive duymadı. Violet bir süre öylece durdu. Bir yandan çıplak, tah-ta döşemelere su damlatıyor, bir yandan da Clive’in ayakkabılarını seyreliyordu.

Myrtle oldukça genç ve yardımsever bir kızdı. Hafif tombul bir vücudu, geniş bir bağı ve beyaz, yumuşak elleri vardı. Öğleden sonrası ve akşam boyunca Violet'ı, Zümrüt Kaplıca Oteli hakkında bilgilendirdi. Neyse ki Violet otellerde yeterince çalışmıştı. Bu yüzden çeşit çeşit kurallar ya da hatırlaması gereken onca şey, onun gözünü korkutmuyordu. Beş günlük bir çalışma planı vardı ve her günü iki vardiyalıydı: Sabah saat on birden üçe, sonra da beşten dokuza kadar çalışacaktı. Mesaisi olmamasına rağmen tecrübe edinmek için öğle vardiyasında Myrtle'a eşlik etti. Yemek masaları pırıl pırıl parlayan gümüş çatal kaşıklarla donatılmıştı. Her birinin ortasında mevsim meyveleriyle dolu kocaman, yayvan, gümüş bir tabak vardı. Violet mesai sonuna doğru aşırıldığı bir portakalı eşofmanının cebine sakladı.

Dışarıda güneş pırıl pırıl, gökyüzü mavi-beyazdı. Biraz hava alıp şarkı söylemek için harika bir gündü. Violet bir şarkı mırıldanarak otel binasının arka tarafına doğru yürümeye başladı. Cebindeki portakalı çıkarıp kabuğunu soyduğu sırada Clive'i gördü. Hâlâ mutfağın kepenklerini onarmakla meşguldü.

"Clive!" diye seslendi neşeye onun yanına koşarak.

Clive şaşkınlıkla ona baktı. "Seni bir saat sonra istasyondan almayacak mıydım?"

"Bir gün erken geldim. Yolu kendim bulabildim. Bak, üniformamı bile giydim," dedi Violet kendi etrafında dönerek.

"Harika görünüyorsun. Gelmene çok sevindim." Clive'in yüzü sevinçle parlıyordu. Violet, Bayan Zander'ın söylediklerini ve başını derde sokmaması için Clive'in ona verdirdiği sözü hatırladı.

“Seni rahatsız etmesem daha iyi. Bayan Zander çalışırken seni yalnız bırakmamı söyledi,” dedi Violet portakal kabuklarını cebine koyarak.

Clive büyük bir tornavidayla vidaladığı panjura döndü. “Bak sen şu işe! Violet söylenen her şeyi yapar olmuş.”

Violet elindeki portakalı sağa sola salladı. “Neredeyse her şeyi.”

Clive güldü. “Dikkatli ol.”

Violet sulu portakalı dişleyerek yamaca doğru yürümeye başladı.

Sonra rüzgârda salınan bir okalıptüs ağacının altında durup nefesini tuttu. Karşısındaki manzara olağanüstüydü. Gri, kırmızı ve kahverengi tortul kayalar arasındaki vadi, yeşilin her tonundaki ağaçlarla doluydu ve kilometrelerce uzanıyordu. Bulutlar uzakta şekil değiştiren gölgeler oluşturuyordu. Violet, güneşin meşhur şelaleler üzerindeki pırıltısını görebiliyordu. Herhalde orası yüzmek için çok soğuk olurdu. Değil mi? Ama bir sonraki mesaisine saatler vardı.

Biraz ileride vadiye inen hafif bir bayır gördü. Myrtle patikaları takip ettiği takdirde, hangi yöne gideceğini gösteren bir tabelayla karşılaşacağını söylemişti: Şelalelere, taze ürünlerini teleferikle otele yollayan dağ dibindeki çiftliklere ya da bir sonraki kasabaya.

“İlk mesaine geç kalmamalısın, Violet,” dedi kendi kendine. Ardından patikadan aşağı doğru yürümeye başladı.

Misafirler, Zümrüt Kaplıca Oteli’ne kaplıca suyunun sağlığa faydaları, temiz hava ve fiziksel aktiviteler dolayısıyla geliyorlardı. Bu yüzden bu patikaları temiz ve geniş tutmak için büyük paralar harcanıyordu. Violet hangi yöne gideceğini gösteren boyalı bir ok işaretine denk gelene kadar yürüdü.

Portakalını bitirirken tabelayı inceledi. Sonra da yapış yapış olan parmaklarını çimenlere silerek şelalelerin yolunu tuttu.

Kendini gölgede bulduğunda yanma bir ceket almış olmayı diledi. Elbisesinin uzun kollarına rağmen tüylerinin diken diken olduğunu hissedebiliyordu. Kendine sarılarak kollarını ovuşturdu. Çok geçmeden güneşin yüzünü yeniden göstermesini umuyordu.

Patika, okaliptüs ağaçları ve eğreltiotlarının arasında bir aşağı bir yukarı kıvrılıyordu. Violet alçak topuklu ayakkabılarını giydiği için sevinmişti. İki yanındaki yeşilliklerden çan kuşlarının ve yalıçapkınlarının sesleri yükseliyordu. Violet'm ayak sesleri dışında etraf oldukça sessizdi. Yürümek onu ısıtmıştı. Çok geçmeden güneş patikaya vurmaya başlamıştı. Uzakta parlayan şelaleleri görebiliyordu.

Gördüğü manzara karşısında Violet'ın gözleri iri iri açıldı. Adamın biri şelalelerin yanı başındaki büyük bir kayanın üzerinde hiç kımıldamadan öylece duruyordu. Ve Violet yanılmıyorsa, adam tamamen çıplaktı.

Violet tereddüt ederek ağaçların ardına gizlendi. Kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. Adam delinin teki miydi? Acaba tehlikeli miydi?

Tekrar adama baktı. Aralarında bayağı mesafe vardı. Adam genç görünüyor olsa da yol yordam bilecek kadar yaşı vardı. Ve evet, çırlıçıplaktı.

Violet ağaçların arasında iyice gizlendiğine karar vererek ilerledi. Onu daha iyi görebileceği bir yerde durup, dikkatle adamı inceledi.

İşte oradaydı. Güneşin altında, vadinin karşısına yaklaşık iki yüz elli metre uzaklıkta, kollarını başının üzerine koymuş bir halde duruyordu. Oldukça koyu renkli saçları, solgun bir

teni, biçimli bir vücudu vardı. Violet ayrıntılı göremese de yüzünde hoş bir simetri seziyordu. Gözleri kapalı gibiydi. Sanki çıplak tenine değen güneşin tadını çıkarıyordu. Violet onun özgürlüğüne ve vurdumduymazlığına imrenmişti.

Ama orada çıplak bir adam duruyorken şelalelerin yanına inemezdi. Bu yüzden hafif bir hayal kırıklığıyla işinin başına döndü.

Flora özenle giyinmiş, krem rengi, yün elbisesinin üzerine kürk şalını takmıştı. Doktorun onun hakkında olumlu düşünmesini istiyordu. Bir afyon bağımlısının ablası olmak, kolaylıkla taşıyamayacağı bir utançtı.

Aynanın karşısına geçerek sarı saçlarını toplamaya başladı. Çok fazla tel toka kullanıyordu. Artık uzun saçlı tek bir arkadaşı bile yoktu. Hepsi saçlarını ya küt ya da çene hizasında kestirmişti. Belki de Flora modanın biraz gerisinden geliyordu.

Flora saç fırçasını bırakıp aynaya yaklaştı. Öyle yaklaşmıştı ki nefesi aynayı buğulandırdı. *Bugün iyi geçsin, lütfen*, dedi kendi kendine. Zümrüt Kaplıca Oteli'nin sağlık programını yürüten İsviçreli sağlık uzmanı Karl ile görüşmüş, ona iyi ve ağzı sıkı bir doktoru nerede bulabileceğini sormuştu. Karl da ona tren yolunun diğer tarafında kalan, arabayla beş dakika uzaklıktaki Doktor Dalloway'i önermiş ve bugün için bir randevu ayarlamasını sağlamıştı.

Flora aynaya bakarak kaşlarını çattı. Kaşlarının arasında oluşan derin çizgi dikkatinden kaçmamıştı. Ardından yüz ifadesini serbest bırakıp, alnının yeniden pürüzsüz ve solgun bir hal alışını seyretti. Düz burnu ve düz ağzıyla nasıl da babasını

andırıyordu. Sanki onu çizen kişi ilhamını kaybetmişti. Sadeydi. Bu, çirkin anlamına gelmiyordu, çünkü çirkin değildi. Sadece... sadeydi işte. Dış görünüşünün, içindeki hazinelere dair hiçbir ipucu vermemesini adil bulmuyordu: Zekâsı, neza-keti, sorumluluğu...

Flora homurdanarak ayağa kalktı. Ne önemi vardı ki? Güzellik ona şimdikinden daha iyi bir talih getirmezdi. Yatağının başucundaki saate göz attı. Beşi iki geçiyordu. Sam gecikmişti. Acaba unutmuş muydu? Eğer öyleyse arabayı bekletmeleri gerekecekti.

Dar kenarlı fôtr bir şapka takıp, deri çantasını aldı. Sam bir alt katta, erkeklerin katındaydı. Flora oraya inmekten hiç hoşlanmıyordu. Tony'nin Sidney'de olmasına rağmen arkadaşı Sweetie çoğu zaman oradaydı ve Flora'yı gördüğü için biraz fazla seviniyordu.

Flora merdivenlerden inerek Sam'in odasının yolunu tuttu ve kapıyı hafifçe tıklattı.

Cevap yoktu.

Bu defa sertçe tıklatarak seslendi. "Samuel Honeychurch-Black. Bana söz verdin. Söz verdin."

Hâlâ ses yoktu.

Flora yedek anahtarı bulmak için çantasını karıştırdı. Tony bu anahtarı almayı başarabilmek için Bayan Zander'ı ayartmak zorunda kalmıştı.

"İçeri geliyorum, Sam," diye seslendi Flora, onun giyinik olduğunu umarak. Birçok kez onu yarı çıplak ya da çıplak yakaladığı olmuştu. Sam, onu kimin nasıl gördüğünü pek umursamıyordu.

Sam odada değildi.

Sam'in olmayışı sinir bozucu olduğu kadar tahmin edilebilir bir şeydi. Valizi, doğu motifleriyle bezeli yatak örtüsünün üzerinde açık vaziyette duruyordu. Giysileri yatağa ve altın yaldızlı sandalyenin üzerine saçılmıştı. Afyon içmek için kullandığı alet edevatların olduğu tepsi, oyma ahşap masanın üzerindeydi. Flora bir an için tereddüt etti. Hepsini çöpe atsa ne olurdu ki? Onları yamacın başına götürse, sonra da kayaların ve yaprakların arasındaki vadiye yuvarlanmalarına izin verse ne olurdu?

Ama ya bağışıklığından ayrı kalmak Sam'in hastalanıp ölmesine yol açarsa ne olacaktı? Flora onun birkaç kez vazgeçmeye çalıştığına şahit olmuştu. Bedenini sarsan ateş ve ürpertiler öyle korkutucuydu ki Sam nihayet piposunu yaktığında Flora rahat bir nefes almıştı. Uyuşturucunun Sam'e neler yaptığı ya da onu öldürüp öldürmeyeceği hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Ve sürekli bir kaygı içinde yaşıyordu.

Flora ne olursa olsun Doktor Dalloway'i ziyaret etmeye karar verdi. Bu anı, doktora cevabını bilmek istediği tüm soruları sorarak değerlendirebilirdi. Ve bazılarını sorarken Sam orada olmasa daha iyiydi.

Kapıyı kilitleyip merdivenleri indikten sonra her ihtimale karşı kütüphaneyi de kontrol etti çünkü Sam bazen orada saklanırdı. Ardından parke döşemeli giriş salonundan geçerek kış güneşine adım attı. Gökyüzünün rengi suluboya gibi solgundu. Güneş çok uzaktaydı. Flora onları bekleyen arabaya binip, şoföre Doktor Dalloway'in adresini uzattı. Sonra da uzun, deri koltuğa yaslanarak akıp giden manzarayı seyretmeye başladı.

Çok geçmeden doktorun muayenehanesine varmışlardı. Flora, şoföre beklemesini söyledikten sonra derin bir nefes alarak arabadan indi. Doktorun evi oldukça şirin bir renge

boyanmıştı. Avlusu özenle bakıldığı belli olan gül saksılarıyla doluydu. Bir zamanlar Flora da doktor olmayı istiyordu. Tabii, babasının bundan haberi yoktu. Yine de Flora üniversitelerden bilgi edinmiş, başkalarına yardım ettiği, hastalıkların şifrelerini çözdüğü ve zekâsının sivri taraflarını kullandığı bir hayat hayal etmişti. Ancak tıp okumasına izin verilmeyecek kadar zengin ve soylu biriydi.

Flora kapıyı bir hizmetçinin ya da eşin açmasını bekleyerek zile bastı. Fakat onu genç bir adam karşıladı. Flora'dan sadece birkaç santim uzundu. Kestane rengi, kıvrıkcık saçları ve sağlam bir yapısı vardı. İnce kumaşlı beyaz bir pantolon ve çizgili, ipek bir gömlek giymişti. Ünlü komedyen Harold Lloyds'un kine benzeyen kemik çerçeveli bir gözlük takmıştı.

"Doktor Dalloway'e gelmiştim," dedi Flora.

"Benim," diye cevapladı adam.

Flora, "Çok gençsiniz," dememek için kendini zor tuttu. Yaşlı, aksi bir baba figürüyle karşılaşacağını sanmıştı. Kendi yaşında biriyle nasıl dürüst ve açık bir şekilde konuşabileceğini merak ediyordu. Bilhassa böyle sıcacık bir tebessümü olan biriyle...

"Siz Bayan Honeychurch-Black olmalısınız," diyerek elini uzattı doktor. "Ama Bay Honeychurch-Black nerede?"

Flora doktorun uzattığı eli sıkıca sıktı. "O... şey... İçeri girebilir miyim?"

"Tabii."

Flora doktorun peşinden antreye girdi. "Bana vakit ayırdığınız için çok teşekkür ederim, Doktor Dalloway," dedi.

"Bana Will deyin, lütfen."

Soldaki kapalı kapının üzerinde 'Özel' yazıyordu. Flora, o odanın doktorun yaşam alanı olduğunu düşündü. Sağ tarafta

küçük bir bekleme salonu vardı. Will, Flora'yı bekleme salonundan geçirerek küllü sabun ve çay ağacı yağı kokan muayenehanesine aldı. Duvarlarda çizelgeler ve insan bedenine ait şemalar asılıydı. Flora oturdu ve kapı kapanır kapanmaz anlatmaya başladı.

“Kardeşim ortadan kayboldu. Ah, meraklanmayın. Arada bir böyle kaybolur. Sanırım... Odasında olması onun açısından daha tehlikeli.”

Will başını yana eğdi. “Anlayamadım.”

“Hayır,” dedi Flora. “Ben anlatamadım, değil mi?”

Will gülümsedi. “Acele etmeyin.”

Tebessümünün sıcaklığı Flora'yı bir kez daha sarmalamıştı. Bu öyle bir sıcaklıktı ki doktorun gözlerine, hatta daha da ötesine yansıyor. Derinliklerine... Ve her tebessümle birlikte Flora'nın rahatsızlığı biraz daha azalıyordu. “Peki, o zaman,” dedi Flora. “Kardeşim... O...” Ağzı kurumuştı. “O afyon kullanıyor.”

Will bir kalem alarak yazmaya başladı. “Anlıyorum.”

“Karl, Zümrüt Kaplıca Oteli'ndeki sağlık uzmanı, bana sırt tuttuğunuzu söyledi.”

“Kesinlikle, Bayan Honeychurch-Black.”

“Flora.”

“Kardeşinizin ne zamandır afyon içtiğini sorabilir miyim, Flora?”

“En az bir yıldır. Bir arkadaşıyla birkaç aylığına Çin'e gitmişti. Sonra da afyon içerken kullandığı pipoyla birlikte döndü.”

“Ne sıklıkla içiyor?”

“Günde mi? Haftada mı?”

“Günde diyelim.”

“Şey, bütün gün yanında olmadığımı düşünürsek... On ya da yirmi arası bir şey diyebiliriz.”

“Peki, içmeye ne kadar erken başlıyor?”

“Tam olarak bilmiyorum. Ruh hali gün içinde değişiklik gösteriyor. Bazı sabahlar neşeli, bazı sabahlar aşırı duygusal oluyor. Öğleden sonraları genellikle dışarı çıkıyor. Akşam yemeğinde ise oldukça sinirli oluyor. Sanırım uyumak için de içiyor,” dedi Flora gitgide fısıltıya dönüşen bir sesle. Bunları anlatıyor olmaktan utanıyordu. “Onu bildim bileli dengesiz bir ruh hali olduğunu da eklemem gerekir. Tuhaf biri. Şeyden önce de öyleydi... Biliyorsunuz.”

Will yazmaya devam ediyordu. “Hiç bırakmayı denediğine şahit oldunuz mu?”

“Ah, evet, birkaç kez. Ama korkunçtu. Ateşi çıkmış, bağışakları bozulmuştu ve sürekli inleyip titriyordu. Ölecek diye ödüm kopmuştu.” Flora sesini alçaltarak, “Bırakırsa ölür mü?” diye sordu.

Will ciddi bir ifadeyle Flora’ya baktı. “Uyuşturucuyu bırakmak korkunçtur, doğru, ama onu öldürmez. Asıl büyük tehlike, kullanmaya devam etmesi. Kazara fazla doz alıp nefesinin durması, beyninin ve organlarının zarar görmesi ihtimali bir yana, bağımlılık onun ruhunu tüketir. Çoğu afyon bağımlısı öyle mutsuz hisseder ki sonunda intihar eder.”

Flora ayak parmaklarının ucundan saç diplerine kadar ürperdiğini hissetti.

“Maalesef ondan vazgeçmesinin kolay bir yolu yok. Sizinle gelmediğine göre bırakmaya pek istekli olmasa gerek.”

“Peki, ona nasıl bıraktırabilirim?”

“Bıraktıramazsınız.”

Will’in nazikçe söylediği bu kelime, Flora’da soğuk,

zalimce bir etki oluşturmıştu. Gözleri yaşlarla dolunca, başını utançla önüne eğdi.

“Alın,” dedi Will, Flora’nın parmakları arasına bir mendil sokuşturarak.

“Teşekkürler.” Flora mendili avucunda top haline getirip, gözyaşlarının usulca damlamasına izin verdi. Bir dakika sonra kendini toparlayıp, gözlerini kurularak mendili Will’e uzattı.

“Sizde kalsın,” dedi Will.

Flora katladığı mendili çantasına koydu.

“Flora,” dedi Will, “Uyuşturucunun sebep olduğu acıyı tüm ağırlığıyla hissedenler, genellikle bağımlının en yakınlarıdır. Kendinize dikkat etmelisiniz.”

“Teşekkürler,” diyerek ayağa kalktı Flora. Will’in gözlerine tekrar bakmamaya ve merhametle karışık o sıcacık tebessümü görmemeye kararlıydı. “Hesabı Zümrüt Kaplıca Otel’ne gönderirseniz size bir çek yollarım.”

“Yardımcı olabileceğim herhangi bir şey...”

“Teşekkürler,” dedi Flora kararlı bir şekilde. Ardından hızla muayenehaneden ayrıldı.

Arabaya bindiğinde derin, titrek bir nefes alarak arkasına yaslandı. Birini bu kadar çok sevmek ve onun kendini yok edişini seyretmeye mahkûm olmak ne korkunç şeydi. Ve kendini yok etmekle, Flora’nın mutlu olma şansını da yok ediyordu. Çünkü kardeşinin uyuşturucuyu bırakmasını sağlayamazsa, babası ikisini de evlatlıktan reddederdi. Eğer aile bağları olmazsa, Tony onunla yine de evlenir miydi? Flora’nın gözleri kör değildi. Kendisinin sade bir kadın olduğunu nasıl görebiliyorsa, Tony’nin yakışıklılığını da öyle net görebiliyordu.

Flora çantasını açıp Will’in mendilini çıkardı ve onu yanan

yüzüne bastırdı. Araba tren rayının üzerinden geçerken hafifçe sarsıldı. Flora'nın aklında bin tane şey dolanıyordu. *Bıraktırmazsınız.*

Hayır, bunu kabul etmeyecekti. Bir şekilde ona ulaşmayı başaracaktı. O hâlâ onun sevgili Sam'i, küçük kardeşiydi. Onun kalbine dokunacak ve kendine neler yaptığını görmesini sağlayacaktı. İkisine de neler yaptığını ona gösterecekti.

Akşam vakitleri yemek salonunun görüntüsü Violet'ın hoşuna gidiyordu. Gün boyunca yanmadan duran avizeler, akşam olduğunda göz kamaştırıcı ışıltılar saçıyorlardı. Masaların her biri mumlarla aydınlatılıyordu. Misafirler şık gece elbiseleriyle salonu yavaşça doldururken, orkestra yumuşak bir müzikle onları karşılıyordu. Violet bunu itiraf etmekten nefret etse de etrafında gördüğü pek çok ünlü yüzünden başı dönüyordu. Yeni taçlanan Miss Sidney güzeli de misafirler arasındaydı. Kalpleri eriten bir gülümsemesi ve parlak, sarı bukleleri vardı. Violet ona eşlik eden adamın babası olduğunu sanmıştı. Ta ki adam herkesin gözü önünde elini aşağı kaydırıp, Miss Sidney'in kalçasını sıkana kadar. Köstebeği andıran, sivri dilili, meşhur opera şarkıcısı Cordelia Wright da buradaydı. Bir diğer masada cimri şair Sör Anthony Powell ve kimsenin anlayamadığı entelektüel hikâyeleriyle meşhur olan roman yazarı karısı Lady Powell oturuyorlardı. Violet okuldayken Sör Anthony'nin birkaç şiirini okumuş ve onları biraz sıkıcı bulmuştu. Myrtle'ın söylediğine göre bunlar ufak tefek, önemsiz yıldızlardı ve otelde çalıştığı süre boyunca Amerikalı aktörler ile İngiliz kraliyet ailesi bireylerini içeren çok daha ünlü simalar görmüştü.

Yemek zilinein çalmasıyla birlikte, Violet hoşça aydınlatılmış yemek salonu ile gürültülü mutfak arasında koşturmaya başladı. Mutfak idarecisi ve başgarson olan Hansel, huysuz bir Almandı. Mutfaktan sorumlu ikinci amir ise en az onun kadar huysuz, Avusturyalı bir adamdı. İkisi de diğer çalışanların gözünün yaşına bakmıyor, sağa sola emirler yağıdırıyordu. Mutfakta esip gürlemelerine rağmen yemek salonunda sessiz ve güler yüzlü bir hale bürünüyorlardı. İkisi de birbirinden nefret ediyor gibiydi ve çoğu zaman hararetili bir Almancayla tartışıyorlardı. Neyse ki diğer aşçılar oldukça cana yakındı. Bilhassa herkesin Aşçı diye seslendiği, yuvarlak, kırmızı suratlı, yaşlıca adam son derece sıcakkanlıydı. Yemek salonundaki Violet ise elinde olmadan misafirlerin bazı konuşmalarına kulak kabarttı.

“New York’a dönme vaktim geldi de geçiyor.”

“Ben de dedim ki, *bu iş için on binden bir kuruş eksik almam.*”

“Hayır, büyük, Studebaker marka bir araba. Ben köylü değilim.”

Sesler ve cümleler Violet’ın etrafında uçuşuyordu. Kendisiyle zenginlerin arasındaki farkı hiç bu kadar derinden hissetmemişti. Buradaki insanlar, Senator’daki misafirlerin bile sıradan görünmesine neden oluyor ve Violet’ın hayal gücünün yetmeyeceği bir yaşam sürüyorlardı.

Ana yemekten sonra koşturmaca biraz olsun dinmişti. Orkestra canlı bir vals çalmaya başlayınca, misafirler dans pistine doğru yönelmeye başladılar. Violet dans etmek için can atmasına rağmen tabakları toplarken ayaklarını yere vurmakla yetindi. Misafirlerin çoğu tatlıyı es geçmişti. Violet, meyve salatalarıyla dolu bir tepsiyi mutfağa taşıırken hepsinin

domuzların önüne döküleceğini biliyordu. Ancak eşofmanının cebine bir meyve salatası tabağı saklamak çok zordu.

Myrtle büyük, taş lavabolardan birinin önünde durmuş, elini suyun altına tutuyordu.

Violet onun yanına giderek, “Ne oldu?” diye sordu.

Myrtle yuvarlak, kırmızı yüzünü Violet’a çevirdi. “Cezvede parmaklarımı yaktım.”

“Bakayım,” dedi Violet, Myrtle’in elini çevirerek. Parmakları kıpkırmızıydı. “Karl’a göstersen iyi olur, bir merhem falan sürer.”

“Sekiz numaralı masanın tatlısı yok!” diye bağırdı Hansel onlara ağır aksanlı İngilizcesiyle.

“Bu benim masam,” dedi Myrtle.

“Elini yakmış,” diye seslendi Violet, Hansel’e. “Ona biraz izin ver.” Ardından Myrtle’a döndü. “Gidip Karl’ı bul. Ben senin yerine bakarım.”

“Bir tanesin.”

Violet tatlı tepsisini kaptığı gibi sekiz numaralı masaya yöneldi. Tatlıları ikram ettiği sırada merakla masadaki genç, siyah saçlı adama baktı. O olabilir miydi? Tıpkı birkaç gün önce gördüğü çıplak adama benziyordu. Gözlerini tavana dikmiş öylece bakıyor, sanki orada biriken müziği görebiliyordu. Yanında oturan sarı saçlı kadın, yakışıklı bir İtalyan ile sohbet ediyordu. Violet adamın aktör olabileceğini düşündü. Kadının boynunda inci bir kolye vardı ve onları parmaklarının arasında huzursuzca döndürüp duruyordu. Violet tepsiyi bıraktığı sırada kadının, “Ah, hayır!” diye bağırdığı duyuldu.

Violet başını masadan kaldırdı. Genç kadın sürekli oynadığı kolyesini yanlışlıkla koparmıştı. Etraf dört bir yana zıplayan incilerle dolmuştu.

Violet hızla çömeldi ve inciler yuvarlanıp gözden kaybolmadan önce onları toplamaya başladı. Onunla birlikte birinin daha yere çömeldiğinin farkındaydı. Sandalyenin altına kaçan bir inciye uzandığı sırada kazara adamın elini yakalayiverdi.

“Affedersiniz,” dedi, onun şelalelerde gördüğü genç adam olduğunu fark ederek. Acaba onu çıplakken gördüğünden bahsetmeli miydi? Bu fikir onu içten içe güldürürken, kahkaha atmamak için kendini tutmak zorunda kaldı.

Ama adam öylece ona bakıyordu. Bakışları Violet’ı delip geçiyor, adeta derinlerine işliyordu. Violet kendini kapana kısılmış hissetti. Kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı. Müzik yavaşlamış, inciler unutulup gitmişti. Violet adamın bakışlarına aynı şekilde karşılık verirken, bacaklarında tutuşan bir ateş kalçalarına, oradan da kaburgalarına tırmandı.

“Hepsini buldun mu?” Bu İtalyan adamın sesiydi. Ama Amerikan aksanıyla konuşuyordu.

Violet kendine geldi. “Ben... Bu kadarını topladım,” dedi doğrulup, avucundaki incileri İtalyan’a uzatarak.

“Aferin sana,” dedi İtalyan çekici bir gülümsemeyle. Hoş ve yakışıklı olmasına rağmen diğerine kıyasla onun gözlerine bakmak Violet’ta donuk bir his uyandırmıştı.

Ancak diğeri yeniden masaya dönmüş, incileri sarı saçlı kadının avucuna saymakla meşguldü. Facia çözüme kavuşturulmuştu. Violet tatlıları dağıtarak mutfığa döndü.

Kimdi o?

Violet mesaisinin geri kalanı boyunca bunu düşünüp durdu. Konuşmalarına kulak misafiri olmak ya da bakışlarını yakalamak için sekiz numaralı masanın etrafında oyalanmaya çalışıyordu. Ama adam gözlerini yeniden tavana dikmişti. Masadaki diğer misafirler de birer birer dansa kalkarken,

Violet sarışın kadınla İtalyan'ın çift olduğunu fark etti. Sonunda masada sadece siyah saçlı adam kaldı.

Violet yan masadaki tabakları toplamaya koyuldu. Arkasını döndüğünde, adamın yanı başında dikildiğini görerek şaşırdı.

“Merhaba,” dedi adam gülümsemeksizin.

“Merhaba,” diye karşılık verdi Violet temkinli bir şekilde.

“Kız kardeşime yardımcı olduğun için teşekkürler. Çok nazik bir davranıştı.”

Ne tuhaf bir adamdı bu böyle. Violet gülümsedi. “Rica ederim.”

Ardından yapmaması gerektiğini bildiği halde, boşa olan elini adama uzattı. “Ben Violet.”

Adam bir süre Violet'ın eline baktı. Sanki onun ne olduğundan emin değilmiş gibiydi. Sonra onu tutarak dudaklarına götürdü. Önce yumuşak ve nazik, ardından tutkulu, ateşli bir öpücük kondurdu. Violet, Hansel'in onu görüp sepetleyeceği korkusuyla etrafa göz gezdirdi. Adam, onun geri çekildiğini hissederek elini bıraktı ve gözlerine baktı.

“İşe dönsem iyi olacak,” dedi Violet sersemliğini biraz atar atmaz.

“Kolyenin kopması gerekiyormuş,” dedi adam. “Bizim tanışmamız için.”

Violet ne diyeceğini bilemiyordu. O hararetle sessizlikte bir süre öylece durmalarının ardından, “Samuel Honeychurch-Black,” dedi adam ansızın. “Bana Sam diyebilirsin.”

“Üzgünüm, Bay Honeychurch-Black, ama müşterilere isimleriyle hitap etmeme izin verilmiyor.”

“Peki, sana söylenen her şeyi yapar mısın?” Bu bir meydan okuma mıydı? Ne gülümsüyordu ne de gözlerinde bir pırlıltı vardı.

Violet biraz tereddüt ettikten sonra cesurca, “Hayır,” dedi. “Hayır, Sam. Yapmam.”

Sam gülümsedi. O an sanki güneşten bir parça koptu. Violet neye uğradığını şaşırmişti. Şaşkınlıkla nefesini tutmuş bile olabilirdi.

“Umarım yine görüşürüz,” dedi Sam başıyla onu selamlayarak.

Violet gözücuyla Hansel’in yemek salonuna girdiğini gördü. Aceleyle önüne bakarak masayı silmeye başladı. Yeniden başını kaldırdığında Sam gitmişti.

Tony onu dans pistinde döndürürken, Flora garsonla konuşan Sam’i seyrediyordu.

“Bu hiç iyi değil,” dedi.

“Ne?” diye sordu Tony, onun bakışlarını takip ederek. “Ah, bırak da kur yapsın.”

“Kur yapmıyor. Âşık oluyor.”

“Öyleyse bırak âşık olsun. Kız sadece bir garson. Bundan bir şey çıkmaz.”

Ama Tony daha önce olanlara şahit olmamıştı. Sam tam üç defa, bir şekilde elde edemeyeceği kadınlara âşık olmuştu. Biri kendinden yaşça çok büyüktü. Biri semt kilisesini ziyarete gelen bir rahibe adayıydı. Bir diğeri ise bakkalın genç karısıydı. Hepsi de faciaydı. Üçünü de ördek yavrusunu seven küçük bir çocuk gibi sevmişti. Heyecanla, hevesle ama ölümcül bir beceriksizlikle. Geriye kırık kalpler, dağılmış yuvalar ve yıkılmış hayaller bırakmıştı. Çünkü onları sonsuza dek

seveceğine karar verdiği o kısacık sürede, hiçbirinin ona karşı koyacak gücü olmamıştı.

“Onunla iki çift laf etmemi ister misin?” diye sordu Tony.
“Erkek erkeğe.”

“Seni dinlemez.”

“Doğru.”

Müzik devam ederken Flora dansın tadını çıkarmayı denedi. Uzaktaki koyu renk saçlı, güzel garsonu seyrediyordu. Ve onu tanımıyor olsa da onun adına endişeleniyordu.

Altıncı Böhüm

Violet ertesi sabah kahvaltı mesaisinde Sam'i görebilmek için gözlerini dört açmıştı. Büyük, çift kanatlı kapılar her açıldığında onun siyah saçlarını görmeyi umuyor ve kapı onsuz kapandığında hayal kırıklığına uğramamaya çalışıyordu. Misafirlerin çoğu kahvaltı için salona inmemiş, yemeklerini odalarına getirtmeyi ya da kahve dükkânında bir şeyler yemeyi seçmişlerdi.

Violet biraz hayal kırıklığı, biraz da utançla birlikte merdivenlerden inip, loş koridorun ucundaki odasına yöneldi. Odasının kapısı açıktı ve Bayan Zander içerideydi.

"Ah, Violet. Geldin demek."

"Mesaideydim," dedi Violet. Bayan Zander'm yatak çarşafını çekip, altını kontrol etmiş olduğunu fark ederek ürperdi. "Bir sorun mu var?"

"Birazdan söyleyeceğim."

Violet gözlerini kapının arkasında asılı olan çantasına çevirdi. İçindeki sigara kutusunu hatırlamıştı. "Özellikle aradığınız bir şey mi var?"

Bayan Zander ayağa kalkarak elini Violet'ın saçlarında gezdirdi. "İnciler."

Violet ansızın buz kesti. "İnci mi? Beni bununla suçlamaya kim..."

"Kimse," dedi Bayan Zander çabuk ve sert bir şekilde. "Gel, ceplerine bakayım."

Violet kollarını kaldırdı. Bayan Zander elleriyle Violet'ın ceplerini yokladı.

"Çantam kapının arkasında," dedi Violet dürüst olmaya karar vererek. "İçinde sigara var, ama benim değilim."

Bayan Zander tek kaşını kaldırarak ona baktı. "Senin değilim, öyle mi? Neyse ki onları çoktan bulup çöpe attım. Yine de sigara kutusunu çantanda bıraktım. İncilere gelince, bütün odayı aradım. Temiz çıktın."

"Neden odamda inci arıyordunuz?"

Bayan Zander'ın yüz ifadesi katılaştı. "Çok açık sözlüsün."

"Ben hırsız değilim."

"Ah, anladım. Gururun incindi. Endişelenme, tatlım. Sadece bir tedbir olarak düşün. Misafirlerimizden biri, Bay Honeychurch-Black bu sabah beni görmeye geldi."

Violet merakını gizlemeye çalıştı. "Öyle mi?"

"Dün akşam Bayan Honeychurch-Black'in kolyesi koptuğunda onlara hızla yardımcı olduğun için seni bana övmek istemiş. Sadece bir iki inciye kendine saklamadığından emin olmak istedim. Bu son derece yüz kızartıcı olurdu. Hem seni henüz iyi tanımadığımdan, en kolay yolun odanı aramak olduğunu düşündüm. İşte, al bakalım." Bayan Zander cebinden çıkardığı küçük, katlanmış bir zarfı Violet'a uzattı. "Bay Honeychurch-Black sana bir teşekkür notu göndermekte ısrar

etti. Her ne kadar buna gerek olmadığını söylesem de..." diyerek omzunu silkti.

Violet zarfı alarak cebine koydu.

Bayan Zander gözlerini kısarak ona baktı. "Açmayacak mısın?"

"Sonra," dedi Violet aldırmıyormuş gibi yaparak.

"Hımm." Bayan Zander dudaklarını bükerek bir süre Violet'ı izledikten sonra, "Hayallere kapılma," dedi. "Onunla ilgili."

"Yerimi biliyorum," diyen Violet, zarfı açmak için yalnız kalmak istiyordu.

"Aferin sana. Seni sevdim, Violet. Queenie'ye söyleme, ama devam edeceğini söylersen hafta sonunda onu buradan göndereceğim."

"Evet!" diye bağırdı Violet anında. Ardından zavallı, bir deri bir kemik, cansız Queenie'yi hatırladı. "Annem için paraya ihtiyacım var," diye ekledi suçluluk duyarak. "Korkunç eklem ağırları var da..."

"İnsanlarda iyi izlenim bırakıyorsun, Bayan Armstrong. Buna devam et."

Bayan Zander'ın onayını almak, Violet'ın yüzünün hafifçe kızarmasına neden olmuştu.

Bayan Zander odadan çıkar çıkmaz Violet kapıyı kapattı ve yatağına oturarak bağdaş kurdu. Tepedeki pencereden içerici bir ışık süzülüyordu. Violet'ın yavaş ya da temkinli davranacak kadar sabrı yoktu, bu yüzden zarfın ucunu yırtıp içindekileri yatağın üzerine boşalttı. Yatağa, otele ait buruşmuş ve katlanmış bir not kâğıdı ile düğmeye benzer bir şey düştü.

Violet düğmeye benzeyen şeyi eline aldı. Bu gerçekten de iri bir düğmeydi. Ama üzerine kuru bir çiçek, arkasına da bir

iğne yapıştırılmıştı. Ve bir broş gibi takılabilmesi için verniklenmişti. Sam bunu onun için mi yapmıştı? Violet'ın heyecandan yanakları kızardı. Ardından notu açtı.

Kıymetli ve güzel biri için kıymetli ve güzel bir şey. Minnetlerimle. Sevgiler, SHB.

“Sevgiler, Samuel Honeychurch-Black,” dedi Violet yüksek sesle. Kendini heyecanla yastığına bıraktı. *Sevgiler, SHB.* Hiç resmi değildi. Neden böyle bir not yazmıştı ki? Gerçekten onun güzel olduğunu mu düşünüyordu? Ve de kıymetli? Violet gözlerini kapatıp, mektubu burnuna götürerek kokusunu içine çekti. Vahşi ve tatlı bir şey gibi kokuyordu.

Violet yattığı yerden doğruldu. Eğer Bayan Zander dilediği vakit bu odaya girip eşyalarını karıştırabilecekse, bu notu kolay kolay bulunamayacağı bir yere saklamak zorundaydı.

Ayağa kalkarak odaya göz gezdirdi. Çanta, valiz, yatak çarşafı... Hepsi tersyüz edilip aranmıştı. Derken gözleri taşınabilir gramofonuna takıldı. Onu Sidney'deki bir ikinci el dükkânından almıştı ve aldığından beri arka tarafındaki parçası gevşekti. Violet gramofonun kapağını açıp, içindeki üç plağı bir kenara koydu. Sonra da gevşek olan köşeyi tırnağıyla dikkatlice açıp, notu içine iliştirdi. Kâğıdın tatlı kokusunun orada kaybolabileceğini düşünmek onu üzüyordu. Ancak Bayan Zander'm onu bulmasını ve Sam ile aralarında bir şey olup olmadığını merak etmesini istemiyordu.

Sam ile aralarında bir şey var mıydı?

Violet gramofonun kapağını kapattı ve yatağına dönerek Sam'i düşünmeye başladı. Şaşkın olmasına karşın gülümsemeden edemiyordu.

Violet, Sam'i o akşam görmedi. Ertesi akşam da öyle. İzinli olduğu perşembe günü gelip çatığında, ayaklarını sürüyerek yatağından kalktı. Queenie banyoda çok fazla vakit geçirdiğinden, Violet giyinip bodrum kattaki yemek salonuna indiğinde, çalışanların çoğunun çoktan gitmiş olduğunu gördü.

Çalışanlara ait salonun kahvaltısı hiç de yetersiz değildi. Uzun bir masa, her sabah salam, sosis, pastırma ve yumurtalarla dolu oluyordu. Erkekler yemeklerini salonun bir tarafında, kadınlar da diğer tarafında yiyordu. Ama sohbet etmek isteyen çiftler salonun tam ortasındaki masalara oturuyor ve arkalarını dönerek birbirleriyle konuşuyorlardı. Violet, Clive'i gördüğünde, pastırma ve yumurta doldurduğu tabağını alarak konuşabilecekleri bir köşeye oturdu.

"Ah, tatlı Violet gelmiş," dedi Clive sıcacık bakan açık gri gözleriyle.

"Sen de mi geç kahvaltı ediyorsun?"

Clive kenara itmiş olduğu boş tabağı işaret etti. "Hayır. Çizim yapıyorum."

Eskiz defterini Violet'a doğru çevirip, ona otelin ön cephesinin bir çizimini gösterdi.

"Çok iyi, Clive," dedi Violet uzun, ahşap banka oturarak. "Neden hiç insanları çizmiyorsun?"

"Çiziyorum," diyerek başını defterine eğdi Clive.

Violet kendini beğenmiş bir şekilde sormadan edemedi. "Nasıl olur da beni çizmezsin?"

"Çünkü..." diyerek sustu Clive.

"Çünkü?"

“Çünkü sayfalar seni yansıtamayacak kadar renksiz ve küçükler.”

Violet bakışlarını yere indirdi. Gülümsememesi gerektiğini bildiği halde gülümsedi.

“Baksana, Violet, şu gramofon hâlâ sende mi?”

“Evet, yanımda.”

“Çalışanlardan bazıları öğleden sonra üçte, tren yolunun diğer tarafında kalan terk edilmiş bir evde buluşacaklar. Görünüşe göre ev boş, yerler de dans etmeye oldukça uygun durumda.”

Violet bu defa gülümsemesini gizleme gereği duymadı. En son dans ettiğinden beri yıllar geçmiş gibiydi. Sidney’deyken her cumartesi Martin Place’teki çay partisine giderdi. Beş po-unda yeterince çay ve çörek alabilirdi. Ayrıca orada istekte bulunduğ^u tüm şarkıları çalabilen bir de orkestra vardı.

“Gramofonumu getirmemi mi istiyorsun?”

“Evet, plaklarını da. Queenie’yi ve bu öğleden sonra izinli olduğunu gördüğün herkesi davet et. Myrtle evin yerini biliyor.”

“Kulağa eğlenceli geliyor,” dedi Violet parlayan gözlerle.

“İki buçukta otelin girişinde buluşalım mı? Birlikte yürüyebiliriz.”

Violet tereddüt etti. Clive ona çift olarak gitmelerini mi teklif ediyordu? Durum biraz karışmıştı. Acaba Violet’ın çizimle ilgili sorularını kur yapmak olarak mı yorumlamıştı? Tanrı biliyor ya, erkekler onu hep böyle yanlış anlıyordu.

“Sadece yalnız yürümek için,” diye ekledi Clive hemen. “Gramofonunu taşıyabilirim.”

“Olur, neden olmasın,” dedi Violet. Rahatlamıştı. “Harika.”

Kahvaltıdan sonra Violet otelin etrafında biraz gezintiye

çıktı. Sam'in odasının hangisi olduğunu tahmin etmek için gizlice pencerelere göz gezdirmeye başladı. Erkeklerin odalarının ikinci katta olduğunu biliyor, ama onu göremiyordu. Hangi odada kaldığını bulmanın ne kadar zor olabileceğini merak ediyordu. Derken kendine kızdı. Bilse ne olacaktı ki? Gidip onu ziyaret edecek hali yoktu.

Hayır. Onu düşünmeye bir son *vermeliydi*.

Violet odasına dönüp, günü Myrtle ve Queenie ile sohbet ederek geçirdi. Aynı zamanda öğleden sonraki dansa giymeyi planladığı elbisesine çekidüzen verdi. Elbiseyi alalı bir yıldan fazla olmuştu. Ama ona dokuz şilinlik, hatırı sayılır bir para vermişti ve üzerinden dökülene kadar giymek niyetindeydi. Uçuk pembe, ince, ipek kumaşlı –bu yüzden iki iç etek giymeyi gerektiriyordu– elbisenin ucundaki krem rengi danteller düzgün dikilmemişti ve kenarlardan kıvrılıp kalkıyorlardı. Violet onları düzeltirken, Myrtle elbiseyle uyacağını düşündüğü pembe, saten bir çift ayakkabı çıkardı. Üzerinde pırıltılı klipsleri de vardı. Topukları biraz lekeli olsa da Violet onların elbiseyle mükemmel bir uyum sağladığını görünce sevindi. Saçlarına krem rengi, boncuklu bir bandana taktıktan sonra Sam'in verdiği broşu elbisesine tutturdu. Sıra Queenie ile Myrtle'in giyinmesine ve saçlarının yapılmasına yardım etmeye gelmişti. Violet'ın elleri saç konusunda oldukça becerikliydi. Daha birkaç ay önce kendi saçlarını kulak hizasında kesmişti.

Saat iki buçuk olduğunda, Myrtle gitme vaktinin geldiğini haber verdi. “Üçümüz birlikte yürüelim mi?” diye sordu paltosunu giyerken.

Violet bir an için tereddüt etti. “Ben Clive ile yürüyeceğim ”

Queenie kıskanç bakışlarla onu süzdü. “Clive Betts mı? O senin erkek arkadaşın mı?”

“Hayır. Sadece gramofonumu taşımayı teklif etti, hepsi o.”

“Yine de senden hoşlanıyor,” dedi Myrtle ayakkabısının tokasıyla uğraşırken.

“Öyle mi?” diye sordu Queenie mızımız bir sesle. “Ah, kah-retsin! Ondan hoşlanıyorum.”

“Senin olabilir,” dedi Violet çabucak. Ardından vicdan azabı duyarak ekledi, “Yani hoş biri, ama o...” Sam değildi. Kesinlikle Sam değildi. “Tipim değil.”

“Benim tipim,” dedi Queenie efkârlı bir şekilde.

Havada asılı kalan tuhaf bir sessizliğin ardından Myrtle, “Pekâlâ,” dedi. “Gramofonunu taşıma nezaketini göstermişken onu bekletmesen iyi edersin. Orada görüşürüz.”

Clive girişin iki yanında duran çam ağaçlarının arasında, kusursuz bir şekilde giyinmiş olarak bekliyordu. Spor bir ceket ile pantolon giymiş ve hasır bir şapka takmıştı. Violet’ın gramofonunun kulpunu tutup, koluna girmesi için dirseğini Violet’a uzattı.

Violet gülümseyerek Clive’in koluna girdi. Clive tebesümle karşılık verse de, “Hadi, o zaman,” dışında bir şey demedi. Bu Violet’ı sevindirmişti.

Hava dökümlü, ince kumaşlı bir elbise giymek için fazla soğuktu. Ancak Violet partiye varıp paltosunu çıkardığında, erkeklerin beğeni dolu bakışlarını görerek buna değdiğini düşündü. İçeride yaklaşık kırk kişi vardı; garsonlar, oda hizmetçileri, kat görevlileri ve bazı yabancılar. Bir masanın üzeri kâse ve bardaklarla doluydu. Birkaç kadın pişirdikleri kek ve kurabiyeleri dağıtmakla meşguldü. Kırmızı suratlı genç bir adam, Clive’in elindeki gramofonu görerek bağırdı. “Müzik geldi!”

Tezahüratların ardından dans için bir alan açıldı. Violet

gramofonu açarak en sevdiği dans plağını yerleştirdi – Original Memphis Five. Çok geçmeden herkes dans etmeye başladı. Myrtle’in mutfaktan aşırıldığı elmaları dans ödülü olarak kullanacaklardı. Violet kendini anın akışına bırakıp, hareketlerinin ve dansla birlikte artan kalp atışlarının tadını çıkarmaya baktı.

Bir süre sonra yorulup, duvara yaslanarak kütür kütür bir elmayı dişledi. Marion Harris’in ‘Somebody Loves Me’ adlı şarkısı çalmaya başlamıştı. Çiftler birbiriyle eşleşirken, diğerleri kenara çekildiler. Hava gitgide kararıyordu ve evde lamba yoktu. Partidekiler üç plağı da ikişer kez dinlemişti bile.

Violet bir bardak meyveli kokteyl alıp, yeniden Sam ile ilgili hayallere daldı. Parmağını broşun üzerinde gezdirerek onu düşünürken, şarkının sözleri etrafında dönüp duruyordu.

Beni seven biri var, merak ediyorum kim, kim olabilir...

“Violet?”

Violet hayallerden sıyrılarak başını kaldırdı. Clive gülümseyerek ona bakıyordu.

“Eğleniyor musun?”

“Evet. Haftalardır dans etmemiştim. Çok iyi oldu.”

“Biraz hüzünlü görünüyorsun.”

“Yo, iyiyim. Belki biraz ev özlemi olabilir.” Violet ona –ya da bir başkasına – gerçeği söyleyemezdi. *Bana bu broşu veren ve sıcak davranan zengin bir otel misafirini düşünmeden duramıyorum.* Clive onun tüm keyfini kaçırır, ona aklını kaçırdığını veya hayal gördüğünü ya da işini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu söylerdi.

“Anneni mi özledin?”

“Evet, kesinlikle. Ona yazsam iyi olacak.” Violet doğruyu söylediğini fark etti. Annesine, otele sağ salim vardığını haber veremeyecek kadar çok yoğun olmuştu. Annesi, Violet’in ona

tamamen yasak olan birine karşı duygular beslediğini bilseydi ne derdi? Violet ansızın rahatsız olduğunu hissetti. Etrafındaki herkes adeta iyilik meleşiydi.

Peki, sana söylenen her şeyi yapar mısın?

Violet, Sam'in söylediklerini hatırlayarak gülümsedi.

“İşte o gülümseme. Böyle daha iyi,” dedi Clive.

“Clive,” dedi Violet, “Queenie’nin senden ölesiye hoşlandığını biliyor muydun?”

Clive’in yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. “Queenie mi?”

“Senin için deliriyor. Onu dansa kaldırmalısın.”

Clive omzunu silkti, rahatsız olduğu belliydi. Bakışları odanın diğer ucundaki Queenie’ye çevrildi. “Queenie bana göre değil.” Ardından tekrar Violet’a baktı. Alnı, sanki mutsuz bir şeyler düşünüyormuş gibi kıvrıldı. “Üzgünüm,” dedi hüznü gözlerle. “Yapmayacağım... Hâlâ arkadaşız, değil mi, Violet?”

“Ne daha fazlası, ne de daha azı,” dedi Violet neşeyle.

Clive başını olumlu anlamda salladıktan sonra içkilerin bulunduğu masaya yöneldi. Violet onun adına üzülmüştü. Öte yandan aşk maceralarının –her ne kadar kısa ve sönük olsa da– sona erdiğini nihayet kabullenmiş görünmesi onu rahatlatmıştı. Odadaki insanlara dikkatle göz gezdirdi. Her yer kahkahalarla ve dans eden ayaklarla doluydu. Violet’ın daha fazla dans edesi yoktu. Ama gramofonunu alıp giderek partiyi mahvetmek istemiyordu. Clive’in geri getirmesi için onu burada bırakması da doğru olmazdı. İçinde Sam’in kıymetli notu varken bunu yapamazdı. Bu yüzden paltosunu giyip, akşamüstünün serin havasına çıkarak merdivenlere oturdu. Daha önce hiç görmediği iki kız merdivenlerde sigara içiyordu.

“Sigara?” diye sordu kızlardan biri işlemeli bir sigara kutusunu ona uzatarak.

“Teşekkürler,” dedi Violet.

Rujunu fazla kaçırmış olan diğer kız, Violet’ın sigarasını yaktı. Violet içine çektiği dumanı ince bir çizgi halinde dışarı saldı.

“Broşun harika,” dedi ilk kız.

“Teşekkür ederim. Özel biri benim için yaptı.”

“Yaptı mı?” diyerek bir kahkaha attı rujlu kız. “O biraz zor. Ana caddede dokuz peniye satıldıklarını görmüştüm. Leura’da oturan yaşlı bir kadın onları turistler için yapıp satıyor. Yerel bir çiçek. Zambak yaprağı.”

Violet’ın yüzü utançtan kıpkırmızı olmuştu. “‘Yaptı’ mı dedim? ‘Verdi’ demek istemiştım.” Yalan söylediğini anladıklarına şüphe yoktu, ama nazik davranıp üstelemediler. Demek Sam, bu broşu yapıştırıp verniklemek için saatlerini harcamamıştı. Sadece dokuz peni ödemesi yetmişti.

Violet oturup sigara içerek partinin bitmesini bekledi. Güneş ufkun ardında gözden kaybolduğunda, parti de nihayet sona erdi. Violet gramofonunu toplarken Clive’in gitmiş olduğunu fark etti. Bu yüzden onu kendisi taşıyarak, Myrtle ve Queenie ile birlikte Zümrüt Kaplıca Otelı’nin yolunu tuttu. Queenie, Clive onu geri çevirdiği için gözyaşları içindeydi. Myrtle ona Clive’in aşağılık bir adam olduğunu ve onun için kendini üzmesine değmeyeceğini söylediğinde, Violet ansızın sinirlendi.

“Clive Betts aşağılık bir adam *değil*,” dedi sertçe. “Queenie ile ilgilenmiyor olması, onun kötü bir adam olduğu anlamına gelmez. O tanıdığım en tatlı adamlardan biri.”

Violet’ın sesindeki hiddet Myrtle’ı şaşırtmıştı. “Evet, ama zavallı Queenie’yi reddetti ve...”

“Hayat bu,” dedi Violet. “Olur, böyle şeyler Herkesin

başına gelir.” Sonra da ayak parmaklarını acıtan Myrtle’in ayakkabılarına rağmen onları geride bırakarak hızla yürümeye başladı. Queenie’ye böyle acımasızca davrandığı için pişmandı. Ama Sam ile tanıştığından beri ruh hali ansızın değişiyordu ve artık tepkilerini kontrol edemez olmuştu.

Violet, ilerideki otel binasının uzun silüetini görebiliyordu. Ortak kullandıkları odada Queenie ve Myrtle ile tekrar yüz yüze geleceğinin farkındaydı. Ama o zamana kadar uzun bir banyo yapıp sakinleşeceğini umuyordu. Otel odalarının ışıkları yanmaya başlamıştı. Violet yeniden ikinci kata baktı. Gözleri pencereden pencereye geziniyordu. Belki bir ihtimal...

İşte oradaydı. Yüzünde dalgın, efkârlı bir ifadeyle pencerenin önünde oturmuş, dışarıyı seyrediyordu.

Violet ona görünmek için can atıyordu. Dikkatini çekmek için camına bir çakıltaşı atmaya cesaret edip edemeyeceği konusunda kararsızdı.

Ama endişelenmesine gerek yoktu. Uçuk pembe elbisesi, karanlıkta Sam’in gözüne takılmış olmalıydı. Onu gören Sam’in yüzü aydınlandı. Violet’ın dudaklarında bir tebessüm beliriverdi.

Sam elini yavaşça kaldırıp, sadece bir kez salladı. Violet da el sallayarak ona karşılık verdi. Bir süre öylece birbirlerine bakıp durdular. Ta ki Violet, Myrtle ve Queenie’nin ona yetişmesinden korkup gönülsüzce içeri girene kadar.

Violet’ın kalbi yeniden şarkı söylemeye başlamıştı. *Beni seven biri var...*

Tony, kahve dükkânının içeri doğru açılan kapısından girmesi için Flora’ya yol verdi.

“Bayanlar önden,” dedi, Flora’nın gayet iyi tanıdığı ısıltılı bakışlarıyla.

Flora gülümseyerek içeri girdi. Kapanan kapı, soğuk rüzgârı dışarıda bırakmıştı. Türk bir çift ile beş oğulları tarafından işletilen kahve dükkânı, balo salonunun arka tarafındaydı. Dekor tamamen örgü paspaslardan, altın yaldızlı duvar süslemelerinden ve bronz biblolardan oluşuyordu. Burası Zümrüt Kaplıca Oteli’nde kalan erkeklerin toplanma yeri gibi olduğundan, az sayıda kadın buraya gelmeye cüret ediyordu. Flora hızlıca etrafa göz gezdirip, bugün dükkândaki tek kadın olmadığını fark ederek rahatladı.

Tony’nin arkadaşları arka tarafta, sarmaşıklara bakan bir pencerenin yanındaki masada oturuyorlardı. Birbirleriyle kabaca, Flora ile biraz daha az kabaca selamlaştıktan sonra tekrar yerlerine oturdular. Garson siparişlerini almaya geldiğinde, Flora masadakilerin yaptığı saçmalıklar yüzünden yerin dibine girdiğini hissetti. Bilhassa Tony ve Sweetie, garsonlarla aptalca şakalaşıyorlardı. Garsonlar bu şakaları içtenlikle karşılıyor gibi görünseler de Flora bu tavırlardan hiç hoşlanmamıştı.

“Böyle şakalar yapmamanız gerektiğini biliyorsunuz,” dedi Tony’ye, garson kahveleri getirmek için yanlarından ayrıldığı anda.

“Hoşlarına gidiyor,” dedi Sweetie kocaman omuzlarını silerek. “Böylece hepimiz arkadaşmışız gibi hissediyorlar.”

“Bilakis zalimce,” diye mırıldandı Flora.

“Dikkat et, bir cadalozla evleniyorsun,” diyerek Tony’ye sataştı Harry. “Sana ne yapman gerektiğini söyleyip duracak.”

Tony, Flora’nın yanağına bir öpücük kondurdu. “Takma kafana, Florrie. Sweetie doğru söylüyor, asıl onlarla şakalaş-

mazsak endişelenirler. Herkes kardeşin gibi şaka kaldıramayacak kadar narin değil.”

Masadan kıkırdamalar yükseldi. Flora cevap vermedi. Sam’in onlardan farklı olduğunu görmelerine alışkındı. Kardeşinin oldukça tuhaf bir kişiliğe sahip olduğunu düşünse de, Tony ve Sam’in ağız dalaşının tam ortasında kalmak onu yoruyordu. Bu yüzden hiçbir şey olmamış gibi yapmayı denedi. Sohbet devam ederken kahveler de gelmişti. Flora kahvesinden bir yudum aldıktan sonra bir daha asla kahve denememeye karar verdi. İçerideki gürültü gitgide artıyordu.

Birkaç dakika sonra Tony masadaki sohbetten sıyrılıp, “Sam ile biraz gırgır geçmeme aldırımıyorsun, değil mi?” diye sordu usulca Flora’ya.

“Aldırıyorum. Ama artık alıştım,” diyerek hafifçe gülümsedi Flora. “İkinizin geçinemediğinin farkındayım.”

“Seni incitmiş olabileceğimi düşündüm. Çok sessizsin.”

“Sadece onun için endişeleniyorum.”

“O bir adam, küçük bir çocuk değil.”

“O hâlâ küçük bir çocuk. Akı, kalbi, ruhu, henüz bedeni kadar gelişmiş değil.” Flora ellerini çaresizce iki yana açtı.

“Âşık olduğunu sanıyor.”

“Kime?”

“Violet adında bir garsona.”

“İncilerini toplayan kız mı?”

“Ta kendisi. Sam’i birkaç gündür yemek salonundan uzak tutuyorum, ama onu sonsuza kadar zapt edemem. Sürekli o kız hakkında konuşup duruyor. Nereli olduğunu, nasıl biri olduğunu merak ediyor.”

“Onu kovdurmamı ister misin?”

Flora birden irkildi. “Ah, hayır. Zavallı şey. Bu onun suçu

değil. Sam'e bunun gerçek aşk olmadığını, onu neredeyse hiç tanımadığını, sadece görünüşüne vurulduğunu ve onunla bir gelecek kurma ihtimalinin olmadığını anlatıp duruyorum. Şimdilik uslu duruyor, ama söylediklerimin bir kulağından girip öbüründen çıktığını biliyorum.”

Tony kaşlarını çatarak düşündü. “Belki de olaya tamamen yanlış yaklaşıyorsun. Bırak ona âşık olsun. Ama ilişkilerinin kıza zarar vereceği konusunda onu ikna et. Bu, işini kaybetmesine neden olacaktır.”

Flora bir süre düşünüp taşındı. “Haklısın. Bu işe yarayabilir.”

Tony göz kırptı. “Senin için hiçbir şey yapmadığımı söyleme.”

“Hiç öyle söyler miyim?”

Flora biraz sonra masadakilerden izin isteyip, Sam ile konuşmak için yukarı çıktı. Akşamlar gitgide kısalıyordu ve vadi boyunca uzanan yumuşak gün ışığının amber rengi yansımaları, merdiven boşluğundaki pencerelere vuruyordu. Flora başını önüne eğerek Sam'in odasının yolunu tuttu. Koridorda gezinen diğer erkeklerle göz temasında bulunmamaya özen gösteriyordu. Odanın kapısını tıklatıp bir süre bekledikten sonra cebindeki anahtarı çıkardı.

Ama endişelenmesine gerek yoktu. Sam koridorun diğer ucundaki banyodan dönüyordu. Üzerinde sadece havlu vardı ve ıslak saçları karmakarışıktı.

“Kardeşim!” diye seslendi neşeyle.

Flora, Sam'in kapıyı açması için kenara çekildi. “Etrafta dolaşmadan önce giyinmelisin,” dedi.

“Rahatsız olacak kimse yok ki.”

“Ya koridora genç bir kadın inse? Benim gibi.”

“O zaman Tanrı’nın cömertçe yarattığı şeyi görmüş olur,” dedi Sam kollarını iki yana açıp, havlu düşmeden önce onu çabucak yakalayarak. “Gel, ben giyinirken pencerenin önünde otur.”

Flora, Sam’in peşinden içeri girip hızlıca etrafa göz gezdirdi. Pipo ve diğer malzemeler ortalarda görünmüyordu. Yine de hemen sevinmedi. Eğer Sam gerçekten uyuşturucuyu bırakmanın eşiğinde olsaydı, bu kadar neşeli ve konuşkan olmazdı. Sam havlusunu açınca, Flora bakışlarını pencereden dışarı çevirdi.

“Gerçekten, Sam. Biraz edepli ol.”

“Beni sen yıkardın,” dedi Sam. Flora, gardırop kapağının açılıp kapandığını duydu. “Daha önce görmediğin şey değil. Tamam, şimdi edepli oldum.”

Flora arkasını döndüğünde Sam’in ejderha işlemeli, kırmızı, ipek sabahlığını giymiş olduğunu gördü. Afyon bağımlılığıyla birlikte onu da Çin’den getirmişti. Sam, yatağının yanına çömelerek altındaki gümüş tepsiyi çıkardı.

Flora ayağa fırlayarak onu durdurdu. “Bekle,” dedi. “Sadece söylemem gerekenleri söyleyene kadar bekle. Hâlâ sağlıklı düşünebiliyorken seninle konuşmam gerek.”

“Ben her zaman sağlıklı düşünüyorum, canım kardeşim,” dedi Sam. Yine de tepsiyi bırakıp doğrularak Flora’ya baktı. “Anlat bakalım.”

“Violet’ı düşünüyordum.”

Sam gülümsedi. Gülümsemesinin sıcaklığı gözlerine yansımıştı. Bu Flora için hem oldukça tanıdık hem de acı vericiydi. Çocukluğundan beri bu gülüşe pek çok kez şahit olmuştu. Bu, Sam’in içinin tutkuyla dolduğu zamanlar takındığı bir ifa-deydi. “Violet,” dedi. “Ben de onu düşünüp duruyorum.”

“Biliyorum. Belli oluyor. Ben sadece... Ona zarar verme demek istedim.”

“Aklımdan bile geçirmem.”

“Eğer onun iyiliğini düşünüyorsan, bulunduğu konumu hatırla. Senin ilgine karşılık vermesinin işine mal olabileceğini aklından çıkarma.”

“O zaman ona ben bakarım. Yeterince param var.”

“Sam...”

“Buraya kimi seveceğimi söylemeye geldiysen vaktini boşa harcamışsın demektir.” Sam tepsiyi alıp yatağına oturdu ve yaktığı kibriti lambanın fitiline tuttu.

“Lütfen mantıklı ol,” dedi Flora, hayal kırıklığını ve korkusunu bastırmaya çalışarak.

“Ne amaçla?” Sam kibriti sallayıp söndürerek afyon şişesine uzandı.

“Sevdiklerine zarar vermemek için. Ve de seni sevenlere...”

“Beni seven aptaldır,” diye yanıtladı Sam.

“Onu rahat bırakacak mısın?”

Sam derin bir nefes aldı. “Onu bu zamana kadar rahat bıraktım, değil mi? Çünkü bana öyle yapmamı söylemiştin.”

Flora bunun doğru olduğunu kabul etmeliydi. Evet dercesine başını salladı.

“O zaman boş ver gitsin. Belki de pipomun tadına bakmalısın, kardeşim?”

“Hayır!” diye bağırdı Flora çabucak. “Asla.”

Sam kıkırdayarak ciğerlerini dumanla doldurdu. “Her zaman doğru olanı yapıyorsun.”

Flora bunun bir hakaret mi, yoksa iltifat mı olduğundan emin değildi. Ama daha fazla kalıp onunla konuşmak istemi-

yordu. Onun bu uyuşmuş haline dayanamıyordu. “Söylediklerin doğruysa sana güvenebilirim. Bu akşamki yemek için salonda görüşürüz. Artık odamızda yememize gerek yok.”

Sam eliyle zarif bir sekiz rakamı çizerek onu geçiştirdi. “Endişelenmeyi bırak.”

Onun için söylemesi kolaydı.

Flora odasına dönüp kapıyı açtı ve Bayan Zander’ın her çarşamba onun için bıraktığı taze güllerin kokusunu içine çekti. Işığı açmak için lambanın ipine uzandığı sırada ayağı yerdeki bir şeye çarptı. Yere baktığında bir deste mektupla karşılaştı. Bu haftanın postaları gelmişti.

Yatağın yanındaki küçük çalışma masasına oturup, mektupları bir arada tutan ipi çözdü. Ardından onları sırayla gözden geçirmeye başladı. İkiisi babasındandı. Biri Amerika seyahatinde olan arkadaşı Liberty’dendi. Bir diğeri, uzun mektuplar yazmayı seven ve hiç de ilginç olmayan şeyler anlatan eski öğretmenindendi. Ve en sonda Doktor Dalloway’in gönderdiği fatura vardı. Will.

Flora önce o zarfı açtı. Ama içinde fatura falan yoktu. Sadece elyazısı bir mektup vardı.

Sevgili Flora,

Kısacık aldığınız vaktimden dolayı size bir fatura yollamaktansa, taşıdığınız ağır yüke dair bir güvence ya da desteğe ihtiyaç duyduğunuz an bana yeniden, herhangi bir gün, randevu almaksızın danışmanınız için sizi davet etmek istedim. Elimden gelen her şekilde yardımcı olurum.

Saygılarımla, Will

Flora mektubu dikkatlice katlayarak kenara koydu. Farklı duygular arasında gidip geliyordu. Bir yandan haddini aştığı için ona kızıyor, diğer yandan yardım teklifi için duygulanıyordu. Omuzlarındaki bu ağır yükü nasıl başa çıkıldığını ne Sam ne Tony ne de babası umursuyor gibi görünüyordu. Dertlerinin üstesinden gelmesi için bir yabancıya ona yardım teklifinde bulunması, başka kimsenin ona destek olmadığını gözler önüne seriyordu. Flora, doktorun samimiyeti karşısında kendini mahcup hissetmeden edemedi.

Mektubu çekmecesinin kuytu bir köşesine koyup, okuduklarını aklından çıkarmayı denedi.

Yedinci Böhüm

Violet kendini sürekli Sam'i düşünürken buluyordu. Mantığının devrede olduğu zamanlar, onunla sadece birkaç kelime konuştuğunu ve kendine hâkim olması gerektiğini düşünüyordu. Ama günler geçtikçe mantığının sesi duyulmaz oldu. Yemek salonunda Sam'i göremiyordu. Kız kardeşi ve sevgilisi sık sık salona iniyorlardı, fakat Sam yoktu. Bir ara onu donuk gözlerle giriş salonundan dışarı çıkarken görse de Bayan Zander'ın gözü üzerindeyken ona yaklaşamamıştı.

Bu yüzden her gün molalarını patikada dolaşarak geçirmeye başladı. Onu bir keresinde şelalelerde görmüştü ve yeniden oraya gidebileceğini umuyordu. Yürürken otelden bazı misafirlerle karşılaşılıyor, çoğu yanından geçerken merakla onun üniformasına göz atıyordu. Ama Sam'den bir iz yoktu.

Violet, Zümrüt Kaplıca Otelinde çalışmaya başladığından bu yana iki hafta geçmişti. Bu süre zarfında Clive'e söz verdiği gibi yapmış ve çok çalışmıştı. Koridorlarda karşılaştıklarında, Bayan Zander başını olumlu anlamda sallayarak beğenisini gösteriyordu. Violet annesine para gönderip, Queenie için düzenlenen veda partisine katıldı. Bir yandan vicdan

azabı duyuyor, diğer yandan devamlı bir işi olacağı için seviniyordu. Otelin kışın kapanacak olması hâlâ sorundu, ama buna daha haftalar vardı ve burada çalışabileceği bir dükkân ya da restoran bulmayı umuyordu. Böylece annesinin yanına eli boş dönmek zorunda kalmazdı.

Birkaç gün sonra Violet, öğle yemeği mesaisinin ardından mutfak kapısında Myrtle ile çene çalıyordu. Ansızın Sam'i gördüğünü sandı. Tenis kortundan geçip, patikaya inen taş merdivenlere doğru gidiyordu.

"Bu yüzden kenarlarını yeniden dikmeye karar verdim," dedi Myrtle. "Çünkü fazla kısaydı. Herhalde aşırı muhafazakâr olduğumu düşünüyorsunuzdur."

"Ha? Ah, hayır, Myrtle. Hiç alakası yok."

"Biliyorsun, bende onu giyebilecek bacaklar yok. Geçen yıl düştüğümde dizimde kalan şu iz..."

"Bacakların gayet güzel. Ama... Affedersin, galiba ben..." Violet alnını gösterdi. "Başım ağrıyor. Çıkıp biraz temiz hava alsam iyi olacak."

"İyi fikir. Ben de geleyim."

"Ben... Hayır, belki de..."

Myrtle suratını astı. "Pekâlâ, seni sıkıyorsam söylemen yeter."

Violet, Myrtle'm elini yakalayarak hafifçe sıktı. "Affedersin. Seninle bir ilgisi yok," diyerek koşmaya başladı.

Patikaya tüm girişler aynı yere –tabelaya– varıyordu. Violet, Sam'i orada yakaladı. Şans eseri o an patikada ikisinden başka kimse yoktu.

"Sam!" diye seslendi Violet.

Sam arkasını döndü. Violet'ı görünce durdu. Şaşırılmış benzemiyordu. Sanki onu görmeyi bekliyormuş gibiydi.

Violet aceleyle onun yanına koştı. Sam, harikulade bir te-
bessümle gülümsedi. “Demek geldin,” dedi.

“Evet,” dedi Violet. “Geldim.”

“Şelalelere gidiyorum. Onları görmüş müydün?”

Violet başını iki yana salladı. “Yakından değil.”

Sam, Violet’ı elinden tutarak çekti. “Hadi, gidelim.”

Sam hızla yürümeye başladı. Violet onun hızına yetişebil-
mek için koşmak zorunda kalmıştı. Violet koşunca, Sam de
çakıllı patikada koşmaya başladı. Violet ayakkabılarının onu
düşürmeyeceğini umuyordu. Sam kahkahalarla gülerken gü-
neş saçlarını parlatıyordu. Violet onun bu tuhaf davranışları
karşısında öyle şaşkındı ki elini elinde hissetmenin tadını tam
olarak çıkaramamıştı. Ama çok geçmeden o da gülmeye baş-
ladı. Üzerinde üniformasıyla neredeyse hiç tanımadığı, ama
koyu gözlerine vurulduğu bir adamla el ele koşuyor olmasının
ne kadar çılgınca olduğuna gülüyordu.

Patikanın aşağılarına indikçe şelalelerin gürültüsü artı-
yordu. Nefes alacak ya da konuşacak vakitleri yoktu. Buna
rağmen Sam arada bir, “Ne güzel!” diye bağıırıyordu. Violet
onu böyle coşturan şeyin tam olarak hangisi olduğundan emin
değildi; kuşlar, çiçekler, kokular, sesler... Yine de Sam’in bu
coşkusu hoşuna gitmişti. Tutkulu ve ateşliydi. Mükemmeldi.

Nihayet şelalelerin tepesindeki düz kayalıklarda durdular.
Küçük basamaklar halinde karanlık, soğuk bir gölete dolan
sular, uçurumun kenarından doksan metre aşağıdaki vadiye
dökülüyordu.

“Yüzmeyi sever misin, Violet?”

“Severim.”

“Hadi, o zaman,” dedi Sam göleti işaret ederek.

“Ama donarız.”

“Korktun mu?” diye takıldı Sam.

Violet çenesini kaldırıp, gülen gözlerle ona baktı. “Önce sen. Yoksa *korkuyor* musun?”

Sam sırtarak gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Violet onu burada çıplak gördüğünü hatırlayınca bedeninin baştan aşağı ısındığını hissetti. Sam üzerindikileri çıkarmaya devam ederek göletin kumlu kıyısına doğru yürüdü. Violet da kendi düğmelerini çözmeye başlamıştı bile. Sam’in peşinden giderken içi korku ve arzuyla doluydu.

Sam içliğini de çıkarttıktan sonra ansızın durdu. Solgun bedeni Violet’ın beklediğinden daha zayıftı. Violet ayakkabılarıyla elbisesini çıkarıp, çoraplarını sıyırdı. İç eteğini de çıkardıktan sonra onları bir kayanın üzerine bıraktı. Sadece atleti ve dizlerinin hemen üzerindeki, pembe kurdelelerle süslü olan büzgülü çamaşırıyla kalmıştı. Kendini son derece gösterişsiz hissederek, kollarını göğsünde kavuşturdu.

Sam ona yaklaşp, ellerini tutarak iki yana açtı. Violet’ın elbiseler konusunda ona avantaj sağlayan küçük göğüsleri, ansızın korkunç bir kusur gibi görünmüştü. Atleti sanki iki çiviye asılıymış gibi görünüyordu.

“Ne kadar güzel olduğuna bir bak,” dedi Sam, Violet’ın ellerini indirerek.

Violet nefesini tuttu. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Arkasını dönüp, suya doğru yürümeye başladı. Su buz gibiydi. Kendini hazırlayıp bir süre suda yürüdükten sonra göletin en derin noktasına daldı. Karanlık, buzlu suların derinliklerine doğru ilerledi. Soğuk nefesini kesmişti. Yüzeye çıkıp, elini sallayarak Sam’i çağırırdı. “Gördün mü? Korkmuyorum.”

“Soğuk mu?” diye sordu Sam.

“Hiç değil. Ama yüzebiliyorsun, değil mi?”

“Tabii ki.” Az sonra Sam de onun yanına daldı. Islak saçlarıyla suyun yüzeyine çıkarak bağırdı. “Yalancı!”

Violet ondan uzaklaşıp göletin sığ kenarına doğru yüzdü. Sam onu yakalayarak kendine çekti. Violet ellerini Sam’in omuzlarına koydu. Onun diken diken olmuş tüylerini hissedebiliyordu. Dudaklarının arasındaki mesafe yok denecek kadar azdı.

“Seni öpebilir miyim?” diye sordu Sam.

Violet sessizce, evet dercesine başını salladı. Sam şelalelerin tüm tutkusu ve gücüyle Violet’ın dudaklarına yapıştı. Ağzının sıcaklığı Violet’a suyun soğukluğunu unutturmuştu. Violet, Sam’in dilinin dudaklarından içeri kaydığını hissetti. Daha önce öpüştüğü hiç kimse bunu yapmamıştı. Göğüslerini ve bacaklarını istemsizce Sam’e yasladığını fark etti.

“Tadının güzel olduğunu biliyordum,” diye mırıldandı Sam, Violet’m dudaklarının arasından. Ardından onu daha güçlü bir şekilde öpmeye başladı. Elleriyle Violet’ın kalçalarını kavrayıp, onları sertçe avuçladı.

Sonra ansızın onu bıraktı. “Violet, çok soğuk.”

Evet, çok soğuktu. Violet ona katıldığını belirtircesine başını salladı. Birlikte göletten çıktılar. Violet, Sam’e arkasını dönerek ıslak atletini çıkardı ve giyinmek için iç eteğine uzandı. Çıkardığı ıslak çamaşırını kayalıkların üzerine fırlattı. Aynı anda hem utanmış hem de heyecanlanmıştı. Vücudu şimdiden kurumaya başlasa da tüyleri hâlâ diken dikendi. Tekrar arkasını döndüğünde, Sam’in giyinmiş olduğunu gördü. Islak içliğini Violet’m sıırıslıkam çamaşırının yanına bırakmıştı.

Violet bu manzara karşısında gülmeden edemedi. Sam onu belinden kavrayıp, nefessiz bırakırcasına sıktı. “Çok güzelsin.”

“Giysilerimizi burada bırakalım da insanlar merak etsin,” dedi Violet.

“Gidebileceğimiz bir yer biliyorum,” dedi Sam onu serbest bırakarak. Violet, Sam’in onu duymadığını ya da dinlemediğini düşündü. “Gel benimle.”

Sam daha önce yaptığı gibi Violet’ın elini tutup, onu peşi sıra sürüklemeye başladı. Dik patikayı tırmanmak Violet’ın bacaklarını ağrıtmıştı. Ardından Sam kayalıklarla ve eğrelti-otlarıyla dolu bir yöne saptı. Az sonra bir mağaranın girişinde duruyorlardı.

Violet biraz ürkmüştü. “Karanlık görünüyor.”

“Evet. Kimse bizi görmez. Ben hep buraya geliyorum.”

Violet, Sam’in onu mağaraya sokmasına izin verdi.

“Sana bir şey göstermek istiyorum,” dedi Sam. “Bak.”

Mağara ağzının hemen yanında, pürüzsüz yüzeyli büyük bir taş vardı. Violet loş ışıktaki gözlerini kısarak Sam’in gösterdiği şeye baktı. Taşın yüzeyine kazınmış bir şekildi bu. Biraz daha yaklaşıncaya, onun bir kalp olduğunu fark etti. Kalbin yumuşak kıvrımlarının olması gereken yerlerde sert köşeler vardı.

“Bunu sen mi kazıdın?”

Sam başını iki yana salladı. “Hayır. Buldum. Bu taş granit. Hayal etsene, biri sevdiği kadına aşkını ispat etmek için çekiç ve keskiyle bunu kazımak zorunda kalmış. Onu bulduğumdan beri bu mağaraya Âşıklar Mağarası diyorum. Sence de harika değil mi?”

Violet parmaklarını keski ile yontulmuş olan kalbin üzerinde gezdirdi. Sam’e onu biraz çirkin bulduğunu söylemedi. Arkasını döndüğünde, Sam’in düğmelerini yeniden açmaya başladığını gördü. İçerisinde arzuya karışık bir korkuyla doldu.

“Sam? Neden gömleğini çıkarıyorsun?”

“Sevişeceğiz,” dedi Sam.

Violet heyecandan başının döndüğünü hissetti. Ama mağaranın tabanı soğuktu, ayrıca bu yerin karınca ve örümcek yuvası olduğundan emindi.

“Olmaz,” dedi yumuşak ama kararlı bir sesle.

Sam düğmelerini açmayı bırakarak kaşlarını çatı. Ona kızmış mıydı? Violet birden pişman oldu. İşte şimdi onu tamamen kaybedecekti.

“Üzgünüm,” diye ekledi. “Burada olmaz. Şimdi değil.”

“Pekâlâ, daha önce kimse bana hayır dememişti,” dedi Sam. Ellerini düğmelerinden çekip, gömleğinin önünü yarı açık bıraktı.

“Sam, daha önce hiç evet demedim,” dedi Violet yavaşça, Sam’in anlaması için.

“O yüzden mi? Kendini evleneceğin adama mı saklıyorsun?”

“Aşka saklıyorum.”

“O yüzden mi?” diye sordu Sam tekrar.

“Senin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum.”

“Öyleyse bunu hemen düzelterceğiz. Gel, yanıma otur. Merak etme, toprak yumuşacık. Başını kucağıma koyabilirsin. İşte böyle.”

Violet başını Sam’in kucağına yasladı. Sam ceketini Violet’ın omuzlarına örtüp, usulca saçlarını okşamaya başladı.

“Ne bilmek istiyorsun?” diye sordu.

“Kaç yaşındasın?”

“Neredeyse yirmi.”

“Ben de,” dedi Violet.

“Devam et. Daha çok soru sor.”

“Nerelisin? Bana ailenden bahsetsene.”

“Ailemle birlikte New South Wales’teki dört yüz dönümlük bir çiftlik arazisinde yaşıyorum. Oldukça varlıklı ve tanınmış bir aileyiz. Sayamayacağın kadar çok param var,” dedi Sam, son söylediğine gülerek. Violet neden güldüğünü anlamamıştı. “Babam ihtiyar düzenbazın teki. Annemse tatlı ve biraz saf bir kadın. Zavallı kız kardeşimi tanıyorsun zaten. Ailesini göz önünde bulundurursak, olması gerekenden çok daha nazik bir kızdır. Babam onu iş ortaklarından birinin düzenbaz oğluyla baş göz etme planları yapıyor. Adam ne kardeşimin zekâsına ne de iyi mizacına layık. Karnını bir düzine Katolik bebekle dolduracağına ve onu bir deri bir kemik kalana dek tüketeceğine hiç şüphe yok. Peki, ya sen?”

Gerek maddiyat, gerekse hayattan beklentilerine dair aralarında büyük bir uçurum vardı. Bu farkı bu kadar açık bir şekilde görmek, Violet’m canını yakmıştı. “Çamaşırcılık ve terziilik yapan hasta bir annem var. Günde bir elbise dikebiliyor. Yanında çalıştığı aile de ondan sık sık elbise dikmesini istiyor. Ama ona çok az para ödüyorlar ve elleri artık eskisi gibi iş tutmuyor. Ona para göndersem de ikimiz için çalışmak zorunda kalacağım günlerin geleceğini biliyorum...” Violet sustu. Korkunç gerçeği yüksek sesle söylemek, ona kendini perişan ve kaybolmuş hissettirmişti.

Sam sessizdi. Violet ona bakmak için başını çevirdi. Bakışları dalgın ve düşünceliydi.

“Anneni seviyor musun?” diye sordu Sam.

“Elbette seviyorum.”

“O zaman endişe etme. Çünkü senin sevdiğin herkesi ben de severim ve bende her şeyi düzeltmeye yetecek kadar para var. Bu yüzden bu konuyu bir daha kafana takma. Seni üzgün

görmeye dayanamam. Paramla her şeyi yoluna koyarım. Benim için kolay bir şey. Ve seni seviyorum.”

Sam’ın sevgisini ifade edişi öylesine karmaşık bir cümle-
nin sonuna gömülüydü ki Violet, onu neredeyse duymayacak-
tı. Sam onu seviyor muydu? Kalp atışları ansızın hızlanmıştı.
Sam onu seviyordu.

“Sormaya devam et,” dedi Sam.

Violet’in kendini toparlaması biraz zaman aldı. “Şey...
Zümrüt Kaplıca Otel’inde ne işin var?”

“Benden başka herkese dert olan bazı sağlık problemlerim
var. Onları çözmek için buradayım. İki aydır buradayız. Bu
Flora ile Tony’nin birlikte ilk tatili. Ama Tony fahişeleri zi-
yaret etmek için Sidney’e gidip gelmeye devam ediyor. Tabii
Flora’ya onların iş gezisi olduğunu söylüyor.”

“Bu korkunç.”

“Korkunç olan o.”

“Kardeşine anlattın mı?”

“Bu onu çok incitir. Hem bana inanmaz ki. Tony’yi kepace
arkadaşlarına böbürlenirken duymuştum. Hadi, daha çok soru
sor. Benimle ilgili. Onlarla değil.”

“Tanrı’ya inanıyor musun?”

Sam ellerini Violet’m saçlarından çekerek havaya kaldırdı.
“Evet! Afyon tanrısına tapıyorum.”

“Hiç duymadım.”

“Belki de afyon tanrısı bir kadındır,” dedi Sam. “Öyle bir
havası var. Sıradaki soru.”

“Beni gerçekten seviyor musun?”

“Ah, evet. Seni ilk gördüğüm andan beri. İlk andan beri.”

Sam gözlerini kapattı. Yüzünde mest olmuş bir ifade
vardı. Violet’in içi mutlulukla, arzuyla ve vahşi duygularla

dolmuştu. O da Sam'i seviyordu. Ne kadar çılgınca görünürse görünsün, o akşam yemek salonunda göz göze geldikleri andan beri onu seviyordu. Başkaları duysa ona aptal olduğunu söylerdi. Myrtle, Clive ya da annesi... Oysa aptal olan *onlardı*. Aşkın aklı başında, kurallı ve yavaş yavaş gelişen bir şey olması gerektiğini düşünmek ne büyük cehaletti. Aşk hiç beklenmedik bir anda, tüm gücüyle insanın tepesine inen bir yıldırımdı. Hep var olan ve ebediyen var olacak bir şeydi. Aşk dünyanın gündelik kabuklarını soyup, altında çarpan sıcacık kalbi gözler önüne seriyordu.

"Ben de seni seviyorum," dedi Violet.

"Tabii seveceksin," diye yanıtladı Sam. "Beni anlıyorsun."

Violet nazikçe Sam'in çenesine dokundu. Kalbi deli gibi çarpıyordu. "Eğer öğrenirlerse işimden olurum."

"Umurumda değil. İkimize de yetecek kadar param var."

"Benim umurumda," dedi Violet. "Sadece şimdilik. İşler biraz daha... kesinleşene kadar."

"Öyleyse çok dikkatli olacağım." Sam gözlerini açarak Violet'a gülümsedi. "Kız kardeşimin gözü üzerimde. Bunu katiyen onaylamayacaktır. Annemle babam da öyle. Enfes, değil mi? Yasak aşkın tadı daha tatlı oluyor."

"Belki de haklısın," dedi Violet nazikçe. "Ama Sam gidip adamakıllı kurulanmam ve iş için hazırlanmam gerek."

"Hadi gidelim, ama birlikte değil," dedi Sam. "Sen benim yüz adım önümden yürü. Sanki aynı anda yürüyüşe çıkmışız ama birbirimizi tanımıyormuşuz gibi. Böylece yol boyunca tatlı tatlı salınan kalçalarımı seyredebilirim."

"Tamam," diyerek ayağa kalktı Violet. "Ben önden gideceğim."

O akşamki yemekte, Violet ve Sam bakışlarıyla anlaşarak bir oyun oynamaya başladılar. Violet, Myrtle'a masaları değiştirmeyi teklif etti. Öğle vakti onu bırakıp gittiği için hâlâ Violet'a dargın olan Myrtle, bu teklifi gönülsüzce kabul etti. Böylece Violet, sanki aralarında hiçbir şey geçmemiş gibi Sam'in masasıyla ilgilenebilecekti. Sam, kız kardeşi, İtalyan adam ve onun yakın çevresi –opera şarkıcısı, güzellik kraliçesi, yazarlar– ile birlikte oturuyordu. Flora'nın gözleri bir atmaca gibi Violet'ın üzerindeydi. Uzun, gri bir etek ile düğmeli bir bluz giymiş, uzun saçlarını düzgünce topuz yapmıştı. Oldukça hanım hanımcık görünüyordu. Onunla Sam'in kardeş olduklarına inanmak zordu. Sam de dahil hepsi neşeyle gülüp sohbet ediyorlardı. Sam, Violet'm gözlerine bir kez olsun bakmıyordu.

Ama... Violet yanından geçerken Sam kolunu tesadüfen onun kalçasına değdiriyordu. Yanında durup masadaki tabakları toplarken, bacağına Violet'ın bacağına bastırıyordu. Her bir dokunuş sıcak ve heyecan vericiydi. Violet'ın zihninde o günkü anılar canlanıyor, Sam ile çıplak kalışını, onu öpüşünü ve Sam'in onunla sevişmek istediğini açıkça dile getirişini hatırlıyordu. Bu fikir onu ürpertiyordu. Yaklaşık yirmi yıllık hayatı boyunca sevişmeyi hiç düşünmemişti. Annesi, 'başını belaya sokmanın' ona sadece perişanlık getireceğini söyler dururdu. Zaten kendisi de bunun bir kanıtıydı. Violet'ın pek çok erkek arkadaşı olmuştu. Bazıları ondan faydalanmaya kalkmış, Violet ise ya ellerini ya da yüzlerini tokatlamıştı. Ancak Sam, Violet'ın içindeki bir açlığı uyandırmıştı.

Oysa günün birinde böyle bir his yaşayacağını tahmin bile etmemişti. Onunla yeniden çıplak kalmayı, yumuşak bedenini onun sıcak, sert bedenine yaslamayı nasıl da istiyordu. Sonucunda neler olacağı, hayalinde yer almıyordu. Var olan tek şey arzuydu. Islak ve sıcak bir arzu.

Violet mesai sonrası uzunca bir süre yatağında öylece yattı. Bedenini saran arzular onu uyutmuyordu. Ve bir daha uyuyup uyuyamayacağını merak ediyordu.

Çalışanların yemek salonu, her kahvaltı vakti kendine özgü bir kokuyla dolu oluyordu. Pastırma ve kızarmış ekmek kokuyordu, evet, ama aynı zamanda gece boyunca kapalı kaldığı için salona rutubet kokusu da yayılıyordu. Violet soğuk havaya rağmen camlardan birini araladı. Pencere neredeyse yer seviyesindeydi. Yine de taze hava içeri girmenin bir yolunu buluyordu. Violet bir süre pencerenin yanında durup, soğuk havanın yorgun gözlerini canlandırmasına izin verdi. Geceyi bir o yana bir bu yana dönerek geçirmişti. Diğer çalışanlar açık büfeye, oradan da masalara yöneldiler. Konuşuyorlar, gü-lüyorlar ve çatal bıçaklarını şingırdatıyorlardı. Derken birden tüm sesler kesildi.

Violet arkasını döndüğünde Bayan Zander'ın kapıda olduğunu gördü. Kusursuz bir şekilde toplanmış saçları ve zarif incileriyle buraya ait olmadığı anında belli oluyordu. Bayan Zander salona göz gezdirirken tüm çalışanlar nefesini tuttu. Herkes onun kendisini arayıp aramadığını merak ediyordu.

“Hah, Violet,” dedi Bayan Zander, onu pencerenin yanında bulduğunda. “Kahvaltı yaptın mı?”

“Hayır,” dedi Violet kalbi boğazında çarparak.

“Bir şeyler atıştırıp doğruca ofisime gel.” Bayan Zander daha fazla bir şey söylemeden salondan ayrıldı.

Salondakiler Violet’a acıyan gözlerle bakıyorlardı. Clive hemen onun yanına gitti. “Neler oluyor?” diye sordu.

“Bilmiyorum.” Violet önceki gece Sam ile oynadığı oyunu düşündü. Acaba Hansel onun bir misafirle cilveleştigini fark etmiş olabilir miydi? Ya da Myrtle onun dedikodusunu mu yapmıştı? Yoksa daha kötüsü müydü? Biri onları öpüşürken ya da şelalelerin yanında yarı çıplakken mi görmüştü?

“O zaman bir şeyler yesen iyi edersin,” dedi Clive. “Sen otur, ben sana bir tabak getireyim.”

İçini kurtlar kemirirken nasıl bir şeyler yiyebilirdi ki? Yorgun beyni neler olduğunu idrak edemiyordu. Tek istediği yatağına dönmek ve her şey geçene kadar uyumaktı.

“Hadi, otur,” dedi Clive tekrar. Violet’ı nazıkçe kadınların oturduğu tarafa doğru itti.

Violet oturunca, Myrtle da ona katıldı. Violet’ın yanına oturup, elini hafifçe sıktı. “Önemli bir şey olmadığına eminim,” dedi. “Bayan Zander sık sık sebepsiz yere ödümüzü koparır.”

Clive pastırma ve biftek koyduğu bir tabakla birlikte döndü. Violet kenarlarından biraz kemirdikten sonra tabağı önünden iterek ayağa kalktı. “Şu meseleyi halletmem gerek.”

“İyi şanslar,” dedi Myrtle usulca.

Violet merdivenleri çıkıp antreden geçerek, Bayan Zander’ın ofisine yöneldi. Uçuk mavi kapıyı tıklatarak bekledi. Bayan Zander kapıyı açtı.

“Evet, güzel. İçeri gel, Violet.”

Violet, Bayan Zander’ın peşinden içeri girdi. Bayan Zander parlayan masasının başına geçti. Masadaki kâğıtlar, kitaplar, mürekkep şişeleri ve dolmakalemler tamamen birbirine

paralel şekilde dizilmişti. Bayan Zander, Violet'a oturmasını söylemedi. Bu yüzden Violet heyecandan terleyen ellerini birbirine kenetleyerek beklemeye başladı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu. İşte, birazdan misafirlerden biriyle ilişki kurmakla suçlanacaktı. Acaba işini kaybederse, Sam onu gerçekten kurtarır mıydı?

"Misafirlerimin çoğuyla konuştum," dedi Bayan Zander, önündeki kâğıtlara göz gezdirerek.

Kulaklarının uğultusu Violet'ı adeta sağır etmişti. Konuşmaya cesaret edemiyordu.

"Yeterli sayıda misafirimin kışın ayrılmak gibi bir planı yok. Bu yüzden çekirdek bir kadroyla oteli açık tutmaya karar verdim. Biliyorsun, normalde Haziran'daki Noel kutlamalarından sonra kapanır, baharın ilk günüyle birlikte açılırdık."

Beklediği suçlamayla karşılaşmayan Violet, ne diyeceğini bilemiyordu.

"İşinden oldukça memnunum. Sana kış boyunca da çalışmayı teklif ediyorum."

Violet, üzerine bir kova sıcak su dökülmüş gibi gevşedi. "Ah, evet!" diye bağırdı. "Evet, lütfen. Bu harika bir haber."

"Aferin sana. Yine de bu haberi kendine sakla. Çünkü burada senden daha uzun süredir çalıştığı halde ekstra iş alamayan çok kişi var. Mesela Myrtle. Yanılmıyorsam bir düzineden az misafire hizmet edeceğiz. Bazı görevleri üstlenmen gerekebilir. Umarım biraz oda hizmetçiliği yapmayı kendine yakıştırmazlık yapmazsın."

"Asla. Bana böyle bir fırsat verdiğiniz için son derece minnettarım. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Uğratmayacağını biliyorum," diyerek gülümsedi Bayan Zander. Violet yüreğinin ferahladığını hissetti.

O sırada Bayan Zander'ın masasındaki telefon ürkütücü bir sesle çalmaya başladı. Bayan Zander bir eliyle telefonu açıp, diğeriyle Violet'a çıkmasını işaret etti.

"Teşekkürler. Teşekkürler," diye fısıldadı Violet odadan çıkarken.

Kapıyı çekip, duvara yaslanarak gözlerini kapattı. Artık annesine bir mektup yazabilir, ona kışın da para yollayacağını sözünü verebilirdi. Annesinin eklemeleri kışın daha da kötüleşiyordu ve her yıl, yanında çalıştığı ailenin onu işten çıkaracağından korkuyordu. Violet gözlerini açtı ve aklını başka şeylerle meşgul etmek için işinin başına döndü. Acaba Sam de kışı burada geçirecek olan misafirlerden biri miydi? Bu sorunun cevabını bilmemeye dayanamıyordu.

Sertçe tıklanan kapı, Flora'yı düşüncelerinin arasından çekip çıkardı. Babasına yazdığı yarım bir mektupla birlikte çalışma masasının başında oturuyordu. Ona Sam'in ne iyiye ne de kötüye gittiğinin haberini nasıl vereceğini düşünüyordu. Acaba onu afyondan vazgeçiremediğini itiraf etmeli miydi? Doktor Dalloway'in ifadesini de eklemesi gerekir miydi? Yoksa babası Sam'in kendine neler yaptığının hâlâ farkında değil miydi? Eğer öyleyse, ona bunu söylemek babasının oldukça sarsılmasına neden olurdu. Ve Sam'i evlatlıktan reddetmek gibi bağışlanamaz şeyler yapabilirdi. O zaman zavallı kardeşi ne yapardı? Sidney'de gördüğü kirli dilenciler gibi sokakta mı yaşardı?

Flora, kapı sesinin dikkatini dağıtmasına sevindi. Ayağa kalkarak kapıyı açtı. Gelen, otelin zarif müdiresi Bayan Zander'dı.

“Günaydın, Bayan Honeychurch-Black,” dedi çabucak. “Rahatsız ettiğim için bağışlayın, ama ofisimde sizi bekleyen bir telefon var.”

“Telefon mu?”

“Bay Honeychurch-Black. Babanız.”

Flora kanının çekildiğini hissetti. “Babam,” diye fısıldadı.

“Her şey yolunda mı?”

“Evet, evet. Siz kapıyı çaldığınızda ona mektup yazmakla meşguldüm. Sadece şaşırdım, hepsi bu. Sanki ona hissettirmişim gibi.” Flora aptalca konuştuğunu fark ederek gergin bir şekilde güldü. “Gidelim, lütfen.”

Bayan Zander, Flora’yı alt kattaki ofisine götürerek telefonu işaret etti. Sonra da nazikçe dışarı çıkıp, kapıyı kapatarak onu yalnız bıraktı.

Flora bir eline telefonu, diğerine de ahizeyi alıp masanın ucuna tünedi. “Alo, baba?”

“Florrie, hayatım. Sesini duymak ne güzel.”

“Ben de tam sana mektup yazıyordum. Ne tesadüf.”

“Temiz kalpli bir kızsın. Mektuplaşmak uzun sürüyor. Ayrıca seninle konuşmamız gereken iki acil konu var.”

Flora güçlkle yutkundu. “Dinliyorum.”

“Biraz canımı sıkan iki mektup aldım. Biri kardeşinden, diğeri nişanlından.”

“Tony sana mektup mu yazdı?”

“Onu sona bırakalım, olur mu? Konu Samuel. Dağda bir süre daha kalacağınızı söyledi.”

“Doğru,” dedi Flora. Kalbi suçlulukla ve hızla çarpıyordu. “Sana kendim söyleyecektim. Sam’in mektup yazdığından haberim yoktu.”

“Ara sıra yazıyor. Ne dediği pek anlaşılamayan, uzun,

saçma mektuplar. Ancak onun hayal gücü hep öyle tuhaftı. Biraz daha kalacak olmanızdan, kardeşinin durumunun iyiye gittiğini mi çıkarmalıyım?"

Flora kardeşinin bir afyon bağımlısı olduğunu ve onu iyileştirmenin, kollarını çırparak aya gitmekten daha zor olacağını söylemek için ağzını açsa da korkarak sustu. Sam'i korumak zorundaydı. "Biraz. Çok azıcık."

"O bile yeter." Babasının sesi öylesine rahatlamış geliyordu ki Flora neredeyse ağlayacaktı.

"Baba, Sam'in durumu... Bana yardımcı olmayı öneren bir doktora danıştım."

"Aferin. Doktor, temiz hava ve kaplıca suyu sayesinde en kısa zamanda kendine gelecektir. Bu meseleyi çözeceğine yürekten inanıyorum."

Flora hem konuyu değiştirmek istiyor hem de duyacaklarından ürküyordu. "Peki, ya Tony'nin mektubu?"

Babasının sesi sertleşti. "Bana tam anlamıyla dürüst olduğunu düşünmüyorum, Florrie."

"Nasıl yani?" diye sordu Flora pencereden dışarı göz atarak. Beyaz kış güneşi, çam ağaçlarının dalları arasından süzülüyordu. Dışarısı oldukça soğuk görünse de ofisin içi sıcacıktı.

"Tony düğün tarihini erkene almak istediğini söyledi."

"Ya..."

"Oysa sen bana onun düğünü altı ay kadar ertelemek istediğini söylemiştin. Az evvel ona açıklama isteyen bir mektup gönderiyordum. Ama sonra seninle konuşmamın daha hızlı ve anlaşılır olabileceğini düşündüm."

Babası Tony'ye cevap mı yazmıştı? İşte bu felaketti. Tony onun düğünü ertelediğini öğrenecekti. "Ben, ertelemek istiyordum demiştim."

"Biz' demekle 'kendini kastediyordun, öyle mi?'"

“Evet,” dedi Flora usulca. “Tony ile bu konuyu konuşmadım. Umursadığının farkında değildim. Senin kararın olduğunu sanıyordu.”

Babası bezgin bir şekilde iç çekti. “Düğünü ertelemekle ne elde etmeyi umuyordun, Florrie?”

“Bilmiyorum,” dedi Flora. Ve doğruydı. Hoşuna gitse de gitmese de her şey hızla ilerliyordu. Önce bir eş, ardından anne olacak, bir evi çekip çevirecek, yardım derneği balolarına katılacak ve Tony’nin yanı başında yaşlanacaktı. Böylece yeni ve daha ilginç bir soyadıyla birlikte, Honeychurch-Black Ailesi’nin bir ferdi olarak görevini titizlikle yerine getirecekti.

Babasının sesi biraz olsun yumuşadı. “Tony ile konuşur musun, lütfen? Bir tarih belirleyin. Bu yıl içinde olsun.”

Flora nefesinin daraldığını hissetti. Bu yılın yarısı neredeyse dolmuştu.

“Florrie?”

“Birkaç günlüğüne Sidney’de, ama döndüğünde mutlaka konuşacağım. O mektubu gönderme. Benim yalancı olduğumu ya da onu sevmediğimi düşünür. Onu seviyorum.”

“Korkarım artık çok geç. Bu sabahki postalarla birlikte gitti. Hem belki böylesi daha hayırlıdır. En iyisi her şeyi açık açık konuşmak. Gizli saklıyla evlilik olmaz. Bir tarih belirler belirlemez bana yazın. Önümüzdeki hafta sonuna kadar sizden mektup bekliyorum. Bana söz verir misin?”

“Evet, evet,” dedi Flora. Tony’nin döneceği günü düşünerek ürktü. “Söz veriyorum.”

Violet kahvaltı servisinin ardından odasına döndüğünde, yastığının duvara yaslanmış olduğunu fark etti. Yastığı merakla

kaldırdı. Altında ağzı kırmızı bir iple bağlanmış, minik, beyaz bir kese vardı.

Violet ipi çözerek kesenin ağzını açtı. İçi şekerlemeyle doluydu. Üzeri yazılı şekerlemeler. Sidney'deyken arkadaşlarıyla dansa ya da sinemaya gittiklerinde birbirlerine bu şekerlerden verirlerdi. Keseyi yatağının üzerine boşaltıp, şekerleri sıraya dizmeye başladı. Pembeler, beyazlar, sarılar... Her birinin üzerinde aynı şey yazılıydı: *Seni seviyorum*.

Violet gülümsemesine engel olamıyordu.

Akşamın ilk saatleri en kötüsüydü. Flora akşam yemeği için onu almaya gittiğinde ne tür bir Sam ile karşılaşacağından emin olamıyordu; gülümseyen ve uysal, huysuz ve öfkeli ya da yarı kapalı gözlerle kendini kaybetmiş bir Sam... Odasında kımıldamadan oturuyor, midesindeki kelekelerin de aynısını yapmasını diliyordu. Nihayet ayağa kalkıp, Sam'in odasının yolunu tuttu.

Sam, Flora'nın tıklattığı kapıyı anında açtı. Gözü dönmüş ve yüzü kıpkırmızı bir haldeydi. Muhtemelen yerde ya da yatağının altında bulduğu kırışık bir pantolon ile düğmelerinin yarısı iliklenmemiş bir gömlek giymişti.

"Kardeşim?" dedi şaşkın bir halde.

"Neden yemek için giyinmedin?"

"Gelmeyeceğim. Bir arkadaşı görmem gerek. Bir süredir buralarda değildi ve... Onunla gerçekten görüşmem gerek."

"Arkadaş mı? Hangi arkadaş?" Sam'in arkadaşı falan yoktu, hiç olmamıştı.

"Kasabadan tanıdığım bir ahbap. Saat altıda çıkıp onunla buluşacağım. Altı oldu mu?" dedi Sam cep saatini çıkarıp bakarak. "Yirmi dakika var. Yirmi dakika sonra çıkıyorum."

Flora gitgide şüpheleniyordu. “Arkadaşının adı ne?”

“Boş versene. Bazen fazla meraklı oluyorsun. Sen yemeğe in. Birkaç dakika önce diğerlerinin geçtiğini duydum. Sabah kahvaltıda görüşürüz.”

Sam kapıyı kapatmak için yaklaştığı sırada Flora kolunu uzatarak onu durdurdu.

“Sam, bugün babamla konuştum. Ona tuhaf mektuplar yazmaya son vermelisin.”

“Ona tuhaf mektuplar mı yazmışım?”

“Öyle söyledi.”

“Rüyamda ona mektup yazdığımı görmüştüm. Demek gerçekmiş,” dedi Sam kaşlarını çatarak.

Flora sesini alçaltarak, “Afyonun sana yaptıklarını görüyor musun?” diye sordu. “Uykuyla uyanıklık arasındaki farkı bile anlamıyorsun.”

Sam, Flora’nın kolunu iterek kapıyı sertçe kapattı. Flora bir süre kapının önünde bekledikten sonra kararını verdi.

Önce salona inip, Tony’nin arkadaşlarına yemeğe katılmayacağını söylemeyi düşündü. Ama muhtemelen onun yokluğunu bile fark etmezlerdi. Hem söylerse ona sorular soracak ve Sam ile dalga geçme fırsatı yakalayacaklardı. Bu yüzden odasına gidip paltosunu aldı ve kimseye bir şey söylemeden dışarı çıktı.

Ağır, çift kapılı kapı kapanır kapanmaz, Flora soğuğu iliklerine kadar hissetti. İncecik, turuncu bir çizgi halindeki güneş, vadinin ardında batmak üzereydi. Ufkun doğusunda yıldızlar belirmeye başlamıştı. Flora girişteki iki çam ağacının arasında pusuya yatıp –sadece iki buçuk metre yüksekliğindeydiler– otelin kapısını izlemeye başladı.

Soğuk bir rüzgâr Flora’nın tüylerini diken diken etti.

Ellerini cebine daldırırken, odasından bir çift eldiven ya da daha sağlam ayakkabılar almış olmayı diledi. Birkaç dakika sonra açılan kapıdan dışarı cılız bir ışık yayıldı. Sam, paltosunun içinde kambur bir halde otelden çıktı. Flora, hızlı adımlarla yürüyen Sam'i bir süre izledikten sonra onu yüz adım geriden takip etmeye başladı.

Uzun zamandır Sam'in bu kadar hızlı yürüdüğünü görmemişti. Sam son bir yıldır oldukça durgun ve hareketsiz biri olup çıkmıştı. Başını öne eğmiş bir halde sık adımlarla yürüyor ve arkasından gelen ayak seslerini duyuyor olsa bile belli etmiyordu.

Tepeyi tırmandıktan sonra tren raylarının diğer tarafına geçtiler. İstasyon boş ve sessizdi. 'Zümrüt Kaplıca Otelі' tabelası rüzgârda öylece sallanıyordu. Buradaki çimenler uzun ve çiyle kaplıydı. Akşam karanlığı yerini geceye bırakmıştı. Flora, bir yandan Sam'i izliyor, bir yandan da düşmemek için önüne bakmaya gayret ediyordu.

Sam nihayet yavaşlayıp, sol taraftaki evlere göz gezdirmeye başladı. Sanki hangisini ziyaret edeceği konusunda karsız gibiydi. Sonunda durdu. Flora cesaret edebildiği kadar yaklaştıktan sonra bir meşe ağacının arkasına gizlendi. Esen rüzgârla birlikte başından aşağı sarı ve kahverengi yapraklar döküldü. Sam, döküntü bir evin verandasına inen beş basamağı indi. Basamakların iki yanında da birer lamba yandı. Aşağıdaki kanepede uzanan doğulu bir adam, kabarık tüylü sarı bir kediye okşuyordu.

Flora onları duymak için kulak kabarttı.

"Malley," dedi Sam, "nihayet döndün."

"İhtiyacın olan her şeyle birlikte."

Tam da Flora'nın şüphelendiği gibiydi. Bu adam - Malley

Sam'e afyon temin eden kişiydi. Flora yanlarına koşmak, ikisine de durmaları için bağırarak istiyordu. Fakat tek yapabildiği seyretmektir. Sam, Malley'in yanına otururken, lambanın ışığı adamın yüzüne vurdu. Flora onun aslında doğulu olmadığını gördü. Adam en az onun kadar beyazdı. Siyah, bol bir pantolon ve Çin motifleriyle süslü bir ceket giymişti. Uzun, siyah saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamıştı. Uzun bir bıyığı ve bir tutam keçisakalı vardı. Flora, verandanın kirişi yüzünden neyle ilgilendiklerini tam olarak göremese de mal ve para alışverişi yaptıklarını tahmin edebiliyordu.

Flora öfke ve acı içinde ağaca yaslandı. Malley denen bu iğrenç adam, kardeşine zehir satmaya nasıl cesaret ediyordu? Hem de suratında böylesine rahat bir gülümsemeyle? Derin nefesler alarak Sam'in işini bitirmesini ve gecenin karanlığında kaybolmasını bekledi. Ama onun peşinden gitmek yerine, hızla Malley'in verandasının merdivenlerine yöneldi.

Malley kızarmış gözlerle ona baktı. "Sen kimsin?"

"Samuel'in kardeşiyim ve ona afyon satmaya son vermeni istiyorum."

Malley sinsice gülümsedi. Bu adamı tanımadığını, gecenin bu saatinde burada yalnız olduğunu ve kimsenin bundan haberinin olmadığını hatırlamak, Flora'nın öfkesini bir an için dindirmişti.

"Ona sattığım şeyin o olduğunu nereden çıkardın?" diye sordu Malley.

"Çünkü..." diye kekeledi Flora. Hiçbir kanıtı yoktu. "Sen olduğunu biliyordum. Zeki davranmaya çalışma."

Malley ayağa kalktı. Flora kalp atışlarının hızlandığını hissederek iki basamak geriledi.

Ama Malley onun üzerine gelmekten kapıyı açarak eve girdi.

“Seni polise ihbar edeceğim!” diye bağırdı Flora.

“Onlara kardeşinden de bahset,” diye cevap verdi Malley masummuş gibi ellerini iki yana açarak. “Sence hapishane ona da çok yakışmaz mı?”

Malley kapıyı usulca kapatıp, Flora’yı basamaklarda soğuktan, korkudan ve öfkeden titrer bir halde bıraktı. Flora arkasını dönerek yıldızlı gökyüzüne ve rüzgârda salınan koyu ağaç dallarına baktı. Sanki boğazına korkunç bir çığlık takılıp kalmış gibiydi. Etrafı bulanık görmeye başlamıştı. Bayılmak üzere olduğunu sanarak korktu. O an, Doktor Dalloway’in evinden bir ya da iki blok uzakta olduğunu fark etti. Ona istediği zaman uğrayabileceğini söylemişti, değil mi?

Koşmaya başladı.

Birkaç dakika sonra doktorun kapısındaydı. “Will!” diye bağırdı kapıyı yumruklayarak. “Will! Aç kapıyı!”

Açılan kapıdan dışarı ışık, sıcaklık ve güzel bir yemek kokusu yayıldı. Will panikle Flora’ya bakarak onu yakaladı. Ardından onu içeri alıp, düşmemesi için duvara yaslayarak kapıyı kilitledi.

“Neyin var? Yaralı mısın?”

“Hayır, değilim, ben...” Flora hıçkıra hıçkıra ağladığını fark etti. Yüzü sıırıslı ve sıcaktı. “Ne olduğunu bilmiyorum. Sanki dağılıyor gibiyim. Ben...”

Will, Flora’ya destek çıkıp onu ‘Özel’ odaya sokarak bir berjer koltuğa oturttu. “Otur,” dedi şömine rafındaki içki tepsisine yönelerek. “Dağılmıyorsun, ama kendini kaybetmiş haldesin. Al şunu.” Flora, Will’in uzattığı viski bardağından kocaman bir yudum aldı.

“Pekâlâ. Neler oluyor?”

Flora viski bardağını ona geri uzatarak içinde bulunduğu

korkunç çıkmazı anlatmaya başladı. Sam bir bağımlıydı ve Flora ona yardım etmek zorundaydı. Ancak onu kanunla, ailesinin reddiyle ya da henüz tahmin edemediği başka korkunç şeylerle karşı karşıya getirmeden ona yardımcı olamıyordu. Ne yaparsa yapsın doğru şeyi yapmış olmuyordu. Flora bunları anlatırken saklama gereği duymaksızın ağlıyordu. Sanki görgü kurallarını Malley'in merdivenlerinde bırakmıştı ve bir daha geri almayacaktı. Ama her şeyi anlatmak ve uluorta ağlamak ona kendini iyi hissettirmişti.

Will, Flora'nın karşısındaki işlemeli divanda oturmuş, sessizce onu dinliyordu. Lambanın ışığı gözlüğünün camını parlatıyordu. Flora anlatacaklarını bitirdiğinde ansızın utandı.

“Çok özür dilerim. Ben gerçekten...”

“Annem içki içerdi,” diye araya girdi Will. “Aşırı derecede. Her gün okuldan eve döndüğümde onun ayık ve mahcup mu, yoksa sarhoş ve öfkeli mi olacağını bilemezdim. Düzelmeleri için elimden gelen her şeyi denedim. İyi biri olmaya çalıştım. Çalışkan bir öğrenci oldum. Ona hikâyeler yazdım. İçmeyi bırakması için ona yalvardım. Onu kendine getirecek tek bir şey bulabilirsem, ona yardımcı olabileceğimi sandım. Tabii, sonunda yapabileceğim hiçbir şey kalmadı. On dört yaşındayken babam beni ve kız kardeşimi alıp, annemi terk etti. Annem birkaç kez bana ulaşmayı denese de sonraları ondan hiç haber alamadım. Ta ki geçtiğimiz Noel'de ölüm haberi ulaşana kadar.”

Flora gözyaşlarını güçlkle tutarak Will'e baktı. Doktor yaşadığı duygu yoğunluğuna rağmen tüm hikâyeyi sakin bir ifadeyle anlatmıştı.

Will derin bir iç çekti. Sesi normale dönmüştü. “Yani,

Flora, neler hissettiğini gayet iyi anlıyorum. Bu yüzden kendini üzmene hiç gerek yok.”

Flora başını olumlu anlamda salladı. Konuşursa yine ağlamaktan korkuyordu.

“Bir viski daha?”

“Hayır, benim... otele dönmem gerek. Nerede olduğumu kimse bilmiyor.”

“Seni bırakayım. Hava karardıktan sonra tek başına dışarı çıkmamalısın.”

“Hayır, hayır. Otel uzakta değil.”

“Israr ediyorum. Lütfen, Flora, sana yardım etmeme izin ver.”

Flora parmaklarını alnına bastırdı. Sağlıklı düşünemiyordu. “Peki, o zaman. Tamam.”

On dakika sonra Flora yeniden otelin kapısında idi. Will’in uzaklaşan arabasını seyretti. Arabanın soğuk, yağlı kokusuna rağmen Will onu sıcak, tatlı bir sessizlik içinde otele getirmişti. Flora, köşeyi dönerek gözden kaybolan arabanın farlarına son kez bakarken şaşırtıcı bir pişmanlık duydu. Aslında farklı bir hayatı olabilirdi. Daha sade. Daha iyi. Ama Tony yarın ya da ertesi gün dönüyordu ve bir düğün tarihi belirlemeleri gerekiyordu.

Flora ömrünün geri kalanını gözünün önüne getirdi. Karşı koyamayacağı kadar güçlü bir akıntı, ayaklarını yerden kesiyor gibiydi.

Sekizinci Bölüm

Tony cumartesi günü öğleden sonra döndü. Son derece iyi ve mutlu görünüyordu. O gece yatmadan önce Flora'yı yanağından öpüp, onu sevdiğini söyledi. Flora günleri hesaplamıştı ve mektup yola çıkmış olsaydı çoktan Tony'nin eline varacağından emindi. Rahat bir nefes aldı. Babası, onun mahcup olmaması için mektubu postadan bir şekilde geri almış olmalıydı.

Pazar günü Karl herkesi Zümrüt Şelaleleri'nin on beş kilometre kuzeyindeki soğuk dere ve göletlerde alabalık avına çıkmaya davet etti. Arabalarda herkese yetecek kadar yer ayarlamak karmaşık bir hal alınca, oltalar, kovalar ve çantalarla birlikte treni yakalamanın eğlenceli olacağına karar verdiler. Elbette, Sam onlarla gelmeyi reddederek Flora'yı, Tony, Sweetie Harry, Vincent ve Vincent'ın hafta sonu için Sidney'den gelen kız arkadaşı Eliza ile bıraktı. Eliza ile Flora, uzun tren koltuğunda yan yana oturuyorlardı. Çift pliseli, diz boyu etekleri ve kucaklarında piknik sepetleriyle tam bir hanımefendiydiler. Erkekler hasır şapkalarıyla çene çalıp duruyor, başlarını ve kollarını camdan dışarı çıkarıyor, yakalayacakları balık

sayısı ve büyüklüğü hakkında atıp tutuyorlardı. Vincent arada bir Eliza'ya bakıp göz kırpıyordu. Tony ise Flora'nın orada olduğunu unutmuş gibiydi. Ama sorun değildi, onu mutlu görmek Flora'nın hoşuna gidiyordu.

İki istasyon sonra trenden inip, dereye doğru yürümeye başladılar. Hava açık ve soğuktu. Güneş uzakta az da olsa parlıyordu. Uzaklarda bir yalıçapkmının sesi duyuldu. Bütün erkekler onun taklidini yapıp, yerlere yatana kadar güldüler. Nihayet büyük bir gölete vardılar. Erkekler suya girmek için ayakkabılarını çıkarıp paçalarını sıvarken, Flora ve Eliza piknik için uygun bir yer arayışına girdiler. Buldukları büyük, düz bir kayaya piknik örtüsünü serip tabak, çatal ve kaşıkları dizdiler. Şimdilik yemekleri açmadılar.

“Suda uzun kalırlarsa çok üşürler,” dedi Eliza.

“Amaçları gerçekten balık yakalamak mı, bilmiyorum,” dedi Flora. “Şimdiden eğlenecekleri kadar eğlendiler.”

“Keyifleri gayet yerinde.”

Flora, arkası ona dönük olan Tony'ye göz attı. Güneş koyu renkli saçlarını aydınlatıyordu. Oltasını soğuk suya sallarken, geniş sırtının kasları gerildi. Sırtı. Evlendikleri zaman Flora o sırta dokunabilecekti. Tony onu öperken bir iki kez cesurca yaptığı gibi gömleğinin üzerinden dokunmayacaktı. Bu düşünce onda tuhaf bir heyecan uyandırmıştı.

“Siz ikiniz ne zaman evleniyorsunuz?” diye sordu Eliza, taşın kenarına oturup ayak ayak üstüne atarak.

“En kısa zamanda bir tarih belirlemem gerek,” dedi Flora hayallerinden sıyrılarak. “Tony ile konuşmamız lazım. İş için Sidney'deydi.”

Eliza anladığını belirtircesine başını salladı. Sanki bir şey

söylemek istiyor gibiydi, ama söylemedi. Onun yerine sadece gülümsedi. “Onu seviyor musun?”

“Seviyorum. Peki ya sen ve Vincent?”

“Bana evlenme teklif etmesini ümit edip duruyorum, ama etmiyor. Uzun zaman oldu. Altı ay. Bunca zamandır burada kalması da faydalı olmuyor.”

“Benim suçum. Ya da belki de kardeşimin suçu. Sam otelden ayrılmıyor, bu yüzden ben de ayrılamıyorum, dolayısıyla Tony de kalıyor, bu sayede diğerleri de öyle. Ama merak etme, Haziran’daki Noel’den sonra hepimiz dönüyoruz. Sadece iki hafta daha. Belki o zaman Vincent doğru olanı yapar.”

Eliza omzunu silkti. “Bilmiyorum. Erkekler gerçekten de ‘doğru olan şeyi’ biliyor mu?”

“Öyle umuyorum.”

Eliza sesini alçalttı. “Flora, eğer Vincent’ın... *yanlış* bir şey yaptığını bilseydin... bana söyler miydin?”

Flora bu soru karşısında şaşırmişti. “Vincent son derece nazik bir adam, Eliza. Endişelenmeni gerektirecek hiçbir şey yok.”

“Ama söyler miydin?”

“Söylememi ister miydin?”

Eliza kararlı bir şekilde başını sallayarak onayladı. “Yapmaması gereken bir şey yapsaydı bilmek isterdim.”

“Öyleyse, evet, söylerdim.”

Eliza’nın bakışları Flora’nın omzunun gerisine kaydı. Flora arkasına döndüğünde sudan çıkan Tony’yi gördü.

Parlayan gözlerle Tony’ye baktı. “Erken mi pes ettin?”

“Birkaç kaya balığı yakaladım,” dedi Tony. Ardından başıyla Eliza’ya selam verdi. “Arkadaşını birkaç dakikalığına alabilir miyim? Onunla konuşmam gerek.”

“Tabii.” dedi Eliza. Ama Flora ikisinin arasında bir husumet olduğu hissine kapılmıştı.

Tony, Flora’nın koluna girdi ve birlikte ormana doğru yöneldiler. Eliza’nın onları duyamayacağı kadar uzaklaştıktan sonra, “Eliza ve sen anlaşıyor musunuz?” diye sordu Flora.

“Eliza mı? Aptalın teki. Vincent ondan daha iyisini bulabilir. Öyle fısır fısır dedikodu yapması hiç hoşuma gitmiyor.”

“Onu duydun mu?”

“Uzaktan duyulabilen cırtlak bir sesi var. Fısıldadığını duydum, ama ne dediğini duymadım. Bilmek de istemiyorum, Flora. Sadece ona dikkat et.” Tony duraklayarak Flora’yı kendine çevirdi. “Ama seni buraya Eliza hakkında konuşmak için getirmedim.”

Tony’nin sesinde beliren soğukluk, Flora’nın kalp atışlarını hızlandırmıştı. “Öyle mi?” Tepelerindeki dallar, esen bir rüzgârla sallandı. Flora’nın burnuna okaliptüs ağaçlarının ve nemli toprağın keskin kokusu çalındı.

“Dün geldiğimde babandan bir mektup aldım.”

Mektup. Lanet olası mektup. “Neden dün sözünü etmedin?” diye sordu Flora utançtan kıvrınarak.

“Önce *sen* bahsedecek misin diye görmek istedim.”

Flora başını iki yana salladı. “Bana darılma. Aptalca bir şey yaptığının farkındayım.”

“Konuyu açıklığa kavuşturalım istiyorum. Babana düğünü *benim* ertelemek istediğimi mi söyledin?”

“Evet.”

“Bana da *onun* ertelemek istediğini söyledin?”

“Yine evet.”

“Ama bunca zamandır düğünün ertelenmesini isteyen tek kişi sendin, öyle mi?”

Flora bu defa başını sallayarak onaylamakla yetindi. Soğuk havaya rağmen utancından yanaklarının yandığını hissediyordu.

Tony başka yöne dönerek başını öfkeyle iki yana salladı. Dudakları sert bir çizgi halini almıştı.

“Özür dilerim, Tony,” dedi Flora onun omzuna uzanarak.

Tony, Flora’nın elini iterek onu uzaklaştırdı. “Bana bunun sebebini söyleyebilir misin?”

“Her şey çok hızlı gidiyormuş gibi görünüyordu.”

“Benimle evlenmek istemiyor musun?”

“Elbette, seninle evlenmek istiyorum. Seni seviyorum.”

“Öyleyse anlamıyorum.”

Flora derin bir nefes aldı. Belki anlatırsa Tony onu anlardı. Ne de olsa evleneceklerdi. Birbirlerinin hayat arkadaşı, sırdaşı olacaklardı. “Hiç hayatın sana ait değilmiş gibi hissettiğin oldu mu? Sanki senin için önceden çizilmiş bir yolda çaresizce akıp gidiyormuşsun gibi hissettiğin?”

“Bu saçmalığa devam etmek zorunda mısın, Florrie?” diye sordu Tony. Öfkesi yerini bıkkınlığa bırakmıştı. “Bütün bu aşırı romantik laflar... Kardeşinin darmadağın bir halde olmasının sebebi bunlar. Senden daha mantıklı olmanı bekliyorum. Senin bu yönünü seviyorum.”

“Hiç hissetmedin mi? Tutkularının peşinden koşmaktansa, insafsızca aile şirketine çalışmaya zorlandığını hiç mi hissetmedin? Hayallerindeki kızla karşılaşmak yerine benimle evlenmeye mecbur edildiğini hissetmedin mi?”

“Hayallerdeki kızlara inanmıyorum. Onlar sadece uyurken geliyorlar,” dedi Tony öfkeyle. “Mesele bu mu? Rüyalarının adamı için mi ayak diretiyorsun?”

“Hayır, kastettiğim bu değildi.”

“Flora, babalarımızın çok iyi arkadaş oldukları doğru. Bizi tanıştırdılar çünkü birbirimize yakışıyoruz. Bu bir on dokuzuncu yüzyıl romanı değil, biz de kendi rızamız dışında evlenmeye zorlanmıyoruz. İyi anlaşıyoruz, öyle değil mi? Birlikte vakit geçirmekten hoşlanmıyor muyuz?”

Flora, şüpheleriyle Tony’yi incittiğinin geç de olsa farkına varmıştı.

“Görmüyor musun?” diye devam etti Tony. “Evlendiğimizde diğer dertler sona erecek. Benimkiler de seninkiler de... Kocan olduğumda baban seni mirasının dışına çıkarabilir, ama hiç sorun değil. Yine de iyi olacağız. Bize bir ev almaya söz verdi, daha ne olsun! Karım olduğunda, sosyeteye daha rahat davet edileceğim. Artık ‘sonradan görme’ değilim, onurlu bir Honeychurch-Black’im. Flora,” diyerek Flora’nın omzuna dokundu. Ardından elini hafifçe göğsüne doğru kaydırды. “Artık daha fazla beklemek istemediğim başka şeyler de var.” Nazik bir beyefendinin yapması gerektiği gibi elini geri çekti.

Flora’nın kalbi hızla çarpıyordu.

“Ne yapacaksın, Flora?” diye üsteledi Tony. “Benimle evlenmeyip, ailenin senin için düşlediği hayatı yaşamayıp ne yapacaksın? Sudan çıkmış balığa dönersin.”

“Doktor olurum,” dedi Flora birden.

Tony bir kahkaha attı. “Sen mi? *Doktor* mu?”

Flora içerleyerek öfkelen-di. “Gayet zekiyim ve insanlara yardım etmeyi seviyorum.”

Tony gülmeyi bırakarak başını iki yana salladı. “Flora, seni seviyorum. Fakat saçmalıyorsun.”

Uzaktan gelen alkış ve tezahürat sesleri, birinin balık yakaladığının işaretiydi.

“Saçmalamıyorum,” dedi Flora usulca. Ama Tony onu duymuş gibi görünmüyordu.

“Haydi, geri dönelim,” dedi Tony. “Gerçeği çarpıttığın için seni affediyorum. Unut gitsin.”

“Eylülde,” dedi Flora ansızın, kararlı ve cesur bir şekilde. “Baharda evleneceğiz.”

“Mükemmel. Ayın ortalarına gelen bir cumartesi seçip babana haber ver.” Tony, kolunu Flora’ya dolayarak onu ormandan çıkardı. “Bu minik sohbetimiz senin de hoşuna gitmedi mi?”

Flora başını sessizce sallayarak onayladı. Tony’nin öfkesine hiçbir kusur bulamıyordu. Bu nedenle de içindeki cılız sese kulak asmadı. *Peki ya hayallerim?* Tony haklıydı. Rüyalar sadece uykudayken olurdu. Tony onu uyandırmıştı. Ve şimdi hayatıyla barışık olma vaktiydi.

Öğleden sonra Flora düğün tarihini haber vermek için Sam’in odasına uğradı.

“Senin adına mutlu olduğumu söyledim, kardeşim,” dedi Sam, “ama Ton deLizio’nun ömrümün sonuna kadar eniştem olacağını düşünmek tüm keyfimi kaçırıyor.”

“Yapma şöyle, Sam,” dedi Flora yatağa, Sam’in yanına oturarak. Komodinin üzerinde açık duran kitap dikkatini çekti. Sam’in kitap okuyor olması hoşuna gitmişti. Ayrıca burnuna afyon kokusu da gelmiyordu.

“Demek bahar gelini olacaksın, öyle mi?” Sam parmaklarını şıklattı. “Burada evlenmelisin! Burası sosyete düğünü için gayet büyük ve şık bir mekân.”

Flora kaşlarını çatı. “Eylülde çok daha önce buradan

gitmiş olacağız,” dedi. “Haziran’daki Noel’den hemen sonra yola çıkıyoruz.”

“Sahi mi?”

“Bana söz verdin. Zaten otel de kapanacak.”

Sam kollarını coşkuyla iki yana açtı. “Hayır. Kapanmayacak. Bu sabah Lord ve Leydi Powell ile konuşuyordum. Kalmaya devam edeceklermiş – Leydi Powell kitabını bitirmeye çalışıyormuş. Tabii opera şarkıcısı Bayan Wright ile oldukça iyi arkadaşlar. Ve o da kalacağını söylüyor. Miss Sidney ise Bayan Wright’ı anne figürü olarak görüyor. Dolayısıyla o ve tipsiz nişanlısı da bir yere gitmiyorlar. Bayan Zander onlara özel bir personel kadrosu hazırlayacağını söylemiş. Düşünebiliyor musun? Bir avuç insan, tamamen bize kalmış bir otelde keyfimize bakacağız.”

Flora tüm bu konuşma esnasında başını iki yana sallayıp durmuştu. “Hayır, hayır, binlerce kez *hayır*, Sam. Noel partisi 25 Haziran’da, biz de yirmi altısında yola çıkıyoruz.”

“Bensiz gidebilirsin,” diye burun kıvırdı Sam.

“Gidemem. Babam seni burada bırakmama izin vermez, ayrıca ben...”

“Ama Flora,” diye araya girdi Sam, işaretparmağını Flora’nın dudaklarına koyarak. “Kendimi çok daha iyi hissediyorum. Daha az içiyorum. Dağ havası sayesinde olduğuna eminim.”

Flora gözlerini kısarak ona baktı.

“Tamamen bırakmamı istediğini biliyorum, ama bu çok zor. Onun yerine yavaş yavaş azaltıyorum. Bana bir baksana.” Sam parmağını çekerek ayağa kalktı. Flora, onun gerçekten iyi görüldüğünü itiraf etmeliydi.

“Gerçekten mi?”

“Violet sayesinde,” dedi Sam. “Bana iyi bir insan olma şevki veriyor.”

“Violet? Şu garson kız mı?”

Sam parmağını tekrar Flora’nın dudaklarına bastırdı. “O-nun hakkında kötü bir söz söyleme. Bana bunu o yaptı. Senin asla yapamayacağın şeyi yaptı.”

Sam’in kelimeleri Flora’nın yüreğini yerinden söküp atmıştı. Ama o garsona duyduğu aşk daha az afyon içmesini sağlayacaksa, bunu kabul etmek zorundaydı. “Lütfen o kıza dikkat et,” dedi.

“Doğru ve iyi olmayan hiçbir şey yapmam,” dedi Sam. Ar-dından yaramaz bir çocuk gibi gülümsedi. “Tamam mı? Kala-bilir miyiz?”

“Burada evlenmeyeceğim.”

“Kış buraya geçirebiliriz?”

Tony bundan hoşlanmayacaktı, ama bunun çok önemi yoktu. Flora’nın önceliği Sam’in sağlığıydı. “Azaltmaya devam ettiğin sürece...”

Sam elini tutkuyla kalbine bastırdı. “Sana söz veriyorum.”

“Öyleyse kalıyoruz,” dedi Flora. Ve der demez pişman oldu.

Terk edilmiş evdeki dans partileri, düzenli bir cumartesi akşama etkinliğine dönüşmüştü ve gramofonun sahibi Violet’ın da bu etkinliğe katılması bekleniyordu. Violet bunu sorun etmi-yordu. Dans etmeyi seviyordu ve tüm haftayı siyah-beyaz bir üniformayla geçirmek oldukça sıkıcıydı. Biraz renklenmek ve saçını yapmak hoşuna gidiyordu.

Bugün parti evine Noel kutlamaları heyecanı hâkimdi. Çalışanlar, kış tatilinden önce kendi kutlamalarını yapmayı düşünüyorlardı. Ayrıca söylediklerine göre Bayan Zander öğleden sonraki Haziran'daki Noel partisinde çalışanların, misafirlerin arasına karışmalarına izin vermişti. İçlerinden biri üç yeni plak getirmişti, artık Violet'ın üç plağından bıkmışlardı. Müzik hızlı ve eğlenceliydi. Violet dans pistinden ayrılmıyordu. Akşam olmak üzereydi. Oda hizmetçilerinden biri, otelden çöpe atılacak olan bir torba dolusu kırık cam getirmişti. İçine mum koyduğu cam parçalarını odanın çeşitli yerlerine yerleştirerek içeriği biraz olsun aydınlatabildi. Tempolu bir şarkının çalmaya başlamasıyla, Clive umutla Violet'a yanaştı. Violet, Clive'in onu kollarına almasına izin verdi. Bir yandan da aralarına soğuk bir mesafe koymaya özen gösteriyordu. Bu durum adımlarını tuhaflaştırırsa da Clive bunu fark etmişe benzemiyordu.

"Aslında bir şey söylememem gerek," diye itiraf etti Clive, "ama Bayan Zander'm kışın burada kalmanı isteyip istemediğini bilmeliyim."

Violet etrafına göz attı. Onları dinleyen yoktu. Zaten müzik ve sohbet yüzünden yeterince gürültü vardı. "Evet, kalıyorum. Benden de kimseye söylemememi istemişti."

Clive sırtarak, "Ben de kalıyorum," dedi. "İkimiz de burada olacağız."

"Bir arkadaşım olacağına sevindim," dedi Violet temkinli bir şekilde, Clive'in daha fazlasını istediğini biliyordu. Clive iyi, nazik bir adamdı. Fakat Violet artık çok farklı hisleri tatmıştı. Ve Clive ona asla yetmeyecekti. "Myrtle'm kalıp kalmayacağını bilmiyorum. Sormaya cesaret edemedim."

"Myrtle nerede?"

“Bileğini burktuğu için otelde kaldı. Bu sabah mutfakta kayıp düşmüş. Tam bir sakar.”

“Öyledir. Daha geçen hafta... Bu da kim?”

Violet, Clive’in baktığı yöne döndü. Yüreği bir anda ağzına geldi. Sam kapıda durmuş, içeriye göz gezdiriyordu.

“Otel misafiri değil mi o?” diye sordu Clive.

Sam, Violet’ı bularak ona doğru yürüdü. Ona yol açan kalabalık bir yandan dans etmeye devam ediyor, bir yandan da merakla onu süzüyordu. Kulaktan kulağa fısıltılar dolaşır olmuştu. Sam, Clive’e bakmaksızın elini Violet’a uzattı. “Benimle dans eder misin?”

“Ben...”

Clive, bir an için Violet’ı daha sıkı tuttu. Ama Violet’ın surat ifadesini görünce mağlup olduğunu anlayarak onu bıraktı. “İstiyorsan et, Violet. Ben sana engel olmayayım.”

Violet hızla Sam’in kollarına kaydı. Ancak tempolu şarkı sadece yarım dakika daha sürdükten sonra sona erdi. Birkaç dakika boyunca birbirlerinin elini tutarak, gözlerinin içine bakarak, öylece durup sıradaki şarkıyı beklediler.

Sıradaki bir vals şarkısıydı. Henry Hall’dan ‘It’s Time To Say Goodbye’ çalmaya başladı. *Hoşça Kal Deme Zamanı...* Sam, Violet’ı kendine doğru çekip, sıcacık elini onun beline koydu. Birlikte hareket etmeye başladılar. Parti ve kalabalık ansızın uzaklarda kalmıştı. Yalnızca onun ve Sam’in bedenleri vardı. Müziğe kusursuz bir şekilde uyum sağlıyorlardı. Sam adeta rüya gibi dans ediyor, onu çevirip yakalıyor, kendine yaslıyordu. Violet bulutların üzerinde gibiydi. Kendini hiç olmadığı kadar mutlu ve hafif hissediyordu. Şarkı nihayet sona erdiğinde ortalığı bir sessizlik kapladı. Albüm sona ermişti. Ama onlar dans etmeye devam ettiler. Kalplerinin ve beden-

lerinin kusursuz ritmiyle salonun bir ucundan diğerine kadar dans edip, geri döndüler. Kalabalık kenara çekilmiş, onları seyrediyordu.

Sam sanki uykudan uyanmış gibi gözlerini hızla kırıştırdı. Şarkının sona erdiğini fark etmişti. Violet'ı bırakıp, eline bir öpücük kondurdu. Ardından kulağına eğilerek üç kelime fısıldadı. Sonra da arkasını dönüp, geldiği kapıdan dışarı çıktı. Diğer albümle birlikte kalabalık yeniden pisti doldurmaya başladı. Violet, Sam'in onu bıraktığı yerde kalakalmıştı. Kızların çoğu onu merakla ve kıskanç gözlerle süzüyor, bakışlarıyla yargılıyorlardı.

Clive, Violet'a yaklaştı. "Samuel Honeychurch-Black değil mi o? Onu tanıyor musun?"

"Sadece akşam yemeklerinden," diye yalan söyledi Violet.

Clive önce kapıya, ardından Violet'a baktı. "Buraya böyle çıkagelmesi ne tuhaf..."

Violet hafifçe öksürdü. Bu dans olayından etkilenmemiş gibi yapmaya çalışıyordu. "Evet. Biraz tuhaf görünüyor. Ama çok iyi dans ediyor."

"Dikkat et de Bayan Zander'ın kulağına gitmesin. Misafirlerle arkadaşlık etmek..."

"Kesinlikle yasak. Evet, biliyorum. Ama herkes onun bana geldiğini gördü. Bu kadar önemli bir misafiri geri çevirseydim kabalık etmiş olurum."

"Sanırım öyle," diyerek gülümsedi Clive. "Bir dans daha?"

"Çok yoruldu," dedi Violet. Doğruydu, ama bundan sonra Sam'den başkasıyla dans etmenin ona son derece sıkıcı geleceğini de biliyordu. "Gidip biraz dışarıda oturacağım."

Violet arka merdivenlere oturarak birkaç sigara içti. Dışarıdaki kızlar Sam'in geldiğini görmediğinden, onun dedikodu-

sunu yapma gereği duymuyorlardı. Bu sebeple Violet düşüncelerini ve hislerini kendine sakladı. İçlerinden biri onun ne planladığını bilseydi, herhalde aklını kaçırdığını düşünürdü.

Gecenin geç saatlerinde, Myrtle odanın diğer ucundaki yatağında usulca horluyordu. Violet onu uyandırmak istemiyordu, çünkü Myrtle bir şeyler döndüğünden şüpheleniyordu. Violet danstan döndüğünde, ona kuşkuyla misafirlerden birinin, Bay Honeychurch-Black'in gelip onu aradığını söylemişti. Sam'i dans partisine yönlendiren Myrtle'dı.

"Ne istiyormuş?" diye sormuştu Myrtle. Violet'm inkârları ise onun merakını daha da arttırmaktan başka işe yaramamıştı.

Violet yatağından kalkarak hızla giyindi. Atletini ve şortunu giyecek vakti yoktu. Bu fikir onu ürpertiyordu... Üzerinde yalnızca bir külot ve elbise vardı. Bir de soğuk zemine basan çıplak ayakları. Perdelerin arasındaki boşluktan dışarı göz attı. Gölgeler ay ışığı altında kıpırdıyorlardı. Violet derin bir nefes aldı ve odadan çıkarak kapıyı ardından kapattı.

Parmak uçlarına basarak koridorda ilerledi. Saat neredeyse gecenin biriydi ve herkes uykudaydı. Ama Sam onu bekliyordu.

Bu gece gel. Danstan ayrılmadan önce böyle demişti. Ve Violet'ı onun emrini yerine getirmekten alıkoyabilecek hiçbir güç yoktu. Aklının bir köşesinde ruhuyla, bedeniyle ve geleceğiyle ilgili uyarılar pusudaydı. Ancak arzusu hepsini erimiş bir altın nehrinde boğmuştu.

Bu gece gel. O da gidiyordu...

İkinci katın merdivenlerinde ayakları gıcırdayınca durakladı. Kapılardan birinin açılmasını ya da birinin soru sormasını

bekledi. Fakat uyuyanların sessizliği bozulmamıştı. Daha dikkatli ve sessiz bir şekilde merdivenleri çıkmaya devam etti.

Karanlık koridorda kapıları sayarken, sadece birinin altından sarı bir ışık geldiğini fark etti.

Violet kapının önünde durdu. Kapıyı çalmakla dikkat çekeceğini düşünerek, kulpu yavaşça çevirdi. Sam kapıyı kilitlememişti.

Violet içeri girdiğinde hiç ummadığı bir manzarayla karşılaştı. Sam tamamen giyinik bir halde, yatak örtüsünün üzerinde uyuyakalmıştı. Elinde bir çeşit gümüş pipo vardı. Yanı başındaki tepsi, bilinmedik alet edevatlarla doluydu.

Violet biraz daha yakından bakacağı sırada Sam uyanarak ona gülümsedi. “Gelmişsin.”

“Evet.”

Sam pipoyu tepsiye bıraktı. “Beklerken uyuyakalmışım. Sabah uyandığımda ışığım hâlâ yanıyorsa, bunun beni sevmediğin anlamına geldiğini düşünecektim. Buraya gel,” dedi yataktan kalkmaksızın kollarını açarak.

Violet kendini aceleyle Sam’in kollarına attı. Dudakları arzuyla Sam’inkileri arıyordu. Sam onu sertçe kendine çekti. Saçları pekmez, yeni kesilmiş çimen ve Violet’in çıkaramadığı, baş döndürücü, egzotik bir şey gibi kokuyordu. Sam onu sanki ağzının içine girip, orada kaybolmak istiyormuşçasına öptü. Ardından yattığı yerden doğrularak onu sırtüstü yatırdı. Dizleri, Violet’ın kalçalarının iki yanında idi.

“Elbiseni çıkar,” dedi Sam.

Violet doğrularak elbisesinin eteğini çekiştirdi. Sonra da ters bir şekilde başının üzerinden çıkardı.

“Külotunu çıkar.”

Violet bedeninin hazla ürperdiğini hissetti. Külotunu çıkararak cırılcıplak kaldı.

“Uzan.”

Violet bir kez daha kendine söyleneni yapıp, kollarını başının arkasına koydu. Kendini açıkta ve korunmasız hissediyordu. “Bunu daha önce hiç yapmadım.”

“Daha iyi,” dedi Sam onun üzerine eğilerek. Dudaklarını Violet’ın sol göğsüne yaklaştırıp, göğüs ucunu ağzına aldı. Ardından diğerine yönelip, onu sertçe emdi. Violet ise nefesini tutarak kıvranmaya başladı.

Sam’in dudakları aşağılarda, Violet’ın kaburgalarında ve karnında gezindi. Daha aşağı indiğinde, Violet’ın dizlerini ayırıp, ağzını bacaklarının arasındaki tatlı, sıcak yarığa gömdü. Violet daha önce hiç böyle hisler yaşamamıştı. Kalçalarını havaya kaldırarak inliyor, gözkapakları titriyordu. Bir an için bu yoğun ve kavurucu zevkin onu öldürebileceğini sandı.

Bir süre sonra Sam doğruldu. Hazzın pençelerinden kurtulan Violet, hafifçe sızlandı. Gözlerini açtığında Sam’in üzerindeki çıkarmaya başladığını gördü. Sam ayağa kalkarak pantolonunu çıkardı. “Sana sahip olmalıyım,” dedi sertleşmiş penisini eline alarak. “Arkanı dön.”

Violet arkasını dönerek yüzüstü uzandı. Sam onun arkasına geçip, kalçasını hafifçe yukarı kaldırdı. Violet bir kez daha ona karşı tamamen açıkta olmanın verdiği harika hissi yaşıyordu. Sam içine girdiğinde ise acıyla bağırırdı.

“Sadece bir süre acıyacak,” dedi Sam hareket etmeye başlayarak. Haklıydı. İki eliyle Violet’ın kalçalarını tuttu. Violet kendini arzunun ve zevkin kollarına bıraktı. Sam hızlanırken, bir elini Violet’ın bacaklarının arasına kaydırarak son derece hassas görünen bir noktaya dokundu. Violet orayı daha önce

hiç keşfetmemiş olmasına şaşırmıştı. Sam onu ustaca okşamaya başladı. Violet ansızın büyük bir zevkle sarsıldı. Sam kalçalarını tutuyor olmasaydı, yüzüstü yatağa yapışacaktı. Violet'ın inleyişinden birkaç saniye sonra Sam de haykırdı.

Violet'ı nazikçe bırakıp, yüzüne bakmak için kendine çevirdi.

“İnanılmazdı,” dedi Violet hayretle.

“Çok güzelsin,” dedi Sam. “Seni keyif alırken görmek ve duymak dünyanın en güzel şeyi.”

Violet başını yastığa bırakarak gülmeye başladı. “Bunu hiç düşünmemiştim...”

Sam, Violet'm yüzünü örten saçlarını kenara itti. “Beni hiç bırakma.”

“Bırakmayacağım,” dedi Violet.

“Seninle olmanın bir yolunu bulacağım.”

“Sana inanıyorum.”

Yatak örtüsünün üzerine kıvrılıp, lambayı kapatmadan uykuya daldılar.

Dokuzuncu Bölüm

2014

Sekiz günlük kahvaltı mesailerinin ardından geç saatlere kadar uyumayı ipe çeker olmuştum. Sabahlar gitgide soğuk ve karanlık olmaya başlamıştı. Battaniyemin altına kıvrılıp uykuya daldığım sırada telefonum çalmaya başladı. Aniden uyanıp saate baktım: 04.57. Acaba Tomas mıydı? Hayır, annemdi.

“Anne?” dedim boğuk bir sesle. “Her şey yolunda mı?”

“Evet, sadece işe gitmeden önce seni yakalayayım dedim.”

“Bugün çalışmıyorum,” dedim sesimdeki öfkeyi belli etmemeye çalışarak. “Uyuyordum, önümüzdeki hafta boyunca öğle mesaisinde olacağım.”

“Ah, tatlım, affedersin. Uykuna kaldığın yerden devam edebilirsin, değil mi? Kendime bir fincan kahve yapmıştım, sonra da *oturup Lauren’i arayayım* diye düşündüm. Artık burarlarda olmadığın için sesini duymak iyi geliyor. Bu sabah biraz yalnızım da.”

Doğrulup, uyku mahmuru gözlerimi ovuşturarak esnedim. “Babam nerede?”

“Bir konferans için Sidney’e gitti. Bu hafta bir ara sana uğrayacak.”

“Önce beni aramasını söyle. Çalışıyor olabilirim.”

“Söylerim. Şu erkek arkadaşınla da tanışacağını umuyorum.”

Ansızın başımın döndüğünü hissettim. “Hımm,” dedim hoşnutsuz bir ses tonuyla. Uykulu aklımla konuyu değiştirmenin bir yolunu arıyordum.

“Lauren? Sorun olmaz, değil mi? Şimdiye kadar hiç erkek arkadaşın olmadı ve biz onu...”

“Tomas Danimarka’da.”

“Evine mi gitti?”

“Bir süreliğine.”

“Neden?”

Yalan. Sadece yalan söyle. “Eski bir dostu trafik kazası geçirmiş. Ağır yaralıymış. Onun yanında olmak için gitti.”

“Ah. Bayan arkadaş mı? Çok yakın olmalılar.”

“Beni her gün arıyor.”

“Yine de...” Annem devamını getirmedi. Ama bu tek kelime, onun istediği etkiyi bırakmaya yetmişti. *Yine de.*

Tomas burada değildi. Orada, eski karısının yanındaydı. Sabrina ameliyattan sağ çıkmıştı, ama durumu hâlâ stabildi ve uyutuluyordu. Tomas onun kuzenlerinden birine ulaşmayı başarmıştı. Böylece Amerika’daki kuzeni de onların yanında olmak için gerekli hazırlıkları yapmaya koyulmuştu. Sabrina’nın lisedeki en yakın arkadaşı da çıkagelmmişti. Ayrıca pek çok iş arkadaşı onu ziyarete gelip gidiyordu. Yani ikisi hastane odasında baş başa değillerdi. Ama Tomas hâlâ dönmekten bahsetmiyordu. “Sadece birkaç kez çıktık, anne,” dedim. “Hiçbir şey olmayabilir de.”

“Seni kandırıyor gibi görünüyor.”

“Sanmıyorum.”

“Ah, hiçbirine güvenilmez. Kalbini kırmaktan başka şey yapmazlar. Onlarsız çok daha iyi olursun.”

“Sen babamla evlenmişsin.”

“O eşine az rastlanır biri. Ben şanslıydım.”

Cevap vermedim. Onunla münakaşa etmenin pek anlamı yoktu. Annem, çocuklarını her daim kötülüklerin beklediği bir dünyada yaşıyordu. Yastığıma yaslanarak yan döndüm. O an, çalar saatime yasladığım Adam ve Froggy’nin fotoğrafını fark ettim. İşte konuyu değiştirmek için aradığım fırsatı bulmuştum. “Baksana, anne,” dedim. “Adam, Froggy adında bir arkadaşından hiç bahsetmiş miydi? Ya da Drew?”

“İki ismi de hatırlamıyorum,” dedi annem.

“Eskilerden. Burada, dağda kaldığı zamanlardan kalma.”

Annem kısa bir sessizliğin ardından, “O zamanlar bir sürü tuhaf arkadaşı vardı, Lauren,” dedi. “İsimlerini hatırlamıyorum.”

“Nasıl tuhaf?”

“Sadece... tuhaf işte. Onu kötü yola sürüklemek isteyen arkadaşlar. Hastalandığı zaman tekinin bile onu ziyarete geldiğini görmedim.”

Ona Adam hastalandığında insanların onu ziyaret etmesini neredeyse imkânsız kıldığını ve Blue Mountains’ın Tazmania’ya çok uzak olduğunu söylemedim. Fotoğrafı elim alıp uzun uzun inceledim. O güneşli ve rüzgârlı gün çok eskide kalmıştı. Sonrasındaysa karanlık günler gelmişti. Her anı şimdiki gibiydi: İyi ya da kötü, asla tahmin edilemeyen anları beklerken tutulan bir nefes gibi. Tomas’ın eski karısını, onun sağ salım döneceğini düşünerek evden ayrılışını ve geçirdiği trafik kazasını düşündüm. Gözlerimi kapattım. Annem boşuna endişelenmiyordu. Etrafımızda her an milyonlarca

olasılık dönüp duruyordu. Bugün evde tek başınayken, endişeden aklını kaçırmıyor olmalıydı.

“Babam yokken kendini yalnız hissediyorsundur,” dedim. “Bir fincan kahve yapayım da uzun uzun laflayalım. Sanki birlikteymişiz gibi olur.”

Sesinden gülümsediğini anlayabiliyordum. “Ne güzel fikir.”

Frogsy ile Drew’i bulmam gerekiyordu. Adam’ın hastalığından önce onunla arkadaş olan bu ‘tuhaf’ insanları tanımalıydım. Frogsy’nin, soyadından türetilmiş takma bir isim olabileceği düşüncesiyle yerel telefon rehberini karıştırmaya başlayıp, Fro ile başlayan isimleri aradım. Frockleys, Frohloffs, Frombergs... Birkaçını arayıp, kimi aradığımı açıkladım. Ve pek çok ters cevap aldım. Kimi meraklı, kimi nazik, kimi de hem şaşkın hem de huzursuz cevaplar vermişti. Ardından kafiyeli soy isimlerini denedim: Boggs, Toggs, Vogs... Loggins, Coggins... Yine bir sonuca varamadım. Böylece günümün yarısını gitgide utanarak ve sinirlenerek geçirmiş oldum. Adam’ın kitaplarını teker teker sallayarak, içlerinde bir fotoğraf olup olmadığını kontrol ettim. Ama hiçbir şey bulamadım. Fotoğraflı bir müknaatısla buzdolabının kapağına tutturdum. Böylece yarın Penny’ye sormak için onu işe götürmeyi unutmayacaktım.

Güne biriken çamaşırları ve bulaşıkları yıkayarak devam ettim. Çöpleri atmaya çıktığımda, çöp kutusunun yakınındaki odun yığınıyla mücadele eden Lizzie’yi gördüm.

“Bekle,” dedim hızlı adımlarla yanına giderek.

“Teşekkürler, hayatım. Bugün gelen kurye bunları fazla yüksek dizmiş.”

Tepedeki odunlar yere yuvarlanmaya devam ediyordu. Kalın olanları dik bir şekilde yığıp, diğerlerini de tel örgünün arkasına dizerek onları düzenledim. “İşte oldu,” dedim ellerimin tozunu kot pantolonuma silerek.

“Galiba fazladan odun bırakmakla bana iyilik yaptığını düşündü. Biz ihtiyarlar sonbaharda üşürüz. Bugün çalışmıyor musun?”

“İzinliyim. Gelip çay içmek ister misin?”

“Herhalde izinli gününde sana çay yaptırmaktan daha zalimce bir şey yapamam.”

“Saçmalama. Seni misafir etmek hoşuma gider.”

“Pekâlâ, olur o zaman.”

Lizzie benimle birlikte eve geldi. Ben çay yaparken etrafa göz gezdirerek, “Evi çok güzelleştirmişsin,” dedi.

“Hiçbir şey yapmadım ki,” diye yanıtladım.

“Işık, hava ve kitaplar. Tek gereken bunlar. Eskiden çok boş görünüyordu. Son serserilerden sonra evi bir yıl kadar kiraya vermemiştim.”

“Neden? Ne yaptılar?”

“Sanırım uyuşturucu satıcısıydılar. Günün her saati karpıya arabalar gelip giderdi. Artık dürüst bir kiracım olması çok hoş.”

“Pekâlâ, benden daha dürüstünü bulamazsın. Otursana.”

Lizzie oturmadı. “Ne ilginç bir kitap koleksiyonu. Bunlar kardeşinin mi?”

“Evet. Çok kitap okurdu. Hastayken.” Raftaki kitapları çıkarıp tekrar yerine koyan Lizzie’yi seyrettim. Çayları koyduğum sırada mutfığa, yanıma geldi.

“Bu yakışıklılar kim?” diye sordu buzdolabının üzerindeki fotoğrafı göstererek.

“Soldaki Adam, diğeri de onun gizemli bir arkadaşı. Onu tanımıyorsun, değil mi? Fotoğraf on beş yıl önce çekilmiş. O zamanlar burada mıydın?”

“Evet, annemin ölümünün hemen ardından buraya taşınmıştım. Ama onu tanımıyorum. Adam’ın hoş bir yüzü varmış.”

“Arkadaşlarını tanımak istiyorum. Fotoğraftakinin adı Froggy’ymiş. Muhtemelen takma bir isim. Drew adında bir arkadaş daha varmış. Onun hakkında da hiçbir şey bilmiyorum.”

“Hâlâ Zümrüt Şelaleleri’nde yaşıyorlarsa onları tanıyan biri vardır,” dedi Lizzie. “Burası küçük bir kasaba.”

“Öyle sanıyorum. Gerçi on beş yıl uzun bir zaman.”

“Hayır, değil. Göz açıp kapayınca kadar geçiyor.”

Benim hıçkırıklarla geçen son on beş yılım, pek de göz açıp kapayınca kadar geçmemiştir.

“Onları neden bulmak istiyorsun?” diye sordu Lizzie.

“Sadece Adam ile ilgili ilginç anıları var mı diye merak ediyorum. Hastalandığında daha on beş yaşındaydım, o yüzden onunla pek fazla anım yok. Annem buradayken bazı ‘tuhaf’ arkadaşları olduğunu söyledi. Bu da ilgimi çekti. Gerçi annemin ‘tuhaf’ eşiği oldukça düşüktür.”

Demlik ve fincanları bir tepsiye yerleştirdim. Ardından Lizzie ile salona geçip çaylarımızı doldurduk. Bir süre havadan sudan konuştuktan sonra, “Tomas ne âlemde?” diye sordu Lizzie. “Onu bir süredir görmüyorum.”

Ona tüm hikâyeyi anlattım. Ömrümde ilk kez çıkacağım üçüncü randevumu nasıl kaçırdığımı da eklemeyi geçmedim. Lizzie anlattıklarını sessizce dinleyip, başını olumlu anlamda

salladı. Mavi gözleri keskin ve parlaktı. Ona batı kanadının anahtarından ve aşk mektuplarıyla dolu odadan bahsetmedim. Tomas'ın başının müteahhitlerle herhangi bir derde girmesini istemiyordum. Benden araştırmalarım esnasında ağzımı sıkı tutmamı istemişti. Bahçıvanlar tüm hafta boyunca bahçeyi temizlediğinden binaya girme fırsatım olmamıştı.

“Yani,” diyerek anlatacaklarımı bitirdim, “ne zaman döneceğini ya da bir daha benimle görüşmek isteyip istemeyeceğini bilmiyorum.”

“Neden böyle düşünüyorsun,” diye sordu Lizzie kendine ikinci bir fincan çay doldururken.

“Çünkü eski karısının yanında. Annem ona güven olmaya-
cağını söylüyor.”

Lizzie kaşlarını çatı. “Hayatım, oraya onunla oynamak için gitmedi. Kadın ağır yaralanmış. Tomas öyle bir adam ki karısıyla olan tüm husumetini, oraya gidişinin dar kafalılar tarafından nasıl yorumlanabileceğine dair endişelerini bir kenara bırakıp, doğru olanı yapmış. Lauren, bu şüphe duyulacak bir adam değil, hayat boyu güvenilecek bir adam.”

Lizzie'nin, anneminkine oldukça zıt olan fikri aydınlanmamı sağlamıştı. Haklıydı. Lizzie haklıydı ve annem yanıliyordu, çünkü annem dünyaya sadece endişelerinin ardından bakıyordu.

“Sana babamdan bahsedeyim,” dedi Lizzie. “Hayal edebileceğin en düzgün, en sadık, en iyi adamdı.” Sesi titreyip, gözleri dolunca soluklanmak için durakladı. “Ama...” diyerek sustu. Ardından elini sallayarak geçiştirdi. “Herhalde her ailenin sırları vardır. Onları ortaya dökmenin gereği yok. Hem ilgini çekecek bir şey değil.”

Çok meraklanmıştım. Ama kendini iyi hissetmeyecekse, merakım yüzünden onları ortaya dökmesi adil olmazdı.

“Ama babamı deliler gibi seviyordum,” diye devam etti Lizzie. “Beni hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratmadı. Bir kez bile. Ta ki öldüğü güne kadar. Beni tren istasyonundan alması gerekiyordu, fakat gelmedi. Bir arkadaşım ile birlikteydim. Arkadaşımın ailesi onu almaya geldiklerinde beni eve bırakmayı teklif ettiler, ama hayır dedim. Babam gelip beni...” Lizzie tekrar gözyaşlarına boğuldu. “Tanrım, sürekli ağlayan şapşal bir ihtiyar olduğumu düşünüyor olmalısın.”

“Asla. Sana bir mendil getireyim.”

“Gerek yok, daima bir süprüntü taşıyım,” dedi Lizzie kolunun manşetinden bir mendil çıkararak.

“Süprüntü mü?”

“Kolunda taşıdığın mendil için kullanılan eski bir kelime,” diyerek güldü. “Hiç duymadın mı?”

“Hayır, hiç duymadım. Ama bundan sonra hep kullanacağım.”

Lizzie gülümsedi. Kendini biraz daha toparlamış görünüyordu. Bundan aldığım cesaretle, “Baban öldüğünde kaç yaşındaydın?” diye sordum.

“Yirmi beş. Annem ondan sonra kırk yıldan fazla yaşadı. Ama yeniden evlenmedi. Bir daha onun kadar iyi bir adamla karşılaşamazdı. Kısa bir süre sonra kocamla tanıştım. Babam gibi bir adam olmak için çok çabaladı. Ama tam bir faciaydı. Ve çocuklar yuvadan uçar uçmaz boşandık. Böylece annemin hoşuna gitmeyen bir şey daha olmuş oldu. Rezalet.”

“Bunda utanılacak bir şey yok ki.”

Lizzie ban gülümsedi. “Sen tatlı bir kızsın. Ama artık işimin başına dönmem gerek. Senin de öyle.”

Lizzie’yi uğurladıktan sonra içeri girip, uzunca bir süre

fotoğrafa baktım. Göz açıp kapayınca kadar geçen on bes yıl... Froggy ve Drew şimdi neredeydi?

Bir sonraki mesaim öğle yemeği mesaisiydi. Boş tabakları topladığım sırada, batı kanadının önündeki büyük, endüstriyel çöp konteynerinin gitmiş olduğunu fark ettim. “Şuradaki bahçıvanların işi bitti mi?” diye sordum Penny’ye.

Penny pencereden dışarı göz attı. “Öyle görünüyor.”

Ara verdiğimde dışarı çıkıp, batı kanadının yeni temizlenmiş bahçesine yöneldim. Çam ağaçlarının dallarını budamışlar, yerde biriken iğne yaprakları ve dalları toplamışlardı. Yabani otlar yolunmuş, büyük ve yassı kaldırım taşları basınçlı su hortumuyla yıkanmıştı. Yolun kenarındaki şeride yeni çimler ekilmiş, yayaların onlara basmaması için önlerine sarı-siyah bir ikaz bandı çekilmişti.

Aynı yoldan geri dönerken batı kanadı binasının kapısına göz attım. Girişteki ikaz bandını da yenilemişlerdi. İki çam ağacının arasındaki taşlar, muhtemelen ağaç köklerine ulaşabilmek için kazılıp çıkarılmıştı.

Ancak bahçıvanlar gitmişti. Bu da mesaiden sonra yeniden oraya gidebileceğim anlamına geliyordu.

Bu salı günü kafe, normalde hiç olmadığı kadar kalabalıktı. Okul çocukları ve anneleri, büyük gruplar oluşturmak için masaları birleştiriyor ve hatırlaması imkânsız olan siparişler veriyorlardı: Soya sütlü latte, iki plastik bardağa paylaştırılmış çilekli süt ve pipet, sadece sıcak olması yetmeyen sıcak çikolata... Masaların arasında hızla koşuşturuyordum. Yine de onu duydum.

Genç bir kızın yanından geçerken –rengi fazlaca açılmış saçları, hızmalı bir burnu ve göz kalemine bulanmış tatlı bir yüzü vardı– telefondaki konuşmasına kulak misafiri oldum. “Evet, tabii. Drew Teyze o zamana dek dönmüş olur mu?”

Drew Teyze. Masanın etrafında oyalanırken hızla düşünmeye başladım. Adam’ın arkadaşı Drew’in erkek olduğunu farz etmiştim. Oysa o aynı zamanda bir kadın ismiydi. Sohbetin fazlasını duyabilmek için biraz daha oyalanmayı denedim. Ama ufaklığın biri çilekli sütünü okul üniformasına boca edince, hızla onu temizlemeye koştum.

Paspası yerine koyarken kızın masadan kalkıp kapıya yöneldiğini gördüm. Daha ne yaptığımın farkına varamadan peşinden koşup, tam caddeye adım attığı sırada onu yakaladım.

“Affedersiniz,” dedim.

Genç kız bana dönerek başını merakla yana yatırdı.

“Bakın, kulağa tuhaf geldiği için üzgünüm, ama... Drew adında birinden bahsettiğinize kulak misafiri oldum.”

Gözlerini kısarak bana baktı. Evet, aklını kaçırmış biri gibi görünüyordum. Onca zaman Frombergs ve Boggses aramaktan bu hale gelmiştim.

“Müşterilerinizin ‘özel’ konuşmalarını sık sık dinler misiniz?” diye sordu.

Ellerimi havaya kaldırdım. “Kulağa nasıl geldiğinin farkındayım, ama kardeşimin on beş yıl önce burada Drew adında bir tanıdığı varmış. Kardeşimi, o yıllardan tanıyan birini bulmaya çalışıyorum. Benim için sorabilir misiniz, lütfen? Ona Adam Beck’i tanıyıp tanımadığını sorun. Eğer tanıyorsa ve kasabadaysa...”

“Londra’da,” dedi genç kız. “Yıl sonuna kadar da dönme-

yecek. Ama evet, on beş yıl önce burada yaşıyordu,” diye itiraf etti.

“Benim için ona sorar mısınız? Eğer kardeşimi tanıyorsa, bana onu arayabileceğim bir numara verebilir misiniz?”

“Adam Brett,” dedi kız.

“Hayır, Beck. Adam Beck. Bir saniye...” Önlüğümün cebinden sipariş defterini çıkarıp, ismi yazarak kâğıdı ona uzattım.

“Anladım.”

Kızın gidişini seyrederken, onu bir daha görüp görmeyeceğimi merak ediyordum.

Akşamüstüne kadar kafede kalıp, ertesi günün eksiklerini tamamlamak için Penny'ye yardım ettim. Yeni biriyle randevusu olduğu için gergindi. Plastik bardak ve kaşık otomatını doldurup, bulaşık makinesini boşalttım. Böylece her şey kahvaltıya hazır oldu.

Dükkânı kapattığımda saat yediye geliyordu. Yemeklerden arta kalan bir muzlu ekmeği ısırdım. Besleyici bir akşam yemeği olacağını düşünmüştüm. Uzun ve yoğun geçen mesai yüzünden bacaklarım ağrıyordu. Ama bu bana faydalı ve üretken olduğumu söyleyen tatlı bir ağrıydı. Dışarıda yağmur çiseliyordu. Yağmur damlaları, kafenin girişindeki ışığın altında gümüş ve altın rengine dönüşüyorlardı. Başımı eğip doğruca batı kanadının yolunu tuttum ve eğilerek ikaz şeridinin altından geçtim. Girişteki çıplak toprak, yağmurla birlikte çamura dönüşmüştü. Kapıya doğru yürürken herhangi bir şeye takılıp düşmemek için çantamdaki feneri çıkarıp, yolumu aydınlattım.

İçeri girip kapıyı kapattığımda, şiddetini arttıran yağmur, pencereleri ve çatıyı dövmeye başladı. Fenerimin yardımıyla, Tomas'm karıştırabileceğimi söylediği deponun yolunu tuttum. İçerisi nemli ve küflüydü. Merdivenlerin yukarısında bir yerden su damladığını duyabiliyordum.

Kapı eşiğinde durup, fenerimin ışığını yavaşça soldan sağa gezdirdim. Nereden başlayacağımı merak ediyordum. Ya da başlayıp başlamayacağımı...

Masanın üzerini boşaltıp, her şeyi düzenli bir şekilde koridora dizmeye koyuldum. Ardından kutu ve sandıkları birer birer açmaya başladım. Tozlar burnumu kaşındırıyordu. Eski çaydanlıklar, tavalar, paslanmış mutfak aletleri, kırık şamdanlar... Ama daha fazla mektup yoktu. Açtığım her kutuyu boşalttığımda biraz duraklıyor, sonra her şeyi yeniden kutuya yerleştirip, sıradaki kutuya yer açmak için onu duvara dayıyordum.

Masanın üzerindikileri bitirdikten sonra altındakileri boşaltmaya başladım. Ahşap bir sandıktaki Singer marka eski dikiş makinesini kaldırmaya çalışırken az kalsın omuzlarımı yerinden çıkarıyordum. Masanın altında daha fazla kutu ve sandık vardı. Bu defa bir yığın kartpostal bularak heyecanlandım. Hepsinin üzerlerinde otel ve otel bahçelerinin siyah-beyaz resimleri vardı. Ama arkalarında hiçbir şey yazmıyordu. Aramaya devam etsem de bir şey bulamadım.

Yağmur olanca gücüyle bastırırken, daracık koridorda kutu ayıklamaktan yorulmaya başlamıştım. Ayağa kalkarak gerindim. Uzun süre kambur durmaktan sırtım ağrımişti. O sırada damlama sesini daha net duyduğumu fark ettim. Deponun diğer ucuna yürüyüp, merdivenlerin dibinde durdum. Feneri yukarı kaldırdım. Hiçbir şey yoktu.

İlk basamağa basarak ağırlığımı test ettim. Ama sonra aptalca davrandığımı fark ettim. Bina yüz yıldan uzun süredir ayakta olduğuna göre sağlamdı. Yine de paslanmış pirinç korkuluklara sıkıca tutunarak yukarı çıkmaya başladım.

Kendimi uzun bir koridorun ucunda buldum. Döşemeler çıplaktı. Koridorun iki yanında da kapılar vardı. Bir zamanlar misafir katı olarak kullanılmış olmalıydı. Feneri yeniden yukarı tutarak tavanı aydınlatтым. Ama damlama sesinin nereden geldiğini göremedim. Gözlerimi kapatıp dikkatle dinledim. Soldaki en yakın odadan geliyor gibiydi.

Kulpunu çevirdiğim kapı kolayca açıldı. Kendimi küf bağlamış bir banyoda buluverdim. Yağmur suyu köşeden içeri sızıyor, tavanda bir süre yürüdükten sonra döşemelere damlıyordu. Yerde büyük bir su birikintisi oluşmuştu. Cep telefonumu çıkarıp, Tomas'a göndermek için bir fotoğraf çektim. Ardından banyoyu incelemeye başladım. Oldukça genişti. Üç basamakla çıkılan platformda bir zamanlar küvet duruyor olmalıydı. Tüm eşyalar ve teçhizatlar kaldırılmıştı. Ama duvardaki izlerden onların yerini tahmin etmek kolaydı. Lavaboyu, tuvalet masasını, dolapları ve aynayı hayal etmeye çalıştım.

Diğer odaların da açık olup olmadığını merak ederek koridora döndüm. Tüm kapıları denedim, ama hepsi kilitliydi. Anahtarımı denesem de işe yaramadı. Kapıları zorlamak ya da onları anahtarsız açmak kolaydı, ama bunu yapmak istemiyordum. Zaten Tomas odalardaki her şeyin boşaltıldığını söylemişti.

Koridorun diğer ucuna geldiğimde, boyası dökülen, çift kanatlı, camlı kapılarla karşılaştım. Feneri camdan içeri tuttuğumda ise odada raflar dolusu kitap olduğunu gördüm. Kapıyı açmaya çalıştıysam da kilitliydi. Kulpunu sıkıca tutarak

sarstım. Kapı korkutucu bir şekilde serbest kaldı. Yakından baktığımda, menteşelerinin kasadan tamamen ayrıldığını ve kapıyı ayakta tutan tek şeyin kilidin dili olduğunu gördüm. Kapıyı dikkatlice kendime doğru çektikten sonra içeri süzülüp, onu tekrar yerine yasladım.

Bir kütüphanedeydim. Tahtalarla kapatılmış pencereler iki duvar boyunca uzanıyordu. Güneş ışııyla dolup, ağaç ve bahçe manzaralarıyla çevrelendiğinde odanın ne muhteşem görüneceğini hayal ettim. Burası kitap okumak için şahane bir yerdi.

Cam kapakların ardında kitap rafları diziliydi. Bazı kitapların arasına plastik etiketler yerleştirilmişti. Odada üç çalışma masası –görünüşe göre meşeydiler ve yeşil, deri işlemleri vardı– yer alıyordu. Masalardan birinde kalın, modern görünümlü bir klasör duruyordu. Sandalyeye oturup, klasörü elime aldım. Kapağına bir kartvizit sıkıştırılmıştı. *Gerald Makepeace, Kitap Tarihçisi. Kütüphane, Koleksiyon ve Belge Ekspertizi.*

Klasörü açtım. İlk sayfada büyük harflerle, ZÜMRÜT KAPLICA OTELİ, KÜTÜPHANE RAPORU VE DEĞER TESPİTİ yazıyordu. Rapor tarihi sadece dört ay öncesiydi. Göz gezdirdiklerimden anladığım kadarıyla, oteli satın alan müteahhit bu kapsamlı kütüphaneyle ne yapacağını bilememişti. Ne kitapları satmayı ne de onları atmayı seçmişti. Bu yüzden bir tarihçi çağırmıştı. Raporda ona kitapları önemli bir koleksiyon olarak saklaması tavsiye edilmiş, satışlarının zor olacağı ve ‘bu tarihi binanın karakteristik ve bütünleyici bir özelliği olarak’ daha değerli olacakları belirtilmişti. Sonraki sayfalar çizelgelerle, kitap listeleriyle ve onlarla ilgili notlarla doluydu. Anlaşılan o plastik etiketler tarihçi tarafından ve bazı özel kitapları bulabilmenin bir yolu olarak yerleştirilmişti.

Birkaç sayfa daha çevirdikten sonra başka bir yazı dikkatimi çekti.

Misafir kayıtları.

Parmağımı listenin üzerinde gezdirirken kalp atışlarım biraz daha hızlandı. Sadece 1912 ve 1924 yılları eksikti. Bu da 1926 yılının kayıtlarının burada olduğu anlamına geliyordu. Çizelgeye göre 5A alt çekmecedeydi. Fenerimi karşıdaki kitapların üzerinde gezdirdim. Her kitaplığın en alt kısmında bir çekmece vardı. Plastik etiketler bana hangisinin 5A numaralı çekmece olduğunu gösterdi. Çekmeceyi açıp dosyayı aldım.

Tekrar oturarak ilk sayfayı açtım. Misafirlerin isimleri oldukça düzenli ve mürekkebi solmuş bir elyazısıyla yazılmıştı. Fenerin ışığında okumaya çalışmaya biraz daha devam edersem gözlerimden olacaktım. Bu yüzden Tomas'ın yapmamı istemeyeceği bir şey yaptım: 1926 yılına ait dosyayı ve kütüphane raporunu koltuğumun altına alıp, ikisini de eve götürdüm.

İyi ki elektrik lambası icat edilmişti. Gecenin geç saatlerine doğru yağmur dindi. Koltuğuma oturup, yüzlerce isim ve tarihten oluşan listeyi incelemeye başladım. Elyazısını okuyabilmek imkânsızdı. Bu yüzden başım ağrımaya, gözlerim bulanmaya başlamıştı. Bir süreliğine gözlerimi kapatıp, başımı arkaya yasladım.

Uyandığımda yağmur yeniden başlamıştı. Oturma odamın ışığı hâlâ açıktı ve tuhaf bir şekilde uyumaktan boynum tutulmuştu. Misafir kayıt defteri kucağımdan kayıp yere düşerek kapanmıştı. En son nerede kaldığımı işaretlemediğim için kendime kızdım.

Defteri alıp tam ortasını açtım ve hepsini baştan okumak zorunda kalmamak için hızlıca göz gezdirerek tanıdık görünen bir isim aradım.

Ve sayfanın en başında onun ismini gördüm.

Bay Samuel Honeychurch-Black.

SHB. Bu o olmalıydı. Bunu doğrularcasına, isminin hemen altında *Bayan Flora Honeychurch-Black* yazıyordu. Bu da mektuplarında bahsettiği kız kardeşiydi. Gülümsememe engel olamıyordum. Sadece onu değil, aynı zamanda kaldığı odayı da bulmuştum çünkü defterde o da yazıyordu.

Ama saat çok geç olmuştu ve hava dışarı çıkılamayacak kadar yağmurluydu. Sayfayı yapışkanlı bir not kâğıdıyla işaretleyip yatağıma yöneldim. Ardından Tomas'a mesaj yollayarak olanları anlattım. Bir dakika sonra cevap yazdı.

Çok iyi! Şimdi o kadını bulmamız gerek.

O kadın. Samuel Honeychurch-Black'in sevgilisi. Acaba o da oteldeki misafirlerden biri miydi? Onun başharflerini bilmesem de Samuel ile aynı süre içinde otelde kalan kadınların bir listesini çıkarabilirdim. Uyumak için yatağa girdiğimde aklımda bu düşünceler dönüp duruyordu. Neredeyse gün ağarana dek uyuyamadım.

Onuncu Bölüm

Daha önce hiç çalışmadığımdan hasta olduğumu söyleyerek izin istememiştim. Televizyonda yeterince gördüğüm için konsepte aşınaydım. Ama gerçekten hasta olmama rağmen suçluluk hissinden kurtulamıyordum. Uykusuzluk yüzünden başım zonkluyordu ve dünkü gibi bir öğle mesaisini kaldıracabilecek durumda değildim.

Penny oldukça nazik ve ilgiliydi. Akşam eve dönmeden önce bana uğramayı ve yiyecek bir şeyler bırakmayı teklif etti. Ama ona zahmet etmemesini söyledim. Geldiğinde yeteri kadar hasta görünmeyeceğimden endişe etmiştim.

Telefonu kapattıktan sonra birkaç saat daha uyudum. Saat on gibi uyanıp, kendime bir kâse kahvaltılık gevrek hazırlayarak kanepede yemeyi düşündüm. Pijamalarımınla ağır ağır mutfağa yöneldikten sonra kapının çaldığını duydum.

Süt kutusunu tezgâha bırakıp kapıyı açmaya gittim. Penny'nin gelme ihtimaline karşı solgun ve halsiz görünmeye özen gösteriyordum.

“Baba!”

“Merhaba, hayatım!” dedi babam beni kucaklayarak. Dar omuzları olan, ufak tefek ve incecik bir adamdı. Ağarmış saçları ve onu her gördüğümde seyrekleşen gri bir sakalı vardı. Her zamanki kahverengi, fitilli kadife kumaş paltosunu ve ona bol gelen pantolonunu giymişti.

İçeri girmesi için kenara çekildim. “Annem önce beni aramanı söyleyecekti. Evde olmayabilirdim.”

“Sana haber vereceğini söyledi. Telefonuna baksana. Belki mesaj bırakmıştır.”

Babamın telefonlardan pek hoşlanmadığı herkesçe bilinen bir şeydi. Neler olduğunu biliyordum. Annem, babamın bana sürpriz yapmasını *istemmişti*. Bu onun beni kontrol etme yöntemi. Böylece yapmamam gereken şeyleri yapmadığımdan emin olacaktı. Bu hafta sabahları çalışmadığımı biliyordu. Bu yüzden babama saat on birden önce uğramasını söylemişti. Ama bunların hiçbirini kasıtlı yapmıyordu. Bilhassa söz konusu ben olduğumda, annemde mahremiyet kavramı diye bir şey olmuyordu. Sadece beni güvende tutmak için ilkel bir dürtü duyuyordu. Ve esrar içerken merdivene tırmanarak bıçakları havaya atıp tutmadığımdan emin olmak için babamı habersizce göndermesi gerekiyorsa, bunu yapardı.

“Gel, otur. Sana çay ya da kahve yapayım mı?”

“Hayır, yanımda olman yeter, tatlım. Ayakta durma. Otur. Sana anlatacağım birkaç şey var.”

Kanepenin kolçağına oturup, ayaklarımı koltuğa koyarak ona baktım. “Kulağa pek hoş gelmiyor.”

Babam gülümsedi. Gülümsediğinde yüzünde derin çizgiler oluşuyordu. Onu tebessüm ederken görmeyi seviyordum. Adam’ın hastalığı boyunca çok nadir gülümser olmuştu. Fakat ağladığını hiç görmemiştim. Sadece bir kez, cenazedeyken

ağlamıştı. Sanki onca yılın kederi nihayet serbest kalmıştı. Ansızın yüreğimin sızladığını hissettim. Ona tekrar sarılmak için yanma sokuldum.

“İyi görünüyorsun,” dedi babam. “Görüyorum ki burası sana yaramış.”

“İşe girdim,” dedim. “Yeni bir iş.”

Babam hafifçe dizime vurdu. “Aferin sana.”

“Ama bugün izin istedim. Berbat bir gece geçirip, baş ağrısıyla uyandım.”

“İstersen cüzdanımda aspirin var,” dedi babam.

Elimin tersiyle geçiştirdim. “Bir şeyler içtim zaten. Bana anlatacakların olduğunu söyledin. Hadi, anlat bakalım.”

“Ah. Endişelenmene gerek yok. Şu an her şey yolunda.”

Kaşlarımı çattım. “Tamam.”

“Sadece ufak bir korku yaşadım...” diyerek boğazını temizledi. “Kanser korkusu.”

“Ah, baba!”

Babam ellerini havaya kaldırdı. “Korkma, korkma. Biyopsi negatif çıktı ve... Bilirsin işte. Sevinçten ağladım.”

“Daha fazla soru sormayacağım,” dedim. “Tabii, eğer tamamen iyiyisen?”

“Kesinlikle.”

“Annem aklını kaçırmış olmalı.”

“Haber yoktu.”

“Sen ciddi misin?”

“Nasıl söyleyebilirdim, Lauren? Korkudan ölürdü. Onu tanıyorsun.”

“Bu onun suçu değil. Adam’ın hastalığı onu bu hale getirdi.”

Babam hüznü bir ifadeyle tebessüm etti. “Aslında hep öyle sayılırdı, muhtemelen hatırlamıyordur. Adam ile sürekli

kavga ederlerdi. Annen onun hayatına bir yön vermesi gerektiğini düşünse de Adam ona pek kulak asmazdı.”

“Yine de bunu ondan saklamayı başardığına inanamıyorum. Çok dikkat gerektiren bir iş olmalı.”

“Evet, her şeyi ondan habersiz hallettim. Uzmanlar, medikal prosedürler... Hepsini iş ya da konferanslar bahanesiyle gizlice yürüttüm. Demek gizli bir aşk yaşasam haberi olmayacak,” diyerek kendi şakasına güldü. Ama bu acı bir gülüştü.

Koluna dokundum. “Bunlara tek başına göğüs germek zorunda kalman beni üzdü. Bana söylemen gerekirdi.”

“Sana pek söyleyemezdim, tatlım. Kendine ait bir hayatın var. Özgürlüğünü kazanmanın ne kadar uzun sürdüğünün farkındayım. Bu yüzden... Biliyorsun, telefonda konuşmayı çok sevmiyorum. Sessizliklere katlanamıyorum. Annen de sürekli beni dinliyor zaten. Buraya gelip baş başa konuşmak istedim. Seninle ne zaman yalnız kalabildik ki?”

Omzumu silktim. “Neredeyse hiç.” Adam hastalandığında babam, annem için bir insandan ziyade bir aksesuar halini almıştı. On beş yaşından sonra diğer insanlarınki gibi babamla ilgili anılarım olmamıştı. Sadece küçüklüğüme dair birkaç şey hatırlıyordum. Beni markete götürmeyi sever, evimizin yakınındaki yokuşu koşarak çıktığı zamanlar bana süre tutturur, çörek hamuru yapmayı gösterir, hamura bolca bira döker ve anneme söylememem için beni uyarırdı.

“Aynen öyle. Lauren, sağlığım ile ilgili en korktuğum anlarda bir şey fark ettim. Eğer hastalanıp ölürsem, annen seni geri çağıracaktı. Sen dönene kadar rahat etmeyecekti ve bir daha asla evden ayrılamayacaktın. Bu beni erkenden ölmek korkusundan daha çok rahatsız etti. Benim Lauren'im çok geç çiçek

açmaya başladı. Annen bu fırsatı senin elinden alır ve yanlış bir şey yaptığının farkında bile olmazdı. Sen de o ne derse onu yapardın. Çünkü sen iyi bir kızsın. Çok iyi bir kız.” Babam başını eğerek burnunun kemiğini sıktı. Bu hareketine oldukça aşınaydım. Ardından derin bir nefes alıp başını kaldırarak, “Bana söz ver,” dedi. “Her ne olursa olsun, bir daha *asla* eve dönmeyeceksin.”

“Ama baba...”

“Elbette, ziyaret edebilirsin. Her zaman gelebilirsin, ama gelersen bir otelde kal. Tazmanya’ya yerleşmek için gelme ve *sakin* annenle yaşamak için o eve dönme. Ne olursa olsun.”

Özgür bırakılıyordum. Bu oldukça tuhaf bir histi. Blue Mountains’a taşınmam en başından beri yasakmış gibi hissediyordum. Sanki buradan hevesimi almam, sonra da annemle olan yaşantıma geri dönmem bekleniyordu. Ama şimdi babamın söyledikleri sayesinde dünya bir anda daha hafif, daha büyük görünür olmuştu.

“Teşekkürler, baba,” diyerek yanağına bir öpücük kondurdum. “Söz veriyorum.”

“Güzel. Pekâlâ, uçağa yetişmek için akşama doğru gitmek zorundayım. Ama günü etrafı gezerek geçirebiliriz diye düşündüm. Bana Zümrüt Şelaleleri’ni gösterebilirsin.”

“Ah... Bu biraz zor. Hasta olduğumu söylediğim için evde olmam gerek. Penny görürse...”

“Peki, seni kiralık arabama gizlice bindirip Leura’ya kaçırmama ne dersin?”

“Harika,” dedim. “Gidip giyineyim.”

Babam saat dört gibi beni eve bırakıp, Sidney'e doğru yola devam etti. Başımın ağrısı geçmişti. Bu yüzden eski kayıt defterini yeniden açıp, Honeychurch-Black Ailesi'nin 1926'da Zümrüt Kaplıca Oteli'nde ne kadar kaldığını bulmaya çalıştım. Aylarca kaldıklarını fark ettiğimde şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Bir sonraki sayfalarda da onların isimleri listelenmişti. Hepsi aynı oda numaralarının yanına, aynı ince ve keskin elyazısıyla yazılmıştı. Samuel ve Flora. Kayıt defteri bana onlar hakkında daha fazla bilgi vermediğinden cep telefonuma sarıldım.

Google'da Samuel ile Flora'ya dair herhangi bir sonuç çıkmamasına rağmen Honeychurch-Black Ailesi'ni bulmuştum. Büyük, çok büyük bir servete sahiplerdi. Bir zamanlar New South Wales'te öyle çok toprağa sahip olmuşlardı ki bağımsızlıklarını ilan edebilirlerdi. Avustralya'da hâlâ Honeychurch-Black Ailesi'nden gelenler vardı ve hâlâ çok zenginlerdi. Birkaç ismi not aldığım sırada, telefonum Penny'den gelen bir mesajla titredi.

Artan yemekleri getiriyorum. Hayır cevap olarak kabul etmiyorum.

Gülümsedim. Açlıktan karnım gurulduyordu. Muzlu ekmek de getirmesini umuyordum.

"Selam, hasta," dedi Penny on dakika sonra kapıyı açtığımda. "Salata, hindili sandviç ve muzlu ekmek getirdim."

Penny'nin uzattığı poşeti aldım. "Çok teşekkür ederim. İçeri girmek ister misin?"

"Hayır, spora gidiyorum. Ama..." Elini cebine atıp bir kâğıt

parçası çıkardı. “Bugün bir kız gelip seni sordu. Geçen gün peşinden koştuğun kız. Bunu sana vermemi söyledi.”

Katlanmış kâğıdı açtım. Adam’ın adını yazdığım sipariş kâğıdıydı bu. Altında Drew Amherst yazıyordu. İngiltere’ye ait bir de telefon numarası vardı. “Ah, harika. Teşekkürler.” Bu oydu. O fotoğrafı Adam’a veren Drew buydu.

“Biraz daha iyi misin?”

“Evet. Başımın ağrısı geçti. Seni yalnız bıraktığım için üzgünüm.”

“Sorun değil. Susie senin yerine baktı. Zaten bugün sakın geçti,” dedi Penny yanağıma küçük bir öpücük kondurarak. “Öyleyse yarın görüşürüz?”

“Kesinlikle.”

Penny’yi uğurlayıp, kapıyı kapattıktan sonra yemekleri mutfığa taşıdım. Salata ve sandviçi daha sonra yemek için dolaba koydum. Kendime bir fincan çay hazırlarken, bir yandan da muzlu ekmeği kemirmeye başladım. Telefonumun saatine göz attım. Londra’da sabah saatleriydi ve Drew Amherst’ü aramak için uygun bir zamandı. Numarayı tuşlayıp beklerken, bacağımı sallamadan duramıyordum.

“Alo?” dedi cılız, tatlı bir ses.

“Merhaba, Drew ile konuşabilir miyim?”

“Benim.”

“Drew, ben Lauren Beck, Avustralya’dan arıyorum. Yeğeniniz size benden bahsetmiş olmalı.”

“Ah, evet. Adam’ın kardeşi olduğunuzu söyledi. Bu doğru mu? Onu uzun zamandır görmedim. Nasıl, iyi mi?”

“O... şey... Adam geçen yıl vefat etti.” Ayağa kalkıp volta atmaya başladım.

Hattın diğer ucunda bir sessizlik oldu. “Çok üzüldüm.” dedi Drew. “Kaza mıydı?”

“Hayır, hastalıktan. Uzun zamandır hastaydı. Adam’ın kitaplarından birinin arasında bir fotoğraf buldum. Burada, Blue Mountains’da çekilmiş. Arkasına bir yazı yazmışsınız. Onun burada geçirdiği zamana dair hiçbir şey bilmiyorum. Sizin bir şeyler bilip bilmediğinizi merak ediyordum.”

“Gerçekten çok üzüldüm. Adam’ı çok yakından tanımıyordum. Yedi kişiydik. Büyükbabamın evinde kalıp, çılgınca bir yaz geçirmiştik. Büyükbabam Perth’e gittiğinde herkes bize gelmeye başlamıştı. Adeta yabaniler gibi yaşıyorduk. Yerde uyuyor, peynirli sandviçten başka bir şey yemiyor, her akşam şelalelere gidip saatlerce yüzüyorduk. Deli dolu zamanlardı. Ama sonra büyükbabam döndü ve Sidney’de bir işe girdim. Onları bir daha hiç görmedim.”

Buzdolabının önünde durup fotoğrafa baktım. Belki de anemin ‘tuhaf’ insanlar diyerek kastettiği buydu. “Fotoğrafta, Adam’ın yanında biri daha var. Arkasında adının Frogsy olduğu yazıyor.”

“Evet, hatırlıyorum. Bu onun gerçek ismi değildi. Neydi adı? Kusura bakma, hafızam iyi değildir. Fransızca bir şeydi, bu yüzden ona Frogsy diyorduk. Kardeşinle birbirlerinden ayrılmazlardı. Onu bulabilirsen, seninle paylaşacak daha fazla anısı olacağına eminim.”

Fransız. Telefon rehberine baştan sona göz gezdirip, bulabildiğim bütün Fransızca soyadlarını arayacak mıydım?

“Anton!” dedi Drew aniden. “F ile başlayan bir de soyadı vardı. Anton Fourtier olabilir mi acaba? Bana telefonunu verirsen birkaç gün düşünüp hatırlamaya çalışırım. Belki aklıma gelir.”

Telefon rehberinin F ile başlayan sayfasını açmıştım bile. Parmağımla tek tek isimlerin üzerinden geçtim. “Fournier mi?” diye sordum. *AG Fournier. 78 Fallview Yolu.*

“Evet, o,” dedi Drew. “İyi iş. Anton Fournier. Froggy. O ve Adam her şeyi birlikte yaparlardı.”

“Telefon rehberi şu an önümde. Burada yazdığına göre hâlâ Zümrüt Şelaleleri’nde yaşıyor.”

“Beni oradan mı arıyorsunuz? Zümrüt Şelaleleri’nden mi?”

“Evet, buraya geldim çünkü... Burası Adam’ın hastalanmadan önce mutlu olduğu son yeri.”

Drew’in sesi oldukça nazikti. “Froggy’yi bulduğunuzda size kardeşinizi neyin mutlu ettiğini anlatacağına eminim.”

Teşekkür ederek telefonu kapattım ve hiç vakit kaybetmeden Anton Fournier’i aradım. Telefon oldukça uzun bir süre çaldı. Sonunda vazgeçip, yarın tekrar aramaya karar verdim.

Ertesi gün mesai bitiminde kirli önlüğümü çantama tıkıp, doğruca batı kanadı binasının yolunu tuttum. İki kat merdiveni cesurca çıktıktan sonra bir zamanlar Samuel Honeychurch-Black’in kaldığı odaya yöneldim. Ama kilitliydi. Tokmağı kavrayarak sertçe sarstım. Kapı eskimiş ve hafifçe bel vermişti. Yine de onu kıracak kadar kuvvetli değildim. Bu yüzden yanımda tornavida getirmiştim.

Feneri dişlerimin arasına alıp çömeldim ve tornavidayı anahtar deliğine soktum. Kendimi casus gibi hissediyordum. Ne yapmam gerektiğini tam olarak bilmediğimden tornavidayı tüm gücümle sallamaya başladım. Ansızın yere düşen kapı tokmağı, ahşap zeminde biraz yuvarlandı.

Şimdi tek yapmam gereken tornavidayı tokmağın yerine sokup, kilidin dilini kurcalamaktı. Ve sonra... *klik*. İşte açılmıştı. Girmemem gereken bir yere gizlice girmek bir yana, artık bir şeyler çalmaya ve kırmaya başladığımın farkındaydım. Ve kendimi o kadar da suçlu hissetmiyor olmam beni şaşırtıyordu. Ayağa kalkıp içeri adım attım. Tomas'ın Danimarka'da olması bir bakıma iyiydi. Böylece eğer yakalanırsam, o da bu işe karışmış olmayacaktı.

Fakat odaya girer girmez buraya boşuna geldiğimi fark ettim. Onlarca yıl geçmişti, odadaki tüm eşyalar boşaltılmıştı ve tıpkı diğer boş odalar gibi burası da bomboş bir odaydı. Odanın bir ucundan diğerine dikkatle yürüyüp, yerde gevşek bir döşeme tahtası olup olmadığını hissetmeye çalıştım. Eğer varsa, altında gizlenmiş aşk mektupları olabilir. Ardından fenerimin ışığını ve parmaklarımı pencere pervazlarında gezdirip, oralara kazınmış olabilecek başharfleri ya da kalpleri aradım. Duvar kâğıdının soyulmuş bir parçasını biraz daha çekerek, arkasında bir şeyler yazıp yazmadığını kontrol ettim. Hatta odanın tam ortasında durup gözlerimi kapattım ve odadaki sırların nerede gizlendiğini düşünmeye çalıştım. Tabii, bu da işe yaramadı.

Kilidi sebepsiz yere kırdığım için suçluluk duymanın yanı sıra, kendimi hüsrana uğramış ve biraz da aptal hissediyordum. Kapıyı kapatıp merdivenleri inerek akşamın karanlığına adım attım. Çam ağaçlarının dalları arasında sert bir rüzgâr uğulduyordu. Hava soğuktu ve sanki yine yağmur yağacakmış gibi kokuyordu. Ellerimi ısıtmak için cebime sokuşturdum ve misafir kayıt defterine yeniden göz gezdirmek üzere evin yolunu tuttum. Samuel Honeychurch-Black'in sevgilisinin kim olduğunu öğrenmeye neden bu kadar kararlı olduğumu

düşünmemeye çalışıyordum. Kendimi onun yerine mi koyuyordum? Kimse benim için mektuplarda dile getirildiği gibi delice tutkular hissetmemişti ve böyle duygular uyandıran kadının nasıl biri olduğunu merak ediyordum. Tomas da benim için öyle hissediyor muydu? Hayal bile edemiyordum. O bana aşk mektupları yollamıyordu. Yine de arada bir mesajlaşıyorduk. Konuşmak için beni nadiren arıyordu. Bu yüzden sohbetimin ilgisini çekip çekmediğini merak ediyor ve endişeleniyordum. Ama sonra vaktinin büyük çoğunluğunu hastanedeki eski karısının başucunda geçirdiğini hatırlıyor ve muhtemelen konuşmalarına kulak misafiri olunmasını istemediğini düşünüyordum.

Tam yatağıma yatmak üzereydim ki Tomas beni yalancı çıkarırcasına aradı. Ona (kilidi kırdığımdan bahsetmeksizin) Samuel'in odasına yaptığım nafile gezintiyi anlattım.

"Âşığının kim olabileceğine dair herhangi bir ipucu var mı?" diye sordu.

Notlarımı okuyabilmek için defterimi kendime yaklaştırdım. "Aynı yıl içerisinde otelde kalan çok sayıda misafir varmış. Ama onun gibi bütün kışı orada geçiren sadece birkaç kadın var. Onları inceledim. Leydi Powell kocasıyla birlikte kalmış. Oldukça iyi tanınan bir yazar, ayrıca o zamanlar altmışlı yaşlarındaymış. Dolayısıyla Samuel Honeychurch-Black ile tutkulu bir aşk yaşamış olabileceğini hayal edemiyorum."

"Hiç belli olmaz. Olgun bayanları hafife alma."

"Almıyorum. Ama Samuel mektuplarından birinde, kız kardeşinin 'onun aşkın tanımını bilemeyecek kadar genç' olduğunu düşündüğünden söz ediyordu. Bu yüzden yeniyetme ya da yirmili yaşlarının başında biri olduğunu sanıyorum. Birbirlerine uymuyorlar. Bu dediğim, opera sanatçısı Cordelia Wright için de geçerli. Vikipedi'de yazdığına göre 1868

doğumluymuş. Kalanlardan biri de Miss Sidney güzeli, ama Samuel mektuplarında ondan üçüncü şahıs olarak bahsetmiş. Yani mektuplar ona yazılmış olamaz. Diğeri de kız kardeşi. Ona yazılmadığı çok açık. Kışı otelde geçiren diğer misafirlerin hepsi erkek ve... Zaten mektuplarında anatomik açıdan doğru olan bazı betimlemeleri okumuştun. Yani sevgilisi erkek değil.”

“Hiçbir erkeğin pembe meme uçları yoktur,” diye şaka yaptı Tomas.

“Tahminimce kışı otelde geçirmeyen biri olabilir. Ama bu da pek mümkün görünmüyor. Birbirlerine âşık olmak için zamana ihtiyaçları var. Anladığım kadarıyla yirmili yaşlarındaki insanlar yatağa girmek için bugünkü kadar hızlı...” Utanarak sustum.

Tomas fark etmiş gibi görünmüyordu. “Öyleyse misafirlerden biri olmayabilir. Belki yasak aşk olmasının nedeni budur. Belki de çalışanlardan birine âşık olmuştur. Kütüphanede çalışanların kayıtları da var mıydı?”

Mutfak tezgâhında duran klasöre göz attım. “Olabilir. Kütüphane raporunu gözden geçirmem gerek,” diyerek esnedim. “Tam da şu an akşamları yapacak hiçbir şeyim yok dediğim günleri hatırladım.”

“Hadi, kapatayım da uyu.”

“Bekle. Sabrina nasıl?”

“Bir değişiklik yok.”

Ne diyeceğimi bilemediğimden, “Üzüldüm,” demekle yetindim. Ardından Lizzie’nin söylediklerini hatırlayarak ekledim, “Sen iyi bir adamsın. Senin yaptığını her erkek yapmazdı.”

“Böyle söylemen çok hoş, Lauren. Burada olmak için bana mantıklı gelen sebeplerim var. İnsanlar ne der diye durup düşünemem.”

Sebeplerinin ne olduğunu sormak istesem de meraklı ya da kıskanç gibi görünmek istemiyordum. İyi geceler dileyip telefonu kapattıktan sonra kütüphane raporunu yanıma alarak yatağa girdim.

Sayfalarca yazıya göz gezdirmeme rağmen çalışanların kayıtlarına dair bir şey bulamamıştım. Ümidimi gitgide yitirdiğim sırada, gözüme sayfanın başındaki koyu renkli bir başlık takıldı. *Honeychurch-Black Harita Koleksiyonu*.

Parmağımı sayfanın aşağısına doğru gezdirdim. Anlaşılan 1926 yılında Flora Honeychurch-Black, Zümrüt Kaplıca Otelı'nin kütüphanesine hediye olarak yirmi haritalık bir koleksiyon bırakmıştı. Harita mı?

Kütüphaneye gidip onları görmek için sabırsızlanıyordum.

Anton Fournier'i o kadar çok aramıştım ki artık numarasını ezbere biliyordum. Telefonu hiç açmadığından, evde olup olmadığına merak etmeye başlamıştım. Fallview Yolu sadece iki blok uzaklıktaydı. Bu yüzden ertesi akşamki mesaimden önce oraya uğradım.

Bloğun sonunda yer alan olağanüstü ev tamamen cam ve ahşaptan oluşuyordu. Evin konumundan, kesintisiz bir şelale, uçurum ve vadi manzarası sunduğu anlaşılabiliyordu. Anton Fournier'in çok parasının olduğunu tahmin etmek zor değildi.

Evin yan tarafında beliren benekli iki tazi, ön bahçeye koşarak neşeyle oynamaya başladı. Böylece evde birinin olduğuna karar vererek kapıya yürüdüm.

Köpekler bana doğru koşup, neşeyle havlayarak zıplamaya başladılar. Ben zile basma fırsatı bulamadan önce kapı açıldı.

“Yardımcı olabilir miyim?” diye sordu Anton ellerini bir kurulama bezine silerek. Onu fotoğraftan tanımışım. Tıpkı fotoğraftaki gibi yakışıklı bir yüzü vardı ve koyu renk saçlarına birkaç gri çizgi düşmüştü. Köpekler öyle gürültülü havlıyordu ki söylediklerimin hiçbirini duyulmadı. Anton, “Romeo, Juliet, otur!” diye bağırdı.

Köpekler başlarını önlerine eğerek oturdular. Biraz utanmış görünüyorlardı.

“Haber vermeden uğradığım için özür dilerim,” dedim verandanın üç basamağını çıkarak. “Aramayı denedim ama...”

“Sabit hattan mı? Yıllardır kullanmıyorum. Affedersiniz, kimsiniz?”

“Adım, Lauren. Drew Amherst bana sizin adınızı verdi. Adam’ı tanıyormuşsunuz. Adam Beck.”

Anton’ın yüz ifadesi bir anda yumuşadı. Kaşları belli belirsiz bir şekilde seğirdi. “Adam mı? Bu ismi yıllardır duymamıştım... O öldü, değil mi?”

“Evet, geçen yıl.”

Anton usulca iç çekti.

“Ben Adam’ın kardeşiyim ve...”

“Dur bir dakika. Sen onun kardeşi misin?”

“Evet ve...”

Anton’ın ruh hali ansızın değişiverdi. Ela gözleri kıvılcım saçarken vücudu kaskatı kesilmişti. “Sana ya da aileden herhangi birine söyleyecek hiçbir şeyim yok.”

“Efendim?”

“Git. Evimden defol,” dedi Anton içeri girerek. “Hadi. Yürü.” Ardından kapıyı sertçe yüzüme çarptı. Az önce neler olduğuna anlam veremeyerek verandada öylece kalakalmıştım.

On Birinci Böhüm

1926

Gece tutan don yüzünden yerdeki yapraklar gümüşü bir renge bürünmüş, çimenler ıslıl ıslıl olmuştu. Violet adımlarına dikkat ederek postanenin yolunu tuttu. Güneşin vurduğu yoldan çıkmamaya çalışıyor, nefesi sabahın soğuk havasıyla buğulanıyordu. Uykusuzluktan gözleri kapanıyordu. Sam sabahın dördünde onu uyandırıp, kendi odasına dönmeye zorlamıştı. Ama Violet tekrar uykuya dalamayacak kadar heyecanlıydı. Yaşadıklarını hayalinde tekrar tekrar canlandırıyor, onları yeniden yapmak için can atıyordu. Sam'i bir daha görebileceği, ona yeniden dokunabileceği zaman ile şimdiki zaman arasında sonsuzluk var gibiydi.

Postane, ana caddedeki küçük, taş bir binaydı. Violet sıraya girdikten sonra annesine kısa bir mektup ile biraz para yolladı. Annesinden henüz ses seda çıkmamasına şaşırıyor, mektuplarının ona ulaştığını umuyordu. Umduğu bir diğer şey ise annesinin onu kışın yanma beklemiyor olmasıydı.

"Bu sabah pek soğuk, değil mi?" dedi veznenin arkasındaki gri saçlı kadın, Violet'ın atkısına bakarak. "Yakında bundan

daha sıcak tutacak bir şeylere ihtiyacın olacak. Galiba burada ilk kışın, öyle mi?”

“Evet. En kalın atkım bu.”

“Öyleyse örmeye başlamalısın, canım. Gelmiş geçmiş en soğuk kış olacağı söyleniyor.”

Violet heyecanlandı. “Kar yağacak mıymış?”

“Kesin gibi görünüyor. Geçen yıl sadece sulu kar yağmıştı. Ama bu yıl şiddetli kar yağışı bekleniyor.” Kadın para üstünü sayarak Violet’a uzattı. Violet cüzdanını kapatıp tekrar caddeye çıktı.

Yeni bir kabana ihtiyacı vardı. Yeni bir atkıya. Eldivenlere. Şapkaya. Biriktirdiği parasını kontrol edip, ihtiyaç listesini yeniden gözden geçirdi. Eski kabanı güzel olmasa da işini görürdü. Ayrıca dünyada kürk kenarlı şapkasından daha sıcak bir şey yoktu. Ama atkı ve eldivenler şarttı. Hatta belki bir çift de çizme. Ana caddede dolaşmaya ve kıyafetlere göz atmak, hayal kurmak, biraz da para harcamak için mağazalara girip çıkmaya başladı. İnsanlar her yerde buzdan ve aniden soğuyan havadan bahsediyor, geçen sefer hava böyle olduğunda şiddetli bir karın geldiğinden ve temmuz boyunca yağdığından bahsediyorlardı. Violet hayatında hiç kar görmemişti. Kış boyunca karlı bir yerde güzel bir işinin olacağını ve Sam’in onu sıcak tutacağını düşünmek içini ısıtıyordu. Hiç bu kadar mutlu olduğunu hatırlamıyordu. Parasının ucu ucuna yetmesine rağmen kendine bir çift çizme aldı. Belki gelecek kış Sam ile evlenirlerdi. O zaman dilediği an yeni bir çizme alabilirdi. Kendini suçlu hissederek bu düşünceleri aklından kovdu.

Violet odasına döndüğüne, yastığının altında Sam’den bir mektup buldu. Mektubu hevesle açıp okumaya başladı.

Okudukça yanaklarının alev gibi yandığını hissediyordu. Sam önceki gece ona neler yaptığını tüm detaylarıyla anlatmış, bu gece de aynısını yapmak istediğini yazmıştı. Yine saat birde Sam'in odasında buluşacaklardı. Ayrıca Violet'a olan aşkının okyanuslardan büyük olduğunu belirtmişti. Violet mektubu dikkatlice katlayıp, gramofonunun arkasına sokuşturdu. Myrtle onu kazara okursa yaşanacak olan skandalı hayal edemiyordu.

Yorgun olmasına rağmen bir şekilde mesaisini bitirmişti. Sam'in kız kardeşi akşam yemeğindeydi, ama Sam ortalarında yoktu. Violet bunu dert etmedi. Yakında onunla baş başa olacaktı. Saat onda yatağına yatarken, saat birde uyanacağına dair kendine söz verdi.

Violet saat ikide uyandı. Telaş içinde sessizce giyinerek soluğu Sam'in odasında aldı.

Kapıyı açtığında Sam'in yatağında oturduğunu gördü. Oda, ona Sam'i hatırlatan o tatlı kokuyla dolmuştu. Sam uzun, gümüş bir pipo içiyordu.

Violet içeri girerek kapıyı sessizce kapattı.

Sam piposundan çektiği nefesi yavaşça geri bıraktı. Gözleri yarı kapalıydı. "Bekledim," dedi boğuk bir sesle. "Elimden geldiğince bekledim."

"Özür dilerim," dedi Violet. "Hem geçen gece, hem de mesai yüzünden yorgundum. Çok uyumuşum," diyerek Sam'in yanına uzandı. Sam diğer eliyle Violet'ın elbisesini çözmeye başladı.

"Bu tütün kokusu mu?" diye sordu Violet.

"Külotun hariç her şeyi çıkar," dedi Sam.

"Çok hoş kokan bir tütün." Violet elbisesini başının üzerinden sıyırdıktan sonra atletini çıkardı.

“Uzan,” dedi Sam, piposunu bitirip bir kenara kaldırarak.

Violet’ın teni ürperdi. Sam tamamen giyinikti. Bakışları dalgın ve uzaktı. Violet’ın bileklerini tutup, kollarını başının yukarısına kaldırdı. Sonra onun yanına uzanıp, yüzünü Violet’ın sol göğsüne yaklaştırdı. Çıplak tenine değen Sam’in sıcakık nefesi, Violet’ı kendinden geçiriyordu. Sam parmaklarını nazıkçe Violet’ın göğüs uçlarında gezdirmeye başladı. Kendi ritminde kaybolmuş gibiydi. Violet’ın göğsünün kenarına bir öpücük kondurdu. Öyle yavaş soluk alıp veriyordu ki göğüslerini okşayan elleri olmasa Violet, onun uyuduğuna inanacaktı. Sam’e sarılmak için ona doğru dönmeyi denedi. Ancak Sam onu geri itip, kollarını başının üzerinde sabitleyerek göğüslerini öpmeye başladı. Violet zevkten öleceğini düşündü.

“Üzerindekileri çıkarsana,” dedi soluk soluğa.

“Çıkaramayacak kadar yorgunum,” dedi Sam elini aşağılara indirerek. “Ejderhayı kovalamaktan yoruldum.” Parmaklarını Violet’ın külotundan içeri kaydırды. Violet gözlerini kapattı. Sam onu doruğa ulaştırana dek okşadıktan sonra, Violet’ın zevk çığlıklarını bastırmak için dudaklarını onun dudaklarına bastırdı.

Sam yataktan kalkıp yeni bir pipo hazırlarken, Violet sessizce uzanıp yarı kapalı gözlerle onu izledi. Çektiği her nefesle birlikte Sam’in üzerine daha derin ve puslu bir durgunluk çöküyordu. Violet onun tütün olmadığını biliyordu. Ejderhayı kovalamak ve afyon tanrısına tapmakla Sam’in neyi kastettiğini de biliyordu. Peki, ama ne yapması gerekiyordu? Kendisi de biraz istemeli miydi? Sam’in onun ödleğ olduğunu düşünmesini istemiyordu.

“Ben de deneyebilir miyim?” diye sordu tereddütle. Ama daha cümlesini bitirmeden Sam başını iki yana salladı.

“Hayır. Asla.”

“Neden?”

Sam ondan yana dönerek donuk gözlerle fısıldadı. “Beni mahvediyor.”

“Öyleyse neden içiyorsun?”

“Çünkü seviyorum. Sevdığım bir şeyden asla vazgeçmem.”

Uzunca bir süre diz dize, yüz yüze uzandılar. Violet afyon içenlerin adi, pis insanlar ya da çete üyeleri olduklarını sanırdı. Sam gibi kızarmış gözlü melekler değil. İçini hafif bir huzursuzluk kaplasa da bu mükemmel anı mahvetmemek için onu görmezden geldi. Odayı dolduran tatlı koku ve Sam’in nefesinin sesi adeta ninni gibiydi. Neredeyse uyumak üzereyken, Sam’in sesiyle kendine geldi. “Burada uyumamalısın, Violet.”

Violet doğruldu. “Neden?”

“Çünkü bir gün uyanmayı unutacağız ve her şey ortaya çıkacak. Kız kardeşim öğrenirse... Mutluluğumuzu yok eder.”

“Sahi mi?” Flora Honeychurch-Black, Violet’a daima ki-bar bir kadın gibi görünmüştü.

“Babama senin hakkında yalanlar söyler. Birlikte olmamızı engelleyecek her şeyi yapar. Ben yetişkin bir erkeğim ve kimle birlikte olmak istediğime ben karar veririm. Ama o benim mutlu olacağımı düşünmeye katlanamıyor,” diyerek kaşlarını çatı Sam. Kelimeler dudaklarından hırsla dökülüyordu. “Bu mutluluğu elimden alır. Babamın seninle olmama izin vermemesi için senin bir hırsız ya da fahişe olduğunu söyler.”

İkisinden biri olarak anılmak, Violet’ın tüylerini diken diken etti.

“Bu yüzden aşkımızı ondan gizlemeliyiz, anladın mı?” dedi Sam. “Sadece babamı birbirimiz için yaratıldığımıza ikna edene kadar. Sonra...” Yüz ifadesi yumuşayıp, hülyalı

bakışları geri geldi. “Sonra her gün akşama kadar yataktan çıkmayacağız. Hizmetçiler bize birbirimize yedirmemiz için meyve sepetleri getirecekler. Ve bir yerlerde sürekli çalan bir orkestra olacak.” Sanki bir melodi çalıyormuş gibi parmaklarını oynattı. “Ama o zamana kadar akli başında biri gibi görünmek zorundayım.”

Violet onu öptü. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum. Önemli olan tek şey bu.”

Art arda dört gece Sam’i ziyaret etmek, Violet’ı tahmin edemeyeceği kadar yorgun düşürmüştü. Bölünen uykuları onu olumsuz etkiliyordu. Sakar, asabi, unutkan ve uyuşuk biri olup çıkmıştı. Çarşamba akşamı Hansel ona iki kez bağırması, siparişleri karıştırdığında ise bulaşıkları yıkatarak onu eşi benzeri görülmemiş şekilde cezalandırmıştı.

Diğer garsonlar çoktan odalarına dönmüştü. Violet yankı yapan mutfakta bulaşıkları yıkayıp dizmeye devam ediyordu. Bulaşıkçı çocuk arkasındaki merdivenlerde oturmuş, elma yiyerek onu seyrediyordu. Hansel nihayet gelerek Violet’a yatmaya gidebileceğini söyledi. Violet ellerini önlüğüne kurularak mutfaktan çıktı.

Bayan Zander, Violet’ın yolunu kesti.

“Ah,” dedi Violet şaşırarak.

“Hansel bana seninle sorun yaşadığını söyledi,” dedi Bayan Zander. Yumuşak ve zarif eliyle Violet’ın çenesini tutup, başını sağa sola çevirdi. “Solgun ve yorgun görünüyorsun. Hasta mısın?”

“Ben... Şey... Pek iyi hissetmiyorum.” Saat sabah birle üç

arası herkes uyurken, Sam ile birbirlerini soyup seviştikleri zamanlar hariçti.

Bayan Zander, Violet'ı dirseğinden tutarak yanına çekti. "Hansel!" diye bağırdı. "Bu yaptığın kabul edilemez. Kız tembel değil, hasta. Haftanın geri kalanı boyunca izinli olacak."

Hansel Almanca bir şeyler söylese de Bayan Zander onu başından savdı. "Yanaklarının yeniden renklendiğini görmek istiyorum," dedi Violet'a. "Yatağına gir ve oradan çıkma. Anladın mı?"

Yatağından çıkma. Ama Sam saat birde onu bekliyor olacaktı.

Sam isterse tüm gün uyuyabilirdi. Ama Violet yorgunluktan ölmek üzereydi. Eğer yanına gitmezse, Sam piposunu tütürür ve çok sevdiği hayal dünyasına dalarlardı.

"Evet, Bayan Zander," dedi. "Çıkmayacağım."

Gecenin geç saatlerinde, Violet yüzüne değen sıcak bir nefesle uyandı. Bağırp karşı yatakta uyuyan Myrtle'ı uyandırmaması için Sam anında onun ağzını kapattı.

Dudaklarını Violet'ın kulağına yaklaştırarak, "Gelmedin," dedi.

"Çok yorgunum," diye fısıldadı Violet, Sam'in parmakları arasından.

Sam elini yorganın altına sokarak Violet'ın geceliğini yukarı sıyırdı ve onu diğer yana döndürdü. Ardından hiçbir hazırlık ya da uyarı yapmaksızın pantolonunu çıkarıp, Violet'ın yanına sokularak içine girdi. Eli hâlâ Violet'ın ağzındaydı. Violet'ın kalbi hızla çarpıyordu. Bu hem heyecan, hem de utanç verici bir histi. Myrtle uyanacak olursa, Violet utancından yerin dibine girerdi. Sam işini bitirdikten sonra tek kelime etmeksizin Violet'm yanağına bir öpücük kondurup, odadan çıktı. Violet

uzunca bir süre karanlık tavanı seyretti. Ve nihayet yeniden uykuya daldı.

Ertesi sabah bir mektup geldi. Myrtle bir fincan çay ve bir avuç çilekle birlikte mektubu Violet'a uzattı.

“Sana posta var,” dedi nazik bir tebessümle. Sabahın erken saatlerinde Sam'in odaya geldiğinden haberdarmış gibi görünmüyordu. Yine de Violet onun gözlerine bakmaktan rahatsızlık duyup, dikkatini elindeki zarfa yöneltti. Zarfın üzerindeki elyazısım görür görmez tanıdı. Mektup annesindendi.

“Şimdi,” diyerek yatağın ucuna oturdu Myrtle. “Sana bir şey sormam gerek. Ama bana doğruyu söylemeni istiyorum ve kimseye anlatmayacağıma söz veriyorum.”

Violet nefesini tuttu.

“Bayan Zander senden kış boyunca çalışmanı istedi mi?”

Violet nefesini salarak başını olumlu anlamda salladı.

Myrtle'in dudakları ince bir çizgi halini aldı. “Senin suçun olmadığını biliyorum, Violet, ama bu hiç adil değil. Yıllardır burada olmamıza rağmen bunu benden ya da diğer çalışanlardan istemedi. Seni kayırıyor.”

“Öyle mi?” dedi Violet çileklerden birini ısırarak. Tatlı ve suluydu.

“O hoşnut etmesi son derece zor biri. Çoğu kişiye hayatı zehrediyor. Ama...” dedi Myrtle, Violet'ın sabah mesaisi yapmak yerine yatağında uzandığını işaret etmek için elini salladı. “Sana yarım hafta izin vermiş.”

“Hastayım,” dedi Violet. Kendini suçlu hissetse de dinlenmeye ihtiyacı olduğu doğrudu.

Myrtle burun kıvırdı. “Pek sayılmaz. Kusmayı bırak, bir kere hapşırdığını bile görmedim.”

“Beni neden sevdiğini bilmiyorum.”

“Çünkü güzelsin. Bayan Zander güzel kızları daima sever,” diyerek başını iki yana salladı Myrtle. “Pekâlâ, Tanrı beni böyle yaratmış, yapabileceğim fazla bir şey yok. Ama çok çalışıyorum ve o parayı kış boyunca kullanabilirdim.”

“Üzgünüm,” dedi Violet. Gerçekten üzölmüşüü. Myrtle iyi bir arkadaşıı.

Myrtle yorganın üzerinden Violet’ın dizini sıvazladı. “Değim gibi, senin bir suçun yok. Çileklerin tadını çıkar. Bu sabah teleferikle geldiler. Avustralyalı, onları doğrayıp şekerlemeden önce aşırıdım. Her zaman doğal halleriyle yemekten yanayım.”

Myrtle odadan çıkıp kapıyı usulca kapatınca, Violet mektubu okumaya başladı.

Sevgili Violet,

Eve gelmene ihtiyacım var. Tahmin ettiğim gibi parmaklarım çok yavaşladı ve Ramseyler artık burada bir işimin kalmadığını söylediler. Onlara dağda kış boyunca yüksek maaşlı bir iş teklifi aldığını söyledim. Bu yüzden ağustosun sonuna kadar beni yanlarında tutmaya söz verdiler. Ama sonra, hayatım, Sidney’e dönmek zorundasın. Hayat hiç adil değil, biliyorum. Ama ömrünün ilk on dört yılında, bir kocanın yarlımı olmaksızın tek başına sana verdiklerimi bana vermenin zamanı geldi: Yatacak bir yer ve bir tabak yemek.

Hayatım, eğer yapabilseydim çalışırdım, ama artık ellerim düğüm oluyor. Bunlar, sen çocukken geceleri uykunda saçla-

rını okşayan eller. Bunun senin için değerli bir şey olduğunu biliyorum. Çünkü sen iyi kalpli bir kızsın.

*Sevgiler,
Annen*

Violet titreyen elleriyle mektubu bir kenara koydu. Sidney'e dönüp, annesiyle köhne bir ev kiralamayı istemiyordu.

Zarif misafirlerin olduğu iyi bir oteldeki işini bırakmak istemiyordu. Sam'den ayrılmak istemiyordu. Gözyaşlarını tutarak derin derin nefes aldı. Sam onu kurtarırdı. Sam'in ona kurdurduğu hayali düşünüp –meyve sepetli hizmetçiler ve orkestra– annesini o resmin içine yerleştirmeye çalıştı. Sam ile açıkça konuşup, niyetini belli etmesini isteyecekti. Eğer onu gerçekten seviyorsa, eğer gerçekten babasına Violet'ı seçtiğini söyleyecekse, onunla evlenirdi ve her şey yoluna girerdi. Fakat bunun ağustosun sonundan önce olması gerekiyordu ve Violet, Sam'in babasını ikna etmesinin ne kadar zor olacağını merak ediyordu.

Flora'nın odasının penceresi, yeşil vadilerin ve uçurumların üzerindeki mavi sise ve hareketli gölgelere bakıyordu. Flora, kucığında açık tuttuğu ama okumadığı kitabıyla zamanının çoğunu, buradaki koltuğa kıvrılarak geçiriyordu. Yandaki pencere ise tenis kortunu yukarıdan görebiliyordu. Flora çift kişilik takımlar halinde tenis maçı yapan Tony, Karl, Sweetie ve Vincent'ı seyrediyordu. Harry bir haftalığına Sidney'e dönmüştü ve otelin İsviçreli doktoru Karl, onun yerini alıp Tony ile takım olmaktan gayet memnundu. Tony'nin diğer erkekler üzerinde böyle bir gücü vardı. Flora'nın asla tam olarak anlam

veremediği, ama ödüllendirilmesi gerektiğini düşündüğü bir güçtü bu. Tony bir liderdi. Hayran olunacak bir erkekti.

Flora manzarayı seyretmekle maçı izlemek arasında gidip gelirken, otel görevlilerinden birinin olanca hızıyla tenis kortuna girerek oyunu bozduğunu gördü. Tony onu azarladı. Söyledikleri duyulmasa da el hareketlerinden gayet belli oluyordu. Oldukça gergin görünen görevli, Tony'ye aldırış etmeksizin Karl'ın koluna yapıştı. Karl da görevliyle birlikte hızla korttan ayrıldı. Flora kaşlarını çatı. Kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. Sam?

Hemen koltuğundan kalkarak kapıyı açtı. Erkeklerin kaldığı kata koşan ayak seslerini duyabiliyordu. Arkalarından koştuktan sonra koridorun sonunda durakladı. Sağdan soldan kapılar açılıyor, erkekler kargaşanın nedenini görmek için odalarından çıkıyorlardı. Ve Sam da oradaydı. Arkası Flora'ya dönük bir şekilde kapı eşiğinde sağ salım duruyor, koridorun diğer ucunda yer alan ve Karl'ın alelacele girdiği banyoya doğru bakıyordu. Flora onca erkeğin arasında dikkat çekmemek için ona seslenmedi. Bazılarının üzerinde sadece atlet ve içlikleri vardı. Bu yüzden tekrar odasının bulunduğu kata indi. Kalp atışları normale dönmüştü. Ama yüzünün hâlâ yandığını hissediyordu. Odasına girmek yerine, merdivenleri inerek antreyi geçip kapıya yöneldi. Sonra da dışarı çıkıp çam ağaçlarının arasında yürümeye başladı. Soğuk hava onu sakinleştirmişti.

Çünkü günün birinde Sam için koşuşturacaklardı, değil mi?

Hayır, bu hiç belli olmazdı. Sam hâlâ afyon içse de bu eskisi kadar sık değildi. Flora bundan adı gibi emindi. Bahçenin diğer ucuna yürüyüp, güllerin arasındaki taş banka oturdu. Akşamüstünün zayıf güneş ışığı, çıplak meşe ağaçlarının dalları

arasında görünüp kayboluyordu. Hava dışarıda oturmak için fazla soğuktu. Yine de oturmaya devam etti. Büyük bir dramın yaşandığı otel binasına girmek istemiyordu. Dakikalar geçip giderken derin bir nefes aldı.

O sırada bir araba sesi duydu. Sesin geldiği yöne baktığında, Will Dalloway'in arabasının otel kapısına yanaştığını gördü. Will ön koltukta duran siyah çantayı kapıp, şapkasını kestane rengi saçlarına bastırarak kapıya koştu.

Flora ayağa kalkarak Will'in peşinden içeri girdi. Ama Will çoktan üst kata koşmuştu. Flora ne yapacağını bilemez halde antrenin ortasında öylece kalakaldı.

Bayan Zander onun yanına sokuldu. Boynundaki inciler göz kamaştırıyordu. "Bayan Honeychurch-Black? Yardımcı olabilir miyim?"

"Neler oluyor?" diye sordu Flora. Diğer misafirlerin merdivenlerin dibinde toplandığını ve birbirlerine fısıldadıklarını fark etti.

"Misafirlerimizden biri rahatsızlandı."

"Duş alırken kendini suda boğmuş diye duydum," dedi merdivenlerin dibindeki bir adam. "Tabii 'rahatsızlıktan' kastınız buysa."

Bayan Zander sakinliğini bozmadı. "Şartlar ne olursa olsun misafirlerimin özeline daima saygı gösteririm. Yine de Bayan Honeychurch-Black, sizi ya da herhangi birinizi," dedi doğruca kalabalığa bakarak, "ilgilendiren bir şey söz konusu değil. Lütfen, otelimizin çay ikramında bulunacağı yemek salonuna buyurun."

Flora yaklaşık on iki kişilik misafir dalgasıyla birlikte yemek salonuna sürüklendi. Bayan Zander hızlı ve sorunsuz bir şekilde salatalıklı sandviçler ile çay hazırlatmıştı. Garsonlar yüzlerinde sahte tebessümlerle misafirlere servis yapıyorlardı.

Flora mutfakta bağırıların ve koşturmacanın hâkim olduğundan şüpheleniyordu. Ama intihar eden misafirle ilgili dedikodular da olmasa, yemek odası gayet sessiz ve sakin sayılırdı.

“Âşık olduğu kadın ona yüz vermemiş.”

“Dırdırcı karısından hıncını almak için yapmış.”

“Kötü bir iş anlaşması yapıp tüm parasını kaybetmiş diye duydum.”

“Sefil bir piç kurusunun tekiydi zaten.”

Flora konuşulanları dinlememeye çalışıyordu. Çayını yudumlayıp, garsonları seyretmeye başladı. Sam’in son aşkı olan genç Violet ortalarda yoktu. Flora onu birkaç gündür görmediğini fark ederek, gitmiş olduğunu ümit etti. Böylece o felaket de erkenden sona ermiş olurdu.

Opera şarkıcısı Cordelia Wright, Flora’yı görerek yanına geldi. “Ortalık berbat. Herkes okul çocuğu gibi tahmin yürütüp duruyor. Seni görmek güzel, Bayan Honeychurch-Black.”

Flora gülümsedi. Cordelia’yı seviyordu. “Evet, çok kötü. Zavallı adam.”

“Kesinlikle. Mutsuzluktan ölmediği sürece kimse intihar etmez. Bu kadar mutsuz olup da konuşacak hiç kimsesinin olmaması... İşte bu gerçek bir trajedi.”

Flora tebessümünü korumaya çalışarak, Will’in afyon bağımlıları ve intihar ile ilgili söylediklerini düşündü. Ancak kafa yorup endişelenecek kadar vakti yoktu çünkü Cordelia konudan konuya atlayarak çene çalıyor, havanın durumu, gece elbiseleri ve Flora’nın kış planı hakkında sorular soruyordu. Flora kafası dağıldığı için memnundu.

Yarım saat kadar sonra yemek odasının kapısı açıldı ve Will içeri girerek salondakilere göz gezdirdi. Bayan Zander’ı bulunca durdu.

Bayan Zander aceleyle salondan çıkarken, Flora, Will'i görmek ve onunla konuşmak için büyük bir istek duydu. Cordelia'dan izin isteyerek masadan kalktı ve koridoru geçerek antreye vardı. Ancak Bayan Zander ile Will ortalarda görünmüyordu. Flora durup düşünmeksizin tekrar dışarı çıktı ve Will'in arabasının yanına giderek beklemeye başladı.

Soğuk kış akşamında zaman yavaş ilerliyordu. Flora, Sam'in veya Tony'nin onu arıyor olabileceğini ya da buz tutan parmak uçlarını umursamadan beklemeye devam etti. Will'i görmek istiyordu. Bunun neden bu kadar önemli göründüğüne anlam veremese de fikrini değiştirmede. O, fikrini değiştiren kadınlardan değildi.

Will nihayet geldi. Otel kapısından dışarı çıkar çıkmaz Flora'yı gördü ve usulca el sallayarak yarı tebessüm etti. Will ona doğru yürürken, Flora oturduğu yerden kalkarak eteğini düzeltti.

Will, Flora'nın önüne gelerek durdu. Sadece birkaç kez karşılaşmış birilerine göre oldukça yakın duruyorlardı. Flora onun bedeninin sıcaklığını hissedebiliyordu.

“Doğru mu?” diye sordu. “İntihar mı etmiş?”

“Öyle görünüyor.”

“Çok üzücü değil mi?”

Will arabasının kapısını açıp çantasını ön koltuğa bıraktı. Ardından gözlüğünü çıkarıp katlayarak gösterge panelinin üzerine koydu. “Evet.”

“Genç miydi?”

“Hayır. Kırklı yaşlarında biri.”

“Neden yaptığını biliyor musun?”

“Arkasında bir not ya da açıklama bırakmamış. Herhalde sevenleri neden canına kıydığını bilirler. Onları bulduğumuzda öğreneceğimizi umuyorum.”

“Şimdi ne olacak?”

“Onu odasına taşıdık. Görevliler cenazeyi almak için geliyorlar. Bayan Zander durumu iyi idare ediyor. Daha önce burada hiç ölüm yaşanmadığını söylemesine rağmen bunu gayet sakin karşıladı.”

Flora önce otele, sonra tekrar Will’e baktı. Turuncu bir güneş ışığı huzmesi ağaçların arasından süzülerek Will’in yüzüne vurunca Will elini kaldırarak gözlerine siper etti. Gün ışığında gözleri yemyeşil görünüyordu. Güneş ışığı, rüzgârın kıpırdattığı dalların ardında kayboldu. Ancak Will’in yüzüne vuran amber rengi ışık ve parlayan yeşil gözleri, Flora’nın gözünün önünden gitmek bilmedi.

“Böyle berbat bir işle uğraşmak zorunda kalmana üzül-düm,” dedi Flora.

Will gülümsedi. Flora’yı savunmasız bırakan sıcacık bir gülümsemeydi bu. “Çok nazıksın, Flora. Kardeşin nasıl?”

“Biraz daha iyi olduğuna inanıyorum.”

“Bu iyi bir haber.”

Uzun bir sessizlik oldu. “Pekâlâ,” dedi Will, “artık gitmem gerek.”

Flora kenara çekilerek Will’e yol verdi. Will arabaya binerek uzaklaştıktan sonra da arkasını dönüp sıcak otel binasına girdi.

O akşamki yemeğe kadar bütün misafirler yaşanan trajediden haberdar olmuştu. Ancak dalgın ve düşünceli olmalarına neden olmaktansa, bu mutsuz olay onlarda bir parti ruhu havası yaratmıştı. Sanki kendi faniliklerini defediyormuş gibi yiyor, içiyor, dans ediyorlardı. Orkestra bile alışılmadık bir coşkuyla çalıyordu.

Flora, Tony'nin yanına oturmuştu. Ama Tony akşamın çoğunu ona arkasını dönerek, diğer misafirlerle konuşarak ve onu rahat bırakarak geçiriyordu. Öte yandan Sam, ona tüm dikkatini veriyor ve her detayı anlatmaya hevesli görünüyordu.

“Düşünsene, kardeşim, orası bazen benim de banyo yaptığım yer.”

“Sus, Sam, tüylerimi ürpertiyorsun.”

“Tıpkı benim yaptığım gibi banyoya girdi, küveti doldurdu... ama sonra...”

“Lütfen sus. Çok mutsuz bir adam olmalı.”

“Onu banyodan çıkarırlarken gördüm. Mısır mumyaları gibi tamamen havluya sarmışlardı. Ama bir eli dışarı sarkmış, yere sürünüyordu. Mosmor ve buruş buruş olmuştu.”

Flora sertçe Sam'in omzuna vurdu. “Sus dedim.”

“Yavaş ol. Sert davranmana gerek yok.” Sam'in bakışları yemek salonunun diğer ucuna doğru kaydı. Flora, güzel hizmetçinin geri dönmüş olduğunu fark ederek içten içe sızlandı.

“O kız sana göre değil, Sam,” dedi usulca.

Sam ona dönerek neşeyle gülümsedi. “Biliyor musun? Galiba haklısın.”

Violet yan masadaki misafirlere servis yapıyor, Sam'in olduğu tarafa hiç bakmıyordu. Flora temkinli bir şekilde onları seyretti. Acaba kavga mı etmişlerdi? Belki de aralarında hiçbir şey yaşanmamıştı. Belki Sam bir kez olsun kendini kontrol edebilmişti.

Akşamın ilerleyen saatlerine doğru Tony, Flora ile biraz daha ilgilenmeye başladı. Vincent, Eliza'ya olan özlemine yüksek sesle dile getiriyor, masadakilere onun fotoğrafını gösteriyordu. Eliza'nın mayolu ve hayal gücüne çok da gerek bırakmayan fotoğrafı elden ele dolaşıyordu. Sweetie her zamanki

saçmalıklarına devam ediyor, fotoğraf hakkında müstehcen sakalar yapıyordu. Cordelia Wright ile Leydi Powell masanın diğer ucunda baş başa vermiş, birbirlerinden başka kimseyle ilgilenmiyorlardı. Flora yüreğinin sızladığını hissetti. Çok uzaklarda olan yakın arkadaşı Liberty'yi özlemişti.

O sırada sandalyesinin arkasına çarpan bir şey Flora'yı ür-küttü. Etrafına bakındığında Violet'ın tuhaf bir açıyla arka-daki masaya doğru eğilmiş olduğunu gördü. Ve Sam dirseği-ni onun kalçasına sürtüyordu. Flora öfkeden deliye dönerek Sam'in omzuna bir şaplak attı.

"Ovv. Bu akşam neden bu kadar sertsin, kardeşim?"

"Ne yaptığını gördüm," diye tısladı Flora, Sam'in ku-lağına.

"Bir şey yaptığım yok!" diye karşı çıktı Sam.

"Kızın kalçasını okşuyordun."

"Saçmalık. Genç bayan biraz sakarsa ben ne yapayım?"

"Mahsus yapıyorsunuz. İkiniz de. Onu Bayan Zander'a şikâyet edeceğim."

"Neden edecektin? Hayalinde onu okşadığımı gördü-ğün için mi? Bana olan güvenin bu mu, Flora?"

Flora, Sam'e birazcık değil, hiç güvenmiyordu. Ama Sam gözlerini iri iri açarak, Flora'yı vazgeçmeye zorlayıncaya ka-dar masum olduğunu iddia etmeye devam etti. Flora tuvalete gitmek için müsaade istedi.

Masaya dönerken, mutfığa bir yığın tabak taşıyan Violet ile çarpışmaktan son anda kurtuldu.

"Ah, affedersiniz, hanımefendi," dedi Violet. Başını say-gıyla eğip, Flora'yı selamlayarak yoluna devam etti.

"Bekle," dedi Flora onu kolundan yakalayıp durdurarak. "Sen Violet'sm, değil mi?"

“Evet.” Siyah kirpiklerinin altında eşi benzeri görülmemiş renkte gözleri vardı; mavi ve menekşe rengi arasında bir renk... Flora, ona gözlerinden dolayı Violet isminin verilip verilmediğini merak etmişti.

“Ben, Flora. Sam’in kardeşiyim. Sam’i tanıyorsun, değil mi?”

Violet evet anlamında başını salladı. “İkinizi de tanıyorum. Bu otele geldiğimden beri buradasınız. Misafirlerin çoğunu tanıyorum.”

“Ne yaptığını biliyorum.”

Violet, kolunu sıkıca tutan Flora’nın eline baktı. “Ne yapıyorum ki?”

Flora elini çekti. “Onunla flört ediyorsun.”

“Hanımefendi, sizi temin ederim ki ben...”

“İkiniz de aptal olduğumu sanıyorsunuz. Ama aranızda bir şeyler olduğunu gözümle görebiliyorum. Anlamsız, saçma bir samimiyet.”

Violet bir adım geri çekilerek dimdik doğruldu. “Saygısızlık etmek istemem, hanımefendi, ama hakkımda hiçbir şey bilmeden beni yargılamamalısınız.”

“Seni yargılamıyorum. Uyarmaya çalışıyorum.”

Violet arkasını dönüp mutfağa girince Flora, masalarla tuvalet arasında öylece kalakaldı.

Tony, Flora’nın yanına geldi. “Pek iyi geçmedi.”

“Duydun mu?”

“Hayır, gördüm. Onları kendi hallerine bırak, Florrie. Buna değmez.”

Flora başını Tony’nin omzuna yasladı. “Ne tuhaf bir gündü.”

“Gel de dans et, hayatım. Kafanı boşaltmana yardımcı olur.”

Violet o gece Sam'in odasında, çıplak bir halde yatağın ucunda oturmuş Flora'nın dediklerine gülüyordu.

"Sonra da kabarak dedi ki, *ne yaptığını biliyorum...*"

"Sana söylemiştim. Mutluluğumuzu yok etmeye çalışır demiştim."

"*Seni uyarmaya çalışıyorum*, dedi. Beni uyarıyormuş! Ah, ne saçma. Bütün bunlar ellerini popomdan çekemediğin için oldu, kötü çocuk."

"Güzel bir popo, Violet. Bembeyaz ve dolgun. Her tarafını öpmek istiyorum."

Violet, Sam'e sokularak göğsüne yaslandı. "Beni uyardı," dedi tekrar. "Nedenini merak ettim. Sen tehlikeli biri değilsin, değil mi, sevgilim?"

"Hem de hiç."

"Öyleyse her şey güzel olacak."

"Evet," dedi Sam. "Göreceksin."

Violet biraz tereddüt ettikten sonra, "Sam, gerçekten birlikte olacak mıyız?" diye sordu.

"Olacağımızı biliyorum. Kaderimizde öyle yazıyor."

"Hayır, kaderde değil. Hayallerde değil. Gerçek hayatta. Benimle kalacak mısın? Birlikte bir hayat kuracak mıyız? Yaşlandığımda bana bakacak mısın?"

"Elbette," dedi Sam. "Hiçbir şeye muhtaç olmayacaksın."

Violet gülümsedi. Yine tereddüt ettikten sonra, "Annem artık çalışmıyor," dedi.

"Çalışmasına gerek kalmayacak. Ona bizimkine komşu bir ev alacağım." Sam, Flora'nın yanına kayıp, köprücük

kemiğine bir öpücük kondurarak arzularını yeniden canlandırdı. “Sana istediğin her şeyi vereceğim çünkü beni çok mutlu ediyorsun.”

“Söz veriyor musun?”

“Yemin ederim,” dedi Sam dudaklarını Violet’ın dudaklarına yaklaştırarak. “Şimdi öp beni, yoksa beni sevmediğini düşüneceğim.”

Violet kalbindeki tüm tutkuyla dudaklarını Sam’e uzattı.

On İkinci Bölüm

Violet boş masalardaki son çatal bıçakları topladığı sırada Sam kahvaltı için yemek salonuna girdi. Hansel'in yakınlarında olduğunun farkında olan Violet, Sam'e kibar ve yapmacık bir şekilde gülümsedi. "Üzgünüm, Bay Honeychurch-Black, ama kahvaltı servisimiz sona erdi. Odanıza bir şeyler göndermemi ister misiniz?"

Sam etrafa göz gezdirdikten sonra Violet'a doğru eğildi. "İşin biter bitmez Âşıklar Mağarası'nda buluşalım." Sonra doğruldu ve başıyla Hansel'i selamlayarak salondan çıkıp, kapıyı ardından kapattı.

"Sana ne dedi?" diye sordu Hansel, Alman aksanıyla. "Odasına bir şey mi istedi?"

"Yo. Hayır, dedi ki... Aç değilmiş."

Hansel'in kafası karışmış gibiydi. Violet onu görmezden gelerek son tepsiyi mutfağa taşıdı. Sabah teleferiği yeni gelmişti ve arka kapı açıktı. Böylece Aşçı ve diğer çalışanlar, teleferikteki kasaları içeri taşıyabiliyorlardı. Violet ilk kez bir otel mutfağında böyle bir faaliyet görüyordu. Kat aralarında bir ya da iki tepsi birden taşıyan aptal garsonlar görmüştü elbet.

Fakat bu tamamen başka bir şeydi. Teleferiğin halatları, vadi üzerindeki kayalıklar boyunca uzanarak aşağıdaki çiftliğe bağlanıyordu. Çiftlik çalışanlarından biri, her sabah sandıkları taze ürünlerle dolduruyordu. Etler, yeni toplanmış meyveler, şişelerce sütler ve çuval çuval sebzeler... Ardından kasalar metal bir kutunun içinde, bir makara sistemi vasıtasıyla yamacın yukarısına çıkartılıyordu. Bayan Zander, bunu çiftliklerin yanı başında yaşamanın en iyi tarafı olarak adlandırıyordu. Bu süreç, arabanın ya da at arabasının her gün dolambaçlı yollar-da harcayacağı saatlerden tasarruf sağlıyordu. Violet kasalar açılırken mutfakta oyalandı. İki elma aşırıp cebine koyduktan sonra da paltosunu kaptı ve otelden çıkarak patıkaya yöneldi.

Açık ve aydınlık bir sabahtı. Gün ışığının vurduğu yerler ılık, ancak kayalıkların ve sarmaşıkların altındaki gölgeler serindi. Düşen kuru yaprakların arasından kuşların, kertenkelelerin ve böceklerin sesleri duyuluyordu. Violet nihayet Âşıklar Mağarası'nın girişini buldu. Sam içeride onu bekliyordu. Yanında bir battaniye –Violet otelin battaniyesini görür görmez tanımişti– ve afyon tepsisini getirmişti. Ama içmiyordu ve uyuşuk görünmüyordu. Dizlerini çenesine çekip, kollarını dizlerine dolayarak düşüncelere dalmıştı.

“Merhaba,” dedi Violet.

Sam dizlerine doladığı kollarım çözdü. “Otursana. Hoşuna gitti mi?”

“Çok güzel olmuş,” dedi Violet. “Ama biraz soğuk. Battaniyeyi kimseye yakalanmadan getirmeyi nasıl becerdin?”

Sam omzunu silkti. “İnsanlar genellikle istediğimi yapma izin veriyorlar.”

Violet cebinden çıkardığı elmalardan birini Sam’e uzattı. Sam elmayı iştahla dişledi. Violet battaniyeye oturup, ona sokuldu.

“Özledim seni,” dedi Sam.

“Daha birkaç saat oldu.”

“Senden uzakta olduğum her saniye seni özlüyorum. Sanki tenim tenine susuyor,” diyerek Violet’ın koluna dokundu Sam. Ama kalın palto ona engel olmuştu. Birkaç dakika sessizce oturup, elmalarını bitirdiler. Ardından Sam mağaranın girişine gidip, elma çöpünü tüm gücüyle fırlattı. Elmanın çöpü kayalıkların üzerinde bir kavis çizdikten sonra yere düşerek yuvarlandı. Violet da ona katılarak kendi elmasının çöpünü fırlattı. Ama o Sam kadar kuvvetli değildi. Fırlattığı elma doksan metre aşağıdaki vadiye ulaşmak yerine biraz ilerideki çalılıkların üzerine düştü. Violet kıkırdadı. Sam kollarını Violet’m beline dolayarak onu kendine çekti. Violet kulağında onun sıcak nefesini hissetti. “Gel, uzan,” dedi Sam.

Violet, Sam’in sevişmek istemeyeceğini umdu. Soğuk bir mağarada güpegündüz sevişmek ona göre değildi. Ama görünen o ki Sam sadece uzanmak istiyordu. Birbirlerine sarılarak uzanıp, sessiz ormanı ve usulca esen rüzgârı dinlemeye başladılar.

“Buraya çok sık gelir oldum,” dedi Sam ansızın. “Odama dönmekten korkuyorum.”

“Nasıl yani?”

“O adam orada öldüğünden beri...”

“Batıl inançların mı var?”

“Hayır, asla. Sadece... orada şu an kötü bir his var.”

“Ne gibi bir his?” diye sordu Violet, Sam’in yanağını usulca okşayarak.

Sam gözlerini kapattı ama cevap vermedi.

“Geçecek, aşkım,” dedi Violet.

“Hiç ölü birini gördün mü?” diye sordu Sam.

“Hayır.”

Sam gözlerini açarak heyecanla anlatmaya başladı. “Ölen adamın elini gördüm. Gerçeğe benzemiyordu. Sanki bir kuklanın eliydi ve biri onun iplerini çekmeyi unutmuştu. Bir türlü aklımdan çıkmıyor,” dedi parmağıyla şakağına hafifçe vurarak. “Öldüğü banyoya girmek istemiyorum. Koridorun diğer ucundakini kullanıyorum.”

“Bayan Zander’dan odanı değiştirmesini isteyebilirsin.”

“Evet, ama... oradan uzak kalmayı da istemiyorum. Sanki... arkamı dönersem kötü bir şey olacakmış gibi geliyor.”

Violet anlamakta zorlanıyordu. Sam’in anlattıkları pek mantıklı görünmediğinden –belki de afyon yüzündendi– onunla tartışmadı. “Endişelenmeni gerektirecek hiçbir şey yok, Sam.”

Sam gözlerini tekrar kapatarak Violet’ın göğüslerine sokuldu. “Sen saçlarımı okşarken burada böylece yatabilsem sadece... Ah, işte bu. Bu bütün kötü hisleri uzaklaştırıyor.” Sam sessizleşerek ritmik bir şekilde nefes alıp vermeye başladı. Soğuk ve pürüzlü zemine rağmen Violet kendini uyuklarken buldu. Gecelerdir bölünen uykusu onu affetmiyordu. Bazen gündelik bir işinin tam ortasında aklına bir şey geliyor, ama onun gerçek bir anı mı, yoksa bir rüyanın parçası mı olduğundan emin olamıyordu. Akli tamamen Sam’le, onun teni, dudakları ve solgun kollarıyla doluydu.

Violet bir süre sonra sıçrayarak uyandı. Sam yanında uzanmış, piposunu içerek onu seyrediyordu. Mağara o tatlı kokuyla dolmuştu.

“Çok huzurlu görünüyordun,” dedi Sam.

“Sürekli yorgun hissediyorum, Sam.”

Sam kaşlarını çatı. “Neden?”

Violet bir iç çekti. Haftada beş-altı gün bir yana, Sam'in bir gün boyunca çalışmanın bile nasıl bir şey olduğunu bildiğinden şüpheliydi. "Çünkü geceleri çok az uyuyorum. Saat birde senin yanına geliyorum, sonra da gün ağarmadan odama dönüp, mesaiden önce birkaç saat uyumaya çalışıyorum."

"Geceleri bana gelmek istemediğini mi söylüyorsun?" diye sordu Sam. Yüzünde Violet'ın daha önce görmediği sert bir ifade belirmişti.

"Tabii ki gelmek istiyorum. Bunun için can atıyorum. Ama her gece olmasa belki daha iyi olur. Belki iki gecede bir."

"Büyü şimdiden bozulmaya başladı demek?"

"Hayır, Sam. Üzülme. Çalışıyorum. Bütün gün çok çalışıyorum. Senin gibi istediğim zaman uyuyamıyorum."

Sam piposunu içmeye devam etti. Gözkapakları titreyerek kapandı. "Sonsuza kadar süremeyeceğini biliyordum," dedi. "Asla sürmez."

Violet yüreğinin ezildiğini hissetti. "Öyle söyleme! Seni hâlâ çok seviyorum. Söylediklerimi unut. Bu gece odanda olacağım."

"Gönülsüzce, tabii."

"Hayır. İsteyerek. Seni isteyerek. Her zamanki gibi."

Sam elini sallayarak onu geçiştirdi. "Zahmet etme."

Violet onun güvenini tazelemek için söyleyebileceği bir şeyler düşündü. Ancak Sam o özel, hayali dünyasına dalıp kaybolmuştu. Violet, mutluluk nehrinde sürüklenip giden Sam'in başını kucağından kaldırmaksızın saçlarını okşamaya devam etti.

Violet, Sam'e onu sevdiğini göstermek için can atıyordu. Önce ona bir mektup yazmayı düşündü. Ama kelimelerle arası iyi değildi, ayrıca mektubu yastığının altına bırakmak için Sam'in odasına girip çıkamazdı. Sam yapabilirdi, çünkü o zengindi. Tıpkı söylediği gibi, insanlar onun istediğini yapmasına izin verirlerdi. Ama Violet misafirlerden birine yazılmış bir aşk mektubuyla bulunursa...

Hayır, başka bir yol bulmalı, aşkının ne kadar tutkulu ve ölümsüz olduğunu gösterecek bir şey yapmalıydı. Derken aklına bir fikir geldi. Âşıklar Mağarası'ndaki kalp şeklini hatırlamıştı. *Hayal etsene, biri sevdiği kadına aşkını ispat etmek için çekiç ve keskiyle bunu kazımak zorunda kalmış.* Pekâlâ, Violet da sevdiği adama aşkını kanıtlamak için aynı-sını yapabilirdi.

Violet bir süredir Clive'i görmüyordu. Terk edilmiş evde dans partileri vermek için hava fazla soğuktu. Ayrıca Clive mutfak panjurlarını tamir etmeyi bitirdiğinden, çoğu gününü arka taraftaki atölyesinde geçiriyordu. Önceleri yemekhane-de bir iki kez karşılaşıyorlardı. Ama Violet'ın mecburi yatak istirahati ve sonrasında birkaç gün boyunca kahvaltı mesai-sinde çalışması, orada da yollarının pek kesişmemesi anlamına gelmişti. Yine de Violet, Clive'in onu görmekten memnun olacağını düşünüyordu. Belki de ona bir çekiç ve keski ödünç verecek kadar memnun olurdu.

Ertesi gün iki mesai arasında, Violet mutfağın arka kapısından çıkarak yamacı çevreleyen alçak, taş sütunların yanındaki patikayı takip etti. İki adam ve iki kadın, tenis kortunda çift

kişilik takımlar halinde maç yapıyor, birbirleriyle şakalaşıp gülüyorlardı. Sesleri rüzgâra ve güneş ışığına karışıyordu. Haziran'daki Noel'e on gün kalmıştı. Sonrasında misafirlerin pek çoğu dağdan ayrılacaktı. Tenis ağı sökülüp kort kapatılacak, kalan misafirler batı kanadına –Sam'in olduğu tarafa– yerleştirilecek, orkestra evine gönderilecekti. Yemek salonunun bölmeleri kapatılacak ve otel çalışanları valizlerini toplayacaklardı. Violet tüm bunları yemekhanede kulak misafiri olduğu konuşmalardan ve Bayan Zander'ın talimatlarından öğrenmişti. Myrtle otelden ayrıldığında, diğer garsonların çoğu da ayrılacaktı. Geriye sadece Hansel ve Violet kalacaktı. Bayan Zander'm zarif yardımcısı Alexandria, tatil için evine gidecekti. Kışı otelde geçirecek olan çalışanların çoğu erkekti ve doğru kanadının sonuna yerleşeceklerdi. Ortalık sessiz sakin olacaktı. Violet'm çok çalışması gerekecekti. Ama bu sessizliğin beraberinde özel bir özgürlük de gelecekti. Artık banyo sırası beklemeyecek, mahremiyet derdi olmayacak ve Sam'in odasına daha rahat sıvışabilecekti.

Atölyenin kapısı açık olmasına rağmen Violet yine de kapıyı tıklattı. Clive, arkası ona dönük bir halde marangoz tezgâhının üzerindeki bir şeyle uğraşıyordu. Violet'a dönerek gülümsedi.

“Violet! Bu ne güzel sürpriz!”

“Son zamanlarda pek görüşemedik. Sabah mesaisindeydim.” Violet loş atölyeye şöyle bir göz gezdirdi. Bir duvarda aletler asılıydı. Diğerinde ise raflar vardı. Raflarda iş tulumu, su geçirmez bir takım, balık tutmak için alet edevatlar, kovalar, paspaslar ve süpürgeler, metal ve ahşaptan oluşan ıvır zıvırlarla dolu çuvallar diziliydi.

Clive yüzünü buruşturdu. “Ben de teleferiğin halatlarını onarmak için vadi üzerinde sallanmakla meşguldüm. İyi ki yüksekten korkmuyorum, ha?”

Violet, Clive’in yanına sokularak tezgâhın üzerindeki-
re göz gezdirdi. Önünde bir sürü vida ve askı aparatı vardı.
“Bunlar ne?”

“Perde rayları için askı aparatları. Yeniden boyanmaları gerek. Mayısın sonuna kadar bitirmem gerekiyordu. Biraz geciktirdim.”

“Bayan Zander seni çok çalıştırıyor.”

“Böyle güzel bir yerde çalışmaktan memnunum. Bana çok nazık davranıyor. Kışın bir şeyleri kırıp döken misafir sayısı azaldığında, arayı kapatmak için vaktim olacak,” diyerek gülümsedi Clive.

“Bir çekiçle keski ödünç alabilir miyim?”

Clive gözlerini kırıştırarak ona baktı. Gülümsemesi solmuştu. “Ah... Neden?”

“Söyleyemem.”

“Çok gizemli davranıyorsun.”

“Kasten yapmıyorum.”

Clive elindekileri tezgâha bırakarak Violet’a döndü. “Eğer sana bir çekiçle keski veririm, bir şeyleri kırmayacağına ve beni onları onarmak zorunda bırakmayacağına söz verir misin?”

“Ah, söz veriyorum. Yarın aynı saatte onları geri getireceğim. Mümkünse daha erken.”

“Ne için aldığını söylemeyecek misin?”

“Üzgünüm, söyleyemem. Ama kötü bir şey için değil. Bana güven.”

Clive bir iç çekti. “Sana güveniyorum, Violet.”

“Sen iyi bir arkadaşsın.”

“Evet, öyle görünüyor. Al bakalım.” Clive ayağa kalkıp aletlerin bulunduğu rafa yöneldi. Bir çekiç ve keski alarak onları Violet’a uzattı. “Acele etme. Bende birer tane daha var.”

Violet’ın gözleri sevinçle parladı. Bir an için Clive’i yanağından öpmek istedi ama sonra vazgeçti. Bu onda yanlış bir izlenim bırakabilirdi, ayrıca Sam’in bundan hoşlanmayacağından adı gibi emindi.

Ertesi sabah gün ağarır ağarmaz, Violet patikanın yolunu tuttu. Tutku dolu gecelerinin ardından Sam’in hâlâ uyuduğundan emindi. Kulaklarını ve yanaklarını atkısıyla kapatıp, şapkasını iyice aşağı çekti. Yeni deri eldivenlerine rağmen parmaklarının üşüdüğünü hissediyordu.

Violet kayada bir iz bırakmanın ne kadar süreceğini bilmiyordu. Harflerin, onları içine kazıyacağı kalp kadar derin olmasını istiyordu. Ve sadece S harfinin başını yapmak bile neredeyse bir ömür sürmüştü. Çok geçmeden keskiyi tutacağı en iyi açıyı keşfetti. Böylece S’nin devamı biraz daha kolay olmuştu.

Violet duraklayarak eserine baktı. Önce SAM yazmaya niyetlenmiş, ardından Sam’in aşk mektuplarını daima SHB diye imzaladığını hatırlamıştı. H harfini yapmak oldukça kolay olmuştu. Ama B harfi tam bir faciaydı ve eğri büğrü Viking harflerine benzemişti. Yine de bir saatin sonunda ve iki ağrıyan bileğe rağmen bitmişti.

Violet geri çekilerek hayranlıkla eserine baktı. Evet. Sam’e olan aşkını taş a yontmuştu. Sam bunun ne çok şey ifade ettiğini anlayacak ve bir daha Violet’ın aşkından şüphe etmeyecekti.

Violet ayağa kalkarak bacaklarını esnetti. O sırada mağaranın girişinde duran Clive ile göz göze geldi.

“Ah!” diye bağırdı elini korkuyla kalbinin üzerine koyarak. “Ne zamandır oradasın sen?”

Clive başını hafifçe yana yatırdı. “Seni takip ettim ve işini bitirdiğini anlayan kadar yanma yaklaştım. Kusura bakma, ama senin için endişelendim.”

“Endişelendin mi?”

“Benden istediklerin tuhaftı, Violet. Neler çevireceğini, başını nasıl bir derde sokabileceğini bilmiyordum. Beni affet.”

Clive mağaraya gireceği sırada Violet kayanın önüne geçerek girişi kapattı. “İşte aletlerin,” dedi onları Clive’e uzatarak.

“Çekilsen iyi edersin. Yoksa sonra da gelip bakabilirim.”

Violet kenara çekildi. “Kalbi ben yontmadım. Sadece harfler.”

Clive uzunca bir süre harflere bakıp, hiçbir şey söylemedi.

“Lütfen söyleme,” dedi Violet.

“Söyleyecek bir şeyim yok,” diyerek zorla gülümsedi Clive. “Belli ki benim anlamadığım bir dilde yazılmış.”

Clive’in gördüklerinden habersizmiş gibi yapması ve Violet hakkındaki düşüncelerini kendine saklaması, Violet’ı minnettar bırakmıştı.

“Bunları atölyeye götürsem iyi olacak,” diyerek arkasını döndü Clive.

“Hâlâ arkadaşız, değil mi, Clive?” diye seslendi Violet arkasından.

“Belki de değiliz,” dedi Clive arkasını dönmeksizin. “Belki böylesi ikimiz için de daha iyi olur.”

Violet, Clive’in peşinden koşacak oldu. Ama sonra fikrini değiştirerek durdu. Evet, belki böylesi ikisi için de daha iyiydi. Clive ondan hâlâ hoşlanıyordu. Elbette hoşlanıyordu. Violet bunu biliyordu. Aletleri ödünç almaya gittiğinde de onun bu zaafından faydalanmıştı. Bir zamanlar Violet da ondan hoşlanıyordu. Ama bir kerecik paylaştıkları o iffetli öpücük, Sam ile yaşadığı tutkulu öpüşmelerin yanında gülünç kalıyordu.

Clive’i bırakmanın vakti gelmişti.

“Flora!”

Flora bahçedeki süs havuzunun yanında oturmuş, cılız güneşin tadını çıkarıyordu. Sesin geldiği yöne döndüğünde Tony’nin ona el salladığını gördü. Vincent’ın kız arkadaşı Eliza da onunlaydı. Tony istemeyerek de olsa Sidney’den dönerken onu da yanında getirmişti. Tony’nin düğünden sonrasına kadar toplantılarla ilişkisini kesmesi ve Flora’yla daha çok vakit geçirecek olması mutlu bir haberdir. Ama bu mutlu haber, Eliza’nın Vincent’ı temelli götürmek için gelmesiyle bir nebze olsun baltalanmıştı. Vincent ona sonunda evlenme teklif etmişti.

Flora ayağa kalkarak onlara doğru yürüdü. Tony’nin biçimli takım elbisesine ve şık şapkasına hayranlıkla baktı. Flora, Sam’e vermek için Tony’dan özel bir Noel hediyesi almasını istemişti. Tony’nin dediğini yaptığını umarak, “Getirdin mi?” diye sordu.

“Tahmin edemeyeceğin kadar çok şey getirdim,” dedi Tony gülümseyerek. “Çoktan odana gönderdim bile.”

“Sevgili Flora,” dedi Eliza, Flora’nın yanağına değmeksiz onu öptü. “Seni görmek çok güzel.”

“Benim için de öyle. Evleneceğinizi duyduğuma çok sevindim.”

“Anlaşılan siz de çok gecikmeyeceksiniz?” dedi Eliza Tony’ye bir bakış atarak.

Tony sırtıttı. “Peder Callahan tamam dedi. Eylülün on sekizi. Babana bir mektup yazıp haber ver. Düğün Wentworth’ta

olacak. Yardımcım her şeyi ayarlıyor.” Başparmağıyla Flora’nın çenesini okşadı. “Tek yapman gereken bir gelinlik almak.”

Flora tüm bedeninin karıncalandığını hissetti. Bu heyecan mıydı, yoksa korku mu? İkisi de oldukça benzer hislerdi. Heyecan olsa gerekti.

“Eee, hadi koşun!” dedi Tony. “Gidip kadın kadına yapacaklarınızı yapın. Flora, kardeşinin Noel hediyesine bakmayı unutma. Benim gitmem lazım. Saat üçte Karl ile kahve içeceğiz.”

Eliza, Flora’nın koluna girerek, “Hadi, odana çıkalım,” dedi. “Yol boyunca arka koltukta duran şu sandığın içindekini görmek için sabırsızlanıyorum. Tony hiçbir şey söylemedi. Huysuz şey.”

“Sandık mı? Tanrım, sadece Sam’e bir atlas almasını istemiştin. Güzel bir atlas.”

Birlikte otele girip üst kata çıktılar. Flora’nın odasının ortasında gerçekten bir sandık duruyordu. Flora sandığın kapağını açtı. İçinde iki düzine varak kabartmalı, deri ciltli kitap vardı. Flora en üstteki kitabı eline alarak –kocamandı– rastgele bir sayfasını açtı. Haritalar. Kitaplar haritalarla doluydu. Eliza ile birlikte birkaçını sandıktan çıkarıp, kıtaların, ülkelerin, adaların ve takımadaların ayrıntılı ve zengin bir şekilde resmedilmiş haritalarına göz gezdirdiler.

“Aman Tanrım, Sam bunlara bayılacak!” diye bağırdı Flora, kitapları üst üste yere yığarken. “Ama bunları paketleyebilmem mümkün değil.” Ardından Eliza’ya baktı. “Tony’ye böyle bir hediye aldırın şeyin ne olduğunu hayal edemiyorum. O ve Sam hiç anlaşıyorlar.”

“Öyleyse bu her şeyi açıklıyor,” dedi Eliza. “Ona sandıkta ne olduğunu sorduğumda, barış teklifi demişti.”

“Yani Sam ile barışmak mı istiyor?”

“Öyle umuyorum. Ne de olsa düğüne az zaman kaldı. Ak-raba olacaklar.”

“Ortak bir noktaları yok ki. İki farklı türden gibiler.”

“Erkek erkektir,” dedi Eliza, Flora’nın gözlerine bakmak-sızın. “Hadi, oyun odasına inip birkaç el kâğıt oynayalım.”

“Kâğıt oyunlarından pek hoşlanmam,” dedi Flora, kitapları yeniden ve dikkatlice sandığa yerleştirirken.

“O zaman çay salonuna inelim? Bir fincan çay için ölü-yorum.”

Yalnızca hafta sonları açık olan çay salonu, Cordelia ve Leydi Powell dahil bütün yaşlıca bayanların favori mekânıydı. “Tabii, madem öyle istiyorsun.”

Flora sandığın kapağını kapattıktan sonra hızlıca saçlarını kontrol etti. Eliza ile merdivenleri inip, doğu kanadının diğer ucundaki çay salonuna yürüdüler. Salonun kalın, kırmızı per-deleri, altın rengi şeritlerle bağlanmıştı. Yerden tavana kadar uzanan pencereler güneşi içeri alıyor ve salondakilere bir uçu-rum manzarası sunuyordu. İçeriye tarçın ve tereyağı kokusu ile şık, ipek elbiseler içindeki kadınların uğultusu hâkimdi. Porselen tabaklar, leziz görünen yiyeceklerle doluydu. Flora krem rengi örgü kazağı ve çizgili eteğinin içinde kendini son derece gösterişsiz hissetti. Uzun masalara sandviçler, çörekler ve taze meyvelerle dolu tabaklar dizilmişti. Garson onlara boş bir masa gösterdikten sonra bir demlik çay getirdi. Flora onu nasıl bir dehşetin beklediğinden habersizdi.

Nihayet baş başa kaldıklarında, “Flora,” dedi Eliza. “Seni buraya getirdim, çünkü sana söylemem gerekenleri söyled-iğimde başını önüne eğmek zorunda kalıp olay çıkaramaya-caksın.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Flora, aniden buz keserek. Eliza’nın yüz ifadesi son derece ciddiydi. “Ne oldu?”

“Bunu bir süredir biliyordum. Ama Vincent artık Tony’nin hayran grubundan...” –bunu gizleme gereği duymadığı bir nefretle söylemişti– “...çıktığına göre sana anlatabilirim.”

“Lütfen,” dedi Flora, başka ne diyeceğini bilmiyordu, “yüreğime indirme.” Eliza’nın elini tuttu. “Lütfen.”

“Nişanlın sana sadık kalmıyor.”

Flora duyduklarını sindirmek için durakladı. Bunun, annesinin öldüğünü ya da polisin Sam’i yakaladığını öğrenmek gibi ani bir acıya sebep olmadığını fark etmişti. Başını olumlu anlamda salladı. “Bir sevgilisi mi var?”

“Keşke bir tane olsaydı, tatlım. Sidney’e gittiği zamanlar düzenli olarak hayat kadınlarıyla arkadaşlık ediyor.”

Flora ürperdi.

“Tony’nin yardımcısının karısı benim iyi bir arkadaşım. Yardımcısını bu kadınları temin etmekle ve paralarını ödemekle görevlendirmiş. Arkadaşımın dediğine göre, Tony’nin Sidney’de yapacak pek fazla işi yokmuş. Daha çok zevk için gidiyormuş. Daha da kötüsü, Tony’nin babası da böyleymiş. Lüks içinde yaşayıp, zor işleri parasıyla zeki adamlarına yaptırır ve vaktinin çoğunu genelevlerde geçirirmiş.” Eliza derin bir oh çekti. “İşte söyledim. Uzun zamandır bunu sana söylemek istiyordum.”

Flora göl kenarındaki ormanda yaptıkları konuşmayı ve Eliza’nın erkeklerin ‘doğru olanı’ yapmalarıyla ilgili şüphelerini hatırladı. Yanakları utançtan kıpkırmızıydı. “Vincent biliyor mu?” diye sordu.

“Hepsi biliyor,” dedi Eliza.

“Öyleyse neden onu durdurmamışlar?”

“Çünkü onu yargılamıyorlar. Tony gibi bir adamın istediğini yapmasının doğal olduğunu düşünüyorlar. Vincent’a açık ve net bir şekilde Tony’nin yaptığıının doğal *olmadığını* ve başka bir kadının yanına yaklaşırsa boynunu kıracağımı söyledim. *Herhangi* bir kadının.”

Flora yanaklarının yandığını hissediyordu. Eliza haklıydı, umuma açık alanda olmaları ağlayıp bağırma isteğini bastırmasına neden oluyordu. Ellerini masaya koyarak birbirine kenetledi.

“Çay alır mısın, tatlım?” diye sordu Eliza.

“Teşekkür ederim.”

“Böyle bir haber verdiğim için üzgünüm.”

“Bilmem daha iyi oldu.”

“Yine de onunla evlenecek misin?”

Bu soru Flora’yı şaşırtmıştı. Evlenmemek aklının ucundan bile geçmemişti. Babası evlenmelerini istiyordu, Tony’nin babası evlenmelerini istiyordu, birbirlerini seviyorlardı, düğün tarihi belirlenmişti ve kilise ayarlanmıştı. “Sanırım evleneceğim,” dedi. “Çoğu erkek... bunu yapıyor. Evlendikten sonra bile.”

“Düğünden önce bunu yapmaya bir son verdiğinden emin ol,” diye uyardı Eliza. “Yoksa kaptığı hastalıkları sana bulaştıracak.”

Flora tiksindiğini fark etti. Bugüne kadar aklının bir köşesinde hayal meyal canlanan Tony ile yakınlaşma fikri, şimdi ona çirkin ve oldukça gerçek görünür olmuştu.

Eliza, Flora’nın fincanını doldurdu. “Şimdi sakinleştiğinden emin olana kadar burada oturacağız.”

“Sakinim.”

“Kızdın mı?”

“Kızmadım. Kızmak bir işe yaramaz.”

“İncindin mi?”

Flora kendine uzaktan bakıyormuşçasına hislerine kulak verdi. “Ben... üzüldüm. Sanırım. Bir de utandım.”

“Utanması gereken o.” Eliza uzanarak Flora’nın elini tuttu. “Onunla bunu konuşacak mısın?”

“Bilmiyorum. Belki de bir önemi yok. Belki benim duygularımın bir önemi yok,” dedi Flora. Tony’nin o kadınlara da opera şarkıları söyleyip söylemediğini merak ediyordu.

Eliza arkasına yaslandı. “Önemi var, Flora. Eğer durmasını istiyorsan onunla konuşmak zorundasın.”

Flora sessiz ve hissiz bir şekilde öylece oturdu. Birden Eliza’nın hiç konuşmamış ve bu işe burnunu hiç sokmamış olmasını diledi.

“Ona söyleyecek misin?”

“Bilmiyorum,” diye çıkıştı Flora.

Eliza kusursuzca çizilmiş olan kaşını havaya kaldırdı. “Kızmadığımı söylediğini sanmıştım. Şimdi, bir hanımefendi gibi çayını iç. Her ne yaparsan yap, onunla yüzleşmeden önce Vincent ve benim buradan gittiğimizden emin ol. Tony’nin o hırçınlıkla neler yapacağını kim bilebilir?”

Flora çayını yudumladı. Tadı acıydı. Belki de tek tadabil-diği acılıktı.

On Üçüncü Bölüm

Flora odada volta atıyordu. Kitaplarla dolu sandık odanın tam ortasında duruyordu. *Bunu nasıl yapabilir?* diye düşündükçe deliriyor, dört duvar arasında dönüp duruyordu. Kitapların olduğu sandığa baktıkça ondan nefret ediyordu. Tony'nin onu Sam ile arasındaki kopuk bağı onarmak için değil, suçluluğunu bastırmak için aldığını düşündükçe midesi bulanıyordu.

Birinin kapıyı tıklattığını duydu. Gelen Tony'ydi, biliyordu. Onun yüzüne nasıl bakabilirdi ki? Başını önüne eğerek kapıyı açtı.

"Bayan Honeychurch-Black?"

"Ah, Bayan Zander. Her şey yolunda mı?"

"Şey, hayır. İçeri girebilir miyim? Ya da sizin için daha uygun olacaksa ofisime gelebilirsiniz."

"Yo, hayır. Gelin. Ben... müsaitim."

Bayan Zander odaya girerek kapıyı kapattı. "Konu kardeşiniz."

Flora duyacaklarına karşı kendini hazırladı. Bugün bir kötü haberi daha kaldıracak halde değildi. "Dinliyorum."

“Bu katta kalan bazı hanımefendiler, onun bayanlar tuvaletini kullandığından şikâyetçiler.”

Flora şaşırmişti. “Bayanlar tuvaletini kullandığından mı?”

“Evet.”

“Bu kattakini mi?”

“Öyle söylediler.”

Sam kendi tuvaletini bulamayacak kadar afyon içmiş olabilir miydi?

“Onunla kendim konuşurdum, ama...” diyerek sustu Bayan Zander. “Konuya nasıl gireceğimi bilemedim. Ayrıca ona karşı ne kadar koruyucu olduğunuzun farkındayım. Sizden çok daha genç, değil mi?”

“Beş yaş,” diye mırıldandı Flora. “Ama evet, yeterince olgun biri değildir. Onunla mutlaka konuşacağım. Basit bir hata olmalı. Kardeşimin hataları kasten değil, daha çok ihmalkârlık ve unutkanlıktan oluyor, Bayan Zander. Onun hakkında çok kötü düşünmemeye çalışın.”

“Aileniz hakkında iyi olmayan bir tek şey bile düşünmüyorum, Bayan Honeychurch-Black,” dedi Bayan Zander. “İyi günler.”

Flora biraz durup düşüncelerini toparladı. Tony. Sam. İkisi de ona üzüntüden başka bir şey vermiyordu. Öyleyse neden ikisini de seviyordu?

Merdivenleri inerek Sam’in odasına yöneldi. Sam odada değildi. Son zamanlarda onu pek görmez olmuştu. Sam’in doğanın ve açık havanın tadını çıkarmayı keşfetmesi, ama bunu havanın dışarı çıkılamayacak kadar soğuduğu bir zamanda yapması Flora’nın tuhafına gidiyordu.

Flora odasına gidip şapkasını, paltosunu ve eldivenlerini aldı. Sonra dışarı çıkıp, patikalarda bir saat boyunca dolaşarak

zihnini boşaltmaya çalıştı. Otele geri dönmek için kahve dükkânının önünden geçerken pencerelere göz attı. Sam'in bir masada tek başına oturup dışarıyı seyrettiğini görünce şaşırdı. Sam doğruca ona bakıyordu. Flora el sallayarak onun dikkatini çekti. Sam hafif bir tebessüm etti. Flora onun yine afyon içtiğini anlamakta gecikmedi. Sam'in aklı çok uzaklardaydı.

Flora, tökezleyip düşmesinden endişe ettiği için Sam'i dışarı çağırmak yerine dükkâna girdi. İçerisi oldukça sıcaktı. Paltosunu asıp, gergin bir şekilde etrafa göz gezdirerek Tony'nin arkadaş grubunu aradı. Ama burada değillerdi. Ardından Sam'in karşısına geçip oturdu. Tek başına dükkânın yolunu nasıl bulabildiğini merak ediyordu.

"Sam, iyi misin?"

"Evet."

"Afyon içmişsin."

"Bir saat önceydi. Etkisi geçiyor."

"Neden odanda değilsin? Sen genelde... bu haldeyken dışarı çıkmazsın."

Sam omzunu silkti.

"Sam, Bayan Zander beni görmeye geldi. Bayanların katındaki tuvaleti kullandığın için şikâyetler olduğunu söyledi."

Sam hızla başını kaldırdı. "Sadece bir kereliğineydi!"

"Ne diye oradaydın ki?"

"Odamın yakınındaki banyoyu kullanmak istemiyordum. Diğerleri de doluydu. Bu yüzden üst kata çıktım," diyerek sesini alçalttı Sam. "Acilen tuvaleti kullanmam gerekiyordu, kardeşim."

"Neden kendi banyonu kullanmak istemiyorsun?"

"Çünkü o adam orada öldü ve şimdi orası hayaletli," dedi

Sam. Sanki banyonun kirli ya da çok küçük olduğunu söylemiş gibi sakindi.

“Hayaletli mi?”

Sam başını sallayarak onayladı.

“Ama sen hayaletlere inanmazsın, Sam. Neden o banyonun hayaletli olduğunu düşünüyorsun?”

“Çünkü adam orada öldü.”

“Büyük büyükbabamız da evimizin salonundaki kanepede ölmüştü, ama o odaya güle oynaya giriyordun. Hatta kanepeye de otururdun. Seni orada Bayan Hanover ile sarmaş dolaş bir halde bulduğumu hatırlayabiliyorum.”

“Büyük büyükbabam eve *musallat* olmamıştı, Flora. Bu çok farklı.”

Flora ellerini masaya koydu. Sıcacık dükkânın içi, çene çalan adamların sesleriyle ve pişen kahvelerin kokusuyla doluydu. “Öyleyse açıkla. Gördüğün ya da duyduğun ne?”

“Hiçbir şey. Hiçbir şey görmedim, duymadım. Ama *hissedebiliyorum*. Tenimin karıncalandığını hissediyorum. O banyo çok soğuk. İçinde tuhaf hisler yankılanıyor.”

Bu hiç mantıklı olmasa da Flora tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Sam nasıl da karanlık hayaller kurabiliyordu böyle. “Orası banyo,” dedi üzerine basarak, Sam’i olduğu kadar kendini de ikna etmek ister gibiydi. “Banyolar her zaman soğuktur.”

“Bir daha oraya girmem.”

“Bana bayanlar tuvaletinden uzak duracağına söz ver.”

Sam omzunu silkti.

“Bayan Zander çok fazla sorun çıkardığımıza karar verip bizi eve yollayabilir, biliyorsun.”

“Öyle bir şey yapmaz.”

“Ya yaparsa?”

“Tamam, tamam. Bayanların katından uzak duracağım,” dedi Sam, ellerini saçlarının arasından geçirerek. “İyi uyuyamıyorum. Adam öldüğünden beri rüyalar görüyorum.”

“Yaşadığın şok yüzündendir. Hepimiz üzüldük. Sen her zaman daha hassas birisin.”

“Evet, evet. O yüzden. Başka bir sebebi yok. Teşekkürler, kardeşim,” diyerek Flora’nın elini tuttu Sam. “*Sen* nasılsın?”

Acaba ona söylemeli miydi? Hayır, Sam zaten Tony’dan nefret ediyordu. Flora zorla gülümsedi. “Noel hediyen odamda.”

“Noel’e daha aylar var.”

“Haziran’daki Noel, unuttun mu?”

“Ah. O zaman ben de senin için bir şeyler bulsam iyi olacak.” Sam hep böyleydi. Flora onu hediyelere boğar, o da yatağının altında bulduğu eski bir kitabı Flora’ya verir ya da gördüğü ilk çirkin şeyi alır getirirdi.

“Hiç zahmet etme, Sam. Bana verebileceğin en güzel hediyeye afyonu azaltmak ve o kızıdan uzak durmak.”

“Bana güvenebilirsin,” dedi Sam, hiç de ikna edici olmayan bir şekilde. Flora, Sam’in daha fazla üzerine gitmedi. Bugün endişelenmek için çok daha büyük dertler edinmişti.

Flora, Will Dalloway’in kapısının önünde ne aradığından emin değildi. Ama madem gelmişti, içeri girse daha iyi ederdi. Hava buz gibiydi ve Will’in onu geri çevirmeyeceğini biliyordu.

İçerideki uzun, ahşap bankta üç hasta bekliyordu. İçlerinden biri şiddetle öksürüyordu. Flora, ondan kaçındığını belli etmemeye çalışarak biraz uzağa oturdu. Bunun kötü bir fikir

olduğuna karar verip, kaçma ihtimaline karşı eldivenlerini ve şapkasını çıkarmadı.

Birkaç dakika sonra Will, ona art arda teşekkürler eden yaşlı bir kadınla birlikte muayenehaneden çıktı. Flora'yı gördüğünde yüzü aydınlandı. "Bayan Honeychurch-Black," dedi hastalarının önünde ona resmi bir şekilde hitap ederek. "Sizi görmek ne güzel! Dilerseniz sizi hemen alabilirim."

Flora perişan haldeki hastalara bakarak başını iki yana salladı. "Sıramı bekleyeceğim, Doktor Dalloway. Acil bir durum yok."

Will gülümsedi. Flora, sıradakilerin önüne geçmemesinin Will'i memnun ettiğini fark etti. Önemli birinin onayını kazandığı için yüzünün kızardığını hissederek, oturup sırasını beklemeye başladı.

Duvardaki saatin gürültüsüyle zaman geçerken, Flora yanında bir kitap getirmiş olmayı diledi. Hastalar birer birer içeri girip çıkıyor, gidenlerin yerine yenileri geliyordu. Flora sıranın kendisinde olduğunu belli etmek için muayenehane kapısının en yakınındaki bankın ucuna oturdu. Will nihayet onu içeri aldı.

Will koltuğuna geçip not defterini açarken, Flora masanın diğer tarafındaki sandalyeye oturdu.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Flora boynundaki kolyeye uzanıp, boncukları parmaklarının arasında döndürmeye başladı. "Mesele Sam."

"Dinliyorum."

"Hayaller görüyor. Daha doğrusu bir şeyler görmediğini ama hissettiğini söylüyor. O adamın öldüğü banyoda bir hayalet olduğundan ve korkunç rüyalardan bahsediyor. Odasına girmekten korkuyormuş gibi bir hali var. Girdiği zaman ise

onu titremeden ve sapsarı kesilmeden dışarı çıkarmak mümkün olmuyor.”

Will kalemini masaya bıraktı. Parmaklarını birbirine kenetleyip, alnını ellerine dayadı.

“Ona bunu yapan şey afyon mu?” diye sordu Flora.

Will başını kaldırdı. “Bunu söylemek zor. Uyuşturucu her insanı farklı şekilde etkiler. Onun etkisi altındayken tuhaf şeyler hissedebildiklerini söylüyorlar, ama bunlar genellikle güzel hisler oluyor. Afyonun mutlulukla bir ilişkisi var.”

“Azalttığını söylüyor.”

“Öyleyse bununla bir ilgisi olabilir. Dediğim gibi, söylemesi zor. Afyon üzerinde yeterli sayıda çalışmamız mevcut değil. Tek bildiğimiz, son derece bağımlılık yaptığı ve sıradan bir insanı eninde sonunda sefil bir zavallıya dönüştürdüğü.” Will, söylediklerinin biraz ağır kaçtığını fark ederek kendini topladı. “Özür dilerim.”

“Onu delirtiyor olabilir mi?”

Will bu defa kelimelerini özenle seçip, konuşmaya başlamadan önce dudaklarını büzdü. “Çoktan o yola girmiş olabilir. Bilmem anlatabiliyor muyum?”

“Anlamadım.”

“Onu afyona başlatan, her şeyden kaçırıp, afyonun verdiği sahte mutluluğa çeken şey, arka plandaki bir akli denge sorunu olabilir.”

“Yani...” Flora endişelerinin ağırlığı altında ezilmek üzereydi.

“Her koşulda hayaletlerden bahsetmeye başlayabilirdi. Ama evet, afyon böyle şeylerin ona daha gerçek görünmesine neden olur. Ya da korkunç bir şeyi insana gayet normalmiş gibi gösterebilir.”

Flora, Sam ile geçen yıllarını düşündü. Sam daima tuhaf, diğerlerinden farklı ve hayal dünyasında yaşayan bir çocuk olmuştu. “Yapabileceğimiz herhangi bir şey var mı? Ona bir ilaç falan verebilir misin?”

“Akıl hastalıklarını tedavi eden uzman doktorlar var, fakat hiçbirini dağda değil. Sana Sidney’deki bazı doktorların isimlerini verebilirim. Fakat asıl problemin, Sam’in o randevulara katılmasını sağlamak olacak.”

Flora kendini öne doğru bırakarak alnını Will’in masasına dayadı.

“Flora?”

“Artık dayanamıyorum, Will.”

“Güçlü ol. O daha çok genç. İyileşebilir.”

“Sorun sadece o değil.” *Ona anlatma. Sırsıcacık bakışları var ve seninle ilgileniyor diye ona anlatma.*

“Başka ne var?”

Flora başını masadan kaldırarak doğruldu. Dışarıdaki ağacın yaprakları arasından süzülen güneş, pencereden içeri girerek Will’in omzunda benekler oluşturunuyordu. Flora pencerenin ardında öten bir kuşun sesini duydu. Flora bir kuş olmayı arzuladı. Binalardan, caddelerden, insanlardan ve onların bitmek bilmeyen ihtiyaçlarından çok yükseklerde, kaygısızca uçmak istiyordu.

Will sesini alçaltarak, “Bana her şeyi anlatabilirsin,” dedi. Bu bir doktorun sesi değil, bir sırdaşın, bir dert ortağının sesiydi. Flora kendini potansiyel bir tehlikenin içinde hissetti. Keşfedilmemiş sulara doğru yol alan bir gemi gibiydi.

“Ama yapamam.”

“Yapabilirsin.”

“Sorun Tony. Nişanlım.”

Will başını olumlu anlamda salladı.

“O... fahişelerle görüşüyor.” Ağzından bir anda kaçan kelimeler, Flora’nın midasını bulandırmıştı.

Will gözlerini kırıştırdı. Belli ki doğru kelimeleri seçmeye çalışıyordu. “Bu seni mutsuz etmiş olmalı.”

“Son derece. Son derece mutsuz,” dedi Flora gözlerini kaçırarak. Will’in ona acıyan bakışlarını görmek istemiyordu. “Bu normal mi? Çoğu erkek...”

“*Ben* asla yapmam,” dedi Will hararetli bir şekilde. “Senin gibi iyi kalpli, zeki bir kadınla nişanlı olsaydım halime şükreder, ona bir kraliçe gibi davranır ve onu birtakım hastalıklara yakalanma riskiyle...” Sözlerini tamamlayamadan gözlerini yere indirdi. “Fazla ileri gittim.” Ardından masasındaki kâğıtları toplamaya başladı.

Flora, onun boğazında atan nabzını görebiliyordu. “Hayır, doğruyu söyledin,” dedi usulca. “Teşekkür ederim.”

Ardından Flora ayağa kalktı. Will hızla koltuğundan kalkarak, “Yine de onunla evlenecek misin?” diye sordu.

“Galiba evlenmek zorundayım,” diye yanıtladı Flora. “Ama onunla net bir şekilde konuşacağım.”

“Güzel,” dedi Will.

“Yeterince vaktini aldım.”

“Her zaman beklerim. Ne zaman istersen.”

Flora, Will ile göz göze geldi. Aralarında kelimelerin olmadığı bir sıcaklık yaşandı.

“Biliyorum,” dedi Flora.

Bayan Zander cuma günü saat üçte bir çalışanlar toplantısı düzenledi. Violet, iş arkadaşlarıyla birlikte misafirlerin yemek salonuna indi. Hep birlikte büyük avizenin altında yer alan parlak masalardaki yerlerini aldılar.

Herkes oturduğunda, Bayan Zander ellerini seri bir şekilde çırparak dikkati üzerine topladı. Salondaki tüm seslerin kesilmesini bekliyordu. Violet, gözücuyla Clive'e baktı. Ancak Clive diğer yöne bakıyordu. Myrtle, Violet'a bakarak kocaman bir tebessüm etti. Kışı otelde çalışarak geçirme fırsatından mahrum kaldığı için hasetlenmeyi bir kenara bırakmıştı.

“Evet,” diye söze başladı Bayan Zander. “Bu toplantıyı beş gün sonra yapılacak olan Haziran'daki Noel kutlamaları hakkında konuşmak için düzenledim,” dedi beş parmağını göstererek. “Hazırlıkların çoğu devam ediyor. Ancak Noel ağacını dikmek için Bay Betts'e yardım edecek iki erkek ve balo salonunu dekore etmeme yardımcı olacak altı bayan gönüllüye ihtiyacım var.”

Violet'ın etrafındaki eller bir anda havaya kalktı. Gönüllü olup olmamayı düşündüğü sırada her şey çabucak olup bitmişti. Bayan Zander isimleri not aldıktan sonra grubu bir kez daha susturdu. “Şimdi de gün boyu yapılabilecek etkinlikler hakkında fikirlere ihtiyacım var. Oyun ve benzeri şeyler içeren bir program hazırladım. Ama içinizde fal bakabilen, portre çizebilen ya da misafirleri eğlendirebilecek başka şeyler yapabilen birileri var mı merak ediyorum.”

Çalışanlar başlarını kaşıyıp kendi aralarında mırıldanmaya başladılar.

“Bu işi alan aynı zamanda Noel ikramiyesi alacak,” dedi Bayan Zander

Violet elini kaldırdı. “Clive Betts portre çizebilir.”

“Teşekkürler, Violet. Clive, yoksa bana söylemeyecek miydin?”

“Çizimlerim çok iyi değil, bayan,” dedi Clive. Violet’ın bakışlarından mahsus kaçınıyordu.

“İyi olmak zorunda değiller. Ama misafirlerimizi fazla şekilsiz göstererek küçük düşürme, lütfen.”

Thora tarot kartları okumaya gönüllü olunca, Bayan Zander ona kurdeleleri ve zilleri olan gerçek bir Çingene kıyafeti giymesini önerdi. Diğer çalışanlar da havaya girmişlerdi ve şans kurabiyelerinden Fransız saç örgülerine kadar pek çok fikir ortaya atıyorlardı. Bayan Zander tüm önerileri memnuniyetle not alıp, daha fazla tartışmaya ihtiyaç duyarsa onları yanma çağıracağına söz verdi.

“Son olarak,” dedi salonu saran heyecanın ortasında. Bu defa salondakileri susturmakta daha çok zorlanmıştı. “Kutlamalara hepiniz davetlisiniz. Yarın görev listesi asılacak ve en az bir saatliğine etkinliklere katılabilmek için daha kısa mesai yapacaksınız. Tabii, Noel yemeği yalnızca misafirler için olacak. Fakat etkinlikler hepinize açık. Bunu kış tatilinden önce sizlere teşekkürüm olarak düşünün.”

Salon neşeli tezahüratlarla ve alkış sesleriyle doldu.

“Şişşt, şişşt,” dedi Bayan Zander ellerini havaya kaldırarak. “Bu davet, aynı zamanda büyük sorumluluk istiyor. Sizler otele temsilcilerisiniz. Üniformalarınızı giyin. Bir yudum likör dahi içmeyin. Nazik olup, misafirlerle kaynaşın. Ama onlarla flört etmek, onlardan para istemek, mahremiyetinizi paylaşmak yok. Sanki yüzümde bu ifadeyle, tam arkanızda duruyormuşum gibi davranın.” Bayan Zander kaşlarını çatarak dik dik baktı. Kendisi de dahil tüm salon kahkahalara boğuldu.

“Sorusu olan?”

Salona mutlu bir sessizlik hâkimdi.

“Çok güzel. Haziran’daki Noel’i sizlerle kutlamak için sabırsızlanıyorum.”

Myrtle, Violet’ın elini tutarak sıktı. “Çok eğlenceli!”

Violet, Bayan Zander’ın uyarısını düşünüyordu. *Kaynaşın, flört etmek yok.* Sam ile ilişkilerini gizli saklı olmadan ve suçluluk duymadan, uluorta yaşamayı nasıl da istiyordu. Güzel bir gece elbisesi giyip, onunla Noel yemeğine katılmayı arzuluyordu. Ama son iki gecedir Sam kapısını açık bırakmıyordu. Acaba Violet’ın mağaraya kazıdığı harfleri görmemiş miydi? Yoksa görmüş ama aldırış etmemiş miydi? Violet onun aşk mektuplarını defalarca okuyor, ona sormadığı sorulara bir cevap arıyordu. Mektupların hepsi sayısız vaatlerle doluydu. Ancak Violet, Sam’in bu vaatleri yerine getirip getiremeyeceğini merak etmeye başlamıştı. Bunlar Sam’in kolaylıkla verdiği, Violet’ın ise çaresizce tutunduğu sözlerdi.

Violet o akşam yatağında perişanlığıyla baş başaydı. Myrtle çalışıyordu. Violet kapısının hafifçe tıklatıldığını duydu. Kapıyı açar açmaz, Sam onu kollarına aldı.

“Onu buldum,” dedi. “Güzel hediyeni buldum. Sen harika, harika bir kızsın. Bir işaret istemiştin. *Tanrım, beni hâlâ seviyorsa bana bir işaret yolla*, demiştin. Ve sonra şans eseri yontulmuş harfleri gördüm.”

Sam, Violet’ı öylesine göğsüne bastırmıştı ki Violet kulağının ezildiğini hissetti. Sam’in hızla çarpan kalbini duyabiliyordu. “Seni sevmekten hiç vazgeçmedim,” dedi kendini kurtararak. Gergin bir şekilde koridora göz gezdirdi. Myrtle’in gelmesine daha saatler vardı, ama kat hizmetçileri hâlâ oradaydı.

“Burada ne işin var?” diye sordu Sam’e.

“Akşam yemeği servisinde yoktun, bu yüzden burada olabileceğini düşündüm. Bir bahane bulup masadan kalktım ve... ah, Violet, Violet,” dedi Sam onun ellerini tutarak. Violet, Sam’in ellerinin soğuk ve nemli olduğunu fark etti. “Her şey çok kötü gitti.” Sam’in dudakları ve çenesi titremeye başladı. Hıçkıra hıçkıra ağlamanın eşiğinde olduğu Violet’ın dikkatinden kaçmadı.

“Nasıl yani? Sorun ne?” diye sordu Violet. Sam’in ruh halindeki ani çöküş ve tavırlarındaki büyük değişim onu korkutmuştu. “İçeri gelmek ister misin?”

“Hayır, senin gelmeni istiyorum. Uzun bir yürüyüş yapacağız.”

“Yamaçtan aşağı mı? Bunun güvenli olacağını sanmıyorum.”

“Hayır, kasabaya. Yolda anlatırım.”

Violet tereddüt edince, Sam onun ellerini daha sıkı tuttu. “Benden şüphe etme, aşkım, benden şüphe etme. Senden başka herkes ediyor. Sen de edersen dayanamam.” Solgundu ve titriyordu.

“İyi görünmüyorsun. Belki içeri girip otursan daha iyi olur.”

“İyi değilim, Violet. İyi değilim. Gidip bir arkadaşı görmem gerek ve senin de benimle gelmene ihtiyacım var. Denedim, çok denedim. Ama o hayalet geldiğinden beri mahvoluyorum. Bana yardım et. Yardım edecek misin?”

Violet göğsünün daraldığını hissetti. “Tabii, tabii. Ne yapmam gerek?”

“Paltonu giy. Benimle gel.”

Violet kapının arkasından paltosunu, atkısını, şapkasını ve eldivenlerini aldı. “Sen üşümeyecek misin?” diye sordu.

“Soğuğu hissetmiyorum. Sadece muhtaç hissediyorum.”

“Yine de otelden ayrı ayrı çıkmalıyız,” dedi Violet. “Gidip paltonu aldıktan sonra benimle dışarıda buluşmaya ne dersin?”

“Evet, evet. Tatlı Violet. Sen anlıyorsun. Ne yapılması gerektiğini biliyorsun. Sana gelebileceğimi biliyordum. Dışarıda buluşalım. Ben gidip paltomu... Yapamam. Oraya gitmeye korkuyorum.”

Violet odaya şöyle bir göz gezdirdikten sonra battaniyesini alıp Sam’in omuzlarına sardı. “Hadi, git. İki dakika sonra köşede buluşuruz. Bozma moralini, Sam. Sorun ne olursa olsun sana yardım edeceğim. Seni seviyorum.”

“Seni seviyorum.”

Sam omuzlarına sıkıca sardığı battaniyeyle uzaklaştı. Violet, merdivenlerde gözden kaybolana kadar Sam’in ardından baktı. Kalbi hızla çarpıyordu. Sam’in neyi vardı böyle? Hayaletlerden ve mahvolmaktan bahsederken ne demek istiyordu? Zaman son derece yavaş ilerliyordu. Violet biraz bekledikten sonra aceleyle antreye gidip, Alexandria’ya seslenerek biraz yürüyeceğini söyledi. Ardından kendini dışarının soğuğuna attı.

Sam bir çam ağacının arkasından fırladığında Violet kalbini tuttu.

“Korkuttun beni.”

“Bir arkadaşı göreceğiz,” dedi Sam. “Adı Malley.” Sonra da hızlı adımlarla yürümeye başladı. Ama omuzlarındaki battaniye sürekli kaydığundan, sık sık durup onu yukarı çekmek zorunda kalıyordu.

“Nerede oturuyor?”

“Tren yolunun diğer tarafında, dans ettiğiniz evin bir ya da

iki blok uzağında. Violet, Malley bana afyon satıyor. Senin için sakıncası olmaz, değil mi?”

“Beni sadece bu kadar sıkıntılı olman ilgilendiriyor. Neden mahvolduğunu söyledin?”

“Denedim... Senin için çok denedim. Ve Flora için. Zavallı Flora.”

“Denemek mi?”

“Afyonu bırakmayı. Günde yirmi kereden on kereye düşürdüm. Sonra sekize. Violet, şimdiye kadar kimse beni günde sekiz defaya düşürmeye teşvik etmedi! Sen bir meleksin, tancıcasın!”

Violet, Sam’in iltifatları karşısında memnun olacak havada değildi. Aksine üşümüştü ve endişe duyuyordu.

“Ama yetmedi. İç organlarım acıyor. Her yerim kaşınıyor. Ama kaşıntı tenimde değil, etimin altında, göremediğim yerlerde. Ben... hayaller görmeye başladım. Hoşuma gitmeyen hayaller. Ayak sesleri duyuyorum ve onun geldiğini hayal ediyorum. İçi suyla dolmuş ve mosmor bir halde.”

“Bu ne korkunç hikâye böyle! Neden bahsediyorsun sen?”

“İntihardan. Bilirsin, kendini öldürenler mezarlarında rahat yatamazlar. Daha geçtiğimiz yüzyıla kadar onları hortlamamaları için tabutlarına bağlıyorlardı.”

Violet bunların hiçbirine inanmamasına rağmen ürperdiğini hissetti. Sakin ve akli başında bir sesle konuşmaya çalışarak, “Sam,” dedi. “Bu anlattıklarının hiçbirisi gerçek değil. Mantıklı olmak zorundasın.”

“Rüyamda defalarca o banyoyu görüyorum. Onu suyun içinde gözleri kapalı halde yatarken ve saçları suda yüzerken görüyorum. Rüyalara engel olamıyorum. Ve bence bütün bunlar afyonu bırakmaya çalıştığım için oluyor. Çok az afyonum

kaldı. Onun son afyonum olmasını umuyordum, ama bırakamıyorum. Anlıyorsun, değil mi, aşkım? Bırakamıyorum,” diyerek başını ellerinin arasına aldı Sam. “O olmadan dünya kâbus gibi. Etrafımdaki her şeyin keskin kenarları var. İyi ve güzel olan her şey bana yabancı ve yasak görünüyor. Hayalet geliyor. Kâbuslar geliyor. Ah, ah, Violet. Bana onu bıraktırma.”

Violet battaniyeye uzanarak onu Sam’in omuzlarına sardı. “Senden bırakmanı hiç istemedim, Sam.”

Sam sessizce birkaç adım yürüdükten sonra, “Doğru,” dedi usulca. “İstemedin.”

“Seni böyle ıstırap çekerken görmek hoşuma gitmiyor. Hadi, şu adamı bulup neler diyeceğine bakalım. Arkadaşın doktor mu?”

“Hayır, o bir suçlu. Afyonun yasal olmadığını biliyorsun, değil mi? Yoksa dünyadan bihaber misin?”

Sam’in söyledikler Violet’m ağırına gitmişti. “Korkarım çok fazla şey bilmiyorum. Tehlikeli bir şey mi?”

“Karşında gördüğün gibi,” dedi Sam. “Ama sadece bırakırsam.”

Violet ne düşüneceğini ya da ne diyeceğini bilemiyordu. Fakat Sam’in acılarını dindirme isteği diğer her şeyden ağır basıyordu. Karanlıkta hızlı adımlarla yürümeye devam ettiler. Esen sert ve soğuk rüzgâr, meşe ağaçlarının kalan son yapraklarını da koparıyor, çam ağaçlarının dalları arasında uğulduyordu. Az sonra verandasında uzun kanepesi olan bir eve vardılar. Kanepenin iki yanında büyük birer Çin feneri vardı.

“Malley’in evi burası,” dedi Sam, gözle görülür bir şekilde sakinleşmişti. “Malley o hayaletleri uzaklaştırır.”

Verandanın merdivenlerini indikten sonra kapıyı tıklatıp, karanlıkta beklemeye koyuldular. Violet, Malley’in evde

olmadığından korkmaya başladığı sırada kapı açıldı. Malley onları görünce gülümsedi.

“Samuel,” dedi. “Güzel arkadaşın da kim?”

“Bu benim Violet’ım. Mutluluk kaynağım. Ona zehirlerinden birini vermeyeceksin, anladın mı? O tertemiz ve hep öyle kalacak.”

“Aklımdan bile geçirmem. İçeri gelin.”

Malley uzun bir atkuyruğu ve sakalı olan, uzun ve ince bir adamdı. Üzerinde kırmızı, ipek pijamaya benzer bir şey vardı. Violet nereye bakacağını bilemiyordu. Ev tıksık tıksık ve oldukça tuhaf kokuyordu. Sanki eski, çürüyen bir şeyin üzerini örten tatlı bir kokuydu bu. Her yer Asya’ya özgü objelerle doluydu. Ahşap baskılar, çömlekler, kavanozlar, ipek duvar halıları... Ayrıca Sam’in odasından tanıdığı afyon pipoları, lambalar ve makaslar. Malley, kalın bir halının üzerine serpiştirilmiş olan büyük, yumuşak minderleri göstererek yere oturmalarını işaret etti.

“Kötü durumdayım,” dedi Sam. “Bir süredir azaltmaya çalışıyordum ama...”

“Ama ejderha kükrüyor. Biliyorum, sana bakınca görebiliyorum.”

“Burada içebilir miyim? Benim... uyuşmaya ihtiyacım var.”

“Uyuşmak mı? O zaman tam sana göre bir şeyim var. Seveceğin bir şey.”

Malley yandaki odaya girerek uzunca bir süre çıkmadı. Sam, Violet’ın yanı başında oturmuş titriyordu. Nihayet Malley yeşil, deri bir keseyle birlikte döndü. İçi tıbbi aletlere benzeyen malzemelerle doluydu.

“Bunlar ne?” diye sordu Violet ürkekçe.

“Cennete gitmenin en kolay yolu,” dedi Malley. “Buna eroin diyorlar. İçtiğin afyona çok benziyor, ama bu... şırınga yoluyla doğrudan kanına karışıyor.”

Kulağa tehlikeli geliyordu. Violet onları uyarmak istese de Sam oldukça heveslenmişti.

“Hayaletleri de uzaklaştırır mı?”

Malley iki altın dişini sergileyerek gülümsedi. “Onları öyle bir kovalar ki bir daha geri gelmeye korkarlar.”

Violet, çözeltiyi ve şırıngayı hazırlayan Malley’i seyretti. Ardından Sam’i tutup, Malley’in şırıngadakini onun koluna enjekte etmesine yardım etti. Sam, Violet’a yaslandı. Violet onun tüm gerginliğinin akıp gittiğini ve vücudunun gevşeyip ağırlaştığını hissedebiliyordu.

“İyi misin?” diye fısıldadı Sam’in kulağına.

“Uzansana,” dedi Sam. Yanına uzanan Violet’ın yanağını okşadı. “Güzel Violet.”

“Çok huzurlu görünüyorsun,” dedi Violet.

“Burada biraz uyusak olur mu?” diye sordu Sam. Hemen ardından da uykuya daldı. Violet onun tüm korkularını ve hayaletlerini ardında bırakarak başka bir dünyaya dalışını seyretti. Sam’in hareketsiz yüzü, daha yarım saat önce Violet’ın kapısının eşiğinde titrediğini hiç belli etmiyordu. Violet onun huzurlu görüntüsüne bakarak avunmaya çalıştı. Ama kalbi korkularla doluydu.

On Dördüncü Bölüm

Violet gece yarları Sam'in odasını ziyaret etmeye devam ediyordu. Ama artık her gece değil, iki gecede bir gider olmuştu. "Yasak aşkımızın bedelini böyle ödüyoruz," demişti Sam, Violet'ın dinlenme ihtiyacını nihayet kabullenerek. "Çalınan zamanlarımızla..."

Violet'ın onu ziyaret etmediği geceler, Sam tutku dolu aşk mektupları yazıyor ve onları kâğıtların arasına koyduğu çiçeklerle, şekerlemelerle ya da bulduğu güzel taşlarla birlikte yastığının altına bırakıyordu.

Sam istediği zaman afyon kullanmaya devam ediyordu. Tekrar eski haline dönmüştü. Violet ona bir iğne daha olmak için Malley'i ziyaret edip etmeyeceğini sormuş, Sam'in piposunu şıngaya tercih ettiğini ve onu idare edecek kadar afyonunun olduğunu söylemesiyle rahatlamıştı. Sam hayalet korkusunun da geçtiğini söylüyor, ama adamın boğulduğu banyoyu kullanmayı hâlâ reddediyordu. Dolayısıyla Violet onun cesaretinin sahte olduğundan şüphe ediyordu. Acıları ve kaşıntıları kaybolmuştu ve oldukça sakindi. Öte yandan kaybolan bir şey daha vardı: Sam'in neşeli ruh hali de yoktu.

Her şeyle daha az ilgilenir olmuştu. Violet'ın ona olan arzuları hâlâ canlıydı, ama bazen kendisine dokunması için Sam'i ikna etmek zorunda kalıyordu. Sevişmeleri artık Violet'ı utandırmaya başlamıştı. Kendi giysilerini çıkarıyor, sonra da Sam biraz canlanana ve Violet'm onun ilgisine ihtiyacı olduğunu fark edene kadar Sam'in üzerindeki çekiştiriyordu.

Haziran'daki Noel'den bir gün önce, Violet gece yarısından sonra birde Sam'in odasına uğradı. Onu etrafında bir sürü kitapla birlikte yerde otururken buldu.

“Şunlara bak, Violet,” dedi Sam. “Kardeşim bunları Noel için verdi. Harikalar, değil mi? Gel, yanıma otur.”

Violet, Sam'in yanına oturup onu dinlemeye başladı. Sam ona Çin'de gördüğü şehirleri, Afrika'nın gitmeyi hayal ettiği yerlerini, ailesinin İngiltere ve Galler'de yeniden sahip olduğu bütün çiftlik ve meraları gösterdi.

“Günün birinde gidip görmek istediğin bir yer var mı?” diye sordu Violet'a.

“Sanırım Paris'i görmek hoşuma giderdi.”

Sam, Fransa'nın haritalarını içeren kitabı bulup açtı. Ardından Violet'a Paris'i ve Eiffel Kulesi'nin yerini gösterip, her semtin kendine özgü olan yapısını anlattı. “Bir gün seni oraya götüreceğim,” diye söz verdi. “Kendi gözlerinle göreceksin.”

Violet, Sam'i öptü. Sam onu açık duran haritanın üzerine yatırıp, onunla Paris'te sevişmeye başladı. Violet gözlerini kapatarak gerçekten orada olduklarını hayal etti. Sam'in anlattıklarından yola çıkarak Seine Nehri'nin kokusunu alıyor, caddelerde çalan akordeonların sesini duyuyordu. Sonrasında oturup haritaları incelemeye devam ettiler. Parmaklarını, bir gün birlikte gerçekleştirmeyi umdukları hayallerin üzerinde gezdirdiler. Sam hediyesine adeta âşık olmuştu. Noel sabahı kıymetli bir oyuncak alan çocuklar gibi mutluydu.

Violet saat dörtte yorgun bir halde odasına döndü. Elbisesini çıkarıp geceliğini giydikten sonra yatağına girdi. O an beklediği son şey, karanlıkta Myrtle'ın sesini duymaktı. "Nere-deydin?"

Violet'm zihni iyi bir bahane bulamayacak kadar yorgundu. "Hiçbir yerde," dedi.

"Geçen gece de mi hiçbir yerdeydin? Ve ondan iki gece önce?"

"Herhangi bir yerde değildim. Bu aralar iyi uyuyamıyorum. Çıkıp biraz dolaşıyorum."

"Geri geldiğinde de afyon dumanı gibi kokuyorsun. Afyon mu içiyorsun?"

"Tabii ki hayır! Sen afyonun nasıl koktuğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü hepimiz Bay Honeychurch-Black'in üzerindeki kokuyu alabiliyoruz."

Violet cevap vermedi. Sessiz odada hızla atan nabzının sesini duyabiliyordu.

"Başının derde girmesini istemiyorum," dedi Myrtle.

"Girmez. Tabii, sen kimseye söylemediğin sürece."

"O tür bir derdi kastetmiyorum," dedi Myrtle. "Başka türden bir dert. Erkeklerin yanında yeterince dikkatli olmayan kızların yaşadığı türden bir dert."

"Bu ne cüret?" dedi Violet öfkeyle. "Benim hakkımda nasıl böyle bir varsayımda bulunabilirsin?" Kendini utanmış, biraz da aptal hissediyordu.

"Niyetim seni gücendirmek değil, sadece uyarmak. Ben senin arkadaşını, Violet. Haftaya burada olmayacağım, o yüzden... O yüzden şimdi konuşmak zorundayım. Onunla görüştüğünü biliyorum. Sana küçük notlar bıraktığını da biliyorum.

Onu yastığının altına bir not bırakırken gördüm. Hızlıca sıvışıp gitti, ama ben aptal değilim. Seni sevdiğini mi söylüyor?”

Violet cevap vermedi. Durum ortaya çıktıği için hem öfkeliydi hem de korkuyordu.

Yine de Myrtle konuşmaya devam etti. “Seni seviyor olabilir, ama *sevemez*. Onun gibi bir adamın senin gibi bir kızı sevmesine izin vermezler. Onların gözünde sen bir hiçsin. Samuel Honeychurch-Black gibi erkekler, babaları baron olan, okullar bitirmiş ve dünyayı az çok tanıyan süslü kadınlarla evlenirler. Senin benim gibi kızlarla evlenmezler, Violet. Hayatın gerçeği bu.”

“Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Benim hakkımda da öyle. Bizim hakkımızda da,” diye köpürdü Violet.

“İstediğin kadar sinirlen,” dedi Myrtle. “Umurumda bile değil. Bunları sana üstünlük taslamak için söylemiyorum. Aptalca bir nedenden ötürü enine boyuna düşünemediğin için söylüyorum.”

Violet diğer yana dönerek sertçe üzerini örttü. “Seni daha fazla dinlemeyeceğim.”

“Önemli değil. Ben söyleyeceğimi söyledim,” diyerek sustu Myrtle. Çok geçmeden de rahat bir uykuya daldı.

Violet ise gün ağarana kadar uykuyu kovalayıp durdu. Uyku tutmamasının sebebi Myrtle’a öfkeli olması değildi. Uyuyamıyordu, çünkü Myrtle’ın söylediği her kelimenin doğru olduğundan korkuyordu.

Violet ömrünün tamamını Sidney ve çevresinde geçirmişti. Orada Noeller sıcak ve aydınlık geçerdi. Tabii soğuk Noelleri de bilmiyor değildi çünkü tüm kartpostallarda ve süsleme-

lerde Noel böyle resmedilirdi. Yine de şimdiye kadar Noel'in o görüntüsü Violet'a uzak ve imkânsız gibi geliyordu. Fakat haziran ayında Noel kutlamalarının yapıldığı salona adım attığında, bu soğuk ve harika manzara karşısında büyülenip kaldı. Arada bir düzenlenen resim sergileri ve cemiyet kutlamaları için kullanılan salon, doğu kanadında yer alan ve vadi tarafı boyunca uzanan bir kış bahçesiydi. Camlar sabah güneşinin sıcaklığını yeterince yakalıyor olsa da içeride yanan iki şömine neşeyle çıtırdıyordu. Şömine raflarına minik çelenkler asılmış, tavan birbirinden güzel, kırmızı-yeşil kâğıt süslerle donatılmıştı. Şöminelerin ortasında duran kocaman çam ağacı—fidanlıktaki körpe ladin çamlarından biriydi—cam kürelerle, parlak toplarla ve el yapımı meleklerle süslenmişti. Violet camların ardındaki soğuğu görebiliyordu. Gölgede kalan çalılıkların üzeri buz tutmuştu ve bahçedeki mersin ağacının çıplak dalları rüzgârda sallanıyordu. Üç şarkıcı, ellerindeki çanları çalıp Noel şarkıları söylüyordu. Violet bunun gerçek bir Noel olmadığını bilmesine rağmen havaya girmişti.

Violet ilk mesai grubundaydı. Bu yüzden kocaman gümüş tabakları salona taşıyarak işe koyuldu. Tabaklar yıldız şeklindeki kurabiyelerle ve bolca badem ezmesiyle kaplı, meyveli kek dilimleriyle doluydu. Şöminenin ve masanın etrafında toplanmış misafirler birbirlerine hediyeler veriyor, kahkahalar atıyorlardı. Soğuk ve şömine ateşi yüzünden hepsinin yanakları al aldı. Bazıları da kendilerini salonun farklı köşelerinde yer alan üç etkinliğe kaptırmıştı. Cam tavana sürekli yapraklarını döken bir ağacın dalları altındaki köşede, Clive şövalesiyle oturmuş portre çiziyordu. Şöminenin yakınındaki bir diğer köşede, Çingene kostümlü Thora, fal bakmaktaydı. Kitaplığın yanındaki köşede ise kat görevlilerinden biri minik, ahşap

oymalar yapıyordu. Violet mümkün olduğunca işine odaklanmaya çalışsa da Sam'i görebilmek için gözünü dört açıyordu. Sam mutlaka geleceğini söylemişti. Öyleyse neredeydi? Kız kardeşi burada, nişanlısı ve onun arkadaş grubuyla birlikte Noel ağacının yanındaydı. Flora boncuklarla süslü güzel, ipek bir elbise giymişti. Ama mutlu görünmüyordu. Violet ansızın Sam'in hastalandığından ya da başının dertte olabileceğinden endişe etti.

Derken hızla açılan kapının ardında Sam belirdi. Üstü başı biraz dağınık olsa da kendinde görünüyordu. Bu iyiye işaretti, belki de afyon içmemiştir. Violet başını önüne eğdi. Sam birkaç dakika sonra bir dilim kek almak için Violet'ın yanına gelip, ona aşkla gülümsedi.

"Bunları sen mi yaptın?" diye sordu.

"Hayır. Pek iyi bir aşçı değilimdir."

"Olsun. Hizmetçilerimiz olacak."

Violet'ın yüzü sevinçle kızarsa da yerini hatırladı: Şimdilik hizmetçi *oydu*. Sam dikkat çekmemek için uzaklaşınca, Violet çalışmaya devam etti. Tatlı tabaklarını ve Noel yemeklerini getirip götürüyor, dışarıdaki uzun yürüyüş yolunu kullanarak mutfağa gidip geliyordu. Bir sıcağa, bir soğuğa maruz kalan zavallı bedeni artık nerede üşüyüp, nerede terleyeceğini şaşırmıştı. Ama biftek, patates ve karnabahardan oluşan ana yemek servisi bittiğinde, Violet'ın mesaisi de sona erdi. Artık arkasına yaslanabilir ve bir şeyler yiyerek Noel şarkılarının tadını çıkarabilirdi.

Yemek sonrası parti devam ediyordu. Bayan Zander onların misafirlerle kaynaşmasına izin vermiş olsa da misafirlerin çalışanlarla pek ilgilenmediği ortadaydı. Violet, Myrtle'ın Miss Sidney ile konuştuğunu gördü. Alexandria ise opera

sanatçısı Cordelia Wright ile sohbet ediyordu. Fakat çalışanların geri kalanı bir araya toplanmış, kendi aralarında laflayıp gülüyorlardı. Violet onlara katılmak istemedi. Sam'in ona ihtiyaç duyması ihtimaline karşı her an kaçabilecek durumda olmak istiyordu. Bu yüzden şömine ateşine ya da Noel ağacının süslerine hayran hayran bakarak salonda dolaşmaya başladı.

Bir süre sonra Sam ile Flora'nın, Clive'in yanında olduklarını ve onu portre çizerken seyrettiklerini gördü. Yanlarına gidip onlara katılmak için büyük bir istek duydu. Fakat tuhaf bir şekilde utanıyordu. Genellikle Sam ile hep olmadık saatlerde, olmadık yerlerde baş başa kalıyorlardı.

Gelgelelim, Clive onun eski dostu değil miydi? Gidip onunla konuşabilir, onu seyredebilirdi. Evet, Clive artık arkadaş olmadıklarını söylemişti, ama şimdiye kadar öfkesi yatmış olsa gerek. Violet kendini kandırdığının farkında olsa da bunu umursamadı. Derin bir nefes alıp, cam duvarlı kış bahçesinin köşesine yöneldi.

Güneş ışığı Clive'in sarı saçlarını parlatıyordu. Tüm dikkatini şövalesine vermişti. Karşısındaki işlemeli koltukta Leydi Powell oturuyordu. Violet, Clive'in arkasına geçip, çizdiği portreyi seyreden Sam ve Flora'ya katıldı.

Clive çok iyiydi! Violet bu kadarını beklemiyordu. Daha önce onun sadece ağaçları, binaları ya da meyve tabaklarını çizdiğini görmüştü. Ancak Leydi Powell'ın bu portesi, onun mağrur duruşunu ve gözlerindeki zekâ pırıltısını olduğu gibi yansıtıyordu. Violet hayretle nefesini tutunca, Sam ve Flora'nın dikkatini çekmiş oldu.

Sam onu görünce gülümsedi. Flora ise kaşlarını çatı.

"Çok iyi, değil mi?" diye sordu Sam.

Onu duyan Clive, başını kaldırarak arkasına baktı. Violet'ı görür görmez tekrar işine döndü.

"Ah, evet," dedi Violet. "Çok etkilendim."

Clive onun iltifatını duymazdan gelerek resmine birkaç son dokunuş ekledi. Ardından kâğıdı şövaleden aldı. "Buyurun, Leydi Powell," dedi saygılı bir şekilde.

Leydi Powell resmi alarak incelerken minik dudakları tebessümle kıvrıldı. "Gayet başarılı, Bay Betts."

Clive başını eğerek teşekkür etti. Leydi Powell'ın seslendiği Lord Powell, Clive'in itirazlarına karşın eline bir avuç dolu su para sıkıştırdı. Flora başka tarafa yönelse de Sam, Violet'ın yanında kaldı. Aralarındaki mesafeye rağmen Violet, Sam'in onu bir mıknatıs gibi çeken sıcaklığını hissedebiliyordu.

Clive yeniden oturarak Sam'e baktı. "Bay Honeychurch-Black? Bir portre de siz ister miydiniz?"

"Çok isterim, Bay Betts," dedi Sam. "Ama kendi portremi değil. Violet'inkini."

"Ah, olmaz," dedi Violet, gergin bir şekilde etrafına bakınarak.

"Sadece misafirlerin portrelerini çizmekle görevliyim," dedi Clive.

"Yaparsınız. Benim için. Bittiğinde onu saklayacağım. Bana en sevdiğim garsonu hatırlatsın diye."

"Hayır, Bay Honeychurch-Black, ısrar ediyorum..." diye araya girdi Violet.

"Hayır, *ben* ısrar ediyorum," dedi Sam sesini biraz yükselterek. Sesleri duyan Bayan Zander yanlarına geldi. Violet işini kaybedeceğinden emindi.

"Sorun nedir?" diye sordu Bayan Zander.

“Ressamınızın Violet’ı çizmesini istiyorum,” dedi Sam. “Onu çizerken seyretmek isterim.”

“Öyleyse ona kız kardeşinizin resmini yaptırabiliriz?” diye öneride bulundu Bayan Zander.

“Ama ben *onu* çizmesini istiyorum. Zarif bayanların portrelerini çizerken seyrettim, şimdi de bir garsonu çizmesini görmek istiyorum. Kendi sınıfından birinin asaletini ya da duruşunu yansıtıp yansıtamayacağını görmek istiyorum.”

Violet canının yandığını hissetti. Zarif bir bayan değil... Bir garson... *Kendi sınıfından...* Sam’in bunları Bayan Zander’i şüphelendirmemek için söylediğinin farkındaydı. Öte yandan hepsi doğrudu ve ikisi de bunu biliyordu.

“Peki, öyleyse, Bay Honeychurch-Black,” dedi Bayan Zander, sohbetin gitgide kızışacağını fark ederek. “Violet, otur. Clive, elinden gelenin en iyisini yap, lütfen.”

Violet işlemeli koltuğa gönülsüzce oturdu. Onu ve Clive’i izlemeye gelen misafirlerin karşısında biraz utanmış ve kızarmıştı. Öte yandan diğer çalışanlardan ayrı tutulduğu için gururluydu. Gözlerini yere eğdi. “Violet, bana bakman gerek,” dedi Clive.

Violet bakışlarını kaldırarak Clive ile göz göze geldi. Clive’in gözlerindeki hüznü gördüğünde ise yüreğinin sızladığını hissetti. Clive’in onu daha önce resmetmemesinin nedenini hatırladı. *Çünkü sayfalar seni yansıtamayacak kadar renksiz ve küçükler.* Acaba şimdi Violet’ın yüzüne bakarken de böyle düşünüyor muydu?

“Başını yukarı kaldır, lütfen,” dedi Clive, önündeki kâğıda bakıp çizmeye başladığı sırada. Violet gözucuyla Sam’e baktı. Clive’in hemen arkasında duruyor, Violet’a bakarak gülümsüyordu. Violet tebessüm ederek karşılık verdi. Onları bu halde

gören birinin, birbirlerine âşık olduklarını anlayacağına şüphe yoktu. Yoksa bu herkesçe bilinen bir sır mıydı? Belki de herkes gerçeği biliyor, ama kimse umursamıyordu. Violet omuzlarını gevşeterek, kanının damarlarında daha rahat dolaştığını hissetti. Âşık olmak, aşkına karşılık bulmak, saf mutluluğun ta kendisiydi.

Clive'in etrafında çoğunluğunu misafirlerin oluşturduğu küçük bir kalabalık toplanmıştı. Kat hizmetlisi Belle de onlara yanaşarak Sam'in yanına sokuldu. Ardından Sam'e dönüp gülümseyerek bir şeyler söyledi. Violet onun yalnızca basit bir 'Mutlu Noeller, Bay Honeychurch-Black,' demiş olabileceğini düşündü. Ancak Sam cevap vermedi. Hatta onu duymamış gibi davrandı. Belle, onun dikkatini çekmek için hafifçe koluna dokunduğunda ise Sam irkilerek geri çekilip, Belle'ye küçümser bir bakış fırlattı. Violet kendi gözleriyle görmese buna inanmazdı. Belle başını önüne eğerek uzaklaştı. Bir süre sonra Sam, misafirlerden oluşan kalabalığa, "İşini yapması için Bay Betts'i yalnız bırakalım," diyerek uzaklaştı. Violet hüsrana uğramıştı. Kalabalık, Violet ve Clive'i kış bahçesinin köşesinde baş başa bırakarak dağıldı.

"İleri bak, Violet," dedi Clive.

Violet onun dediğini yaptı. Kalbinin usulca boğazında çarptığını hissediyordu. Zaman, dile getirilmeyen kelimeler eşliğinde uzadıkça uzuyordu.

Nihayet Clive sessizliği bozdu. "Bay Honeychurch-Black senden çok etkilenmişe benziyor."

Violet ne cevap vereceğini bilemedi. Salona şöyle bir göz gezdirdi, ancak Sam'i göremedi.

"Bence bu portreyi sevecek," diye devam etti Clive. "Sanırım alt sınıftan olmana rağmen biraz *asalet* yansıtmayı

becerebildim.” Bunları gülümsemeden söylemişti. Niyeti Violet’ı uyarmaktı. Ya da canını yakmak...

“İleri bak,” diye fısıldadı Clive tekrar.

“Sam iyi bir adam,” dedi Violet onu savunarak.

“Bundan eminsin, öyle mi?”

“Evet, öyle.”

“Öyleyse burnumu sokmayacağım.”

Zaman çok yavaş ilerliyordu. Şarkıcılar yeniden Noel şarkılarına başladı. Müzik, uzun ve tuhaf sessizliğin ardından ortamı biraz olsun yumuşatmıştı. Violet etrafına bakmak, daha doğrusu Sam’in geri gelip gelmediğini ve salonda neler olduğunu görmek için can atıyordu. Fakat Clive onu olduğu yere sabitlemişti. Violet onun işi kasten uzatıp uzatmadığını merak etmeye başladı. Ama sonra her portrenin yaklaşık yarım saat sürdüğünü hatırladı. Koltuğa oturduğundan beri geçen zaman, muhtemelen o sürenin yarısı kadardı. İçerisi fazla sıcak olmaya başlamıştı.

Clive nihayet arkasına yaslanarak, “Bitti,” dedi.

Violet neşeyle gülümsedi. “Görebilir miyim?”

“Evet, ama onu sana veremem. Bu resim Bay Honeychurch-Black için.”

“Tabii.” Violet ayağa kalkıp Clive’in arkasına geçerek portreye baktı. Bazen kendi fotoğraflarını görür ve her seferinde şaşırırdı. Çünkü fotoğraflar, onu asla görüldüğünü sandığı şekilde yansıtmazlardı. Ama bu resim... Bu çok tuhaftı. Ona bakarken, aynada gördüğü yanaklarının yumuşaklığını ve bakışlarının netliğini görüyordu.

“Çok güzel olmuş, Clive,” dedi Violet. “Teşekkür ederim.”

“Bana değil, koruyucuna teşekkür et. Ah, işte geliyor.”

Clive ayağa kalkarak kâğıdı şövaleden aldı. Violet arkasını

döndüğünde Sam'in yaklaştığını gördü. Sam yanından geçerken, Violet'ın burnuna bariz bir afyon kokusu çalındı. Nereye kaybolduğu şimdi anlaşılmıştı.

“Ah, fevkalade. Fevkalade,” diye mırıldandı Sam resme hayranlıkla bakarak. Kâğıdı rulo haline getirip, kolunun altına sıkıştırdı. “İyi iş, Bay Betts. Üzerimde nakit olmadığı için size bahşiş...”

“Bahşişe gerek yok, bayım. Yaptığım iş için ücretimi alıyorum.” Clive'in gururunun incindiği sesinden anlaşılabilirdi. Ama Sam bunu fark etmedi.

“Tamam, o zaman,” dedi Sam. Violet'a dönerek onu başıyla selamladı. “Teşekkürler, Bayan Armstrong. Ben... şey... sonra görüşürüz.” Ardından hızla uzaklaşarak salondan ayrıldı.

“Acelesi var gibi görünüyor,” dedi Clive, başını kaldırmadan şövalesindeki kâğıtları düzelterek.

Violet gözlerini kısarak onu terslemeye hazırlansa da vazgeçti. Clive kıskanmıştı, hepsi bu. Onun yerine şöminenin yanına dönüp, saçma bir Çingene kostümü giyen Thora ile Noel ağacı şeklindeki kurabiyelerden yiyen Myrtle'a katıldı. İkisi de ona neden Sam için portre çizdirdiğini sormadı. Violet daha fazla bahane uydurmak zorunda kalmadığı için sevinmişti.

Flora, Sam'in koltuğunun altındaki portreyle salondan ayrılışını izlerken, kendisi de buradan çıkıp gidebilmeyi diledi. Salonun arka köşesinde tek başınaydı ve portre çizen nazik yüzlü bir çalışanın karşısında oturmaktaydı. Adeta işkence gibi bir gün geçirmiş, Tony ve arkadaşlarının arasında sıkışıp kalmıştı. Öğle yemeğinin ardından Karl da onlara katılmıştı. Otel

çalışanlarıyla kaynaşmak, en küstah ve en art niyetli şakaları yapmalarına zemin hazırlamıştı. Birbirlerini daha da aşağılayıcı şakalar yapmak için dolduruşa getiriyorlardı. Çalışanlardan biri onlarla konuşmaya geldiğinde nazikçe gülümsüyorlar ve sanki dünyadaki en iyi adamlarmış gibi iltifatlarda bulunuyorlardı. Ama çalışan uzaklaşır uzaklaşmaz kıs kıs gülüp, en çirkin kelimelerle dedikodusunu yapıyorlardı. Bu durum Flora'nın canına tak etmişti. Sam'in ona eşlik etmesi de uzun sürmemişti. Violet'ı görür görmez huysuzlanıp, öfkeli bir hale bürünmüştü. Flora vaktinin çoğunu tek başına oturarak, Noel şarkılarıyla eğleniyormuş gibi görünmeye çalışarak geçirmişti. Şimdi de Cordelia Wright ile sohbet etmeye çalışıyor, ancak konuşmaya pek fırsat bulamıyordu.

"Soğuk insanı ne kadar da canlandırıyor, değil mi?" dedi Cordelia, kurabiyenin üzerinden kopardığı bir vişneyi ağzına atarak. "Kar yağabileceğini söylüyorlar. Karı seviyorum."

Kar mı? Artık Sam'i buradan hiç çıkaramazdı. Bu soğuk hava, Flora'nın sevdiği Noellerdeki gibi değildi. Noel sıcacık gün ışığı, masmavi gökyüzü, rüzgârda dalgalanan çimenler, ağustosböceklerinin uğultusu, ziyarete gelen akrabalar, anne ve babasının taşradaki köşkünün arka verandasında kuzu çevirme ve yılbaşı pudingi demekti. Peki ya bu yılki Noel –gerçek Noel– nasıl geçecekti? Tony ile evli olacak, şehirde yaşayacak ve onun berbat arkadaşlarıyla çevrelenecekti.

Acaba Tony başka kadınlarla görüşmeye son verecek miydi? Flora 'fahişe' kelimesini *düşünmeyi* bile kendine yediremiyordu.

Salondan çıkıp gitmek için can atıyordu. Son çare olarak başı ağrıyormuş numarası yaptı.

“Affedersiniz, Bayan Wright,” dedi yaslandığı cam duvardan ayrılarak, “ama galiba konyak başıma vurdu...”

“Ah, zavallı şey. Daha çok pratik yapmalısın,” dedi Cordelia göz kırpıp uzaklaşarak. Flora tam kaçmak üzereydi ki Tony’nin berbat arkadaş grubuyla birlikte yaklaştığını gördü.

“Gitmiyorsun, değil mi?” diye sordu Tony, kalpleri eriten gülümsemesiyle ellerini iki yana açarak.

“Pek iyi hissetmiyorum.”

“Bugün doğru düzgün iki kelime edemedik. Sana ufak bir Noel hediyesi aldım.”

Flora zorla gülümsedikten sonra Sweetie ve Karl’a anlamlı birer bakış fırlattı. Tony eliyle onlara kaybolmalarını işaret ederek tekrar Flora’ya döndü. Dışarıdaki gölgeler uzamıştı ve rüzgâr, kış bahçesinin cam duvarlarına çarpıyordu. Salon karmaya başlayınca Bayan Zander lambaları yakmaya başladı. Flora, yaklaşmakta olan karanlığı kendine yormadan edemedi. Belki de bu, Tony ile baş başa kaldığı içindi. Artık onun yanındayken doğal davranamayacağını hissediyordu. Zihninde sürekli Tony’yi başka kadınlarla canlandırıyordu. İffetli olmayan, sert suratlı kadınlar... Tony bundan mı hoşlanıyordu? Flora’nın ağırbaşlılığı, namusu, terbiyesi, onun için birer engel miydi?

Tony, Flora’ya yaklaşarak yanağına bir öpücük kondurdu. Nefesi leş gibi alkol kokuyordu. “Bugün benden kaçıyor musun?”

“Arkadaşların tam bir soytarı.”

“Sadece biraz eğleniyorduk.”

“Zalimce eğlencelerden hoşlanmadığımı biliyorsun.”

Tony gülümseyerek elini ceketinin cebine attı. “Belki bu seni mutlu eder.”

Flora, bir kurdeleyle sarılmış olan minik kutuyu açtı. Heyecanlanması gerektiğini biliyordu, ama onun yerine gerildiğini fark etmişti. Bu pahalı hediye karşısında ona ne kadar minnet borçlu olacaktı?

Kutuda ortasında büyük, dikdörtgen bir zümrüt olan altın bir kolye vardı. “Çok güzel,” dedi Flora heyecanlı görünmeye çalışarak.

“Takmamı ister misin?”

“Belki sonra. Dikkatleri üzerimize çekmek istemiyorum.”

Tony’nin yüzünde rahatsız bir ifade belirse de üstelemedi. Flora kutunun kapağını kapatıp gülümsedi. “Çok teşekkür ederim, hayatım.”

Tony sesini alçalttı. “Sorun ne?”

“Hiçbir şey.”

“Bütün hafta boyunca ters giden bir şeyler vardı sanki. Artık bana gözlerinle gülmüyorsun. Evet, sorun nedir?”

Kelimeler Flora’nın boğazına dizildi. Ona söylemekle söylememek arasında gidip gelirken gözlerinin karardığını hissetti. Derken birden aydınladı: Eliza yanılıyor olamaz mıydı? Belki de bunu Flora’yı üzme için uydurmuştu. Flora onu çok yakından tanı mıyordu ve bazen insanlar tuhaf nedenlerden ötürü tuhaf şeyler yapabiliyorlardı. Belki Tony’ye sorarsa, Tony onu bunun doğru olmadığına ikna ederdi.

Flora, Tony’nin sorusunun üzerinden uzun zaman geçtiğini fark ederek derin bir nefes aldı. “Eliza Fielding bana senin... Sidney’de... hayat kadınlarıyla görüştüğünü söyledi.”

Tony şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Flora, o andan itibaren her şeyin kötüye gitmesi ihtimaline karşı Tony’nin güzel yüzüne son bir kez aşkla baktı.

“Erkekler böyle şeyler yapar,” dedi Tony.

Flora tuttuğu nefesini bıraktı. “Yani doğru mu?”

“Ben sağlıklı bir erkeğim. Bazı ihtiyaçlarım var. Uzun zamandır evliliğimizi erteleyip duruyorsun. İhtiyaçlarımı karşılamak için sonsuza kadar bekleyemem. Bu son derece doğal bir şey.”

Flora hıçkırıklarının boğazına dizildiğini hissetti. Ama ağlamayacaktı. Bunu burada, herkesin içinde yapmayacaktı. Tony’yi iterek uzaklaşmaya çalıştığı sırada Tony onu yakaladı.

“Bu yüzden beni yargılayamazsın, Flora. İnkâr edebildim. Ama doğruyu söyledim. Bunu bütün erkekler yapıyor. Sweetie de yapıyor.”

Flora, Will Dalloway’in söylediklerini hatırladı: *Ben asla yapmam.*

“Bırak beni,” dedi Flora.

“Böyle sinirli bir şekilde gitme. Kadınlar ve erkekler birbirinden farklıdır.”

Flora, Tony’nin ellerini iterek uzaklaştırdı. Ama geri adım atmadı. “Buna bir son verecek misin?”

“Ne zaman?”

“Hemen. Buna hemen bir son verecek misin? Düğünümüze sadece birkaç ay kaldı ve... Bunu kabul edemem, Tony. Ya bir son verirsin ya da düğün iptal olur.”

Tony bakışlarını kaçırdı. “Tamam. Son veriyorum.”

Zafer Flora’nın olmuştu. Öyleyse neden zafer kazanmış gibi hissetmiyordu?

“Ayrıca kapmış olabileceğin herhangi bir... hastalığa karşı muayene olmak zorundasın.”

“Hiçbir hastalığım yok,” diyerek karşı çıktı Tony. Fakat Flora ona buz gibi bakarak, omzunu silkmekle yetindi.

Tony omuzlarını düşürerek bir iç çekti. “Peki, peki. Tamam. Bu kadar azimli olduğumu bilmiyordum.”

Flora dudığında hafif bir tebessüm oluştuğunu hissetti.

Tony onun yumuşadığını fark etmişti. “Seninle evleneceğim için mutluyum.”

“Birlikte iyi bir hayat kuracağımızı düşünüyorum, Tony. Ama senden hatasız davranışlar bekliyorum.”

“Beklediğini alacaksın. Sana söz veriyorum.”

“Kolye için teşekkür ederim. Gerçekten. Teşekkürler. Çok güzel.”

Tony onu bu defa nazikçe ve aşkla belinden yakalayıp kendine doğru çekti. “Özür dilerim, aşkım,” dedi Flora’nın saçlarını okşayarak. “Seni incitmeyi hiç istemedim.”

Flora ikisi arasındaki sorunları Will’e anlattığı için kendini suçlu hissetti. Özel hayatı ve hissettikleri hakkında bu kadar çok şey bilmeye Will’in hakkı yoktu. O doktordan uzak durması gerekiyordu.

“Mutlu Noeller,” diye mırıldandı Tony’nin kulağına.

“Mutlu Noeller, Flora.”

On Beşinci Bölüm

Zümrüt Kaplıca Oteli temmuzun birinde kapanıyordu. Eşyalarını toplayıp oteli boşaltan çalışanlar dolayısıyla yatakhanelerde bir hareketlilik hâkimdi. Giden çalışanların kiminin tatil yapacak bir yeri vardı, kimileriye baharda geri dönene kadar geçimlerini sağlayabilecekleri başka işlerde çalışmaya gidiyorlardı. Buna bağlı olarak ortam bazen neşeleniyor, bazen de dertleniyordu.

Bavulunu toplayan Myrtle'ın ise neşesi yerindeydi. Violet'a kuzey Queensland'deki kız kardeşini ziyaret edeceğinden, orada havanın sıcak olduğundan ve kumsalın sadece on dakikalık yürüyüş mesafesinde yer aldığından bahsetmişti.

"Düşünsene, sen burada karlar altındayken ben denizde yüzyüyor olacağım," dedi Myrtle, Violet'a oh çekerken. Violet sıcacık denizde yüzme fikrinin ona son derece cazip geldiğini itiraf etmeliydi.

"Kar yağmayabilir."

"Dürüst olmam gerekirse burada hiç kar görmedim," dedi Myrtle, parmağını bavulunun kapağı arasına sıkıştırarak. "Ovv!"

“Tam bir sakarsın, Myrtle.”

Myrtle acıyan parmağını emdi. “Diyorum ki,” diye devam etti, “herkes şiddetli bir kar yağışından bahsediyor. Gelmiş geçmiş en soğuk kış bekleniyormuş. Buradan kaçtığıma seviniyorum.”

Violet, Myrtle’m bavulunu kapattı. “İşte. Trenin kaçta kalıyor?”

“Bir saat içinde. Şimdi çekmecelerimi ve komodinimi silmem gerek. Bayan Zander bu konuda çok ısrarcı. Arkanda tek bir saç teli bile bırakamazsın.”

Violet’in da yardımıyla, Myrtle’m yıl boyunca kullandığı çekmeceleri titizlikle temizlemeye koyuldular. “Her gün bayanların katındaki yatakları toplamak zorunda kalsam da,” dedi Violet, “çekirdek kadroda yer almak için sabırsızlanıyorum.”

“Sadece birkaç misafir,” dedi Myrtle. “Çok fazla kalan olmayacak.”

“Öyle sanırım.”

Myrtle bezini tekrar kovaya daldırıp, çekmeceleri silmeye devam etti. “Honeychurch-Blackler de kalıyor, değil mi?” diye sordu ilgisiz bir ses tonuyla.

“Bildiğim kadarıyla öyle,” diye yanıtladı Violet aynı ilgisizlikle. Sanki neredeyse boş bir otelde iki ay daha beraber olacaklarını tutkuyla kutlayanlar Sam ve o değildi.

“İyi biri, değil mi? Bayan Honeychurch-Black? Hoş bir havası var. Sanki bir... kraliçe gibi.”

“Bilmiyorum.” Violet toz almayı bırakıp kaşlarını çatarak, Sam’in Flora hakkındaki uyarılarını düşündü. “Bence son derece buyurgan biri.”

Myrtle durarak Violet’a döndü. “Buyurgan falan değil. Haftalarca ona akşam yemeği servisi yaptım. Ondan daha

mütevazı, daha nazik bir misafir görmedim.” Elindeki bezi bırakıp, gözlerini Violet’a dikti. Violet tembihlerin yolda olduğunu biliyordu.

“Durma,” dedi Violet bir iç çekerek. “Söyle ne söyleyeceksen.”

“Bayan Zander, Haziran’daki Noel’in hemen ardından beni odasına çağırdı. Planımı değiştirip, kış boyunca burada kalma şansımın olup olmadığını sordu.”

“Ee?”

“Ona hayır deyip nedenini sordum. Daha fazla misafir mi bekliyordu? Ama başını iki yana sallayarak ‘sadece meraktan’ sorduğunu söyledi.”

“Bu ne anlama geliyor?”

“Anlamıyor musun, Violet? Ben de garsonum, sen de garsonsun. Senin yerine beni koymayı düşünüyordu. Hayır dediğimde fikrini değiştirdi mi yoksa diğer çalışanların hepsine sorup, onlardan da olumsuz cevap mı aldı, bilmiyorum... Ama Bayan Zander aptal değil, Violet. Bay Honeychurch-Black’in senin bir portreni istemesi... O aptal bir kadın değil.”

Violet’m kalbi korkuyla çarpmaya başladı. “Sence şüphelendi mi?”

“Kesinlikle.”

“İşimi kaybeder miyim?”

“Henüz değil, kaybetmezsin. Kendini Bayan Zander’in yerine koy: Zengin misafirlerinin gönlünü hoş tutmak istiyor ve Bay Honeychurch-Black’in senden hoşlandığını biliyor. O buradayken seni kovarsa, onun bundan memnun kalmayacağını da biliyor. Ancak o gittikten sonra seni koruyacak hiçbir şey yok.”

Violet dimdik doğruldu. “*Sam* beni korur.”

Myrtle başını yana eğerek ona baktı. “Emin misin?”

Violet evet anlamında başını salladı. “Öyleyse endişelenecek bir şey yok, değil mi?” diye sordu Myrtle yeniden çekmelere dönerek.

Violet sırtüstü yatağına uzandı. Evet, endişelenecek bir şey yoktu. Öyle ya da böyle, Zümrüt Kaplıca Otelindeki işi sonsuza kadar sürmeyecekti. Kış sonunda Sam ailesiyle konuştuğunda, Violet onunla nişanlanacaktı. Aksi takdirde annesine bakmak için Sidney’e dönecekti. İlk seçeneğin gerçekleşeceğinden emin olmak istiyordu. Çünkü ikincisi oldukça üzücü ve korkunçtu.

Aklına Sam’in söyledikleri geldi: *Benden şüphe etme, aşkım, benden şüphe etme. Senden başka herkes ediyor. Sen de edersen dayanamam.* Hayır, ondan şüphe etmeyecekti. Bir süre daha dikkatli davrandıkları sürece Violet’ın, Bayan Zander’dan korkacak hiçbir şeyi yoktu.

“İşte,” dedi Myrtle. “Her şey tamam. Gidip şu kovayı boşaltayım, sonra da... Benimle istasyona yürümek ister misin?”

“Çok isterim.”

Hava soğuk ve sertti. Violet’ın yanakları soğuktan acıyordu. Perondaki diğer otel çalışanları, trenin kalkmasını beklerken boş boş dolanıyor, birbirleriyle şakalaşıp dedikodu yapıyorlardı. Violet, çoğunun ondan uzak durduğunu fark etmişti. Muhtemelen son zamanlarda dönen dedikoduların öznesi kendisiydi. Başını dik tutup, canının sıkılmasına izin vermedi. Aksine bu onu biraz gururlandırmıştı.

Tren nihayet kalkmaya hazırdı. Myrtle, Violet’ı kucaklayarak, yumuşacık ve gül kokan bağrına bastı. “Hoşça kal, Violet. Sana yazarım.”

“Benim için de yüz,” dedi Violet, Myrtle’ın saçlarının arasından. “Ben de yüzmek isterdim.”

Myrtle, Violet’ın kulağına yaklaştı. “Dikkat et, canım. Sen değerlisin. Dikkatli ol. Sana kötü bir şey olmasını istemiyorum.”

Violet rahatsızlığını belli etmemek için kendini zorladı. “Olmayacak. Hadi, git artık. Sıcak havanın tadını çıkar.”

Tren gözden kaybolana kadar Violet istasyondan ayrılmadı. Myrtle ile birlikte o trende olmak, denizin ve güneşin sıcacık olduğu Queensland’e doğru yol almak ve bütün belirsizlikleri ardında bırakmak istiyordu. Ama sonra Sam’i hatırladı. Akli gecenin geç saatlerindeki anılarla ve onu bir ateş gibi yakan arzularla doluverdi.

Koridor ve merdivenlerden ayak sesleri eksik olmuyor, herkes birbiriyle vedalaşıyor, arabaların kapıları kapanıyor ve motorlar çalışıyordu. Birkaç gündür otel oldukça yoğundu ve çalışanların neredeyse hepsi seferber olmuştu. Hatta Violet kendini bir kat görevlisi gibi valiz taşıırken bulmuştu. Uzun boylu, şişmanca, kibirli suratlı bir adam, iki valizini arabasına taşımaya çalışan Violet’ı hiç ses çıkarmadan seyretti. Valizler bir ton ağırlığında gibiydi, ancak adam bir teşekkür dahi etmedi. Otelden ayrılan diğer misafirlere yardım eden Clive, Violet’ı son anda görerek yardıma koştu.

“Teşekkürler,” diye fısıldadı Violet. “Birini düşüreceğim diye çok korktum.”

“Sen bayanlara yardım et,” dedi Clive. “İpek bu kadar ağır değil.” Violet’a göz kırptıktan sonra kendi işinin başına döndü.

Bayan Zander boşalan odaları temizlemesi için onu almaya geldiğinde, Violet yorgunluktan ölmek üzereydi.

“Bugün Agnes’in son günü,” dedi Bayan Zander, yatak çarşaflarından birini sertçe çekip çıkararak. Violet da yastıklardan birinin kılıfını çıkardı. “Bunların hepsini yıkayıp asacak. Senden yarın bunları almanı ve buraya gelip, kalan misafirlerimiz için yatakları hazırlamanı istiyorum.”

“Elbette. Kaç misafir olacak?”

“Bayanların katında sadece üç, bayların katında da beş kişi. Leydi Powell ile Lord Powell üst kattaki kral suitini paylaşacaklar. Biliyorum, bu işin sana yakışmadığını düşünüyorsun, ama senden elinden geleni yapmanı bekliyorum. Çarşafları değiştirmek, yerleri ve halıları temizlemek, toz almak ve bunun gibi işler. Banyoların temizliğini Bay Betts üstlenecek. Bunlar çok fazla vaktini almayacak işler. Tabii misafir sayımız azaldığından, garsonluk yükün de hafiflemiş olacak. Bu yüzden ekstra ücret istemek gibi bir düşüncen olmasın.”

“Aklımdan bile geçirmedim,” dedi Violet, hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak. Evet, daha az misafir olacaktı, ama çalışan sayısı da azalmıştı. Kahvaltı, öğle ve akşam yemekleri servisinde çalışmanın yanı sıra altı odayı birden toparlayacak, çarşaflarını yıkayacaktı. Ama sonra bunun hiç çalışmamaktan daha iyi olduğunu düşündü. Ayrıca hâlâ Sam’e yakın olacaktı. Hatta onun odasına girip çıkabilecekti. Bu heyecan verici düşünce, onun odasına çarşafları değiştirmek ve etrafı toplamak amacıyla gireceğini fark edince ansızın sönüverdi. Bu yüzden evli olduklarını ve iyi bir eşin yapacağı gibi onun arkasını toplayacağını hayal ederek kendini neşelendirmeye çalıştı.

“İşte, al bunları,” dedi Bayan Zander, Violet’ın kucağına top haline getirdiği bir yığın çarşafı bırakarak. “Kapının önündeki servis arabasına koy.”

Violet söyleneni yapmak için odadan çıktı. Tam o sırada yün bir şapka ve gösterişli bir kürk mantoyla kendi odasından çıkan Flora ile karşılaştı. Flora solgun ve şaşkın gözlerle Violet'a baktı.

"Günaydın," diye mırıldandı Violet.

Bayan Zander da odadan çıktı. "Şimdi bunları alt kattaki..." diyerek durdu. "Ah, günaydın Bayan Honeychurch-Black," dedi aniden değişen bir ses tonuyla. "Şehre mi iniyorsunuz?"

"Evet, ben..." Flora gergin bir şekilde şapkasını tutup, başını önüne eğdi ve cümlesini bitirmeden uzaklaştı.

"Çok hoş kadın," dedi Bayan Zander onun arkasından. "Oldukça iyi yetiştirilmiş, son derece görgülü."

Violet hiçbir şey söylemeden çarşafı arabadaki sepete koydu. Kendini basit bir köle gibi hissediyordu.

Violet o gece yarısı güçlükle yatağından kalkıp, yorgun bir halde Sam'in odasının yolunu tuttu. Babasıyla ne zaman konuşacağına dair Sam'in ağzından somut bir laf almaya kararlıydı. Bu belirsizlik onu bunaltıyordu. Kapıyı açtığı anda, Sam'i yatağında uzanmış piposunu içerken buldu. Lambanın yanında Clive'in çizdiği Violet'ın portresi duruyordu.

Violet hayal kırıklığına uğramıştı. Afyon içtiği zamanlar Sam kendi dünyasına çekiliyor ve onunla makul bir şekilde konuşmak mümkün olmuyordu. Violet kapıyı ardından kapatarak usulca, "Merhaba," dedi.

Sam kısık gözlerle uzunca bir süre Violet'a baktı. Ardından yavaşça nefesini verdi. Odanın içi afyonun sıcak ve tatlı kokusuyla dolmuştu. "Sana âşık, değil mi?"

Violet şaşırdı. “Kim?”

Sam parmaklarının eklemleriyle hafifçe portreye vurdu. “Clyde.”

“Clive’i mi kastediyorsun?”

Sam’in aniden yükselen sesi, sessiz odada yankılandı. “Beni düzeltme! Adının ne olduğu umurumda değil, senin de olmamalı!”

Violet paniğe kapılarak, “Şişşt, Sam!” diye fısıldadı. “Biri duyacak.”

“Umurumda değil.”

“Neden bana bu kadar kızgınsın? Anlamıyorum.”

“Şuna bak. Bak şuna!” Sam resmi hızla alıp Violet’ın ayaklarının dibine fırlattı.

Violet resmi yerden alarak dikkatle baktı. Neye bakması gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu ve kalbi hızla çarpıyordu. Yine de gözlerini kâğıda dikip, kattaki diğer misafirler uyanmadan önce Sam’in sakinleşmesini umdu.

“Evet?” dedi Sam.

“Özür dilerim, aşkım, ama hâlâ anlamadım,” dedi Violet, mümkün olduğunca nazik bir şekilde.

“Sana âşık. Bunu göremiyor musun? Her çizgide, her kıvrımda. Hepsinde bir özen, bir ayrıntı var.”

Violet kelimelerini dikkatle seçmeye çalıştı. Elbette, Clive ona âşıktı, ancak Violet şimdiye kadar bunun bu kadar tehlikeli bir problem olacağından habersizdi. “Ama Leydi Powell’ı çizerken de aynı özeni gösterdi. Gördün.”

“Bu farklı. Bak, alt tarafına imzasını atma cüretini göstermiş.”

Violet resmin altına dikkatle baktığında Clive’in isminin üzerinin karalanmış olduğunu gördü.

“Üzerini karalamış.”

“Hayır, ben karaladım.”

“Peki, o zaman,” dedi Violet, “silinmiş gitmiş. Hem bana âşık olsa ne fark eder ki?” diye ekledi cesurca. “Çünkü ben onu sevmiyorum. Seni seviyorum ve kalbim sadece senin için atıyor.”

Sam piposunu yatağa bırakıp, makasların olduğu tepsiyi gürültülü bir şekilde yere atarak ayağa kalktı. Yüzünde, kuş-kulu bir çocuğunki gibi çaresiz bir ifade vardı. “Söz veriyor musun, Violet? Çünkü seni kaybetme düşüncesine kalbim dayanmıyor.”

Violet resmi Sam’e uzattı. “Söz veriyorum. Elbette, söz veriyorum.”

Sam parlayan gözlerle resmi masasına koydu. “Peki, o zaman.” Bir dolmakalem ve mürekkep arayıp bulduktan sonra portrenin üzerine bir şeyler yazdı. “Benim Violet’ım. Onun değil.”

“Benden şüphe etmene gerek yok, Sam, ben...”

Violet’in cümlesi, kapının usulca tıklatılmasıyla yarıda kaldı.

Sam’in gözleri iri iri açılırken, Violet’in kalp atışları hızlanmıştı. Sam elindeki kalemi yavaşça bıraktı ve tek kelime etmeden Violet’ı omzundan yakalayıp, gardıroba doğru itti. Violet dolabın kapağını açıp içine girerek, askılara asılı ceket ve pantolonların altına çömeldi. Sam ışığı kapattı. Violet kollarını sıkıca kendine sarıp, kımıldamamaya ve ses çıkarmamaya çalıştı.

Kapı açıldı. “Ne var?” dedi Sam.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu bir adam. Violet bu sesi tanımıyordu.

“Evet, neden?”

“Bağırışlar duydum. Sese uyandım.”

“Rüya görmüş olmalısın,” dedi Sam. Violet onun sesinde ilk defa korkuyu sezdi.

“İçeri kadın mı aldın?”

“Gördüğün gibi, almadım.”

“Emin misin? Benim için paylaşmanın bir mahsuru yok.” Violet, ne olduğuna tam olarak anlam veremediği bir ses duydu. Sanki biri pantolonunu sıvazlıyordu.

“Kes şunu.”

“Kesmezsem ne yaparsın?” Ses devam ediyordu.

“Beni rahat bırak.”

Ardından gayet belirgin bir tokat sesi duyuldu. “Sen akıl hastasının tekisin,” dedi adam.

“Beni rahat bırak.”

Violet’in kalp atışları daha da hızlandı. Adam Sam’e ne yapıyordu? Dolaptan çıkıp yardım çağırmalı mıydı?

“Bir dahaki sefere içeri gireceğim,” dedi adam. “Burada yapmaman gereken her ne yapıyorsan payımı alacağım.”

Sam cevap vermedi. Kapı kapandı. Violet hiçbir ses duymadığından emin olduğunda dolaptan çıktı.

“Kimdi o?”

“Eniştemin şaklabanlarından biri,” dedi Sam, saçlarını düzeltip yatağına uzanarak. “Sweetie dedikleri.”

“Sana ne yapıyordu öyle?”

“Tokat atıyor. Omuzlarıma, kafama. İlk defa yaptığı şey değil, son da olmayacak.”

“Polise şikâyet etsene!”

“Bana inanmazlar ki... Flora inanmamıştı. Tony onu korudu. Sadece benimle kafa bulmayı seviyor, çok uzatmadan da

gidiyor. Senin kılına bile dokunmasına izin vermem, o yüzden endişelenme.”

Violet, Sweetie dedikleri adamı hatırlamıştı. Adam Sam'den çok daha iriydi ve eğer odayı aramayı aklına koyarsa Violet, Sam'in onu durdurabileceğinden şüpheliydi. Sam titreyen ellerle lambasını yakarak yeni bir pipo hazırlamaya başladı.

Violet onun yanına uzandı. “Sam, bir iki gün içinde bizim katta sadece ben olacağım. Bütün geceyi benim odamda geçirebilirsin. Sweetie ya da başka biri için endişelenmemize gerek kalmaz.”

Sam'in kararsız kaldığını görünce, “Hem o adamın öldüğü banyodan da uzaklaşmış olursun,” diye ekledi.

“Doğru,” dedi Sam, afyonun tatlı dumanını içine çekerek. “Sadece seninle olmak istiyorum, Violet.”

“Ben de, aşkım. Tek istediğim seninle olmak.” Violet söylemek istediği diğer şeyleri düşündü: Sam'in vaatlerinden emin olamadığını, Flora'nın onu Sam'in karısı olarak kabullenmediğini hayal edemediğini, aralarındaki sınıf ve soy farkının üstesinden nasıl geleceklerine dair bir açıklamaya ihtiyacı olduğunu ve Sam'e daima yeteceğine dair bir güvence istediğini söylemek istiyordu. Ama Sam'in kendi dünyasına çekildiğini görünce, bunların hiçbirini dile getiremedi.

“Birlikte olmak. Ne kadar basit bir dilek, değil mi?” diye sordu Sam yarı kapalı gözlerle.

“Çok basit,” dedi Violet. Öyleyse neden bu kadar imkânsız görünüyor?

Sam'in onun odasını ziyaret etmesi büyük fark yaratmıştı. Violet artık yakalanma riskiyle karşı karşıya değildi. Bu kat- ta onlardan başka kimsecikler yoktu, ayrıca Bayan Zander geceleri çalışanların katına asla uğramıyordu. Hâlâ temkinli davransalar da şimdi çok daha rahatları. Daha da önemlisi, bu artık Sam'in tüm geceyi Violet ile birlikte geçirebileceği anlamına geliyordu. Violet'ın sabahın üçünde uykulu gözlerle odasına dönmesine gerek yoktu. Sırtını Sam'in göğsüne yaslayarak mutlu bir uykuya dalıyor, arkasında onun nefesini hissediyordu. Sam ise usulca onun göğüslerini ve karnını okşuyordu.

Sam piposunu da yanında getirmiyordu. Bazı zamanlar, Violet onun gelmeden önce afyon içtiğini anlayabiliyordu, ama bu çok da kötü olmuyordu. Sam sadece uyumak istiyor, Violet'ın da zaten uykuya ihtiyacı oluyordu. Her gün sabah yediden akşam yediye kadar koşturmaktan yorgun düşmüştü. Neyse ki kış döneminin ilk bir iki haftasından sonra yeniden dinlenmeye başlamıştı.

Birlikte o kadar mutlu, rahat ve huzurlulardı ki Violet gelecekleriyle ilgili sorular sorarak bunu bozmak istemiyordu. Hafif konulardan konuşuyor, sevişiyor, birbirlerinin kollarında uyuyor ve kısa bir süreliğine mutlu oluyorlardı. Violet bu mutluluğa fazla alışmamaya çalışıyordu.

Zümrüt Kaplıca Otel'i'ne sessizlik çömmüştü. Flora'nın buna aldıracağı yoktu, taşrada büyümüştü ve etrafında az sayıda kişinin olmasına alışkındı. Tony ise rahatsız oluyor, sanki geride bırakılmış ve dış dünyayla ilişkileri kesilmiş gibi hissettiğini

söylüyordu. Artık yemek saatlerini daha yalnız geçiriyorlardı. Yemek salonu, üzerinde Doğu'ya özgü motifler bulunan, ahşap çerçeveli, ipek bir paravanla bölünmüştü ve onlar için sadece tek bir masa kuruluyordu. Salona pek inen yoktu. Ancak beşinci günün kahvaltısında herkes oradaydı. Flora ve Tony yan yana oturmuşlardı. Vincent gittiği için artık sadece Sweetie ve Harry'den oluşan Tony'nin arkadaş grubu da oradaydı. Karl teknik olarak bir otel çalışanı olduğundan misafirlerle birlikte yemek yemesine izin verilmiyordu. Leydi Powell, Cordelia Wright ve genç, iri gözlü Miss Sidney ile hararetli bir sohbete dalmıştı. Karısı tarafından ısrarla ihmal edilen Lord Powell da masadaki yerini almıştı. Flora'nın hâlâ adını öğrenemediği iş adamı –Bay Duke? Yoksa Bay Earl müydü?– diğer bir deyişle Miss Sidney'in sürekli terleyen sevgilisi, arada bir sohbete katılmaya çalışsa da diğer bayanlardan fırsat bulamıyordu. Ve Sam, sevgili Sam de oradaydı. Dağınık saçları ve yüzünde hafif sersem bir ifadeyle masada otursa da milyonlarca kilometre uzaktaymış gibiydi. Şöminedeki ateş kükreyerek yanarken, camların ardındaki dünya gri ve dümdüz görünüyordu.

Karısının ilgisini çekmeye çalışmaktan vazgeçmiş gibi görünen Lord Powell, pastırmasıyla ilgilenerek Tony ve arkadaş grubuna seslendi: “Şimdiye kadar görülen en soğuk kış bekleniyormuş.”

Tony fark edilir şekilde ürpermişti. “Burada mı?”

“Evet. Bizim için pek hoş olmayacak. Ama Bayan Zander'ın bizi nasıl sıcak tutacağını bildiğinden eminim. Olağanüstü bir kadın.”

“Bahse varım Bayan Zander bizim hayal bile edemeyeceğimiz türden şeyler biliyordur,” dedi Sweetie. Harry ile birlikte kıkırdadılar.

Flora şaşırmıştı. Terbiyesizce bir saçmalığı ima ediyor gibiydiler. Ama ne olduğunu bilmiyor ve sormak istemiyordu.

Lord Powell durumdan habersizce Bayan Zander'ı övmeye devam etti. "Evet, doğru. Misafirlerini nasıl memnun edeceğini çok iyi biliyor."

"Bilhassa bayan olanları," diyerek kıs kıs güldü Harry.

"Yine de ona centilmenler hakkında bir iki şey öğretmek isterdim," diye yanıtladı Sweetie. İkisi de kahkahalara boğuldular.

Lord Powell öfkeli bir şekilde burun kıvrıdı. Neyse ki Lady Powell bir şeyler sorarak onu bu sohbetten kurtardı.

Flora ise onların çirkin saçmalıklarıyla baş başa kalmıştı.

"Ah, ama centilmenlerle ilgilenmiyor," dedi Harry.

Tony güldü. "Öyle mi?"

"Ne demek istiyorlar?" diye sordu Flora, Tony'ye doğru eğilerek. Ama sorusu herkesçe duyulmuştu.

"Demek istediği şu, sevgili Bayan Honeychurch-Black: Bayan Zander koca bulamadığı için değil, bir koca istemediği için evlenmemiş," dedi Sweetie, müstehcen bir tavırla göz kırparak.

"Bunun dalga geçilecek bir tarafı yok," diye karşılık verdi Flora. "Bir kadın istediği..."

"Flora," diye araya girdi Tony, Flora'nın bileğine dokunarak. "Onun homoseksüel olduğunu kastediyorlar."

Flora bu kelimenin sesli bir şekilde söylendiğini hiç duymamıştı. "Gerçekten mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Elbette öyle," dedi Sweetie, Flora'nın şaşkınlığından zalimce bir zevk alıyor gibiydi. "Genç bayanlara nasıl baktığını hiç görmedin mi? Miss Sidney'e? Hatta bazen sana!"

Flora, Bayan Zander'ı düşündü. Bir kadının aşkı bir erkekte

değil, başka bir kadında bulmak istemesini yadırgamamıştı. İnsanların özel hayatları sadece kendilerini ilgilendirirdi ve Bayan Zander mutluluğu hak eden iyi bir kadındı. Sweetie neden böyle müstehcen şakalar yaparak bunu iğrenç bir şeymiş gibi gösteriyordu ki? Ya Tony neden ona eşlik ederek gülüyor, onu dolduruşa getiriyordu?

“Ah, kadını rahat bırak,” diye çıkıştı Sam. Flora onun sohbeti dinlediğinin bile farkında değildi. “Öyle olduğundan emin değilsin, öyleyse de çok zor bir yolda yürüyor demektir. Aşkını nerede bulacağın hiç belli olmaz. Kimseyi bunun için kınamamak gerek.”

Sam’ın söyledikleri Sweetie’yi kahkahalara boğdu. Harry de ona katılmakta gecikmedi. Nişanlısının kardeşini koruması gerektiğinin farkında olan Tony, araya girdi. “Yeter,” dedi alçak ama otoriter bir sesle. “Bu kadar yeter. Barda değiliz. Aramızda bayanlar var.”

“Ne mutlu Bayan Zander’a,” dedi Sweetie, Harry’yi yeniden kahkahalara boğarak. Bu defa Tony de kendini tutamamıştı.

Flora sanki birer yabancıymış gibi onları seyrediyordu. Tony’yi izlerken, onun çoğu zaman görmezden geldiği nahoş tarafını görüyordu. Tony’nin mükemmel bir beyefendi olabileceğini ve davranışlarına özen göstereceğini bilse de o da-ima Sweetie gibi soytarılar tarafından çevrelenmiş olacaktı. Ve Flora ömrünün geri kalanı boyunca Sweetie’ye ya da onun gibi birine katlanmak zorunda kalacaktı. Bunu düşünmek bile onu yoruyordu.

Sam gözle görülür bir nefretle Sweetie’ye baktı. Flora, Bayan Zander’ı savunduğu için kardeşiyle gurur duysa da söylediklerinin –kimsenin aşkını kınamamak gerek– onun için

geçerli olmamasına üzülmüştü. Sam eninde sonunda evlenecekti ve bunu muhtemelen babalarının seçtiği biriyle yapacaktı. Ne de olsa doğru kızı kendisinin seçemediği aşikârdı.

Tüm bunların ortasında, Miss Sidney'in sevgilisi masaya doğru eğilerek onlara seslendi. "Hepiniz kalıyor musunuz?"

"Kalmak mı?" diye sordu Tony. "Gördüğün gibi."

"Haberlere rağmen mi?"

"Soğuk haberleri mi? Birazcık soğukla baş edebiliriz," dedi Harry kasıla kasıla. Miss Sidney'e abayı yakmış olduğu her halinden belliydi ve onun kendinden kat kat yaşlı, şişman bir adamla takılmasına hem şaşırıyor, hem de öfkeleniyordu.

"Kar. Şiddetli kar geliyor. Ben bugün Sidney'e dönüyorum. Burada mahsur kalmayı göze alamam. Yürütmem gereken bir işim var."

Miss Sidney dudağını büktü. "Ben eve gitmek istemiyorum."

Cordelia Wright, kolunu Miss Sidney'e doladı. "Benimle burada kal, hayatım. Yarım bıraktığımız yorganı bitirebiliriz. Çok keyifli olur."

"Kalmamın sakıncası var mı?" diye sordu Miss Sidney, sevgilisine. Adam başını iki yana sallayarak karşılık verdi.

"Başka kim kalıyor?" diye sordu Harry.

Flora, Sam'e döndü. Sam'in ne diyeceğini biliyordu. Violet buradayken, onu buradan götürmesi imkânsızdı.

"Ben kalıyorum," dedi Sam.

Tony gözlerini devirdi. Flora onun bu hareketi karşısında öfkeden deliye dönse de bir şey söylemedi. "Ben de Sam ile kalıyorum," dedi.

"Öyleyse ben de Flora ile kalıyorum," dedi Tony.

Sweetie ve Harry, burada mahsur kalma ihtimali ve Sidney'deki işler hakkında mırın kırın etmeye başladılar. Nihayet

Tony, “Ne yapacağınız umurumda değil,” dedi. “Kalın. gidin. Beni ilgilendirmez. Erkek olun. Kendi yolunuzu seçin.”

“Ben gidiyorum,” dedi Harry çabucak.

“Ben kalacağım,” dedi Sweetie.

Flora biraz rahatlayarak iç çekti. Hiç değilse bu iğrenç adamlardan biri gidiyordu. Belki de Sweetie’yi zamanının çoğunu Karl ile geçirmeye teşvik ederse, gerçek Tony’yi daha yakından tanıma fırsatı bulabilirdi.

“Benim arabamla gelebilirsin,” dedi Miss Sidney’in sevgili Harry’ye. “Başka gelen?”

Lord Powell, Leydi Powell’a imalı bir bakış attı. “Sadece tek bir gidiş yolu var.”

“Tren yolu var. Sorun yaşamayız.”

Lord Powell, masadakilere döndü. “Biz kalıyoruz.”

Artık sadece sekiz kişilerdi. Öğleden sonra iki adam valizlerini arabaya yükleyerek yola koyuldular. Dağın yamacında, kopkoyu gökyüzünün altındaki otele tuhaf, soğuk bir sessizlik çöktü. Flora kışın bir an önce sona ermesini istiyordu.

On Altıncı Bölüm

2014

Uzun zamandır ilk kez annem beni aramadan önce ben onu arıyordum.

Anton Fournier'in kapısından kovulmanın verdiği sersemlikle eve yürürken annemin numarasını tuşladım.

"Alo?"

"Anne? Benim."

Annemin sesindeki paniği sezebiliyordum. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, evet," dedim rahatsızlığımı belli etmemeye çalışarak. "İyiyim."

"Beni pek aramazsın da ondan."

Fırsat vermiyorsun da ondan. "Anne, sana bir isim vereceğim. Bana onun hakkında bildiklerini anlatmanı istiyorum. Tamam mı?"

"Ne? Neden?"

"Sadece dediğimi yap, lütfen."

"Çok gizemli davranıyorsun."

"Anton Fournier. Anne, Anton Fournier kim?"

Annem birkaç saniyeliğine durakladıktan sonra, "Bu ismi

hiç duymadım,” dedi. Ancak yalan söylediğini biliyordum. Sesindeki korku ve endişeyi sezmiştim. Bu gayet belliydi çünkü annem endişelerini bana aktarmakta yeterince deneyimliydi. Onu *duymuştum*.

“Söylesene, anne, kim o? Neden bizden nefret ediyor?”

“Nefret mi ediyor? Neden bahsediyorsun sen? Kim olduğunu bilmiyorum dedim. Eğer seni tehdit ettiyse polisi aramalısn.”

Yürümeyi bırakıp, yere düşen uzun gölgeme baktım. Ağaçlar hafifçe esen rüzgârla salınıyordu. Annem asla ama *asla* söylemeyecekti. Özellikle de onu anlatmaya zorlarsam. Ve benden önce babamla konuşursa, babam da anlatmayacaktı. En az benim kadar o da annemin endişelerine hizmet etmekle görevliydi. Fakat annem Anton’ı tanıyordu, bundan adım gibi emindim. Anton’ın bana bir şeytanmışım gibi davranmasının sebebinin annem olduğuna dair her şeyeime bahse girebilirdim.

“Lauren?”

“Unut gitsin, anne,” dedim.

“Ama...”

“Unut gitsin dedim. Babama onu sevdiğimi söyle. Sonra konuşuruz.” Telefonu kapatıp cebime koydum. Tekrar Anton’ın evine gitmek, onu sakinleştirmek ve konuşturmak istiyordum. Annem ona ne yapmış olabilirdi ki?

Öte yandan ne oraya gidebilir ne de onu arayabilirdim. Bu yüzden tek seçeneğim ona mektup yazmaktı. Hızlı adımlarla evin yolunu tuttum.

Sevgili Anton,

Bu mektubun hoşuna gitmeyeceğini biliyorum ama lütfen oku. Aileme neden kırgınsın bilmiyorum, fakat annemin bazen aşırı koruyucu ve müdahaleci olabildiğinin farkındayım. Dolayısıyla seni o sinirlendirmiş olabilir. Bana gelince, Adam'dan dört yaş küçüğüm ve onunla arkadaş olduğunuz zamanlarda ufak bir çocuk sayılırdım. Bu yüzden seni ya da onu incitecek hiçbir şey yapmadığıma eminim. O benim kardeşimdi ve onu gerçekten seviyordum.

Yazmaya ara verip kalemi elimden bıraktım. *Onu gerçekten seviyordum.* Bu çok zayıf bir cümleydi. Herkes birini 'gerçekten sevdiğini' söyleyebilirdi. Bu, her hücremin kardeşime olan sevgimle dolu olduğunu yansıtmıyordu. Kalemi tekrar alıp, son satırın üzerini karalayarak yeni bir paragrafa başladım.

Ben Adam'a âşık olarak doğdum. Ben doğduğumda, tıpkı annem ve babam gibi oradaydı. Ama onların aksine hiçbir zaman dişlerimi fırçalamam için dırdır etmedi, bana şımarıkça davrandığımı söylemedi ya da annemin başını ağrıttığım için uslu durmamı tembihlemedi. Adam benim yanımdaydı. Erkek çocuk olmasına ve yaşça büyüklüğüne rağmen beni asla başından savmadı, bana yaramaz ya da aptal, küçük kız demedi. Evet, benim için okuldaki zorba çocukları dövmezdi. Ne kadar sıkıydı biliyorsun. Hatta onu o zorbalardan koruyacak birine ihtiyacı vardı. Ama beni başka şekillerde korurdu. Kalbimi, benliğimi korurdu. Çocukluğumuzda bana karşı daima nazik oldu. Bunun küçük bir erkek çocuğu için alışılmadık olduğunu şimdi fark ediyorum.

Adam'ı düşündüğümde bu anılarım canlanıyor. Hobart'ın yirmi kilometre dışındaki büyük, derme çatma bir evde büyüdük ve oyun oynadığımız zamanlar kendimizi başka insanlar gibi hayal ederdik. Koca bir yazı, disiplinli bir yatılı okulda olduğumuzu hayal ederek geçirmiştik: St. Smithereens Erkek Okulu. O, rezil öğretmenleri sürekli mat eden zeki bir son sınıf öğrencisini canlandırmıştı. Bense onun parlak planlarına ortak olan ve oyunun neredeyse tamamını, "Sen tanıdığım en zeki çocuksun," diyerek geçiren şaşkın bir üçüncü sınıf öğrencisiydim. Ona hem oyunda hem de oyun dışında adeta tapıyordum.

Kalemi tekrar bırakıp, masaya yığılarak ağlamaya başladım. Onu yazmaya daha sonra, bu kadar hassas olmadığım bir vakitte devam edecektim. Bu arada da Anton Fournier hakkında bilgi toplamaya çalışacaktım. Burası küçük bir kasabaydı. Birileri bir şeyler biliyor olmalıydı.

Ertesi gün izinliydim ve sabah saat onda Bayan Tait'in kapısını tıklattım. Kapıyı tebessümle açarak, "Merhaba, tatlım," dedi.

"Çaya gelmek ister misin?" diye sordum.

"Neden sen gelmiyorsun? Daha yeni demledim."

"Çok sevinirim." İçten içe rahatlamıştım. Evde fazla yerim yoktu ve Lizzie'nin evinde harika kokan bir şeyler pişiyordu.

"Gel, öyleyse. Kütüphane Yardım Derneği için bir tepsi çörek pişirmiştım. Birkaçını kendimiz için çalabiliriz."

Lizzie'nin güneşli mutfağında oturup, sıcacık çay eşliğinde

reçel ve tereyağlı taze çörekler yemek, izinli olduğum sabahı geçirmek için harika bir yoldu. Yapacak işlerim olsa da –market alışverişi yapmak, banyoyu temizlemek gibi– biraz bekleyebilirlerdi. Uzunca bir süre aile, hayat, iş ve filmler (Lizzie tam bir gerilim filmi uzmanı çıkmıştı) hakkında konuştuktan sonra nihayet sormaya niyetlendiğim soruyu sordum.

“Lizzie, Fallview Yolu’nda oturan Anton Fournier adında birini tanıyor musun?”

“Plak şirketi olan yakışıklı adam mı?”

“Yakışıklı, evet. Ne iş yaptığını bilmiyorum.”

“Şu büyük, ahşap-cam evden bahsediyorsun.”

“Ta kendisi.”

“Üzgünüm, pek tanımıyorum. Sadece iş için sık sık yurtdışına çıktığını biliyorum. İçine kapanık biri.”

“Fotoğraftaki o. Adam’ın yanındaki. Sana göstermiştim ya.”

“O mu? Sahi mi? Evet, şimdi düşününce gerçekten o. Uzun saçlı haliyle onu tanıyamamışım. Biraz büyümüş.”

“Herhalde o zamanlar ergendi.”

“Kardeşini tanıyor muymuş yani?”

“Tuhaf olan da o. Adam’a dair neler hatırladığını sormak için onu görmeye gittim. Bana çok kızdı ve benimle ya da ailemle muhatap olmak istemediğini söyledi.”

Lizzie demliği tekrar fincanına doğru eğse de sadece birkaç damla çay geldi. “Öyle mi dedi? Tam bir muamma.”

“Bir şeyler olduğu kesin. Fakat ne olduğunu bilmiyorum. Kasabada onun hakkında bilgi sahibi olan bir tanıdığın var mı?”

“Sanırım orada onunla birlikte kalan bir delikanlı var. Bazen ya da devamlı kalıyor, emin değilim. Anton olmadığı zamanlar eve ve köpeklerle bakıyor. Adını hatırlamıyorum, ama Penny biliyor olabilir. Bunun haricinde yardımcı olamayacağım.”

“Konuşabileceğim bir karısı yok mu? Ya da semt okuluna giden çocukları?”

“Bildiğim kadarıyla yok, tatlım. Bir faydam dokunmadığı için üzgünüm.”

Gülen gözlerle ona baktım. “Sen fazlasıyla yararlı birisin. Harikasin. Demliği doldurayım mı?”

“Çok iyi olur.”

Penny de bir şey bilmiyordu.

“Bayan Tait’in sözünü ettiği çocuğu görmüştüm,” dedi tüm hikâyeyi dinledikten sonra. “Köpekleri yürüyüşe çıkardığı bir gün fırının önünde lafladığımızı hatırlıyorum. İki tazi, değil mi? Anton’m Hong Kong’da olduğundan bahsetmişti. Sanırım isminin Peter olduğunu söylemişti. Ya da Patrick. P ile başlayan bir şey. Anton bir iki kez kafeye gelmişti. Ancak kahvenin pek ona göre olmadığını düşünmüştüm. Vegan yemekleri ve bitki çayıyla ilgileniyordu.”

“Plak şirketi yöneticisi ya da onun gibi bir şeymiş, öyle mi?”

“Bir şey diyemem. Çok sık seyahat ediyor. Kasabada pek durmuyor, durduğu zamanlarda da çok dışarı çıkmıyor sanırım. Organik gıdalar dükkânındaki Amelia ile konuşabilirsin, muhtemelen oraya daha sık uğruyordur.”

“Teşekkürler. Teşekkürler. Konuşacağım.” Önlüğümü belime bağlayarak işe koyuldum. Anton Fournier hakkında bilgi toplamanın pek işe yaramayacağını anlamaya başlamıştım. Organik gıdalar dükkânına uğrayan bir plak şirketi yöneticisi olup olmadığı, iki tazi besleyip beslemediği, Peter ya da Patrick adında bir köpek bakıcısı tutup tutmadığı, bana neden

öyle sert bir tepki verdiğini açıklamıyordu. Tek yapabileceğim, mektubuma devam etmek ve bu soruyu aklımdan çıkarmaya çalışmaktı.

“Baksana, pazartesi sabahı Sidney’e gidiyorum,” dedi Penny.

“Senin yerine bakmamı mı istiyorsun?”

“Hayır, o işle Eleanor ilgilenecek. Sen de gelmek ister misin diye bir sorayım dedim. Şehirdeki bir avukatla görüşmem gerek. İstersen alışveriş falan yaparsın. Yol bayağı uzun, bir yol arkadaşım olsa çok sevinirim.”

O an aklıma gelen bir fikir, Anton Fournier ile ilgili düşünceleri geçici bir süreliğine uzaklaştırdı. “Yakınlarda kütüphane olacak mı?”

“Kütüphane mi? Burada bir kütüphane var.”

“Bana büyük bir kütüphane lazım.”

“Üniversitenin kütüphaneleri var.”

“Öyleyse mutlaka geliyorum.”

Adam, Blue Mountains'taki işe girmek için evden ayrıldığında –sanırım seninle de o zaman tanışmıştı– kendimi terk edilmiş hissettim. O zamanlar dik kafalı, sivilceli bir ergendim. O ise daima sakin ve kendinden emindi. Yakışıklı çocuktu, değil mi? Fotoğraflarına baktığımda onda bir ışıltı, bir uysallık görüyorum. Elimde ikinizin bir fotoğrafı var. Saçlarınız upuzun ve şelalelerin seyir terasına çıkmış uzaklara bakıyorsunuz. Adam mutlu ve huzurlu görünüyor. Seninle konuşmak istememin sebebi de bu. Hayatının o döneminde, bizden uzaktayken neler yaptığını öğrenmek istiyorum. Günün birinde buraya geri dönmeyi hiç aklından çıkarmadı, ama bu gerçekleşemedi.

Keşke Adam'ın hep çocukluğundaki ve onu tanıdığın dönemdeki gibi tatlı, sabırlı, nazik ve harika biri olduğunu söyleyebilseydim. Ne yazık ki bu doğru olmaz. Hastalığın onu ne hale getirdiğini tahmin bile edemezsin. Bazen kızarıp davul gibi şişiyor, bazense sararıp bir deri bir kemik kalıyordu. Yirmi ikinci yaş gününde, organ nakli ilaçlarının sebep olduğu ilk kanser belirtisiyle birlikte, gözlerindeki ışık da kayboldu. Belki de o ana kadar bir gün iyileşeceğini düşünmüştü. Ama sonrasında umutsuzluğa kapılıp...

Durdum. Ne yazmam gerektiğini biliyordum. Korktu. Adam korkmuştu. Anton Fournier'i ikna etmenin tek yolunun dürüstlük olduğuna karar verip, yazmaya devam ettim.

...korktu. Hastalığının en kötü tarafı korkusuydu. Hepimiz korkuyorduk, elbette korkuyorduk. Kalplerimizin acıyacağından, onsuz bir geleceğin ne kadar boş olacağından, öldüğünde canımızın ne kadar yanacağından korkuyorduk. Ancak onun korkusu çok daha ilkeldi. Her gün ölümle yüz yüzeydi. Her gün. Bizler ara sıra ölümü düşünür, birkaç dakikalığına ürperir ve sonra bir şeylerle oyalanarak hayatımıza kaldığımız yerden devam ederiz. Ama Adam her gün orada öylece yatıyor, aldığı her nefesi ölümün gölgesinde alıyordu. Sonunda bu fikre alışıp, huzuru bulduğunu söylersem yalan söylemiş olurum. Alışmadı. Huzur falan yoktu. Bu onu zalim ve zorlu birine dönüştürdü. Bu, sürekli suratını asmasına neden olarak güzel yüzünde –o güne dek bir sivilce bile çıkmayan yüzünde – kalıcı kırışıklıklar oluşturdu. Bu, ona kırıcı şeyler söyletip yaptırdı.

Bazı anıları hatırlayıp, derin bir nefes alarak burnumun ke-miğini sıktım. Adam acı içindeki tiz bir sesle bağıyor, an-neme onun hayatını mahvettiğini, babama sakar bir budala olduğunu ve bana hiçbir şey bilmeyen, aptal, küçük bir kız olduğumu söylüyordu. Sanırım son dediği doğrudu. Ama hiçbirini yazmadım. Bunlar çok özeldi.

Her şeye rağmen onu hâlâ seviyordum. Onu seviyordum ve iyiye gitmesini umuyor, onun için iyi şeyler diliyordum. İyileşmesine ihtimal vermiyordum çünkü hepimiz bu trenin tek bir istasyonda duracağını biliyorduk. Ama mutlu olmasını diliyordum. Bazen oluyordu da. Sakin olduğu zamanlar çocukluğumuzdaki gibi konuşup gülüyorduk. St. Smithereens anılarımızı ya da birlikte seyrettiğimiz televizyon programlarını yâd ediyorduk. Sevgili kardeşim hâlâ yanımdaydı. Onu eski haliyle görme ve onunla vakit geçirebilme şansını yakaladığımda, kendimi dünyanın en mutlu kızı gibi hissediyordum.

Anton, Adam hakkında bildiğim bir şey varsa, o da mutlu olduğu son yerin Zümrüt Şelaleleri olduğu. Ona nedenini sorduğumda, bana oranın güzel bir yer olduğunu ve orada iyi arkadaşlar edindiğini söylemişti. Bu doğru mu? Yoksa dahası da mı vardı? Drew bana birlikte geçirdiğiniz o çılgın yazdan bahsetti. Daha fazlasını öğrenebilmeyi çok isterdim. Adam'a dair hatırlayabildiğin her şeyi dinlemek isterdim. Çünkü ondan bana kalan tek şey anılar. Fikrini değiştirirsen diye telefonumu ve adresimi yazıyorum.

İçten dileklerle

Lauren Beck

Telefon numaramı ve kafenin adresini yazıp mektubu kladım. Lizzie'den bir zarf ve pul aldıktan sonra köşe başındaki posta kutusunun yolunu tuttum. Zarfı kutuya attığımda, daha fazla yapabileceğim bir şey kalmamıştı. Bu yüzden kendi aile sırrımı aklımdan çıkarmaya karar verdim.

1920'lerin sırrı hâlâ onu çözmemi bekliyordu.

Pazartesi sabahı girdiğim muazzam üniversite kütüphanesi, Adam için kitaplar bulduğum küçük halk kütüphanesine hiç benzemiyordu. Eve döndüğümde ellerimi antibakteriyel sabunla yıkar, dezenfektan sprey sıkıdığım kitapları Adam'a verirdim. Onları aldığımda dudağını bükerek, "Bunları kütüphaneden mi, yoksa hastaneden mi aldın?" derdi. Ben de, "Rica ederim," derdim. Hafifçe tebessüm eder ve okumaya başlardı.

Anılardan sıyrılarak yapmam gereken işe odaklandım. İhtiyacım olan kitaplara erişmek için en etkili yolu bulmaya çalışacaktım. Anahtar sözcük araması? Belki işe yarayabilirdi.

Arama çubuğuna *Honeychurch-Black* yazdım.

Çıkan yüzlerce sonuç kalp atışlarımı hızlandırmıştı. Onlar hakkında gerçekten bu kadar çok şey yazılmış mıydı? Ama hayır, çoğunlukla fen kitapları yayımlayan Honeychurch-Black adında bir Ziraat Enstitüsü vardı ve listede onlar da yer alıyordu.

Onları listeden çıkarmayı denediğimde sıfır sonuçla karşılaştım. Bu yüzden yeni kelimeler ekleyerek yeniden aramayı denedim. *Aile. Tarih. Avustralya. 1920'ler*. Birazcık maharet, bolca da şans eseri, Honeychurch-Black Ziraat Enstitüsü'nün yayımladığı *Avustralya Tarihinin Büyük Çiftçi Aileleri* adında bir kitaba ulaştım.

Kütüphanenin kliması öyle çok açılmıştı ki parmaklarım morarmaya başladı. Hırkamın düğmelerini kapatıp raflara yöneldiğim sırada yanımdan bir grup öğrenci geçti. Genç bayanlar pek sıkı giyinmiş gibi görünmüyorlardı. Yoksa yaşılanıyor muydum? Belki de o kısıcık şortlar bana yakışmayacağı için kıskanmıştım. Merdivenler öğrenci sesleriyle yankılansa da kitaplıkların arası gayet sessizdi. Halılar tüm sesleri emiyor gibiydi. Parmağımı kitapların üzerinde gezdirmeye başladım. Çok geçmeden aradığımı kitabı buldum.

Tekrar masaya dönmektense, rafların arasında durup sayfaları karıştırmaya başladım. Doğumlar, ölümler, evlilikler... Tek bir sayfayı çevirerek 1800'lerden 1920'lere gelmiştim. İşte oradaydılar. Fotoğraflar da vardı. Onu görmek için heyecanlanıyordum. Samuel Honeychurch-Black. Ruhu adeta gözlerine yansımış, siyah saçları alına dökülmüştü. 1906'da, New South Wales'teki Goulburn Bölgesi'nin dışında bulunan Curlew Station'da doğmuştu. 1927'de evinde, zatürree yüzünden ölmüştü. Babası da onunla aynı zamanda ve aynı sebepten dolayı hayatını kaybetmişti. Samuel'in sadece yirmi bir yaşına kadar yaşadığını düşünmek beni üzdü. Hiç değilse otelde tutkulu bir aşk yaşama fırsatı olmuştu. Flora Honeychurch-Black 1901'de Curlew Station'da dünyaya gelmiş, 1927'de evlenmiş ve dört çocuk sahibi olmuştu. 1989'da ölmüştü. Dikkatle Flora'nın fotoğrafına baktım. Tıpkı benim gibi solgundu. Yine benim gibi güzel sayılmazdı. Ama onda bir şey vardı. Ona baktığımda iyiliği görüyordum. Yüzündeki durgun ifadeye karşın dudaklarının kenarına ufak bir tebessüm dokunmuştu. Bakışları net ve zekiceydi. Onu esmer ve üzgün görünen kardeşiyle kıyasladım.

Belki bütün bunları ben uyduruyordum. Samuel genç yaşta ölmüştü. Mektuplarında kız kardeşinin güçlü bir sorumluluk duygusu ve ağırbaşlılığı olduğunu net bir şekilde belirtiyordu.

Kitabı göğsüme bastırarak fotokopi sırasına girdim. Sıramın gelmesini beklerken, dar pencerenin ardında gezinen öğrencilere göz gezdirdim. Üniversite eğitimimi bitirmeyi çok isterdim. İşletme iletişimi okurken büyük bir firmada çalışabileceğimi, çeşitli belgeler yazıp, başkalarının dilbilgisini düzeltebileceğimi düşünmüştüm. Şimdiyse bu fikir bana oldukça komik geliyordu. Ben ve büyük bir firma? Şık döpiyesler giyecek ve ‘temel performans göstergelerini’ oluşturacaktım, öyle mi? Bu beni fazlasıyla aşardı. Adam’ın gençliğini çalan da, benim gençliğimi çalan da aynı hastalıktı. Bunca zaman kendime üniversiteye dönmek için çok geç olmadığını ve bir gün oraya dönebileceğimi söyleyip durmuştum. Ama burada, bunca öğrencinin ve kitabın arasında dururken kalp atışlarımla hızlandığını hissediyordum. Neredeyse her şey için çok geçti. Okumak için, bir eş ve çocuklar için, sırt çantamla egzotik yerleri gezmek için. Kaderimde yalnız ölmek yazılıydı.

Nefesimi kontrol altına alıp, kendime aptal olmamamı söyledim. Adam hâlâ hayatta olmak için nelerini verirdi. Rüzgârda sallanan karaağaçlara ve yapraklarda parlayan güneş ışığına baktım. Ben Flora gibiydim, hayatta kalan kız kardeşim. Bu yüzden minnettar olmalı ve şükrederek hayatımı yaşamalıydım.

O an aklıma bir fikir geldi: Flora’nın çocukları hâlâ yaşıyor olabilirdi. Çocukları olmasa bile torunları hayatta olmalıydı. Ve Samuel’in mektuplarını okumak isteyebilirlerdi. Aradan bir ya da iki kuşak geçmişti. Herhalde artık kimse hayrete düşmezdi. Hem belki de Samuel’in sevgilisinin kim olduğunu

bilirlerdi, böylece sırrı çözebilir ve onu Tomas ile paylaşabilirdim.

Kitabın arkasını çevirerek bir isim aradığım sırada kitabı, Flora'nın torunlarından birinin kocası olan Graeme Dewhurst'ün yazdığını keşfettim. Son sayfada karısına teşekkür etmişti: *Terri-Anne Dewhurst...* Fotokopileri çektirirken bir plan yaptım.

Bilgisayarlardan birinin başına geçerek Honeychurch-Black Ziraat Enstitüsü'nün internet sitesine girdim. Terri-Anne için bir mesaj yazıp, ona mektuplardan bahsettim ve dilerse gönderebileceğimi söyledim. Ardından mesajı enstitünün iletişim bölümündeki adrese yollayarak, onu Terri-Anne'e ulaştırmalarını istedim. Benimle konuşmak ya da anılarını paylaşmak isteyebileceğini umuyordum.

Belki de Anton Fournier'den gördüğüm tepkinin aynısıyla karşılaşacaktım.

Sorun değildi. Gönder tuşuna bastım. Mektuplar onun büyük-büyük dayısı tarafından yazılmıştı. Ve onun ailesinin bir parçasıydılar.

Gece güneyden kuru ve soğuk bir rüzgâr esmeye başladı. Yatmadan önce pencereyi açık bıraktığımdan sertçe uçuşan perde ve sarsılan perde rayının sesine uyandım. Telefonunu kontrol ettim. Saat sabahın üçüydü. Pencereyi kapatıp, tekrar uykuya dalmayı umarak yatağıma uzandım. Ancak görünen o ki beynim, bütün sorunlarımı kafaya takmak için mükemmel bir zaman olduğuna karar vermişti. Hepsi sırayla kafamın içinde dönüp duruyorlardı. Annem. Babam. Tomas. Geleceğini. Anton Fournier. Böyle böyle bir saat geçti.

Yerimden doğrularak telefona uzandım. Danimarka'da günün makul bir saati olsa gerekti. Her seferinde Tomas'ın beni aramasını bekliyordum, hiçbir zaman onunla iletişim kuracak kadar gözü pek olmamıştım. Fikrimi değiştirmeden önce ona bir mesaj yazdım.

Uyku tutmadı. Seni düşünüyorum.

Mesajı gecenin karanlığına gönderip beklemeye başladım. Ama cevap gelmedi. Bir süre daha kafayı taktıktan sonra kalkıp giyindim. Zümrüt Kaplıca Otel'i'nin batı kanadındaki kütüphanesinde beni bekleyen koca bir harita koleksiyonu vardı.

Kendimi böyle bir soğuğa hazırlamamıştım. Havada şafağın birkaç saat öncesine özgü bir soğuk vardı. Çam ağaçlarını uğuldatan rüzgâr, saçlarımı yüzüme çarpıyordu. Ana yol boyunca dizili meşe ağaçlarının dalları arasından süzülen sokak lambalarının ışıkları, yerde sürekli hareket eden gölgeler oluşturmuyordu. Dalından kopan birkaç yaprak yola doğru savruldu. Parmaklarım soğuktan uyuşmuştu. Başımı öne eğip hızla otel binasına doğru yürürken, yataktan hiç çıkmamış olmayı diledim.

Kendimi alelacele içeri atıp kapıyı kapattım. Biraz soluklandıktan sonra el fenerimi yakarak kütüphaneye yöneldim. Kütüphane raporlarında haritaların yeri açıkça belirtilmişti. Bu yüzden fenerimin ışığını dikkatle cam kapaklı rafların ardındaki kitaplarda gezdirdim. Onları bulmam uzun sürmedi. Kırmızı deri kaplı kitaplar, üç rafın tamamını dolduruyordu. Kapağı açıp, onlardan birini dikkatle alarak büyük, meşe masaya götürdüm.

Kitabın ağır sayfalarını çevirirken, dışarıda başlayan fırtına kütüphanenin camlarını sallıyordu. Sayıları bu kadar çok olmasaydı kitapları alıp sıcacık evime götürür, lambamı yakar

ve kendime çay demlerdim. Ayrıntılı haritalarla dolu, çıtırdayan sayfaları karıştırmaya başladım. Ne sayfa kenarlarında notlar ne de aralarına sıkıştırılmış aşk mektupları vardı. Bunlar sadece bir dizi kitaptı.

Gün ağardığında ümidimi kaybetmeye başlamıştım. Haritaları bırakıp, kitap raflarının altındaki büyük çekmecelere yöneldim. Kütüphane görevlisi eski kayıtları buraya kaldırmıştı. Çalışanların kayıtlarını içeren bir dizi eskimiş defter bulmam uzun sürmedi. Kayıtlar otelin açılış tarihi olan 1888'e kadar uzanıyordu. Samuel'in kaldığı tarihe ait kayıtları bulana dek çekmeceyi karıştırdım. Onu bulduğumda, kapağının parçalanmış olduğunu ve sayfalarının dağıldığını gördüm. Fenerimi dikkatlice sayfaların arasında gezdirdim. İsimler, tarihler, vazifeler, maaşlar... Onu eve götürmek üzere bir kenara bırakıp, çekmecelere göz gezdirmeye devam ettim. İçi daktiloda yazılmış mektuplarla dolu, deri kaplı ve zamanla kabarmış bir kitap buldum. Mektupların hepsi sayfalara iğnelenmişti ve tüm iğneler paslanmıştı. Her mektubun sonu, *Saygılarımla, Otel Müdüresi, Bayan Eugenia Zander* ile bitiyordu. Biraz daha yakından baktığımda onların birer karbon kopya olduğunu fark ettim. Bayan Eugenia Zander, gönderdiği her mektubun bir kopyasını saklamıştı.

Çekmecedeki kayıtlar 1925 tarihli defterle sona eriyordu. Diğer çekmecedeki ilk defter ise 1927 yılına aitti. Beni asıl ilgilendiren defter –1926 – kayıptı.

İki seçeneğim vardı: Ya tüm çekmeceleri tek tek karıştıracaktım ya da eve gidip, kütüphane raporlarına göz atarak 1926 yılının yazışmalarının saklanıp saklanmadığına bakacaktım.

Çekmeceleri boşaltmaya başlarsam, onları yeniden yerleştirirken yerlerini karıştırma olasılığını arttıracaktım. Bu

yüzden eve dönmeyi seçtim. Ayrıca fenerimin ışığı zayıflamaya başlamıştı ve bir tostla çay fikri oldukça cazip geliyordu.

Feneri etrafta gezdirirken harita kitaplarından birini masada unuttuğumu fark ettim. Onu yerine koymak için elime aldığım-
da, uyku mahmuru ve sakar parmaklarımın arasından kayarak
gürültüyle yere düştü. Sayfaları bir yelpaze gibi açıldı.

“Ah, olamaz,” diyerek bir iç çektim. Sayfalarının kıvrıldığı-
ğını biliyordum, sadece kitabın omurgasının zarar görmemiş
olmasını umuyordum. Eğilerek onu dikkatlice yerden kaldır-
dım. O sırada içinden bir şey kaydı.

Kitabın arasından kayan kâğıda baktım. Bu bir kadın port-
resiydi. Köşesinde, aşk mektuplarından tanıdığım elyazısıyla
yazılmış ve mürekkebinin rengi solmuş bir yazı göze çarpı-
yordu: *Violet'im*.

Samuel'in sevgilisinin artık bir adı vardı.

On Yedinci Böhüm

Yapmamam gerektiğini bilsem de portreyi kayıt defterinin arasına koyarak eve getirdim. Zümrüt Kaplıca Oteli'nden çaldığım hazinelerden oluşan zulam gitgide büyüyordu. Tabii, en sonunda hepsini geri götürmek niyetindeydim.

Gün yavaş yavaş aydınlanırken kendime kahvaltı hazırladım. Gri bir gün olacaktı. Mutfağın floresan ışığının altında Violet'ın portresini inceledim.

Violet.

Artık onun bir otel çalışanı olduğundan emindim. Bir hizmetçi üniforması giyiyordu. Güzeldi, oldukça güzeldi. Tatlı, yuvarlak bir yüzü ve hafif sivri bir çenesi vardı. Koyu renkli saçları çene hizasındaydı. İri gözleri uzun ve kıvrımlı kirpiklerle çevrelenmişti. Onda tanıdık bir şeyler vardı sanki. Belki de zamanın film yıldızlarından birini andırıyordu. Ne de olsa hepsi birbirine benziyor gibiydi. Portreyi çizen ressam iyi iş çıkarmıştı. Violet'ın gözlerindeki ışığı yakalamış ve yüzündeki ifadeyi –acaba tereddüt müydü?– başarılı bir şekilde yansıtmıştı. Onu Samuel'in çizip çizmediğini merak etmiştim. Ama resmin alt tarafında, üzeri iki kalın çizgiyle karalanmış

bir başka imzanın olduğunu görebiliyordum. İlk harfi C ya da E'ydi ve soyadı Betts'ti. Neden karalanmış olabilirdi ki?

Çalışanların kayıt defterini açıp, üzerine fındık ezmesi damlatmamaya çalışarak sayfalarını karıştırmaya başladım. Hangi tarihe bakacağımı biliyordum. 1926 sonbaharında *V. Armstrong* adında birinin işe başladığını görünce heyecanlandım. Adı V harfiyle başlayan başka kimsenin olmaması heyecanımı daha da arttırdı. Bu o olmalıydı. Ama kayıtlarında bir tuhaflık vardı. O yılın temmuz ayında, Violet'ın ismi hiçbir açıklama olmaksızın listeden kaybolmuştu. İşten çıkan diğer elemanların isimlerinin yanında çıkış tarihi ve nedeni yazıyordu. Bazı nedenler oldukça ilgi çekiciydi: 'Beşinci kez sigara içerken yakalandı', 'çok hımbıl,' 'başını derde sokan adamın peşine düşmek için ayrıldı'. Ancak Violet Armstrong'un ismi birdenbire yok olmuştu. Temmuzun sonunda her zamanki maaşını almış ve sonra... kayıtlardan silinmişti.

Kahvaltımı bitirdim ve 1926 yılma ait yazışmaların saklanıp saklanmadığına bakmak için kütüphane raporlarının başına döndüm. Herhangi bir yazışma yoktu. İşte bu tuhaftı.

Violet'ın resmini bir mıknaatısla buzdolabının kapağına, Adam ile Anton'ın fotoğrafının yanına yapıştırdım. Böylece bütün sırlar tek bir yerde toplanmış oldu. Onlara bakıp düşünürken telefonumun çaldığını duydum. Tomas arıyordu.

"Alo?"

"Senden mesaj almak güzeldi. Neden uyuyamadın?"

"Şu an çok heyecanlıyım. Bil bakalım ne buldum?" Ona büyük bir gururla onun yokluğunda sırrı çözdüğümü -nere-deyse çözdüğümü- anlattım.

"Yani kısa bir aşk yaşamış ama hiç evlenmemişler mi? Mutlu son yok mu?" diye sordu Tomas.

“Dün kütüphanede okuduğum kitaba göre yok. Samuel bir yıl sonra ölmüş ve Violet... Bilmiyorum. Kayıtlarda ona ne olduğuna dair bir şey yazmıyor. Ancak o kış Zümrüt Kaplıca Otel’inde çalışmayı bırakmış. Ah, Tomas, öyle güzelmış ki. Fotoğrafım çekip sana mesaj atacağım. Samuel ile Flora’nın da fotoğrafları var.”

“Harika işler çıkarmışsın. Aferin sana.”

“Çözülmesi gereken son birkaç şey var,” diyerek ona o yıla ait kayıp yazışmalardan bahsettim. “Artık Violet’m kim olduğunu öğrenmek için onlara ihtiyacım olduğunu sanmıyorum, yine de okumak güzel olurdu.”

“Batı kanadına ilk girdiğimde, giriş salonundaki bir ofiste kütüphanecinin gözden kaçırdığı bazı kitaplarla belgeler gördüğümü hatırlıyor gibiyim. Belki oraya bir bakabilirsin.”

“Bakacağım.”

“İstersen dönmemi de bekleyebilirsin.”

Kalbim duracak gibi oldu. “Gerçekten mi? Dönüyor musun?”

“Sabrina’nın kuzenleri ve birlikte çalıştığı bazı arkadaşları burada. Her gün iyileşme belirtileri gösteriyor. Artık burada olmama gerek olduğunu sanmıyorum.”

“O uyandığında orada olmak istemez misin?”

“İsterdim,” diyerek kıkırdadı Tomas. “Ama patronum mümkün olduğunca çabuk işe dönmemi istiyor. Gecikmeler onlara büyük paralara mal oluyor.”

Böyle maddi bir sebepten dolayı yakında dönecek olmasına içten içe sevinmişim. “Peki, ne zaman?”

“Önümüzdeki hafta oradayım.”

Önümüzdeki hafta. Bugün günlerden salıydı. Hatta neredeyse çarşamba olmuştu. “Seni göreceğime sevindim,” dedim cesurca.

“Gerçekten mi?”

“Evet.”

“Beni ne arıyor ne de bana mesaj atıyorsun. Benden sıkıldığını düşünmeye başlamıştım.”

Aramızdaki binlerce kilometreye rağmen kıpkırmızı kesildim. “Yapabileceğimi sanmıyordum,” dedim dürüstçe. “Bu işlerde pek iyi değilim.”

“Üçüncü randevu,” dedi Tomas. “Önümüzdeki hafta.”

“Sabırsızlanıyorum,” dedim.

İşe giderken Tomas’ın döneceğini söylemek için Lizzie’ye uğradım. Ama kapıyı açmadı. Sebebini yarım saat sonra işe vardığımda öğrendim.

“Selam,” dedi Penny. “Durumu nasıl?”

“Kimin?”

“Bayan Tait’in,” dedi şaşkınlığım karşısında şaşırarak.

“Nasıl yani?”

“Hastanede. Haberin var sanıyordum. Bu hafta sonu yattı.”

Kanımın çekildiğini hissettim. Hastaneye yatan insanlar en korkulu rüyalarımın biriydi. “Hastane mi? Durumu iyi mi? Yani hastaneye yattığına göre belli ki iyi değil, ama...”

“Bilmiyorum, o yüzden sana sordum. Arthur Caddesi’nin sonundaki özel klinikteymiş. Hemşirelerden biri söylemişti.”

Endişeyle saate göz attım. Tüm gün mesaim vardı.

“Gitmen gerekiyorsa sorun değil. Ben idare ederim. Eleanor da birazdan gelir.”

“Sakıncası var mı?” diye sordum, önlüğümü çözmeye başlamıştım bile. “Yalnız mı diye merak ettim. Belki korkuyordur.”

“Git,” dedi Penny. “Yarın görüşürüz. Umarım güzel haberler getirirsin.”

Kafeden aceleyle ayrıldım. Duraktan ayrılmakta olan otobüsü tam vaktinde yakalamıştım. Anzac Park’ta otobüsten inip, caddenin aşağısındaki özel kliniğe doğru yürümeye başladım. Gökyüzü hâlâ gri bulutlarla kaplıydı, ama henüz yağmur yoktu.

Danışmadaki görevli beni uçuk pembe-yeşil bir koridora yönlendirdi. Korkum biraz olsun hafiflemişti. Burası güzel bir klinikti. Koridorları dezenfektan yerine gül kokuyordu. Adam hiç gül gibi kokan bir hastanede kalmamıştı.

Lizzie’yi pencere tarafına doğru dönmüş yatarken buldum. Televizyon açıktı, ama sesi kısıktı. Uyuyor olabileceğini düşünerek kapı eşiğinde durakladım. Sonra yaşlı kadın kıpırdadı ve kendi kendine hafifçe mırıldandığını duydum. Eline bir serum hortumu takılıydı ve süt beyazı teninde büyük bir morluk vardı.

“Lizzie?”

Lizzie bana doğru döndü. Beni görüp tanıdığında dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. “Merhaba, hayatım. Buraya gelmen ne hoş.”

Yatağının yanı başındaki koltuğa iliştim. “Neden beni aramadın?”

“Ah, önemli bir şey yok. Hem telefon numaranı da bilmiyordum.”

Bunun yalan olduğundan adım gibi emindim. Onda bütün iletişim bilgilerim vardı çünkü benim ev sahibimdi. “Başka birini aradın mı? Mesela çocuklarını?”

Lizzie başını iki yana salladı. “Gerçekten önemli bir şey değil. Ufak bir ameliyattan sonra hiçbir şeyimin kalmayacağını söylediler.”

“Ameliyat mı?” Güllerin sakinleştirici etkisi bir anda kaybolmuş ve yerini endişeye bırakmıştı. “Neyin var?”

“Kalm bağırsağımla ilgili bir problem. Daha önce de yaşamıştım. Günün birinde gelip bıçak altına yatacağımı biliyordum. Yine de bağırsaklarım hakkında konuşmamayı tercih ederim. Hiç eğlenceli değil, değil mi?”

“Yani apar topar hastaneye kaldırıldın ve bana haber vermedin, öyle mi? Ambulansta sana eşlik edebilirdim.”

“Taksi çağırdım, tatlım. Panik yapmadım. Sen veya çocuklarım da yapmamalısınız.”

“Benden kurtulamazsın,” dedim. “Çocuklarına haber vereceğim. Telefon numaralarını nerede bulabileceğimi söylersen iyi edersin.”

Lizzie bir iç çekti. “Evin anahtarı şu çekmecedeki çantada. Gitmişken çiçekleri de sularsan çok sevinirim. Acil bir duruma karşı hepsinin numarasını telefonun yanındaki duvara yapıştırmıştım. Robbie’yi ara – en büyükleri ve en sözü geçeni o. Diğerlerine haberi verir.”

Lizzie’nin elini tuttum. Eli çok soğuktu ve parmak uçları yumuşacıktı.

“Tanrım, işte bundan nefret ediyorum,” dedi Lizzie. “Ne işe yarıyorum ki? Bu kadar yaşlı olmanın ne faydası var? Sebepsiz yere herkesin hayatını altüst ediyorum. Ya iyi olurum ya da olmam. Hayat devam ediyor.”

“Ameliyat ne zaman?”

“Bilmem. Fikir değiştirip duruyorlar. Yarın olduğunu sanıyordum, ama şimdi cuma diyorlar. Önce durumumun stabil olması gerektiğini söylediler. Haftaya bile olabilir.”

Haftaya. “Tomas haftaya dönüyor,” dedim.

Lizzie gülümsedi, bugün bana ilk kez içten gülümsüyordu.

“Güzel. Kaşlarını yine elden geçirtmen gerekecek. Sararıyorlar.”

Güldüm. “Eninde sonunda gerçek kaş rengimi görecek.”

“Elinden geldiğince ertelemeye bak.”

Lizzie’nin oğlundan ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Çocukları hakkında söylediklerinden yola çıkarak onun ilgisiz, hatta saldırgan biri çıkmasından korkuyordum. Ancak Robbie yumuşak sesli bir adamdı ve benimle gayet nazik bir şekilde konuştu. Konuşmamızdan iki saat sonra beni arayarak, dünyanın çeşitli yerlerinden yola çıktıklarını haber verdi. Ve onlar varana kadar Lizzie’ye elimden geldiğince eşlik edip edemeyeceğimi sordu. Elbette edeceğime dair söz verdim.

Dört günlük öğle yemeği mesailerini, Lizzie’ye yaptığım dört uzun ziyaret takip etti. Arada bir olumsuz düşüncelere kapılıp, herkesi rahatsız ettiğinden ve doktorların ameliyatı yine ertelediğinden söz etse de Lizzie’nin neşesi yerindeydi. Ona eşlik etmeme ve çocuklarının yolda olmasına sevindiği anlaşılabiliyordu.

Beşinci gün, New York’taki ve Vancouver’daki kızları Christie ve Genevieve geldiler. Onlara aynı uçakla gelip gelmediklerini sorduğum için kendimden utandım. İkisi de şaşkın bir ifadeyle gülümsedikten sonra biri -sanırım Christie’ydi- Vancouver’ın kıtanın diğer ucunda, hatta farklı bir ülkede yer aldığını açıkladı.

Defalarca söylediğim gibi dış dünyaya dair bildiklerim oldukça sınırlıydı.

Tomas'm gelmesine koca bir gün vardı ve bugün izinliydim. Bu yüzden gündüz vakti cesurca davranıp kendimi batı kanadına attım.

Bir gören olup olmadığını defalarca kontrol ettikten sonra ön kapıyı açtım ve kapanmaması için arasına bir tuğla yerleştirdim. Pencereleden içeri süzülen gün ışığı, yer yer cilalı bir döşeme tahtasını, yer yer de kirli bir pencere eşiğini aydınlatıyordu. İçerideki tozlu koku, bana heyecan verici keşiflerimi anımsattığı için hoşuma gitmişti. Giriş salonunda durup, yan yana duran üç kapıya baktım. Bunlar Tomas'm bahsettiği ofisler olmalıydı.

İlk iki oda küçük ve boştu. Ama üçüncüsü oldukça genişti ve tahtayla kapatılmış penceresinin altında güzel, oyma bir çalışma masası vardı. Kapının karşısında bir başka kapı, onun ardında da altı raflı bir dolap yer alıyordu. Tomas haklıydı. Dolapta hâlâ kitaplar ve belgeler vardı.

Bana ışık vermesi için el fenerimi masaya koysam da kısa süre sonra bir deli cesareti gelmişti. Pencerenin alt kısmındaki tahtalardan birinin çivisi çıkmıştı. İki elimle gevşemiş köşesinden tutup, tahtayı tüm kuvvetimle çekmeye başladım. Diğer köşeler de çatırdayarak pencereden ayrılınca, içerisi gün ışığıyla doldu. Dışarıdaki çam ağaçlarını ve yukarıda toplanan gri bulutları görebiliyordum. Masanın üzeri kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı. Parmağımla tozların üzerine bir desen çizdim. Hapşırmaya başlar başlamaz da pişman oldum.

Vakit kaybetmeden dolaba yöneldim. İçindeki bir yığın evrak gözümü korkutmuştu. Her şeyin sınıflandırıldığı kütüphanede bir şeyleri bulmak daha kolaydı. Tüm kutu ve dosyaları inceleme fikrini derhal kafamdan attım. Aradığım şey, tıpkı 1925 ve 1927 kayıtlarını içeren defterler gibi deri kaplı bir

defterdi. Dışarıda yağmur yağarken, loş ve tozlu ışıktaki acele etmeksizin belgeleri ayırmaya başladım. Bazılarına göz attığımda, onların birer tedarikçi listesi olduğunu fark ettim. Top-tan halde alınmış yiyecekler, çarşaf, toz deterjan ve benzeri şeylerin kaydı tutulmuştu. Eugenia Zander'ın adres defterini bulduğumda ise Honeychurch-Black Ailesi ile ilgili bir bilgi bulabilmek için hızla H harfini açtım. Ama hiçbir şey yoktu.

Aradığım kayıt defteri en son bulduğum şey oldu. Onu tüm belgelerin en altında, bir kutunun içinde, fatura dosyalarının arasına sıkışmış halde buldum. Mantığım, onun Eugenia Zander'dan çok uzun bir zaman sonra, ne olduğunu bilmeyen ya da önemsemeyen biri tarafından oraya atılmış olabileceğini söylüyordu. Heyecanlı tarafım ise onun gizlenmiş –ya da yarı gizlenmiş– olduğunu öne sürüyordu. Eugenia Zander'ın tüm kayıtları saklama tutkusu, onu atamadığı ve bulunmasını mahsus zorlaştırdığı anlamına gelebilirdi. Canlı hayal gücü-me sorarsak, Violet Armstrong 1926'da kaybolmuş ve Samuel Honeychurch-Black aslında kahrından ölmüştü.

Elbette, bir yerden sonra hayal kırıklığına uğrayacağımı biliyordum. Gerçek hayat, hayallerdekinden çok daha heyecansızdı.

1926 yılına ait defteri kutudan çıkardığım sırada binanın ön kapısının açıldığını duydum.

Keşke bedenimin o ses karşısında verdiği tepkiyi tam olarak tarif edebilseydim. Önce onun Tomas olduğunu düşünerek umutlandım. Ardından anahtarının bende olduğunu hatırlayarak korkunç gerçeği fark ettim. Gelen *başka biri*, tanımadığım biriydi. Etrafıma baktığımda, girmemem gereken bir otelin girmemem gereken bir odasını darmadağın ettiğimi görüp, büyük bir korkuya kapıldım. Her yer bir yığın evrak ve kitapla

doluydu. pencerenin bir tahtası sökülmüştü ve elimde kütüphaneye ait olan deri kaplı bir defter vardı. Defteri hızla omuz çantama atıp, şalımın altına gizledim. Kalbim hem korkuyla hem de suçluluk duygusuyla çarpıyordu. Yakalanmam kaçınılmaz olduğundan, neden burada olduğuma dair uygun bir gerekçe bulmaya çalıştım. Hiç değilse her şeyi yeniden yerine koyuyormuş gibi görünmek için işe koyuldum. Sırtımı kapıya döndüğüm sırada, “Burada ne arıyorsun?” diyen sesi duydum.

Polisiye dizilerde öyle gördüğüm için ellerimi havaya kaldırıp, yavaşça arkamı döndüm.

Ellili yaşlarında, bıyıklı ve son derece iri bir adam olan güvenlik görevlisi, bir kahkaha patlatarak ellerimi indirmemi işaret etti. Sanırım gülümsemekle yüzümü ekşitmek arasında bir şey yaptım.

“Adın ne?” diye sordu.

“Lauren Beck,” diyerek cebimden Tomas’ın anahtarını çıkardım. “Anahtarım var.”

Görevli fenerini yakarak etrafa dağılmış kutu ve belgelere baktı. “Kütüphaneciyle mi çalışıyorsun?”

Neredeyse başımı sallayarak onaylayacaktım. Belki de öyle yapmalıydım. Ama yalan söyleme becerime hiç güvenmiyordum. “Hayır. Tomas Lindegaard o yokken saklamam için anahtarını bana vermişti. Bazı eski kayıtlara bakmaya geldim. Her şeyi yerine koyacağım.”

Görevli kaşlarını çatarak elini uzattı. “O anahtarı bana versen iyi olur. Sana güvenmediğimden değil, Bayan Beck, ama... Pekâlâ, sana güvenmiyorum. Kim olduğunu bilmiyorum ve Tomas Lindegaard Danimarka’da...”

“Tomas yarın gelecek,” dedim anahtarı avucuna bırakarak. “Geldiğinde ona sorabilirsin.”

“Tamam, aynen öyle yapacağım. Ama şimdi adını, adresini, telefonunu alıp, dışarı kadar sana eşlik edeceğim.”

Ah, rezalet. Neyse ki yağmur dinmişti. Binadan çıktığımız sırada teriyer cinsi köpeklerini gezdiren yaşlı bir çift merakla bize baktı. Dışarı zorla çıkarıldığının belli olmadığını düşünerek kendimi avutmaya çalıştım. Ellerim kelepçeli değildi ve sırtıma silah falan dayanmamıştı. Ama mahcubiyetim ve utancım resmen yüzümden okunuyor olmalıydı. Güvenlik görevlisi beni arabasına götürerek iletişim bilgilerimi aldı. Kimliğimi ispat etmek için çantamın dibindeki ehliyetimi çıkarmak zorunda kaldım. Çantamda çalıntı bir kitap olduğundan, bu iş bayağı ustalık gerektirmişti. Tabii, ehliyetimde hâlâ Tazmanya’daki eski adresim yazılıydı. Burada oturduğumu en iyi kanıtlayacak kişi Lizzie’ydi, ama o da hastanedeydi. Kafedeki Penny’den söz edeceğim esnada görevli, “Telefonuna bakayım,” dedi.

Ona telefonumu uzattığımda, anlamadığım bir şeyler yaparak ekranda numaramın çıkmasını sağladı. Çıkan numarayı not aldı.

“Tamam, gereken her şeyi aldım. Bay Lindegaard ile konuşacağım. Rahatsız ettiysem üzgünüm, Bayan Beck, ama ben sadece işimi yapıyorum. Orada düşüp yaralansan sigorta masraflarını karşılamaz, anlıyorsun değil mi?”

“Anlıyorum,” dedim.

“Seni eve bırakayım mı?”

Başımı iki yana salladım. “Gerçekten özür dilerim.”

Görevli omzunu silkerek veda edip arabaya bindi. Sonra da beni artık kilitli olan ve içeri girmenin imkânsız olduğu otel binasının önünde bırakarak uzaklaştı. Tomas’ın bana kızıp kızmayacağını merak ediyordum. Yağmur sanki planlanmışçasına yeniden başladı. Evin yolunu tuttum.

Öyle utanmıştım ki kayıt defterine bakmayı kendime yediremiyordum. Onu çantamda bırakıp, uzunca bir süre küvette kaldım. Nihayet çıkıp telefonumu kontrol ettiğimde, tanımadığım bir numaradan mesaj geldiğini gördüm. Anton Fournier'den olabileceğini düşünerek mesajı çabucak açtım.

“Merhaba, Lauren. Ben Terri-Anne Dewhurst. Mesajını aldım. Müsait olduğunda beni arayabilir misin? Seninle konuşmayı çok isterim.” Sesi oldukça sakın, neredeyse küçük bir kızınki gibiydi.

Hızlıca kurulanıp, saatin henüz dört olmasına rağmen pijamalarımı giydim. Samuel'in Violet'a yazdığı mektupları yanıma alarak onu aradım.

Telefonu ilk çalışında açtı.

“Bu kadar çabuk aradığın için teşekkürler,” dedi. “Mesajını yeni almıştım, oldukça heyecanlandığımı söylemeliyim.”

“Mektuplar yanımda,” dedim. “Ama uyarmam gerek, biraz fazla... şeyler... seksi.”

“Gerçekten mi? Harika! Bana yollayabilirsen çok minnettar olurum. Onları bulduğuna inanamıyorum. Sam'in yazdığına emin misin?”

“Sam? Ona böyle mi sesleniyorlardı? Samuel değil mi?”

Terri-Anne hafifçe güldü. “Her ailede amatör bir şecere uzmanı olduğunu bilirsin. İşte o benim. Evet, büyük dayım Sam'e yıllarca çok merak duydum. Onu hep bu isimle andım çünkü büyükanmem, yani Sam'in kız kardeşi ondan böyle bahsedirdi.”

“O olduğuna eminim. Bütün misafir kayıtlarım inceledim.”

Bugün yakalandığımı hatırlayıp, bir kez daha utançla ürperdim. Ama sonra ona bildiğim her şeyi anlattım. Violet'ı, portreyi, her şeyi. "İtiraf etmeliyim ki bu sırra kendimi çok kap-tırdım," dedim. "Daha fazlasını bilebileceğini umuyordum. Violet'a ne oldu? Sam'in bir yıl sonra zatürreeden öldüğünü biliyorum, ama..."

"Hayır, ölmedi," dedi Terri-Anne. Belki ben öyle dediğini sanmıştım, ama sesini mahsus alçalttığından emindim. "Bu Sam'in annesi, yani büyük-büyükannemin başlattığı bir aile efsanesi. Bunun yalan olduğunu çok gençken, eski aile kayıtlarım karıştırdığım sırada ortaya çıkardım."

"Peki, ama neden? Neden onun...?" Cümlemi tamamlama-dan tahmin ettim. "Kaybolmuş, değil mi?"

"Evet, 1926'da. Zümrüt Kaplıca Otel'i'nden bir daha dön-memiş. Görüyor musun? O mektuplar onun âşık olduğunun bir ispatıysa, *neden* kaybolduğunu nihayet öğrenebiliriz."

"Violet'm kayıtları da yok olmuş," dedim. "İstifa ettiğine ya da kovulduğuna dair bir not bulamadım. Bir sayfada var-ken, diğerinde... yok."

"Belki birlikte kaçmışlardır," dedi Terri-Anne heyecanla soluklanarak. "Belki bir yerlerde hiç tanımadığım akrabalarım vardır. Gerçekten, Lauren, hiç bu kadar heyecanlanmamıştım. Sana ne kadar teşekkür etsem az."

"Büyükannen nasıl biriydi?" diye sordum. "Flora? Sam mektuplarında ondan *kardeşim* diye bahsetmiş. Ayrıca biraz katı ve ahlâka düşkün biri olduğunu düşünüyor gibi."

"Hayal edebileceğin en tatlı, en mutlu yaşlı bayandı," dedi Terri-Anne duygulu bir sesle. "Ama Sam hakkında konuşmayı reddederdi. Babasının zatürreeden öldüğünü gösteren tıbbi ka-yıtları gösterip, Sam'in böyle bir kaydı olmadığını söylemem

onu çok rahatsız ederdi. Bu, bir şeylerin doğru olmadığını anlamamı sağlayan ilk ipucuydu. Her şeyin yalan olduğunu öğrenmemse uzun sürmedi. Fakat büyükannem vefat edene kadar bu konuyu araştırmadım. Bu onu çok üzerdi. Bütün yetişkinlik hayatımı bunu merak ederek geçirdim.”

Birkaç dakika daha konuştuk. Haftalardır hakkında tahminler yürüttüğüm insanların birer roman kahramanı değil, gerçek olduklarını fark etmiştim. Terri-Anne’i sevmiştim, içi dışı birdi. Tüm mektupları kuryeyle ona göndermek üzere anlaştık. Ödemeyi o yapacaktı. Onların birer kopyasını almama izin verip, onun için araştırma yapmaya devam etmemi istedi.

Konuşma sonrası kendimi daha iyi hissettiğimi fark ettim. Suçüstü yakalandığım için duyduğum utanç biraz olsun hafiflemişti. Telefonu kapatır kapatmaz, çantamdaki 1926 yılının kayıt defterini çıkardım.

Kanepeme kıvrıldığında yağmur devam ediyordu. Kayıtları incelemeye ilk sayfadan başlama gereği duymadım. Bahsi geçen aşk kış mevsiminde yaşanmıştı. Bu yüzden haziran ayından başlayarak sayfaları tek tek çevirmeye başladım. Her mektubun alıcısına dikkat ediyordum. Ağustos ayına varmam bir dakikadan az sürdü. Orada Bayan Thelma Honeychurch-Black’e gönderilmiş bir mektup buldum. Onu yaptığım araştırmalardan tanıyordum. Sam ve Flora’nın annesiydi.

Sevgili Bayan,

Mektubunuzu aldım. Endişelerinizi bir an önce dindirmek adına mektubumu kısa tutacağım. Kısaca özetlemem gerekirse, bayan, benden korkmanızı gerektirecek hiçbir şey yok. Ağzımın sıkılığıyla daima iftihar etmişimdir. Geçmişte ve gelecekteki tüm misafirlerimin şahsi bilgileri benimle mezara

gidecek. İsteklerinize saygı duyuyorum ve sizi temin ederim ki bu olaya karışan herkes, kendince nedenlerden ötürü bundan bir daha söz etmemek konusunda kararlı. Yaşananlar acı vericiydi. Trajedinin büyümemesi için etkisini daha fazla yaymak gerek. Bu noktada hemfikiriz.

*Saygılarımla,
Eugenia Zander*

Mektubu defalarca okudum. Ve her seferinde tüylerimin ürperdiğini hissettim. *Bundan bir daha söz etmeyecekler. Yaşananlar acı vericiydi. Ne bulmuştum ben böyle? Ve bunun Sam ve Violet ile ne ilgisi vardı?*

On Sekizinci Bösüm

1926

Tahmin edildiği gibi kar gelmişti. Ama seyahati imkânsız kılacak kadar şiddetli değildi. Art arda iki gece yağmış ve yerde kristal bir örümcek ağını andıran yumuşak, hafif bir örtü oluşturmıştu. Her iki gecenin sabahına kadar da eriyip gitmişti. Karların görüntüsü Violet'ı adeta büyülemişti. Daha önce hiç kar görmemişti ve bu havada dışarıda olma fikrini dayanılmaz bulsa da onu pencerenin ardından seyretmek hoşuna gitmişti. Yemek servisi yapması gerekirken dışarıdaki manzarayı seyretmesi, Hansel'i oldukça sinirlendiriyordu. Yine de eskisi kadar sinirli değildi. Otelin sessizliği herkesi sakinleştirmiş gibiydi. Kış gelmişti ve bir avuç dolusu insan olarak kocaman, büyük bir binayı paylaşıyorlardı. Etrafa neşeli bir hava hâkimdi. Misafirler, hatta çoğu zaman sivri dilli olan Cordelia Wright bile daha cana yakındı.

Violet mobilyaları parlatmak ya da çarşafı değiştirme için girdiği Cordelia Wright'ın odasını da görmüştü. Ve opera şarkıcısı olan bir kadının bu kadar aksi olmak gibi bir sebebi olmadığına karar verdi. Birbirinden güzel elbiseler ve kürkler yatağın üzerine fırlatılmış ya da gelişigüzel bir şekilde dolaba

asılmıştı. Mücevher kutusu ağzına kadar baş döndürücü mücevherlerle doluydu. Tabii, Violet'ın bunların hiçbirini görmemesi gerekiyordu. Fakat misafir odalarında tek başına kaldığında merakına yenik düşüyordu. Flora'nın odası son derece düzenliydi. Dolmakalemler, mürekkep şişesi ve not kâğıtları, çalışma masasına özenle dizilmişti. Lord ve Leydi Powell'ın yatağı ise her seferinde sanki tüm gece güreşmişler gibi görünüyordu. Violet onların saatlerce çılgınlar gibi seviştiklerine inanmak istemiyordu. Miss Sidney'in makyaj masası, dünyada var olan bütün güzellik ürünlerinden daha fazlasıyla doluydu. Kremler, losyonlar, haplar, hatta üzerinde *Doktor Potter'ın Zayıflatan Sabunu* yazan bir sabun... Sabunun paketinde tüm yağları ve yaşlanmayı yok ettiği yazıyordu. Tony ve Sweetie'nin odası tam da Violet'ın beklediği gibiydi. Dağınık odanın her yerine ağır, erkeksi bir koku sinmişti. Sam'in odası onlarınkinin aksine tatlı bir akçaağaç, nemli toprak ve kesilmiş kırpılmış bitkiler gibi kokuyordu. Violet onun afyon kokusu olduğunu bilse de umursamıyordu, çünkü bu ikisinin mutluluğunun kokusuydu. Oda hizmetçiliğinin ilk haftası büyüleyici geçmişti. Ama sonrasında sıkıcı bir hal almıştı ve Violet bu işin ona yakışmadığına inanmaya başlamıştı.

Ekstra işler Violet'ı öyle yoruyordu ki kendini iliklerine kadar tükenmiş hissediyordu. Üçüncü haftaya geldiklerinde, ancak öğleden sonra yarım saatliğine kestirebilirse günü atlatılabilir olmuştu. Sam'in gece ziyaretleri boyunca gözlerini açık tutabilmesi de ayrı meseleydi. Sam ona İspanya ile yaptıkları bir savaşta savaşılan büyük-büyük amcası ya da malikânesinde yüzlerce kediye bakıp, onları kremayla besleyen çılgın büyük-büyükannesiyile ilgili hikâyeler anlatırken, Violet birkaç kez uykuya dalmıştı. Sam dokunuşlarıyla onu hâlâ canlandırma-

biliyor olsa da Violet uykunun kaçınılmazlığını çok daha ağır hissediyordu.

“Benden sıkıldığını anlayabiliyorum,” dedi Sam bir gece. karanlıkta Violet’ın dar yatağında yan yana yatarlarken.

“Hayır, asla,” dedi Violet.

“Bazen sanki beni dinlemiyormuşsun gibi hissediyorum.”

“Yorgunum, Sam, hepsi bu. Saat gece yarısını geçmiş olmalı. Oteldeki herkes uyuyor.”

“Herkes uykuda ve otel boş. İstedığımız her şeyi yapabiliriz.”

Violet dirseğinin üzerinde doğrularak ona baktı. İçerisi onu net göremeyeceği kadar karanlıktı. Sam koyu ve belli belirsiz görünüyordu. Violet’ın odaklanabildiği tek şey, Sam’in siyah gözleriydi. “Ne demek istiyorsun?”

“Hiç büyük balo salonunda dans ettin mi?”

“Elbette hayır. Oraya sadece tabak taşımak için giriyorum.”

Sam üstlerini örten battaniyeyi açtı. “Hadi, o zaman.”

“Ciddi olamazsın.” Violet’ı heyecan basmıştı. İlk zamanlar Sam’in yanındayken her şeyi ıslıl ıslıl görmesine neden olan heyecandı bu.

“Ciddiyim.”

“Öyleyse giyineyim.”

“Bizi kimse görmeyecek. Kendin söyledin: Saat gece yarısını geçti. Herkes uykuda. Geceliğinle dans edebilirsin. Hatta ısrar ediyorum.”

Violet kıkırdayarak ayağa kalktı. “Çok dikkatli ve sessiz olmalıyız.”

“Yakalanmak gibi bir niyetim yok,” dedi Sam sabahlığını yerden alarak. “Yakalanmak bizi mahveder.” Ardından kapıyı açıp koridora kulak kabarttı. “Etraf temiz.”

Violet yün geceliğini giydi ve Sam'in arkasından ona sarılarak kokusunu içine çekti. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Harikulade bir fikir," dedi Sam, Violet'ın elini yakalayarak. "Hadi, gidelim."

Sessiz adımlarla koridoru geçip merdivenleri indiler. Ardından usulca koridorun sonuna doğru ilerlediler. Sam, diğer kanada açılan kapıyı açtı. Çok geçmeden yemek salonunun önündeydiler.

Sam salonun kapısını açmaya çalışarak, "Kilitli," diye fısıldadı.

Violet hayal kırıklığıyla Sam'e yaslandı. Derken birden hatırladı. "Hansel'de anahtar var. Mutfakta duruyor."

Geldikleri yoldan geri dönerek mutfığa girdiler. Violet mutfak dolaplarından birindeki gaz lambasını alıp yaktı. Ardından üst çekmeceyi açıp, malzeme listelerinin ve kâğıt parçalarına yazılmış eski yemek tariflerinin arasındaki anahtarı buldu. Sam bir eline lambayı alıp, diğeriyle Violet'm elini tuttu. Birlikte hızla balo salonuna doğru yöneldiler.

Violet kapıyı açarken kalbinin boğazında attığını hissediyordu. Eğer yakalanacak olursa... Ama artık gerçekten fark eder miydi? Kış sonu ya Sam ile nişanlanacak ya da yeni bir iş bulmak için evine dönecekti. Birdenbire kendini tamamen özgür hissetti.

Karanlıkta sessiz sakin duran masaların tümü örtüsüz ve çatal kaşıksızdı. Violet kapıyı kapatırken, Sam dans pistinin ortasına gelerek lambayı yere bıraktı.

"Müziğimiz yok ki," dedi Violet.

Sam onu kendine çekip, elini tutarak göğsüne bastırdı. Violet, Sam'in yumuşak, ipek sabahlığının üzerinden kalp atışlarını hissederek gülümsedi.

“Müzik benim kanımda,” dedi Sam. “Onu duyabiliyorum. Sen duymuyor musun?”

Violet bir şey duymasa da evet dedi. Bu güzel anın bozulmamasını ve mükemmel olmasını istiyordu.

Sam dans etmeye, Violet da adımlarını ona uydurmaya başladı. Önce yavaş başlayan dansları gitgide hızlandı. Sam onu dans pistinde döndürdükçe döndürüyor, ortadaki gaz lambasının ışığı usulca titriyordu. Violet etraflarında dans edip dönen gölgelerini seyrediyordu. Nihayet devam edemeyecek kadar yorulduğunda, durmaları için Sam’e yalvardı. Sam aniden durarak dudaklarını Violet’ın dudaklarına yapıştırdı. Violet’ın içinde ilk sevişmelerinden beri duymadığı bir heyecan alevlendi.

“Seni istiyorum,” dedi Sam, Violet’ın dudakları arasından.

“Burada olmaz.”

“Olmaz mı?”

“Yatağıma dönelim.”

Ellerinde gaz lambasıyla mutfığa dönüp anahtarı bıraktılar. Sonra da çalışanların yatakhanesinin yolunu tutup, çılgınca seviştiler.

Sam uykuya dalmadan önce, “Sam?” dedi Violet. “Beni seviyorsun, değil mi? Sonsuza dek sürecek bir aşkla?”

“Yıldızları yerinden oynatabilecek bir aşkla,” dedi Sam.

“Hastalıkta ve yaşlılıkta da sürecek, gerçek bir aşkla mı?”

“Güneşten bile parlak bir aşkla.”

“Engellerin üzerinden gelmenin bir yolunu bulabilecek bir aşkla mı?” diye sordu Violet. Ona mantıklı bir cevap vermesini istiyordu. Sam’in tutkusu güçlü ve hoştu, ama Violet onun henüz babasıyla konuşmadığından emindi ve konuşup konuşmayacağını bilmiyordu.

“Alev alev bir aşkla,” dedi Sam, Violet’ın yüzünü öpücük-
lere boğarak. “Yakan bir aşkla. Delice, çılgınca bir aşkla.”

Delice, çılgınca bir aşk. Hepsi buydu. Ve hep bu olacaktı.

Violet’m en sevmediği işlerden biri çarşafı kaynatmaktı. Doğu kanadının sonunda yer alan çamaşırhanede, haftada bir kez çamaşır yıkamak zorundaydı. Tekerlekli servis arabasıyla uzun koridor boyunca gezip tüm çarşafı topluyor, sonra bir dizi taş merdiveni zar zor inerek onları dışarının soğuşuna çıkarıyor, ardından çamaşırhaneye gidip kazanın altını yakıyordu. Çarşafı uzun, ahşap bir kürekle kazanda döndürürken her yerinden ter akıyor, kolları ağrıyor, elleri kıpkırmızı oluyordu. Sonra onları durulamak için çamaşırhaneden dışarı sürüklüyor, sularını mümkün olduğunca sıkmak için merdane-
den geçiriyordu. Son olarak da onları asıyordu. Bunun için sıcak, buharlı çamaşırhane ile dışarıdaki buz gibi hava arasında gidip geliyordu. Çarşafı silkeleyip mandallarken, kollarından yükselen buharları görebiliyordu. Soğuk rüzgâra yakalanan çarşafı sertçe dalgalanıyordu. Güneşin en çok vurduğu yer olan çamaşırhane ile atölye arasındaki açık alan bile sıcak değildi. Violet’ın parmakları acıyor, sıcak ile soğuk arasında gidip gelmeye devam ediyordu.

İkinci sepettekileri asarken Clive’in atölyesinden ona seslendiğini duydu. Onu başıyla kısaca selamlayarak çarşafı asmaya devam etti. İşinin bir an önce bitmesini istiyordu. İçeri girdiğinde sıcaktan sersemlediğini hissetti. Çarşafı merdane-
den geçirip, kolunun tersiyle alnını sildi. Başının hafifçe döndüğünü hissederek, taş lavabonun kenarına tutundu. Sonra

tekrar dışarı çıkıp çarşaplardan birini silkeleyerek asmaya koyuldu. O an etrafındaki her şey kararıp, kulaklarını bir uğultu doldurdu.

Kendine geldiğinde çiyle kaplı çimenlerin üzerinde yatıyordu. Clive üzerine eğilmiş bir halde ona seslenip duruyordu. Violet konuşmaya çalışsa da sadece hafif bir mırıltı çıkarabilirdi.

“Burada bekle, kımıldama,” dedi Clive. Violet ona kımıldamasının imkânsız olduğunu söylemek istedi. Kolları ve bacakları kurşun gibi ağırdı. Ve başında keskin bir acı hissediyordu. Clive hızla uzaklaşırken, Violet yerde yatan çarşafı gördü. Düşündüğü tek şey, *Onu yine yıkamam gerek*, oldu. Ama sonra gözlerini kapatıp, bir süreliğine kendi nefesini dinledi. Düşünmek çok zor geliyordu.

Clive iki dakika içinde Bayan Zander ile birlikte döndü. Bayan Zander endişeli bir ifadeyle Violet’ın başucuna çömeldi.

“Violet, beni duyabiliyor musun?”

“Evet, biraz daha iyi hissediyorum. Sadece sıcak yüzünden.”

“Ayağa kalkmaya çalışma, tekrar bayılmanı istemem. Clive, onu taşıyabilir misin?”

“Sanırım evet.”

“Onu odasına götür. Ben gidip Doktor Dalloway’i arayacağım. Karl’ın pek yardımcı olabileceğini sanmıyorum.”

“Violet,” dedi Clive nazik bir sesle. Violet’ın gözlerine bakmıyordu. “Kollarını boynuma dolayabilir misin?”

“Yürüyebilirim,” diyerek karşı çıktı Violet.

“Yürümeyeceksin,” dedi Bayan Zander otoriter bir tavırla. “Ne diyorsa onu yap.”

Violet kollarını Clive’in boynuna doladı. Clive onu rahatlıkla kucakladı. Violet göğsüne değdiği Clive’in kalp atışlarını

hissede biliyordu. Hep birlikte içeri girdiler. Bayan Zander, topuklarını ahşap zeminde tıkırdatarak aceleyle önden gidiyordu. Clive, Violet'ı önceki gece Sam ile başı dönene dek dans ettikleri balo salonundan geçirip, çalışanların odalarının bulunduğu koridora götürdü.

“Hangisi senin odan?” diye sordu.

“Soldan dördüncüsü. Gerçekten, yürüyebilirim.”

Clive, Bayan Zander'ın gitmiş olduğunu kontrol ettikten sonra Violet'ı yavaşça yere indirip, dirseğinden tutarak destek oldu. “Tamam, ama Bayan Zander gelene kadar yanında kalacağım.”

“Peki.”

Violet odasının kapısını açıp, kendini minnetle yatağına bıraktı. Dizleri tutmuyor gibiydi. Clive, Myrtle'in çarşafsız yatağına oturarak ellerini dizlerinin arasında kenetledi.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

“Başım acıyor.”

“Yan tarafına düşmüşsün.”

Violet sağ kolundaki zonklamayı fark etti. “Dirseğim de acıyor. Çok yorgunum, Clive. Sen değil misin? Ekstra işler beni öldürüyor. Çamaşırları yıkamak, yatakları toplamak, mobilyaları cilalamak. Yemek servisi yapmanın daha hızlı ve kolay olduğunu biliyorum, ama...” Gözyaşları boşalmadan önce durdu. “Sadece çok yorgunum.”

“Dengeli besleniyor musun? Uykunu alıyor musun?”

“Pek iştahım yok. Sürekli bir şeyleri yetiştirmeye çalışıyorum. Ama evet, yeterince uyuyorum.” Yanında Sam ile uyuyordu. Gerçi Sam'in gece vakti gelip gidişleri, Violet'ın sık sık uyanması anlamına geliyordu. Ve Sam yatağının büyük kısmını kapladığından, Violet çok da derin uyuyamıyordu.

“Doktor neyin olduğunu bilir.”

“Peki ya dinlenmem gerektiğini söylerse? Bayan Zander ben olmadan işlerin üstesinden gelemez. Diğer herkesi eve gönderdi.”

“Doğu kanadında hâlâ birkaç çalışan var,” dedi Clive. “Bu kadar endişelenme. Senin yaptıklarını yapacak biri daima bulunur. Bayan Zander’ın oteldeki bütün işlerin nasıl yapıldığını bildiğini söylüyorlar.”

“Onu garsonluk yaparken hayal edemiyorum,” dedi Violet burun kıvrarak.

“Ben edebiliyorum. Öyle bir havası var.”

Violet kıkırdadı. “Hansel ona bağırırmaya cüret edemezdi.”

Uzun süren bir sessizliğin ardından Bayan Zander kapıda belirdi. “Clive, Doktor Dalloway yolda. Dışarı çıkıp onu bekler misin? Geldiğinde yolu gösterecek birine ihtiyacı olacak.”

Clive hızla odadan çıktı. Bayan Zander, Violet’a yatağa girmesini işaret etti. “Hadi, üniformanı çıkar da battaniyenin altına gir. Güzelce dinlenmeye ihtiyacın var.”

Violet düğmelerini çözdü. “Peki ya...”

“Violet, ben aptal değilim. Bir otelde ne kadar personel bulduracağımı biliyorum. Kışın soğuk algınlıklarına sık rastlanır. Senin yerine bakabilecek yeterince çalışmam var. Zaten sadece sekiz misafirimiz var. Hazırlıklı olmadığım tek ihtimal, benim hastalanmam. O yüzden hasta olmayı reddediyorum,” diyerek gülümsedi Bayan Zander. “Çok çalışıyorsun, tatlım. Bunu takdir ediyorum. Karşılığını alacaksın. Ama kendini öldürme. Haftaya çamaşırları başka biri yıkayabilir. Erkeklerden biri. Ben ayarlarım.”

Violet battaniyenin altına girerek başını yastığa koydu.

Yastığı yumuşacıktı. Bayan Zander yatağın ucuna oturdu. "Doktor gelene kadar yanında bekleyeceğim."

"Teşekkürler."

"Köle gibi çalışıyorsun. Kıştan sonra maaşına zam yapabilirim," dedi Bayan Zander gülümseyerek. Gülümsediğinde azı dişlerindeki altın kaplamalar görünüyordu.

Bayan Zander'ın teklifi, Violet'm kalbini sızlatmaktan başka işe yaramadı. Kıştan sonra... Onun için 'kıştan sonra' diye bir şey yoktu. Sam hakkındaki belirsizliğini genellikle kabullenmek istemiyordu. Ama bu, içinde kanayan bir yaraydı ve şimdi o yara daha da derinleşmişti. Gözleri bir anda yaşlarla doldu.

"Ah, tatlım," dedi Bayan Zander. Violet onun afalladığını ilk kez görüyordu. "Ne oldu?"

"Bana ne olacağını bilmiyorum!" diye ağlamaya başladı Violet. Artık baraj kapakları açılmıştı. "Annem çok hasta. Daha fazla çalışamayacak, bu yüzden kış bitince eve dönüp ona bakmak zorunda olduğumu söylüyor." Burnu akmaya başlayınca yastığının altında bir mendil arayıp, yüzünü sertçe ovaladı. "Ama ben Sidney'e dönmek istemiyorum. Burada kalmak istiyorum."

"Öyleyse burada kal," dedi Bayan Zander oldukça basit bir şekilde. "Neden gitmek istemediğin bir yere gidesin? Zaten senin gibi bir kızın hayatta pek az seçeneği oluyor. Neden o seçenekleri iki elinle birden çöpe atmayı düşünesin?"

Violet burnunu çekti. Bayan Zander'm bakış açısı onun şaşırtmıştı. "Ama o benim annem. On dört yaşına kadar bana o baktı. Şimdi ona borcumu ödemek zorundayım."

Bayan Zander omzunu silkti. "Hayır, değilsin. İstemiyorsan yapmazsın. Bebekken sana bir sözleşme mi imzalattı?"

Sana yedirdiği her kaşık mamada, *bir gün bana bunları ödemem gerekecek, hayatım* mı dedi? Hayır. Anne babalar çocuklarından karşılık beklememeli. Birini davetsizce dünyaya getirmek, sonra da onun ne yapacağına karar vermeye çalışmak hiç adil değil,” dedi burnundan soluyarak. “Eğer ona bakmanı istiyorsa, bir trene atlayıp buraya gelebilir ve kendine küçük bir daire bulabilir. İyi para kazanıyor olacaksın. Böyle devam edersen bir yıl içinde başka fırsatların da olabilir.”

“Annem Sidney’den asla ayrılmaz. Soğuk hava eklemlerini daha kötü yapar.”

“O zaman ona Sidney’de kalıp kendine bakmasını söyle,” dedi Bayan Zander. “Gerçekten, kızların başkalarının istekleri doğrultusunda kolayca sürüklenip gitmesinden çok sıkıldım. Senin iyiliğini istiyorum, Violet.”

Violet, Bayan Zander’ın söyledikleri karşısında kızardığını hissetti. Ardından sessizliği doldurarak, “Bana düşünmem için çok şey verdiniz,” dedi.

“Güzel. Rengin de yerine geldi. Şimdi o kadar korkunç bir şekilde solgun görünmüyorsun. Bir iki gün yataktan çıkma, sonra yine işinin başına dönersin. Ne dersin?”

Violet, Bayan Zander’ın gözünden düşmemek için ne gerekiyorsa yapacağını söyleyecekti. Ama sonra onun uyarısını hatırladı: *Başkalarının istekleri doğrultusunda kolayca sürüklenip giden kızlar...* Çok daha bağımsız görünmesi gerekiyordu.

“Dinlendikten sonra daha iyi olacağıma eminim.”

“Aferin sana.”

Bayan Zander'ın zım teklifi ve annesiyle ilgili sorununa sağduyulu bir çözüm getirişi, Sam ile gizli bir ilişki yaşayan Violet'ın suçluluk duygusunu daha da arttırmıştı. Sam o gece gaz lambasının ışığında biraz daha dans etmeyi teklif ettiğinde, Violet reddetti.

“Ödleklik yapmıyorsun değil mi?” diye sordu Sam, Violet ile diz dize yatarken. Şakacı bir şekilde Violet'ın burnuna vurdu.

“Hayır, sadece işimi kaybetmemem gerek.”

Sam omzunu silkerek Violet'ın endişesini geçiştirdi. “Bende harcayamayacağın kadar çok para var.”

“Benimle evlenecek misin?” diye sordu Violet cesurca.

“Yavaş. Erkeğin teklif etmesi gerekir, kadının değil.”

“Bu bir teklif değil, soru,” dedi Violet.

“Seni aşkıma yeterince inandıramadım mı? Dur, bir daha göstereyim,” diyerek onu öpmeye başladı Sam. Arzuları her zamanki gibi Violet'ın aklını başından aldı.

Sonrasında Sam ona sarılarak uykuya daldı. Ama aklında dönüp duran düşünceler Violet'ı uyutmuyor, uyuması gerektiğini bildiği halde yapamıyordu.

“Sam?” dedi karanlıkta.

“Hımm?”

“Bir yıl içinde nerede olacağız?”

“Antigua'ya yelken açacağız. Seine'de yüzeceğiz. Sen ne istersen o.”

Violet hayali zaman dilimini biraz daha yaklaştırarak tekrar denedi. “Kış sonu nerede olacağız?”

“Burada,” dedi Sam.

“Buradan sonra?”

“Orada.”

“Orası neresi?”

“Bu sorulardan sıkılmaya başladım. Uyu hadi. Her şey güzel olacak. Soru sormaya devam edersen bana güvenmediğini düşüneceğim.”

Violet sustu. Yorgundu, kolunu kaldıracak hali yoktu. İçinde bulunduğu ana, Sam’in karanlıktaki sıcacık bedenine ve aşklarının yasak heyecanına odaklanmaya çalıştı. Sam’e olan aşkı büyüktü. Bu yüzden başka şeyler düşünmemeye karar verdi. Ne evliliği, ne bebekleri, ne de...

Bebekler...

En son ne zaman regl olmuştu?

Panik olan zihni bir türlü odaklanamıyordu. Hayır, muhakkak aşırı tepki veriyordu. Bu kadar yoğun çalışmanın sonucunda yorgun ve iştahsız olması gayet doğaldı. Ama hâlâ hesaplamaya çalışıyordu. Son regl olduğunda Myrtle hâlâ buradaydı. Haziran’daki Noel kutlamasından önce miydi, sonra mıydı? Önceydi. Çok, çok önceydi. Violet büyük bir korkuya kapıldı. Bu olamazdı. Şimdiye kadar bunu düşünmekten köşe bucak kaçmıştı, bu yüzden bunun olması *mümkün* değildi. İlk sevişmeleri dışında, Sam asla tohumlarını onun içine saçmamıştı. Bunun daima işe yaradığını söylemişti. Onun başka kadınlarla da seviştiğini düşünmek Violet’ı üzmüştü, ama ona güvenmiş ve daha fazla soru sormamıştı.

Hesaplıyor, hesaplıyordu... Altı hafta. Altı haftadır kanaması olmamıştı.

Sam yanı başında hafifçe horlayarak uyuyordu. Onu uyandıramazdı. Hem bu ne işe yarardı ki? Ya koşarak kaçardı ya da bebeğin başucunda şarkı söyleyen meleklerin olduğu, altın bir beşikten bahsederek saçmalamaya devam ederdi.

Violet'in aklına sinsice bir fikir geldi. Sam artık onunla evlenmek zorunda kalacaktı.

Ama bu düşünceyi aklından kovdu. Sam istemediği hiçbir şeyi yapmazdı. Onunki gibi bir aile, istedikleri her şeyi yapabiliirdi. Eğer çocuğun Sam'den olduğunu inkâr etmeyi seçerlerse, yapılabilecek bir şey yoktu.

Violet tek başına korkularının içine hapsolup, sonu hiçbir yere varmayan ihtimalleri değerlendirdi. Daha birkaç dakika önce hayatı dertsiz tasasızdı. Şimdiyse gerçeklerin ağırlığı altında eziliyordu. Yirmi yaşındaydı ve onunla asla evlenmeyecek olan bir adamdan hamileydi.

Uzunca bir süre uyumadı.

Sabahın erken saatlerinde, Violet nihayet derin bir uykuya daldığında, kar yeniden geldi. Usulca yağan bembeyaz, tertemiz kar taneleri bu defa erimemişti. Süs havuzları, bahçeler, çimenler ve tenis kortu beyaz bir örtüyle örtülmüştü. Çam ağaçlarının dallarında, patikadaki kayaların ve çalılıkların üzerinde yumuşak kar kümeleri oluşmuştu. Misafirler ve otel çalışanları bembeyaz bir dünyaya uyanmışlardı. Herkes kahvaltıda neşe ve heyecan içinde sohbet ediyordu.

Violet dışında herkes. Onun dünyası hâlâ kapkaraydı.

On Dokuzuncu Böhüm

Çay salonu ve kahve dükkânı kış boyunca kapalıydı. Bu yüzden Leydi Powell bir çay seti almayı ve her öğleden sonra saat üçte odasında çay servisi yapmayı üstlenmişti. Lord Powell ile birlikte otelin en üst katında, kendi salonu ve banyosu olan bir suite kalıyorlardı. Flora çoğu zaman gitmese de kaba görünmemek adına arada bir onlara katılıyordu. Tabii, beylerin bu toplantılarla hiç alakası yoktu. Sweetie'ye göre bu, kadınlar için diyet ve yüz kremleri hakkında konuşma fırsatından başka bir şey değildi. Flora bu tanıma gücenmişti. Şimdiye kadar kimseyle ne yüz kremleri ne de diyetler hakkında konuşmuştu. Ancak salondaki muhabbet kaçınılmaz bir şekilde Miss Sidney'in güzelliğine geldiğinde, Flora içten içe Sweetie'ye katılmadan edemedi.

"Cildin çok pürüzsüz," dedi Cordelia, Miss Sidney'e.

Miss Sidney kıkırdayarak meyve sabunlarından bahsetmeye başladı. Flora onları duymazdan gelip, çayını yudumlayarak etrafa göz gezdirdi. Süslü duvar kâğıtları, Doğu motifleri taşıyan bir halı, oldukça rahat görünen dört koltuk... Babası ona ve Sam'e bu odalardan birini paylaşmalarını önerdiyse

de Sam kendi odası olması konusunda ısrar etmişti. Herhalde böylece Flora'dan gizli afyon içebileceğini düşünmüştü. Gerçi Flora bunu en başından beri biliyordu.

Miss Sidney nutuk çekmeye devam ederken, diğer kadınlar ağızından çıkan her kelimeyi büyük bir dikkatle dinliyordu. Sanki onlara gençliklerini yeniden bahşetme gücüne sahip gibiydi. Yazdığı kalın kitaplarla ünlü olan Leydi Powell'ın bu konularla bu kadar ilgilenmesi, Flora'yı şaşırtmıştı. Ama sonra, vakti zamanında onun çok güzel bir kadın olarak anıldığını hatırladı. Güzellikleri sayesinde değer gören kadınlar, onu mümkün olduğunca uzun süre ellerinde tutmaya çalışıyorlardı. Oysa bu Flora'nın hiç katlanamayacağı bir lanetti. İyi bir ahlâka ve zamanla kaybolmayacak bir asalete sahip olmak, onun için çok daha fazla değerliydi.

Ortamda oluşan sessizliği biraz geç fark etti. Herkes cevap bekleyen gözlerle ona bakıyordu. Bir soru sormuş olmalıydılar. Neydi?

"Affedersiniz, dalmışım," dedi ilgisizliğini gülerek geçiştirmeye çalışarak. "Bir şey mi sormuştunuz?"

"Tony," dedi Miss Sidney. "Çok güzel elleri var. Hiçbirimizin dikkatinden kaçmadı. Temiz, güzel kesilmiş tırnaklar, yumuşak bir cilt. Onlarla sen mi ilgileniyorsun diye merak ettik."

Flora kahkahasını bastırdı. Gülmemek için kendini çok zor tutuyordu. Birinin böyle bir şey düşünebilmesi son derece gülünç ve saçmaydı.

"Hayır," dedi. "Onun ellerine hiç dokunmadım."

Cordelia sırttı. "Ama o eller sana dokunmuştur herhalde?"

Odayı bir anda kahkahalar doldurdu. Flora, Miss Sidney'in Tony'nin ellerinin yumuşaklığını nereden bildiğini

düşünmemeye çalıştı. Sevgilisi otelden ayrıldığından beri, Tony ve Sweetie'nin birkaç kez onun hakkında konuştuklarına şahit olmuştu. Güzel bir kızdı, bu yüzden Flora onları suçlayamıyordu. Fakat Sweetie'nin onunla ilgili konuşma şeklinden nefret ediyordu. Bütün cümleleri müstehcen imalarla ve kahkahalarla süslü oluyordu. Flora'ya göre, Miss Sidney sevgilisinin aptallığından faydalanıyordu. Belki de babası yaşındaki sevgilisinden uzakta olduğu için gayet memnundu.

Evet, kışın bastırmasıyla birlikte oteldekinin havası da değişmişti. Hepsinin davranışlarında biraz kontrolsüzlük vardı. Sanki her zaman uyguladıkları ahlâk kurallarının sınırlarını zorlamaktan hoşlanıyor gibiydiler. Ancak Flora bunun bir parçası olmayacaktı. Kahkahaların kesilmesini bekledikten sonra ayağa kalktı. "Gitmem gerek," dedi. "Bu akşamı kardeşimle geçireceğime söz vermiştim." Yalan olsa da işe yarar bir bahaneydi.

"Bize kızmadın, değil mi?" diye sordu Miss Sidney, Sweetie'ye yaptığı gibi kirpiklerini kırıştırarak. Ve Tony'ye, tabii.

"Elbette hayır. Güzel şakaydı. Tony'nin ellerine dokundum. O da benimkilere. Ben sadece ona hiç manikür yapmadığımı söylemek istemiştim. Ayrıca tırnaklarıyla pek ilgilenmediğinden eminim. Ne de olsa dünyada bir erkeğin ellerinin nasıl görüldüğünden daha önemsiz bir şey yok."

"Katılmıyorum," dedi Cordelia Wright. "Kocalarımdan birinin elleri, görebileceğiniz en minik, en solgun ellerdi. Küçük ellerin, başka küçük şeylerin habercisi olduğunu söylemeliyim."

Oda yeniden kahkahalarla doldu. Flora daha fazla dayanamayacaktı. Onlara başarıyla selam verip tek kelime daha etmeden dışarı çıktı. Kaba olduğunu düşünseler ne olurdu ki? Asıl kaba olan *onlardı*.

Soğuk havada biraz soluklanmanın iyi geleceğine karar vererek merdivenleri indi. Sabahın erken saatlerinden beri devam eden kar, yerde birkaç parmak kalınlığında bir örtü oluşturmuştu. Flora kapıya vardığı sırada birinin ona seslendiğini duydu. “Flora! Bayan Honeychurch-Black!”

Arkasını döndüğünde Will Dalloway’in ona doğru yaklaştığını gördü. Bir kolunda deri çantası ve şapkası, diğerindeyse katladığı paltosu vardı.

“Doktor Dalloway,” dedi Flora, Bayan Zander’ın danışma masasından onları izlediğinin farkındaydı. “Sizi görmek ne hoş!”

“Bu karda dışarı mı çıkıyorsunuz? Donacaksınız.”

İyi tespit. “Sadece biraz hava alıp içeri girecektim,” dedi Flora.

“Violet’ımız bugün nasıl?” diye seslendi Bayan Zander.

“Çok daha iyi,” diye yanıtladı Will. Flora’ya dönerek paltosunu uzattı. “İşte, ben Bayan Zander’la konuşurken nefesinizi bununla alın.”

Flora gülümseyerek paltoyu aldı ve üzerine geçirerek dışarı çıktı.

Demek Violet hastaydı. Sam’in haberinin olup olmadığını merak etmişti. Otel kapandığından beri Sam oldukça içine kapanmıştı. Bazı günler Flora onu akşam yemeği vaktine kadar görmüyordu. Sam yemek ve sohbet boyunca sanki yıllardır uyumamış gibi esniyordu. Flora onun ne kadar afyon içtiğini bilmiyor, çok az olduğunu umuyordu.

Kar yumuşak ve yavaş, ama kesintisiz bir şekilde yağıyordu. Flora saçakların altında durup, yağan karı seyretmeye başladı. Karların beyazlığı, diğer tüm renkleri daha canlı gösteriyordu. Yeşil çam iğneleri, koyu kahverengi ağaç gövdeleri, gri

tuğlalar... Soğuk hava Flora'nın yanaklarını karıncalandırmıştı. Will'in paltosuna sıkıca sarındı. Burnuna sıcacık, erkeksi bir koku çalındı. Baharatlı ama temiz bir kokuydu bu.

Flora burnunu paltoya dayayarak derin bir nefes aldı. Gözkapakları usulca kapandı.

Kendine gelmek için silkindi. Leydi Powell'ın salonundaki aptal bayanları ve Tony'nin müstehcen şakalar yapan arkadaşlarını yargılıyordu. Ama onlardan bir farkı yoktu. Will'in paltosunu kokluyor ve tutkuyla onu düşünüyordu. Fazla tutkuyla... Flora paltoyu çıkardığı sırada kapı açıldı ve Will dışarı çıktı.

"Alabilirsin," dedi Flora paltoyu ona uzatarak.

"Üşümeyecek misin?"

"Sorun değil."

Will gülümseyerek paltosunu aldı. "Kardeşin iyi mi?"

Onu bu kadar cesaretlendiren elbette Flora'nın kendisiydi. Ofisinde oturup, onu aldatan nişanlısı yüzünden ağlamıştı. Hayatına, kalbine gereğinden fazla girmesine müsaade etmişti. Eğer diğerleri gibi bir kuralsızlığın içine düşmek istemiyorsa, Will'i kendinden uzaklaştırmak zorundaydı.

"Hayatımdaki her şey yolunda, teşekkürler, Doktor Dalloway. Herhangi bir şeye ihtiyacım olduğunda haber veririm, o yüzden daha fazla sormana gerek yok."

Will'in gözlüğünün ardındaki gözkapakları titredi. Flora güçlkle yutkundu. Onun duygularını incittiğinin farkındaydı, fakat böylesi daha iyiydi.

"İyi günler, öyleyse," dedi Will, şapkasını takıp hızla arabasına yöneldi.

Flora bir süre daha titreyerek karların arasında durdu. Doğru şeyi yaptığını biliyor, yine de kendini kötü hissediyordu.

Balo salonunun ikiye bölünmüş olmasına ve şöminede kükreyen ateşe rağmen soğuk çok yaklaşmış gibiydi. Sanki kış soğuğu salonun köşelerinde ve tavanda toplanmıştı. Mumların ve şömine ateşinin ışığı, etrafa amber rengi, hareketli bir parıltı veriyordu. Orkestranın yerini bir gramofon almıştı. Salonda boş bir hava hâkimdi. Sanki yeryüzünde kalan son insanlar onlardı. Flora, Tony'nin yanında oturuyor, masadakilere başbakanla tanıştığı günü anlatışını dinliyordu. Kimse bu hikâyeyi daha önce dinlediklerine aldırış etmiyor gibiydi. Birlikte o kadar çok yemek yemişlerdi ki aynı sohbetlerin yeniden dönüp durması onlar için sorun olmuyordu.

Flora gözücuyla Tony'nin ellerine baktı. Oldukça temiz ve bakımlılardı. Bunu daha önce hiç fark etmemişti. Sam'in elleri ise onunkilerin aksine solgundu. Pürüzlü tırnaklarıyla tırnak etleri vardı. Masada otururken bile uzaklarda, kendi dünyasında görünüyordu. Hafifçe sallanıyor, başparmağının tırnağını kemiriyordu. Bakışları dalgın, saçları dağınıktı. Flora bir süre onu seyretti. Derken doğrulduğunu, elini ağzından çektiğini ve yüzünün bir anda aydınlandığını gördü. Ondaki bu değişikliğin sebebinin Violet olduğunu anlaması için bakışlarını takip etmesine gerek yoktu.

Flora arkasını dönüp, masaya yaklaşan Violet'ı seyretti. Solgundu, ama çok hasta görünmüyordu. Flora onun çalışkanlığını takdir ediyordu. Ayrıca Sam'i mutlu ettiği de aşikârdı. Bu, Sam'in şimdiye kadar yaşadığı en uzun aşktı. Flora ilk kez, Sam'in böyle bir kızla evlenmesinin dünyanın en kötü şeyi olup olmayacağını merak etti. Eğer Sam'i mutlu edecekse

–ki onu mutlu etmek bu kadar zorken– herhalde bu iyi bir şey olurdu.

Tabii, babaları dünyaya farklı bir gözle bakıyordu.

Violet yemekleri dağıtmaya başladı. Masadakilerle göz temasında bulunmamaya özen gösteriyordu. Flora, Sweetie’nin genç kızı şehvetle süzdüğünü görerek bakışlarını başka yöne çevirdi. Ne iğrenç bir adamdı bu böyle. Sam ise Violet’ı nazik, parlayan bakışlarla ve sevgiyle seyrediyordu. Flora gülümsemeden edemedi.

Violet mutfığa döndüğünde Flora, Sam’e doğru eğildi. “Ondan çok hoşlanıyorsun, değil mi?”

“Onsuz hayat soğuk, engin bir okyanus gibi.”

Flora onun dramatik üslubuna oldukça alışkındı. Bazen sıradan ifadeler Sam’in duygularını anlatmaya yetmiyordu. Flora bir defaya mahsus, babasının bu aşkı asla onaylamayacağını söylemedi. Bir kereliğine Sam’in onu sevmesine izin verdi.

Sohbet devam ediyordu. Şampanyayı fazla kaçırın Leydi Powell, kitap eleştirmenlerinin aptallığıyla ilgili bir nutuk çekmekle meşguldü. Cordelia Wright ise opera eleştirmenlerinden bahsederek ona katılıyordu. Sam’in gerginliği gitgide artıyor gibiydi. Flora onun nihayet masadan kalkıp, hiçbir şey söylemeden odasına afyon içmeye gideceğini biliyordu. Nitekim öyle de oldu. Sam yemeğini yarım bırakarak masadan kalktı. Diğerleri onun gidişini seyrederken, Miss Sidney hoşnutsuzca tek kaşını havaya kaldırdı. Muhtemelen neden Sam’in de diğerleri gibi onu arzuyla süzmediğine anlam veremiyordu. Herkes onun bir anda ortadan kaybolmasına alışkın olduğundan, kimse bu durumu fazla önemsemedi.

Akşam devam ederken, sohbetin konusu hava durumu üzerinde yoğunlaşmıştı. Violet boş tabakları toplamaya geldi.

Sam'in gittiğini gören Violet'm yüzündeki hayal kırıklığı, Flora'nın dikkatinden kaçmadı.

"Bayan," dedi Leydi Powell, Violet'ın önlüğünün ucunu çekiştirerek. "Bugün tatlıda ne var?"

"Karamelli puding," diye yanıtladı Violet.

"Ah, bana getirme," dedi Miss Sidney. "Sadece çay alacağım."

"Canım tatlı bir şeyler istiyor," dedi Sweetie. "Mönüde sen de var mısın, bebek surat?"

Tony ve Miss Sidney kıs kıs güldüler. Violet ise aldırış etmeyerek nazikçe gülümsedi. "Sadece karamelli puding, bayım. Ama dilerseniz size çay ya da kahve getirebilirim."

Violet'm rahatsızlığını göremeyen ya da görmek istemeyen Sweetie, gözlerinde haşın bir pırıltıyla üsteledi. "Seni tatmayı tercih ederim."

Flora, Violet'ın yüzünde bezmiş bir ifade gördü. Şimdiye kadar kaç defa Sweetie gibi erkeklerin tacizlerine maruz kaldığını merak etmişti. Flora böyle bir muameleye katlanamazdı. Ancak Violet için artık sıradan bir şey olmalıydı. Flora onun hasta -Doktor Dalloway'in ziyaretini gerektirecek kadar hasta- olduğunu hatırlayarak söze girdi.

"Gerçekten, Sweetie, bu kadar yeter. Kendini rezil ediyorsun."

Sweetie anında karşılık verdi. "Neden rezil edecekmişim?"

"Kızın seninle ilgilenmediği gayet açık. Sersemin birisin."

Masaya bir sessizlik çöktü. Violet başını öne eğerek boş tabaklarla birlikte mutfığa seğırtti.

"Sakin ol, Flora," dedi Tony usulca. Fakat sesinde bir tehdit seziliyordu.

Bu Flora'nın öfkesini daha da alevlendirdi. Kolay kolay tepesi atan bir kadın değildi, ama haftalardır bu insanlarla, bilhassa iğrenç Sweetie ile aynı çatı altında bulunmak sinirlerini

yıpratmıştı. “*Sakin* falan olmayacağım,” dedi. “Bu dünya ne ona, ne sana ne de içinizden başka birine ait. Onu paylaşıyoruz. Onu Violet gibi insanlarla paylaşıyoruz ve bu insanların Sweetie’nin hakaretleri olmadan işlerini yapmaya hakkı var.”

“Çok doğru!” dedi Leydi Powell kadehini kaldırarak.

“*Hakaret* falan etmiyordum,” diye çıkıştı Sweetie. “Onu pohpohluyordum. Hoşuna gitti.”

“Hoşuna *gitmedi*. Utandı ve muhtemelen korktu. İşini kaybetmekten korktuğu için de hiçbir şey söylemedi.”

“Hoşuna gitmediyse neden gülümsedi?”

“Çünkü sana gülümsemesi için para alıyor. Muhtemelen senden nefret ediyordur. Tanrı biliyor ya, bazen ben de ediyorum. Ama sana hoş davranmaları için kadınlara para ödemeye alışkın olmalısın.”

Sweetie, Tony’ye dönerek, “Kadınına sahip çık,” diye homurdandı.

Flora, Tony’nin onu masadan kaldırmasına izin verdi. Ama dans pistini geçer geçmez Tony’nin elini iterek uzaklaştırdı. Violet’m karşı taraftaki girişte durduğunu ve tüm konuşmaya şahit olduğunu fark etti. Violet’a kocaman bir tebessüm ettikten sonra başını dik tutarak Tony ile birlikte dışarı çıktı.

Tony, Flora’nın odasının kapısına varana kadar tek kelime etmedi. Flora, Sweetie ile bütün arkadaşlarının önünde o kadar sert konuştuğu için şimdiden pişman olmuştu.

“Gerçekten, Flora,” dedi Tony nazik bir şekilde onu uyarak. “Sweetie benim en eski dostlarımdan biri.”

“Seni utandırdıysam özür dilerim,” dedi Flora, “ama sürekli

böyle kaba saçmalıklar yaptığını sen de kabul etmelisin. Bunlar asil bayanlarla dolu bir masada yapılacak şeyler değil. Ayrıca kendini savunmaya cesareti olmayan garsonları aşağılamak son derece zalimce. Artık buna tahammül etmeyeceğim. Onunla konuş ve buna bir son vermesini sağla.” Flora’nın kalbi hızla çarpmasına rağmen söylemek istediklerini söylediği için mutluydu.

“Hiçbir şeye son vermesini sağlayamam,” dedi Tony.

“Evet, yapabilirsin. Senin ağzının içine bakıyor. Hepsi öyle. Baksana, hâlâ burada. Sidney’e dönebilirdi, ama sana taparcasına saygı duyuyor. Bir şeye ne kadar göz yumarsan, o kadar onaylıyorsun demektir. Böyle nezaketsizliklere göz yuman bir adamla evleneceğimi düşünmekten nefret ederim.”

Tony kaşlarını çattı. Flora’nın yüreği bir an için ağzına geldi. Derken Tony’nin yüzündeki öfkeli ifade kayboldu, gözlerinin kenarları kırıştı ve dudakları sanki gülümsememeye çalışıyormuş gibi seğirdi. Sonra da gülmeye başladı.

“Ah, Florrie, çok *vahşisin*. Seni nasıl da seviyorum.” Flora’yı kollarının arasına çekip, alnına ve yanaklarına öpücükler kondurdu. Ardından dudaklarına yöneldi.

Flora tuttuğu nefesini saldı. “Pekâlâ, bunu beklemiyordum.”

“Sweetie’nin suratı,” dedi Tony, “Çok komikti. Herhalde onunla böyle konuşacağımı hayatta ummazdı. Evet, hak etti. Ama lütfen, bir daha yapma.”

“Onunla konuşacak mısın?”

“Konuşacağım. Senin ve diğer bayanların yanında hareketlerine dikkat etmesini isteyeceğim.”

“Teşekkür ederim, hayatım,” dedi Flora. Tony’nin yanağını öptükten sonra kapıyı açmak için arkasını döndü. Ama Tony onu bileğinden yakaladı.

“İçeri girebilir miyim?” diye sordu. Niyetini gayet belli eden bir soruydu bu.

Flora düşündü. Tony bunu daha önce de sormuştu. Ve Flora ona hayır demişti. Fakat şimdi kendini ona yakın hissediyordu ve neşesi yerindeydi. “*Birazcık* gelebilirsin,” dedi kelimelerinin arasına gizli bir anlam yerleştirerek. “Anladın mı?”

Tony, evet anlamında başını sallayarak gülümsedi. Flora kapıyı açtıktan sonra birlikte içeri girdiler.

Flora yatağının başucundaki lambayı yakıp, ne yapacağını bilemez bir halde odanın ortasında durdu. Tony onu belinden tutarak kendine doğru çekti.

“Seni öpmeme izin ver,” dedi. “Gerçekten öpmeme.”

Flora yüzünü onunkine yaklaştırdı. Tony onu iştahla öperken, dilini dudaklarının arasından içeri kaydırды. Flora kasıklarında bir sıcaklık hissetti. Tony, Flora’nın eteğinin üzerinden kalçalarını kavrayıp, onu iyice kendine çekti. Flora rahat olmak için kendini zorladı. Bunlar Tony’nin daha önce de yaptığı şeylerdi. Tabii, ona izin verdiği zamanlar...

“Uzanalım mı?” diye fısıldadı Tony, Flora’nın kulağına.

Flora hiçbir şey söylemeden başını sallayarak onayladı. Tony onu yatağa götürüp yatırdıktan sonra yanına uzandı. Ardından saçlarını okşayarak onu tutkuyla öpmeye ve dudaklarını boynunda gezdirmeye başladı. Flora gözlerini kapatıp, bu heyecan verici duyguya teslim oldu. Tony gibi yakışıklı, güçlü bir adam tarafından beğenilmek harikaydı. Elbette, Tony’nin bu şekilde beğendiği başka kadınlar da olmuştu. Bu düşünce Flora’yı üzdü. Bir erkeğin birlikte olduğu tek kadın olmak daha güzel olmaz mıydı? Bir an için, Will Dalloway’in de onu Tony kadar çekici bulup bulmadığını merak etti.

Flora hızla gözlerini açtı. Bu düşünce de nereden çıkmıştı?

“Sorun ne?” diye sordu Tony dirseğinin üzerinde doğrularak.

“Hiçbir şey. Neden?”

“Kaskatı kesildin.”

“Ah, hayır. İyiyim. Sadece... Bazen rahatlamakta zorlandığımı biliyorsun...”

“Ama hoşuna gidiyor, değil mi?”

“Ah, evet.”

Tony, Flora’nın belinin kıvrımını okşayarak elini kalçasına doğru kaydırdı. “Hoşuna gidiyor mu?”

Flora gülümseyerek başını salladı.

“Güzel bir vücudun var, Flora. Güzellik kraliçemiz Miss Sidney’in vücudu kalem gibi. İncecik olmanın moda olduğunu biliyorum, ama bir kadının kalçaları olmalı. Ve de göğüsleri.” Elleri Flora’nın göğüslerine doğru tırmandı.

Flora, Tony’nin ellerini iterek uzaklaştırdı. “Dur bakalım,” dedi nazikçe gülümseyerek.

“Hoşuna gidecek. Söz veriyorum.”

Flora gözlerini yumdu. “Görmediğim bir şey olmamış demektir.” Teni heyecanla karıncalandı. Daha önce Tony’nin göğüslerini okşamasına hiç izin vermemişti.

Tony’nin sıcacık eli, usulca kaburgalarına doğru kayıp sol göğsüne yaklaştı. Flora’nın kalp atışları hızlandı. O ana odaklanmaya ve Tony’nin bunları kaç kadına daha yaptığını düşünmemeye çalışıyordu. *Beni seviyor*, diye geçirdi içinden. *Vücudumu seviyor*. Derken kendini yine Will’i düşünürken buldu. *Onun* da kalçalı ve göğüslü kadınlardan hoşlanıp hoşlanmadığını merak ediyordu.

Tony’nin eli, Flora’nın bluzundan içeri girerek korsesinde gezindi. “Bunlar yokken çok daha güzel olduğuna eminim,” dedi. “Tenine dokunmak istiyorum.”

Flora cesurca doğrulup bluzunu çıkardıktan sonra tekrar uzandı. Gözlerini kapatarak, "Bundan fazlası yok," dedi.

Tony, korsenin ilk birkaç ipini çözerek elini içeri soktu. Onun göğüslerine dokunduğu düşüncesi, Flora için dokunuşun kendisinden daha heyecan vericiydi. Tony, Flora'nın göğsünün ucunu başparmağı ile işaret parmağı arasına alarak okşamaya başladı. Flora istemsizce nefesini tuttu.

"Hoşuna gideceğini söylemiştim," diye fısıldadı Tony.

Flora doğrularak Tony'nin elini itti. "Bu kadar yeter."

Tony güldü. "Çok mu fazla oldu?"

"Çok..." Flora devamını getirecek bir kelime bulamadı. Tek bildiği, bacaklarının arasında daha önce hiç hissetmediği bir gıdıklanma hissettiği idi. Ve Tony ona biraz daha dokunmaya devam ederse, her şeye evet diyeceğinden korkuyordu.

"Zaten birkaç ay içinde evlenmiş olacağız," dedi Tony. "Dışarıda kar yağıyor. Burası sıcacık. Sen ve ben, iki âşık birbirimize sarılırız. Neden kalmama izin vermiyorsun?"

"O şekilde yetiştirilmedim de ondan."

Tony omzunu silkerek Flora'nın yanağına bir öpücük kondurdu. "Biliyorsun, sen olduğun halinle güzelsin."

"Sen de herkesin görebildiği şekilde yakışıklısın," dedi Flora. "Ama seni sevmemin sebebi bu değil."

Flora bluzunu giyerken Tony ayağa kalktı. "Er ya da geç sana sahip olacağım."

"Evet, olacaksın. Ama şimdi değil," dedi Flora. Sıcak arzularının üzerine soğuk su dökmek için Tony'yi o berbat kadınlarla birlikte düşündü.

Tony çıktıktan sonra Flora pencereye yaklaşarak yağın karı seyretti. Çok fazla kar vardı. Burası Avustralya'ydı. İsveçre değil. Dağ havasına dair çok fazla şey bilmeseydi de bu

kadar kar yağacağını hiç ummamıştı. Otelin ışıkları, düşen kar tanelerini aydınlatıyordu. Onların ardında ise karanlık uzanıyordu. İşte şimdi Will'i düşünebilirdi. Onun da penceresinin önünde durarak, gecenin karanlığından süzülen kar tanelerini seyredip seyretmediğini merak etti. Öyle yaptığını hayal ederek gülümsedi.

Ama sonra bu kadar saçmalığın yeterli olduğunu düşünüp, yatmak için hazırlanmaya başladı.

Violet odasındaki küçük radyatörün baş edemediği bir soğuğa uyandı. Her zaman minik ve loş olan penceresi tamamen karla kaplıydı. Battaniyenin altında bir top gibi kıvrılıp, uykunun son tatlı kırıntılarına tutunmaya çalıştı. Yapmak istediği en son şey yataktan kalkıp kahvaltı mesaisine başlamaktı. Ama sonra mutfağın sıcacık ve mis kokulu olacağını hatırlayarak battaniyesini açtı. Yüzünü yıkayıp giyinmek için banyoya uğramasının ardından üst kata çıktı.

Bayan Zander alışılmadık bir şekilde mutfaktaydı. Genellikle Aşçı'yı ve çalışanları kendi hallerine bırakırdı. Ancak Violet, onun Hansel ile önemli bir şey konuştuğunu fark etti.

“Neler oluyor?” diye sordu Aşçı'nın yanına sokularak.

“Teleferik vadinin üzerinde sıkışıp kalmış. Karın makaraların yolunu tıkadığını düşünüyorlar.”

Bayan Zander, Violet'ı görerek gülümsedi. “Arkadaşın Bay Betts'in bu karda çalışıp çalışamayacağını merak ediyorum,” dedi. “Teleferiği onarmamız gerek. Yoksa yiyecek hiçbir şeyimiz olmayacak!”

“Kar hep bu kadar çok mu yağıyor?” diye sordu Violet.

Bayan Zander başını iki yana salladı. “Violet, *hiç* bu kadar çok yağmazdı. Kırk sekiz yıldır yağmadı. Bir gecede kırk santimetre kar birikmiş. Eğer bugün durmazsa yollar da kapanacak. Rüzgâr güneye dönecek olursa da fırtına kapıda demektir.”

“Nereden biliyorsunuz?”

“Çünkü en son böyle yağdığında Zümrüt Şelaleleri’nde yaşıyordum. Sadece altı yaşındaydım, ama o akşam kopan fırtınayı hâlâ hatırlıyorum.” Bayan Zander’ın yüzünde telaşlı bir ifade vardı. Violet onu ilk kez bu kadar kontrolünü kaybetmiş görüyordu.

Violet ürpererek şömineye yaklaştırılmış olan mutfak masasına yöneldi. Aşçı önüne bir tabak pastırma koyarak, “Ye,” dedi. “Yemekhanedeki radyatör bozulmuş. Tamir edilene kadar mutfakta yemek zorundayız.”

Violet’in canı hiçbir şey yemek istemiyordu. Yine de isteksizce çiğnemeye başladı. Karnında büyümeye çalışan bir bebek vardı ve ondan Violet sorumluydu.

Çalışanlardan birinin çağırdığı Clive, mutfığa gelerek Bayan Zander ile konuşmaya başladı. Teleferiği yerinden oynatabilmenin en iyi yolunu bulmak için bir süre fikir yürüttüler. Bayan Zander mutfaktan çıkınca, Clive masaya oturdu.

“Günaydın,” diyerek pastırmalara uzandı.

“Bu havada teleferik tamir etmenin güvenli olduğundan emin misin?”

“Elbette güvenli. Sadece biraz soğuk,” dedi Clive zorla gülümseyerek. “Benim için endişelenmiyorsun, değil mi. Violet?”

Violet tabağına baktı. “Sana kötü bir şey olmasını istemem.” İçinde bulunduğu durumu bilseydi, Clive ne düşünürdü diye merak etti.

“Çok nazıksın. İyi olacağım. Eğer bu uçtaki halatları hareket ettirebilirsem, diğer uca kadar biriken bütün karlar düşer. Bence sadece makaralar dondu ve yağlanmaları gerekiyor.”

“Peki,” dedi Violet, Clive’in gözlerine bakmaksızın. “Kendine dikkat et.”

Gün başladığında mutfak kalabalıklaşmaya başladı. Fakat her zamankinin aksine mutfakta dingin bir hava vardı. Violet kendi derdine öylesine dalmıştı ki önceleri bunu fark etmedi. Ama kahvaltının ardından tüm çalışanların ayaklarını sürüdü-ğünü, sürekli pencereye giderek gri gökyüzünü ve yağan karı seyrettiklerini gördü. Clive teleferiği birkaç metreden fazla kımıldatmadan mutfağa dönmüştü. Saçlarında biriken karları silkeleyip eldivenlerini çıkardı. Yanakları kıpkırmızıydı. “Daha önce böyle bir şey görmedim,” dedi.

Saat üç civarı tüm yolların kapandığını duydular. Bayan Zander onları mutfakta toplayarak, Sidney’e gitmek isteyenlerin derhal bavullarını toplayıp beş trenine yetişmeleri gerektiğini duyurdu.

“Gidecek misin?” diye sordu Clive, Violet’a.

Violet hayır dercesine başını salladı. Bu halde annesinin yanına nasıl gidebilirdi ki? Ayrıca Sam’den ayrı kalmaya nasıl dayanırdı? Eninde sonunda ayrılacaklardı, ama şimdi değil. Henüz değil.

Bayan Zander’ın duyurusunun ardından telaşlı bir hareketlilik başladı. Bavullar alelacele toplandı, odalar karman çorman bir halde bırakıldı. Akşam olduğunda çalışanlardan geriye sadece Bayan Zander, Aşçı, Clive ve Violet kalmıştı.

“Nasıl idare edeceğiz?” diye sordu Violet.

“Ah, ederiz, tatlım,” dedi Bayan Zander. “Miss Sidney ile Bayan Wright da ayrıldı. Altı misafire dört çalışan yeter de

artar. Zaten kısa bir süreliğine böyle olacak. Kar dindiğinde yollar yeniden açılacak ve herkes geri gelecek. Ama onları bu dondurucu soğukta burada tutamazdım. Bilhassa mahsur kalma riskimiz varken ve teleferik çalışmıyorken.”

Violet soğuk, porselen lavaboya yaslanarak pencereden dışarı baktı. Karanlık çökmüştü. Karlar gökyüzünden beyaz, yumuşak ve aralıksız bir şekilde düşmeye devam ediyordu.

Yirminci Bölüm

Gece yarısına doğru rüzgâr yön değiştirerek otelin etrafında uğuldamaya başladı. Violet seslere uyandı. Kapılar çarpıyor, pencereler sallanıyor ve soğuk, bulabildiği her delikten içeri hücum ediyordu. Violet kesik kesik uyumaya devam etti. Ne kadar olmuştu bilmiyordu –belki de üç ya da dört saat kadar sonraydı– büyük bir gürültüyle yerinden sıçradı. Sesler devam ederken, içgüdüsel bir şekilde battaniyesinin altına girerek kıvrıldı. Rüzgâr hızını iki katına çıkarmış gibi görünüyordu. Violet’ın kalbi hızla çarpıyordu. Tekrar uykusuna dönemeyecek kadar korkmuştu. Keşke Sam burada olsaydı, diye geçirdi içinden. Onun bedenine yaslanarak uyusaydı, hiçbir şey bu kadar korkunç görünmezdi.

Violet yataktan çıkarak sabahlığını giydi. Belki eskiden yaptığı gibi onun odasına giderse, korkusu biraz olsun hafiflerdi.

Merdivenleri indiği sırada antrenin diğer ucunda titreyen bir ışık gördü. Duraklayarak bekledi. Biraz sonra Bayan Zander’ın silueti beliriverdi.

“Violet!” dedi soğukkanlılıkla. “Güzel, demek buradasın.

Bütün misafirleri uyandırıp, onları derhal balo salonunda toplamayı istiyorum.”

“Ne? Neden ki?”

Ani ve sert bir rüzgârla birlikte bir başka uğultu duyuldu. Bayan Zander, koruyucu bir şekilde Violet’ın kolunu tuttu. Uğultu geçtiğinde Violet’ı nazikçe itti. “Hadi, git. Şu lambayı al,” dedi. “Doğu kanadının çatısının bir kısmı çöktü. Elektriğimiz de telefonumuz da kesildi. Balo salonunun çatısı kubbeli. Fırtına geçene kadar hepimiz için en güvenli yer orası.”

Violet anladığını belirtircesine başını salladı. Gaz lambasını alarak hızla merdivenleri çıktı. Ne de olsa Sam’i uyandıracaktı. Bu defa gizli saklı yapmasına gerek olmadığı gibi kucaklaşmak için vakit de yoktu.

Önce bayanların katına giderek Flora’nın kapısını sertçe tıklattı. “Özür dilerim. Uyanın, bayan. Acil durum.”

Birkaç saniye sonra kapı açıldı. “Violet?”

“Uyandırdığım için özür dilerim, bayan,” dedi Violet, Sam’in kız kardeşinin, karşısında şampanya rengi ipek sabahlığıyla durduğu için utanmıştı.

“Zaten uyuyamıyordum ki. Neler oluyor?”

“Hepimizin balo salonunda toplanması gerek. Binanın diğer kanadındaki çatı çökmüş. Şu an için en güvenli yer kubbenin altı.”

“Tabii, tabii. Giyinmek için vaktim var mı?” diye sordu Flora. Tam o sırada yeni ve büyük bir uğultu koptu. “Galiba böyle geleceğim. Hadi, sen gidip Bay ve Bayan Powell’ı uyandır. Ben de Sam, Tony ve Sweetie’yi alacağım. Bu bize zaman kazandırır.”

“Teşekkürler, Bayan Honeychurch-Black.”

“Flora,” dedi Flora. “Bana Flora de, lütfen. Soyadımız bir hayli uzun.”

Violet gülümsedi. Flora lambanın titreyen ışığında gülümseyerek karşılık verdi. Violet, Lord ve Leydi Powell'ı uyandırmak için aceleyle üst kata koştu.

Balo salonuna indiklerinde Violet, Bayan Zander'm odayı yarım düzine gaz lambasıyla aydınlatmış olduğunu gördü. Şömineyi yakmış ve ateşin karşısına yastıklarla battaniyeler sermişti.

"Gel, gel," dedi Lord ve Leydi Powell'm birkaç adım gerisinde duran Violet'a. "Bu gece resmi kurallar yok. Çalışanlarla misafirler bir aradayız. Önce güvenlik. Bak, marangozumuzla aşçımız çoktan geldiler."

Violet, Sam'i görebilmek için etrafa bakındı. Sam ateşin yanındaki bir mindere oturmuş, dikkatle ona bakıyordu. Göz göze geldiklerine Sam zayıf bir tebessüm etti. Violet kalbinin sıkıştığını hissetti. Aşkın aslında ilk zamanların mutluluğuyla hissedilmeyen bir acı olduğunu fark etmişti. Sam'i başıyla hafifçe selamlayarak Bayan Zander'm yanına oturdu. Bayan Zander bir kâğıt ve kalem alarak yemek masalarından birine oturmuştu. Kalın, yün sabahlığının içinde bile zarif görünüyordu.

"Bazı düzenlemeler yapmamız gerek, Violet," dedi. "Batı kanadındaki çalışanları oradan çıkarmak lazım."

Violet, Clive ile Aşçı'nın bir köşede baş başa vererek sohbet ettiklerini gördü.

"Yollar ve tren yolu kapalı, teleferiğimiz neredeyse çalışmıyor, telefon yok, elektrik yok. Bu durumda birinin buraya gelip çatıyla ilgilenmesini bekleyemeyiz. Clive ne kadar maharetli olsa da bu işin altından tek başına kalkabileceğini sanmıyorum. Bu yüzden erkek çalışanları bayanların yatakhane sine taşıyıp, seni de bayan misafirlerin katına alacağım. Bayan

Honeychurch-Black ile konuştum. Şu an o kattaki tek misafir o. Katı seninle paylaşmayı sorun etmiyor. Sen doğu tarafındaki banyoyu kullanacaksın, o da batıdakini. Yani birbirinizi nadiren göreceksiniz. Kendi eşyalarımı da en üst kata, Lord ve Leydi Powell'ın yanındaki odaya taşıyacağım.” Bunları söylerken aynı zamanda bir liste yapıyordu. “Görünüşe göre gaz hâlâ çalışıyor. Böylece yemek pişirip odaları ısıtabileceğiz,” dedikten sonra kalemi masaya bırakarak gürültüyle hapşırıldı. “Ah, Tanrım,” dedi. “Şu an ihtiyacım olan son şey hastalanmak. Violet, alnıma dokunsana. Sıcak mı? Bütün gün burnum tıkalıydı.”

Violet, Bayan Zander'ın alnına dokundu. Resmen yanıyordu. “Yanıyorsunuz,” dedi. “Gidip yatmanız gerek. Buradaki işlerle ben ilgilenirim.”

“Hayır, atlatırım,” diyerek öksürdü Bayan Zander

Violet ısrar etti. “Dinlenmezseniz daha kötü olacaksınız.”

“İşte bu hiç olmadı,” dedi Bayan Zander. “Doktor Dalloway fazlasıyla uzakta. Kar yarın dursa bile yollar kapalı olacak. Belki yarın sabah fırtına dindiğinde Clive'i, Karl'ın ofisine gönderip, ateş düşürücü bir ilacı var mı diye baktırabilirim.” Yeniden hapşırıldı. “Ah, mükemmel zamanlama.”

Violet gülümsedi. “Size bir yatak yapayım.”

“Hayır, gerçekten *hayır*. Hasta bir halde yattığımı görmelerine izin veremem. Burada yatmaması gereken tek kişi benim. Eugenia Zander yıkılırsa otel de yıkılır. Sadece başımı biraz masaya koyacağım. Rica etsem herkesin yerleştiğinden emin olur musun? Burada güvende olacağız.” Ardından tıpkı söylediği gibi yapıp, başını usulca masaya koyarak gözlerini kapattı.

Rüzgâr uğuldayarak camları sarsmaya devam ederken,

Violet teker teker misafirleri dolaşmaya başladı. Sweetie dedikleri iğrenç adam da buna dahildi... Onlara yastık, battaniye ve çay ikramında bulundu. Sam, Violet'ın uzattığı yastığı alırken onun elini okşama fırsatı bulmuştu. Ama bunun dışında ne birbirlerine dokunuyor ne de konuşuyorlardı. Aşçı tost hazırlamak için mutfığa gitmişti. Clive ise şömineye odun atıyordu. Bordo rengi uzun, yün bir sabahlık giymişti. Ayağında terlikler vardı. Onu bu haliyle görmek Violet'm içini ısıtmıştı.

Kimse uyumuyordu. Birkaç saat sonra camların ardındaki gri gökyüzü aydınlanmaya başladı. Şafakla birlikte rüzgâr aniden kesildi. Aşçı kahvaltı için biftek ve yumurta getirdiğinde kar tamamen durmuştu.

Violet, Clive'in kapıya yöneldiğini görerek peşinden gitti. "Nereye gidiyorsun?"

"Biraz dışarı çıkıp etrafa bakacağım," dedi Clive.

"Ben de geliyorum."

Konuşmalarına kulak misafiri olan Lord ve Leydi Powell da onlara katıldı. Ne tuhaf bir grup olmuşlardı: İki soylu yazar, bir garson ve bir marangoz. Hepsinin üzerinde sabahlıkları vardı. Temkinli bir şekilde otelin kapısını açtıklarında yığılan karların bir kısmı içeri doldu. Sonra bakışlarını gökyüzüne çevirdiler.

Gökyüzü çoğunlukla açık ve uçuk maviydi. Gri bulutlar ufukta kaybolmak üzereydi. Dondurucu soğuk ise hâlâ yerli yerindeydi. Cılız gün ışığı, karların üzerinde belli belirsiz ışıldıyordu. Dışarıdan bakıldığında doğu kanadında herhangi bir fark görünmüyordu. Ancak Clive, Violet'a çatının bir bölümünün rüzgâr ve karın ağırlığı yüzünden çökmüş olduğunu söyledi. Manzaranın geri kalanı ise alışık olduklarından bir hayli farklıydı. Önceden patikaların, yolların ve tren raylarının

olduğu yerde şimdi inişli çıkışlı kar tepeleri vardı. Etraf öyle güzel görünüyordu ki Violet, dış dünyayla bağlantılarının kesilmiş olmasını neredeyse umursamıyordu.

“Dün Sidney’e dönmeliydik,” dedi Lord Powell.

“Yolculuk tüm konsantremi bozardı,” diye yanıtladı Leydi Powell. “Romanımın can alıcı noktasına gelmek üzereyim.”

Lord Powell ofladı. “Sakin sanatçıyla evlenme,” dedi Clive’e. Ardından ayaklarını sürüyerek içeri girdi. Leydi Powell da onu takip etti.

Clive, Violet’a döndü. “Seni bu duruma soktuğum için üzgünüm.”

Violet şaşkınlıkla ona baktı. Sonra ne demek istediğini fark ederek, “Özür dileme,” dedi. “Ne yaptıysam kendim yaptım.”

“Karı sen yağdırmadın.”

“Evet, orası doğru,” dedi Violet. Geri kalan her şey içinse sadece kendini suçluyordu.

Tuhaf bir gündü. Tuhaf ve sessiz. Misafirler odasına çekilmiş, çalışanlar ise söylendiği gibi eşyalarını toplayarak yeni odalarına yerleşmişti. Bayan Zander eskisinden daha solgun görünüyordu. Nihayet sorumluluğu Aşçı’ya bırakarak kendini üst kattaki odasına attı.

Violet yeni, lüks odasının tadını çıkarmak için henüz vakit bulamamıştı. Eşyalarını taşıdıktan sonra yatakları toplayıp yemek servisi yapmakla meşgul olmuştu. Akşama doğru misafir odalarına lamba taşımış, sonra da yemek salonunda Sam’in katılmadığı küçük gruba garsonluk yapmıştı. Bayan Zander’ın akşam yemeğini odasına götürmüş, ardından Aşçı

ve Clive ile mutfakta yemek yemişti. Clive'in de iyi olmadığı açıkça belliydi.

“Sen de mi, Clive?” diye sordu Violet.

“İyi olacağım. Bayan Zander’a söyleme.”

Violet hiç düşünmeksizin uzanarak Clive'in alnına dokundu. Tenine değen teni, ona geçmişlerini ve bu dokunuşun ne kadar mahrem görünebileceğini hatırlattı. Elini hızla geri çekerek, “Yanıyorsun,” dedi.

“Elini yakacak kadar mı?” diyerek sırttı Clive.

Violet şakalaşacak havada değildi. “Gidip yatman gerek. Aşçı'yla ben idare edebiliriz.”

Bir saatlik temizliğin ardından Violet, nihayet bayanların katındaki odasına çıktı. Bitkin bir halde eşyalarını ve gaz lambasını alıp misafir banyosunun yolunu tuttu. Bu banyo, onun alt kattaki kasvetli ve karanlık banyosundan çok farklıydı. Violet lambayı yere bırakarak etrafı inceledi. Parlak yeşil-beyaz fayansların aralarına çam ağacı motifleri serpiştirilmişti. Uzun bir pencere, uzun, yeşil perdelerle çevriliydi. Şık, bembeyaz lavabonun pirinç bir musluğu vardı. Derin, ayaklı küvet ıslık ıslık parlıyordu. Ve banyo halısı... Violet ayaklarının halıya gömüldüğünü hissediyordu. Banyoyu iki büyük radyatör ısıtıyordu. Violet küvetin musluğunu açtı. Oyma ahşap klozet kapağının üzerine oturup, günün yorgunluğunu üzerinden atarak beklemeye başladı.

Küvet dolduğunda üzerindikileri çıkararak suya girdi. Lamba etrafa yumuşacık, amber rengi bir ışık yayıyordu. Violet gözlerini kapatıp, başını arkaya yaslayarak saçlarını suda yüzdürdü. Pencere ve ısıtması olmayan bir banyoda, daracak ve boyası dökülen bir küvette yıkanmaya alışmıştı. Bu eşsiz bir mutluluktu. Keşke... Keşke...

Her şey değişecekti. Ama ne zaman? Violet göğüslerine baktı. Şimdiden ağırlaşmışlardı ve göğüs uçları koyulaşmıştı. Sam fark eder miydi? Yakında üniformasına zor sığar mıydı? Karnı hâlâ düz, leğen kemikleri hâlâ çıkıktı. Gerçekten bir karpuz gibi şişecek miydi? Gerçekten avazı çıktığı kadar ciyaklayan bir bebek mi doğuracaktı? Peki, sonra ne olacaktı?

Sonrasında neler olacağını biliyordu. Annesine ne olduysa, ona da o olacaktı. Bir çocuğu büyütüp eğiteceği, gençliğini ve güzelliğini vereceği uzun, zahmetli, nankör bir yol onu bekliyordu. *Şu halime bak, derdi annesi. Yalnız olduğuma şaşmamak gerek. Gençliğimi, güzelliğimi çaldın. Artık düzgün bir adamın benimle ne işi olur?*

İşte onu bekleyen buydu.

Violet uzun zamandır ilk kez ağlamaya başladı. Sarsıla sarsıla ağlıyor, hıçkırıkları banyoda yankılanıyordu. Birkaç dakika sonra gözyaşlarını bastırarak kendini toparladı. Yüzüne biraz su çarpıp küvetten çıktı ve lambanın ışığında kurulandı. Sam'in bu gece onu ziyaret edip etmeyeceğinden emin değildi. Kendisinin onu ziyaret etmesinin gerekip gerekmediğini de bilmiyordu. Otelde mahsur kaldıklarından beri her şey allak bullak olmuştu. Ama onun kollarında avunmak için yanıp tutuşuyordu.

Violet bornozuyla banyodan çıktığında, az kalsın diğer yönden gelen Flora'ya çarpıyordu.

"Ah, özür dilerim," dedi Violet başını öne eğerek.

"Hayır, ben özür dilerim. Sanıyordum ki... Bayan Zander doğu tarafındaki banyo dememiş miydi?"

"Bana da öyle demişti."

"Herhalde kafası çok meşguldü. Ben diğer banyoya geçeyim. Ama sakın..." diyerek durakladı Flora. "Seninle aynı banyoyu paylaşmak istemediğimi düşünmeni istemem..."

“Ah. Hayır, öyle bir şey düşünmedim.”

Flora ona daha yakından baktı. “Sen iyi misin? Ağlamış gibi bir halin var.”

Violet başını iki yana sallasa da, “Evet,” dedi. “Darmadağın bir haldeyim.” Gözleri yeniden doldu. Ne yapıyordu böyle? Sam’in kız kardeşine derdini anlatıp ağlayamazdı. Sam her zaman Flora’nın mutluluklarını mahvedeceğini söyleyip duruyordu. Ama çok nazikti ve oldukça tatlı, anlayışlı bir yüzü vardı.

“Ah, tatlım. Ah, tatlım,” dedi Flora kolunu Violet’ın omzuna dolayarak. “Gel benimle. Yalnız kalmamalısın. Gel.” Violet’ı derli toplu odasına götürerek çalışma masasına oturttu ve önünde çömeldi. “Çay iyi gelir mi?”

“Ben...”

“Çay iyi gelir. Gidip getireyim. Mutfakta kimse var mı?”

“Aşçı orada olmalı.”

“Şimdi, birkaç dakikaya dönerim. Burada beni bekleyeceğine söz verir misin? Hiçbir yere kaybolma.”

Violet tamam dercesine başını salladı. Saçlarındaki sular bornozunun yakasına damladı.

Flora onun omzunu sıvazlayarak hızla odadan çıktı.

Violet duygularını kontrol altına almaya çalıştı. Sabahın erken saatlerinden beri ayaktaydı ve aşırı yorgunluk, her şeyi bir kâbus gibi görmesine neden oluyordu. Flora’nın sıcacık odasında oturmuş çay beklerken, yüreği çaresizlik ve umutsuzlukla eziliyordu. Eğer Flora’ya söz vermemiş olsaydı hemen o dakika kaçıp giderdi.

Ama birine söylemesi gerekiyordu. Belki Flora öğrenirse Sam de öğrenirdi. Sam’e söylemeyi daha fazla erteleyemezdi.

Flora çabucak geri döndü. “Aşçınız kendine biraz çay yapmıştı,” dedi. “Onu bana verdi. Ne kibar adam.”

Violet, Aşçı’nın bunu kibarlığından değil, itaatinden dolayı yaptığını söylemedi. Misafirler daima önce gelirdi. Bayan Zander bu konuda başka seçenek sunmazdı. Flora çayı fincana doldurduktan sonra Violet’ın karşısına bir sandalye çekip, “Hadi, iç,” dedi.

Violet bir süre sessizce çayını yudumladı. Bu ona kendini az da olsa iyi hissettirmişti.

“Seni neyin ağlattığını anlatmak ister misin?” diye sordu Flora. “Burnumu sokmak istemem...”

“Anlatacağım,” dedi Violet fincanını masaya koyarak. “Ama sırf Sam’i de ilgilendirdiği için.”

“Kalbini kırdı, değil mi? Başkalarına da yapmıştı. Üzgünüm. Yapabilseydim seni uyarırdım.”

Violet başını iki yana salladı. “Kalbimi kırmadı. Kırabileceğini de sanmıyorum,” dedi titreyen bir sesle. Hıçkırığını bastırdı. “Ama görünen o ki onun bebeğini taşıyorum.”

Flora’nın ağzı bir karış açıldı. Lambanın ışığında uzunca bir süre taş kesmiş halde oturdu. Dudakları tamamen O harfinin şeklini almıştı.

“Üzgünüm,” dedi Violet.

“Yo, hayır,” dedi Flora yeniden hayata dönerek. “Hayır, ben üzgünüm. Sam’in üzülmesi gerek. Ama... ah, hayatım. Bunun sonu iyi bitemez.”

“Nasıl yani?”

“Eğer babam öğrenirse Sam’i mirasından mahrum eder.” Sesini alçaltarak konuşmasına devam etti. “Korkarım beni de.”

“Gerçekten mi?”

“Hiç şüphesiz. Annemin koca bir kalbi vardır. Ancak babam dar kafalı bir adamdır. Ben başımın çaresine bakarım, zengin bir adamla evleniyorum. Ama Sam... ondan nasıl bir baba olur ki? Ah, ne berbat! Ne berbat bir durum! O pipoyu içmeden duramıyor. Nasıl baba olabilir?”

“Yani benimle evlenmeyecek mi?”

“Seninle asla evlenemezdi,” dedi Flora. Bunu nazikçe söylediği için Violet minnettardı. “Ya da evlenirdi, ama hiçbir şeyi olmazdı.”

“Ben olurum.”

“Evet, evet, o da bir şey. Ama... Violet, Sam’i biliyorsun. Artık birbirinizden ayrı kalmanızı beklemiyorum. Bir hayal et. Onu beş parasız hayal et. O çalışmaz. Çoğu gün odasından bile zor çıkıyor. İşte böyle bir adamla evlenirdin.”

Violet çaresizliğin olanca ağırlığı altında ezildiğini hissetti. Sam ile çocuklarını lüks içinde büyüteceklerine dair son umudu da yok olmuştu. Başım ellerinin arasına alarak ağlamaya başladı.

“Bir fikrim var,” dedi Flora nihayet.

Violet başını kaldırıp, elinin tersiyle burnunu sildi. “Ne?”

“Eğer bunu bir sır olarak saklarsak sana yardım edebilirim. Sam’in ne yapacağını söyleyemem, ama bana güvenebilirsin.”

“Ne demek istediğinizi anlamadım.”

“Eğer bebeği babamdan gizlersek, Sam ve benim sana yardım edecek paramız olur. Sana küçük bir ev alıp, para yollayabiliriz. Ama babamın öğrenmesine neden olacak hiçbir şey yapmayacağına söz vermen gerek...” Flora susarak dudağını ısırdı.

“Bana güvenebilirsiniz,” dedi Violet. “Söz veriyorum. Daha fazlasını istemeyeceğim. Sadece çalışmaya devam edebilmek istiyorum. Sadece bir gelecek istiyorum.” Violet yeniden ağlamaya başladı. Flora onun elini tutarak usulca okşadı.

“Seninle birlikte bebeğinin de bir geleceği olacak, Violet,” dedi. “Bunun için gereken her şeyi yapacağım.”

Yirmi Birinci Bölüm

Violet ertesi sabah şafaktan hemen önceki gri gökyüzüne uyandı. Kendini hafıflemiş hissediyordu. Umutsuzluğu kaybolmuştu. Bir süre daha battaniyenin altında kalıp, yatağın yumuşaklığının tadını çıkardı. Bir yandan da Flora ile konuştuklarını aklından geçirmeye başladı. İçindeki cılız, temkinli bir ses, Flora'ya tamamen güvenmemesini söylüyordu. Şimdi anlayışlı davranıyor olabilirdi, ama yıllar geçtikçe yardım etme isteği azalabilirdi. Öte yandan bu Violet'ın sandığı kadar sorun olmazdı. Çünkü Flora onun bir şekilde idare edebileceğini görmesini sağlamıştı. Annesi gibi *olmayacaktı*. Hâlâ gençti, hâlâ çalışabiliyordu ve çok çalışmaktan korkmuyordu. Tabii, şişkin bir karınla garsonluk yapamazdı, ama Bayan Zander bebeğini doğurduktan sonra işe dönmesine izin verirdi. Otelde yaşamasına gerek yoktu, ufak bir daire bulabilirdi. Annesi Sidney'den ayrılıp buraya gelmek zorunda kalacaktı. Böylece Violet isteyken bebeğe o bakabilirdi. Eğer annesi gelmeyi reddederse de canına minnetti. O zaman elbiseler almak yerine bir bakıcı tutardı. Hatta belki otelde çalışmasına bile gerek kalmazdı. Belki de şallar, ayakkabılar ya da Miss

Sidney'in güzellik ürünleri gibi pahalı ve şık şeyler satan bir mağazada çalışırdı. Flora ona gerçekten bir ev alırsa ya da birkaç yıllığına kirasını öderse çok daha iyi olurdu. Violet öğrenim görmemiş olsa da zeki bir kızdı. Soylu biri değildi, ama güçlü bir ruhu vardı. Annesinin sorunu başka bir seçeneğinin olmaması değildi, onları görmeyi reddetmesiydi.

Violet kapının hafifçe tıklamasıyla ürktü. Battaniyesini açarak kapıya kulak kesildi. Yanlış duyup duymadığını merak etmişti. Gelen Bayan Zander olsaydı doğruca içeri girerdi. Acaba Flora mıydı?

"Violet?"

Bu Sam'in sesiydi. Violet cesaretini toplayarak ayağa kalktı. Ona söylemek zorundaydı. Sonrasında ne olursa olsun göğüs gerecekti.

Violet kapıyı açtığı anda Sam resmen içeri yığılarak başını Violet'm omzuna yasladı. "Ah, Violet, Violet," dedi. Terden sıırıslılandı ve titriyordu. Yoksa o da Bayan Zander ve Clive gibi soğuk algınlığına mı yakalanmıştı? Etrafında bu kadar hasta insan varken Violet ne kadar daha iyi kalabilirdi ki?

Violet kapıyı yavaşça kapatarak Sam'i yatağına götürdü. "Neyin var? Hasta mısın?"

Sam, evet dercesine başını salladı. Rengi bembeyazdı. Üzerinde terden ıslanmış kırmızı bir sabahlık vardı. "Bitti."

"Ne bitti?"

"Afyonum. Malley geçen günkü son trenle Sidney'den dönecekti. Afyon getirecekti. Kar yüzünden dönememiş olmalı. Şimdi trenler çalışmıyor, buradan bir yere çıkmak imkânsız ve..."

"Şişşt, şişşt, sakın ol," dedi Violet, kendini de sakinleştirmeye çalışarak. "Ne zamandır içmiyorsun?"

“En son yirmi dört saat önce içtim.” Sam kendini tekrar Violet’ın kollarına atarak yanağını göğsüne dayadı. “Ah, Tanrım, Violet, ah, Tanrım. Sanki parçalara ayrılıyor gibiyim.”

Violet bu durumda ona bebeği söyleyemeyeceğini fark etti. “Ne yapmak istersin?”

“Yapabileceğim hiçbir şey yok. Bunu atlatmak zorundayım. Belki böylesi daha iyi. Beki böylesi daha iyi. Bu sefer gerçekten kurtulabilirim. Ne dersin, Violet? O ejderhadan güçlü müyüm?”

“Elbette güçlüsün,” dedi Violet kararlı bir sesle. “Sen gördüğüm en parlak yıldızsın.”

“Ah, Tanrım! Ah, Tanrım!” dedi Sam, Violet’ın göğsünde titreyerek. “Elektrik. Bütün vücudumda berbat, soğuk bir elektrik dolaşıyor. Derimin altında. Bir daha hiç sakinleşemeyeceğim.”

“Evet, sakinleşeceksin. Sakinleşeceksin,” dedi Violet, onu yatıştırmak için saçlarını okşayarak.

Sam ayağa fırlayarak odada volta atmaya başladı. “Bilmiyorsunuz,” dedi. “Hiçbir şey bilmiyorsunuz. Hiçbiriniz bunu tatmadınız, hiçbir şey bilmiyorsunuz. Afyonsuz nasıl yaşayabilirim ki? Dünyayı nasıl koklar, nasıl tadarım? O olmadıktan sonra ilgimi çeken hiçbir şey yok. Bırakamam. Yapamam.” Ansızın durdu. “Bana yardım etmelisin.”

“Elimden geleni yaparım.”

“Güçlü durmama yardım et. Gececek. Günler, belki haftalar sürecek. *Gececek.*”

“Yeniden iyi olacağını biliyorum.”

Sam yere oturup bacaklarını açarak ağlamaya başladı. “Berbat bir şey,” dedi hıçkırarak. “Nefret ediyorum. Berbat bir şey.”

Violet onun yanına çömelerek kollarını sıvazladı.

“Yapma,” dedi Sam geri çekilerek. “Tenim kaynıyor.”

“Bunu *atlat*abilirsin.”

“Yollar kapalı. Tren seferleri durdu. Malley gitti.” Sam, sanki bütün sevdiklerinin öldüğünü duymuşçasına korkunç bir iç çekti. “Başka seçeneğim yok.”

Flora baş ağrısıyla kahvaltıya indi. Gece zar zor uyumuş, aklında Sam’in baba olacağı fikrini döndürüp durmuştu. Bir bakıma bunun daha önce olmamasına şaşırıyordu. Kızların başını derde sokması için Sam’in pek çok fırsatı olmuştu. Ama Violet diğer kızlar gibi değildi ve Flora bunu yeni yeni görüyordu. O bile Violet’ın sabit bakışlarına, küçük bir kızı andıran hassaslığına ve en yorgun anlarında bile onu enerjik gösteren neşeli yapısına âşık olmuştu. Bu defa Sam’in âşık olduğundan gerçekten şüphesi yoktu. Fakat bu aşk ne kadar gerçekse, maalesef o kadar da imkânsızdı. Babası bir garsonu Honeychurch-Black Ailesi’ne asla kabul etmezdi.

Violet siyah-beyaz üniformasıyla Leydi Powell’ın çayını dolduruyordu. Flora onu başıyla selamlarken, Violet’ın ona endişeyle baktığını fark etti. Ama o sırada Tony çıkageldiğinden onunla yalnız konuşma fırsatı bulamadı. Onun yerine masada oturdu ve Sweetie’nin otele tıklılıp kalmakla ilgili kaba şikâyetlerini dinlemek zorunda kaldı. Sam’in kahvaltıya inmemesi Flora’nın endişelerini arttırdı. Violet’ın ona bebeği söylediğini ve Sam’in kendinden geçinceye kadar afyon içtiğini düşünmeye başladı.

Violet boş tabakları toplamadan önce masanın önünde durdu ve cesur bir sesle, “Affedersiniz, bayanlar ve baylar,” dedi.

Tony, Sweetie’ye bir şeyler fısıldadı. Sweetie de gürültülü bir şekilde güldü.

Flora, Tony’yi dirseğiyle dürttüktan sonra dikkatini Violet’a verdi.

“Bayan Zander’m bir duyurusu var. Üzülererek söylemeliyim ki dört çalışanımızdan ikisi grip yüzünden yatağa düştü. Buna Bayan Zander da dahil. Sadece Aşçı ve ben iyi durumdayız... Yemek servisi her zamanki gibi devam edecek ve kahvaltı sonrası bütün yatakları mümkün olduğunca hızlı toplamak için elimden geleni yapacağım. Ancak hâlâ elektriğimiz ve telefonumuz yok. Yolların ne zaman açılacağını ya da tren seferlerinin ne zaman başlayacağını da bilemiyoruz. Bugün de olabilir yarın da... Bayan Zander ertesi günden fazla uzun sürmeyeceğini düşünüyor. Bu yüzden ihtiyaçlarınızı karşılamamız konusunda sizden sabırlı olmanızı rica ediyoruz.”

Lord Powell homurdandı. “Merak etmeyin. Canavara dönüşecek halimiz yok.”

“Ben de pek iyi hissetmiyorum,” dedi Leydi Powell.

“Pekâlâ, bu kesinlikle kabul edilemez bir durum,” diye bağırdı Sweetie birden. “Burada kalmak için ne kadar ödediğimizi *biliyor* musun? Bahse varım senin bir yıllık maaşından fazladır.”

Flora, Violet’m sinmeyişiini hayranlıkla seyretti. “Öfkeni zi anlıyorum, bayım. Bayan Zander’ın bütün rahatsızlığınızı telafi edeceğinden eminim. Bizden birine ihtiyacınız olursa çoğunlukla mutfakta olacağız.”

“Sakin ol, Sweetie,” dedi Tony usulca. “Olanlardan bu genç bayan sorumlu değil.” Ardından Violet’a döndü. “Teşekkürler,

hayatım. Bayan Zander'a geçmiş olsun dileklerimi ilet. O iyi bir kadın."

Flora parlayan gözlerle ve mutlulukla Tony'ye baktı.

Kahvaltıdan sonra Flora, bir bahane uydurup masadan kalkarak mutfağın yolunu tuttu. Violet tabakları temizliyordu.

"Violet?"

Violet onu görünce kapı eşiğine gelerek ellerini önlüğüne kuruladı. "Sam," dedi.

"Ne oldu? Ona söyledin mi?"

Flora cümlesini henüz bitirmeden Violet başını iki yana salladı. "Söylemeye fırsatım olmadı. Odama geldi... Çok, çok hasta. Afyonunun bittiğini söylüyor. Korkunç görünüyor."

Flora sızlanmamak için kendini zorladı. Neler olacağını gayet iyi biliyordu. Daha önce de olmuştu. "O zaman Tanrı bizi korusun," dedi. "Korkunç olacak."

"Zaten öyle."

Flora, Violet'm kolunu sıvazladı. "Sen endişe etme. Ben gidip bir bakayım."

Violet tamam dercesine başını salladı. Flora aceleyle Sam'in odasına yöneldi.

Sam'i odasında bulamayınca aklına gelen ilk şey, Will Dalloway'in intihar konusundaki uyarısı oldu. Koridorda buz kesmiş halde öylece dururken Sam'in banyodan çıktığını gördü. Solgundu ve titriyordu.

"Sam!" diye bağırdı onun yanına koşarak.

"İç organlarım lava dönüştü," dedi Sam.

"Hadi, odana gidelim. Sana yardım edeyim."

"Bana yardım etmek mi?" diye bağırdı Sam sert ve yüksek bir sesle. "Beni kendin gibi yapacaksın, değil mi? Görmüyor musun? Ben senin gibi olamam. Hiçbir şey bilmeyen

sıradan insanlardan biri olamam.” Titreyen ellerini iki yana açtı. “Ben... cenneti gördüm. Şimdi de ondan vazgeçmek zorundayım.”

“Bittiğine sevineceksin,” dedi Flora, onun ellerini indirip odasına götürerek.

Sam onu sertçe itip sendeleyerek banyoya koştu. Flora olduğu yerde durup, Sam’in kusarken çıkardığı korkunç sesleri ve acı ile çaresizlik içindeki bağırışlarını duymamaya çalıştı. Biraz sonra Sam banyodan çıkıp Flora’nın yanından geçerek yatağına yöneldi.

Flora kapıyı kapatıp perdeleri açtı.

Sam, “Hayır, ışık istemiyorum. Gözlerim acıyor,” diyerek diğer tarafına döndü. Sonra tekrar döndü. Ardından ayağa kalkıp volta atmaya başladı. “Her şey canımı acıtıyor, bu lanet battaniyeler bile. Acı. Her yerde acı var.”

Flora ne söyleyebileceğini bilmiyordu. Bu yüzden sadece seyrederek bekledi. Sam’in gömleğinin arkası terden sırılsıklamdı.

“Kâbuslar. Ah, Tanrı beni onlardan kurtarsın. İntihar eden o adam, mosmor ve buz gibi bir halde odama geliyor. Defalarca geliyor. Ayaklarını sürüyerek yatağıma geliyor, sonra da tıslayan bir sesle elini bana uzatıyor. Her seferinde uyanıp yine aynı kâbusu görüyorum,” diyerek ağlamaya başladı Sam. “Her şeyi kaybettim, kardeşim. Her şeyi kaybettim.”

“Hiçbir şeyi kaybetmedin,” dedi Flora. “Güven bana. Ben sana hep göz kulak olmadım mı?”

Sam durup eğilerek Flora’nın başına bir öpücük kondurdu. “Evet, oldun. Canım kardeşim. Canım kardeşim benim. Bu acıma son vereceksin, değil mi? Malley evde değil, ama arkasında bir şeyler bırakmış olabilir ve...”

“Herhalde bir metre karda dışarı çıkmamı teklif etmiyor-sun, değil mi, Sam?”

“Beni seviyorsan çıkarsın.”

“Seni seviyorum, bu yüzden çıkmayacağım. Doktor Dallo-way bana bu acıların seni öldüremeyeceğini söyledi. Yani seni öldürmeyecekse ve sonunda o lanet şeyden kurtulacaksan, yapacağım son şey acını dindirmek olur.”

Sam elini kaldırarak Flora’nın yüzüne sert bir tokat attı. “Çık dışarı!” diye bağırdı.

Flora yanağının acısına rağmen ona kızmamaya çalıştı. Bu Sam değildi. Bu, onun bedenini terk eden afyondur ve giderken her yerini delik deşik ediyordu. Flora ayağa kalkarak sakince konuştu. “Bana ihtiyacın olursa nerede olduğumu biliyorsun. Sana yemek, sevgi, ne istersen getiririm. Ama benden afyon getirmemi isteme.”

Onu bu şekilde bırakmak zordu, elbette. Ancak Flora kendine defalarca böylesinin daha iyi olacağını söyledi. Eğer Sam’in afyonu kendi iradesiyle bırakmasını beklerse, bunun için asla doğru bir yer ve zaman olmayacaktı. Ama burada, kar tepelerinin arasında mahsur kalmışken ve yakınlarda kimsecikler yokken... Bu adeta mükemmeldi.

Flora, Sam’in kapının ardındaki hıçkırıklarını duyarak uzaklaştı.

Violet çay tepsisini birkaç gün öncesine kadar uyuduğu kata taşıdı. Clive’in hangi odada olduğundan emin değildi. Bu yüzden bütün kapıları usulca tıklatmaya başladı. Ta ki Clive’in, “Buradayım,” diyen sesini duyana kadar.

Tepsiyi kalçasıyla dengede tutarak kapıyı itti. Biraz önce de Bayan Zander'a çay götürmüştü. Bayan Zander ateşler içinde yatıyordu. Geceliği terden sıırsıklam olmuştu. Yine de çayının şekerini karıştıran Violet'a emirler yağdırmaktan geri kalmamıştı.

"Aşçı tecrübeli olsa da insanlarla iletişimi pek iyi değil. Her yemekte mutlaka orada ol, herkese gülümse. Onları rahatlat. Sık sık benim adım kullan. Yarın ayağa kalkacağımdan eminim. Herhangi bir haber var mı? Traktör ya da tren? Yakında birileri yolları temizlemeye gelir. Herhalde bizi unutmamışlardır."

Clive çok daha halsizdi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Violet, tepsiyi Clive'in başucundaki komodine bırakarak.

"Berbat," dedi Clive. Sanki vurgulamak istermiş gibi gü-rültüyle öksürdü. Oldukça derinden öksürüyordu. Violet bir saat önce Sam'in halini görmeseydi, bu öksürük karşısında paniğe kapılabilirdi. Bugünkü işleri ona zaman kaybı gibi görünüyordu. O zamanı Sam ile geçirmek, ona sarılıp saçlarını okşamak ve onu yatıştırmak istiyordu.

"Tanrım, korkunç bir öksürük bu," dedi yine de.

"Bir iki güne iyileşirim. Sen iyi misin? Aşçı nasıl? Mısır-firleri başlarının çaresine bakmak zorunda bırakmayacağız, değil mi?"

"O kadarının olmayacağına eminim," dedi Violet gülümse-yerek. "Doğrulabilir misin? Sana çay doldurayım."

Clive yattığı yerden güçlkle doğruldu. Lacivert pijaması-nın düğmelerinden biri eksikti. Violet onun göğsündeki sey-rek kılları görebiliyordu. Kendini tuhaf hissederek kızardı. Clive'e bir fincan çay doldurup, içine bir kaşık bal ekledi.

“Demek çayımı nasıl içtiğimi hatırlıyorsun?” dedi Clive fincanı alırken. Violet onun pijamasını düzeltmiş olduğunu fark etti.

Gülümsedi. “Elbette hatırlıyorum. Ballı siyah çay. Senator’da çalıştığımız zamanlar yüzlerce kez söylemiş olmalısın.”

“Çünkü çayıma süt koyup duruyordun.”

“Kim çayı sütsüz içer ki? Sadece senin gibi acayıpler,” diyerek takıldı ona Violet.

Clive güçlükle gülümseyerek çayını yudumladı. “Senator hiçbir zaman kar altında kalmazdı.”

“Buradaki pek çok şey Senator’da olmazdı,” dedi Violet, dalgın bir şekilde yatağın ucuna oturarak.

“Her şey yolunda mı, Violet?”

Violet derin bir iç çekti. “Hayır, ama sorduğun için teşekkürler.”

“Bana anlatabileceğini biliyorsun. Dinlerim.”

Violet, Clive’e baktı. Onunla ilk tanıştığı anı hatırladı. Clive’in oldukça tatlı ve neşeli biri olduğunu düşünmüş ve onunla seve seve çıkmıştı. Ama her zaman şıpsevdi bir kalbi vardı. Ta ki Sam ile tanışana kadar...

“Yine arkadaş mıyız?” diye sordu alçak bir sesle.

Clive evet anlamında başını salladı. “Sana kızdığım için özür dilerim. Kıskandığım için değil, senin iyiliğini düşündüğüm içindi. Ya da en azından ben öyle olduğunu umuyordum. Kendimi iyi bir adam olarak düşünmek hoşuma gidiyor.”

“Sen iyi bir adamsın,” dedi Violet. Fikrini değiştirmeden önce konuşmasına devam etti. “Clive, ben hamileyim.”

Clive yaşadığı şoku belli etmemek için kendini zorladı. “Ah,” dedi. “Bu bütün işini bozacak, sanırım.”

Violet ağlamamak için çenesini sıktı. Başını mutsuz bir şekilde sallayarak onayladı.

“Seninle evlenecek mi?” diye sordu Clive.

“Bilmiyorum. Şu an hasta ve ona henüz söylemedim.” Çok hastaydı. Violet’ın şimdiye kadar hiç görmediği kadar hastaydı. “Ama sanırım... sanırım evlenmeyecek. Zaten hiç evlenemezdi.”

“Ben evlenirim,” dedi Clive bir an bile tereddüt etmeden.

Clive’in teklifi Violet’ın yüreğini parçaladı. “Neden böyle bir şey söyledin ki?”

“Çünkü bu doğru. Çünkü bebeğinin bir babaya ihtiyacı var. Çünkü seni hep sevdim... Hadi ama Violet, bunların hiçbirine şaşırmadın, değil mi?”

Violet başını öne eğdi. Senator’da Clive ile birbirlerinden hoşlandıkları zamanlar her şey ne kadar da kolaydı. Eğer onunla kalsaydı hayatında bu kadar karışıklık olmazdı. “Seninle evlenemem, Clive, çünkü seni sevmiyorum. Flora bebek için bana yardım edeceğine söz verdi.”

“Peki, sözünü tutacak mı?”

“Bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum.” Sam’in hastalığını atlatıp atlatamayacağını bile bilmiyordu. “Her şey biraz... karanlık.”

Clive sustu.

“Sen iyi bir adamsın,” dedi Violet.

“Sen de iyi bir kadınsın,” diye karşılık verdi Clive. “İyi şeyler seni bulacak.”

“Bayan Zander’a söylemeyeceksin, değil mi? Demek istediğim, bunu sonsuza dek gizleyemem, ama şimdilik sır olarak saklar mısın?”

“Tabii saklayacağım, Violet. Söz veriyorum. saklayacağım.”

Violet ayağa kalktı. “Bir ara tepsiyi almaya gelirim. Yapacak bin tane işim var.”

“Kendine dikkat et.”

“Elimden geleni yaparım,” diyerek odadan çıktı Violet. Bir süre loş koridorda durarak soluklandı.

Yapması gereken başka işler olsa da Sam’in odasına doğru yönelmeden edemedi. Kapıda durup, içerideki sesleri dinledi. Bir kadın sesi geliyordu. Flora. Violet biraz tereddüt ettikten sonra usulca kapıyı tıklattı.

Flora kapıyı araladı. “Evet?”

“Nasıl olduğunu görmek istedim,” dedi Violet, içeriye görebilmek için boynunu uzatarak.

Flora onun görüş alanını kapatarak fısıldadı. “Şu an seni ilgilendiren bir şey yok. İyileştiği zaman gelip görürsün.”

Violet’in tüyleri diken diken oldu. Flora’nın ses tonu nazik olsa da söyledikleri çelik gibi sertti. Onunla bu şekilde konuşması hiç adil değildi. Oysa Violet arkadaş olduklarını sanmıştı. “İyileşmesine yardım etmek istiyorum,” dedi.

“Kendi kendine iyileşecek. Lütfen, bana güvenmek zorundasın.” Violet, Flora’nın kararlı ses tonunda bir çaresizlik sezdi. “İyileşecek. Onu bu halde görmemen daha iyi. İkiniz için de daha iyi.”

Violet çok kararsızdı. Bu onları ayırmak için yeni bir teşebbüs olabilir miydi? Flora’nın akşamki ilgisi, Violet’tan ilişkileri hakkında bilgi almak için oynadığı bir oyun muydu? Yardım ve para vaatlerinde samimi değil miydi?

“Git, lütfen,” dedi Flora, kaşlarını yukarı kaldırarak. “Bu ailevi bir mesele.”

“Asla ailenizden olamayacağım. Anladım.” Violet arkasını dönerek uzaklaştı. Merdivenleri inerken, içten içe Flora’nın onu çağırmasını umdu. Ama çağıran olmadı.

Gece olmuştu ve dış dünyayla bağlantıları hâlâ kesikti. Violet sık sık istasyona yaklaşan bir trenin düdüğünü ya da bir traktörün gürültüsünü duyduğunu sanıyordu. Her seferinde pence-reye koşup camı açıyor ve sessiz, buz gibi havayı dinliyordu. Ve her seferinde hayal kırıklığına uğruyordu. Yine hafif bir kar başlamıştı. Violet, Bayan Zander iyileştiğinde işlerin daha normal ve daha kontrol altında olacağını düşünüyordu. Ancak her yemekle birlikte misafirler daha da çileden çıkıyordu. Bil-hassa Sweetie dedikleri o iğrenç adam.

“Patates mi? Yine mi?” diye sordu Sweetie, Violet tabağını önüne koyarken.

“Özür dilerim, bayım, ama teleferiğimiz çalışmıyor ve ça-lışana kadar taze yiyeceğimiz olmayacak.”

“İki gündür böyle!” diye bağırdı Sweetie. “Neden biri köye yürüyüp yardım istemedi? Bana Bayan Zander’ı çağır. Ona ağzının payını vermek istiyorum.”

Violet dişlerini sıktı. “Bayan Zander hasta. Bir çalışanımız daha hasta. Aşçı ve ben elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Ayrıca dışarıda bir metre kar var ve köy buraya kilometrelerce uzakta.”

“Evet, mantıksız olma,” dedi Leydi Powell, Sweetie’ye. “Dışarısı feci soğuk.” Ardından Violet’a döndü. “Akşamki ça-yımda bariz bir süt tozu tadı aldım. Yarın taze süt koyabilir misiniz?”

Violet, Leydi Powell gibi zeki bir kadının taze sütün nere-den geldiğini bilmemesine şaşırılmıştı. Onu savunup savunma-yacağını merak ederek Flora’ya göz attı. Ancak Flora başını önüne eğmiş, dalgın bir halde tabağındaki yemekle oynuyordu.

“Söylediğim gibi,” diye tekrarladı Violet yavaşça, “taze ürünlerimizi getiren teleferik çalışmıyor.”

“Yani taze sütümüz bitti mi?”

Violet başını sallayarak onayladı. “Erzaklarımızın çoğu tükendi. Sizden sadece bir iki gün daha sabretmenizi rica ediyorum. Yerleşim yerlerine o kadar da uzak değiliz. Bu mahrumiyet sonsuza kadar sürmeyecek.”

Lord Powell’ın boğuk sesi boş ve lambalarla aydınlatılmış odada yankılandı. “Bu çapta bir otelin böyle acil durumlar için daha hazırlıklı olması gerekirdi.”

Violet açıklama yapmaktan iliklerine kadar yorulmuştu. Bu yüzden Aşçı ile ellerinden gelenin en iyisini yaptıklarını tekrar ederek mutfağa tüydü.

“Yine şikâyeteye başladılar,” dedi Aşçı’ya.

Aşçı mutfak masasında oturmuş, başını ellerinin arasına almıştı. Violet’a bakarak, “Galiba ben de hasta oluyorum,” dedi.

Violet dehşete kapıldı. “Hayır. Tek başına kalamam. Ben yemek yapamam ki! Ne yapacağım?”

“Belki sadece yorgunumdur,” dedi Aşçı. “Güzel bir uyku iyi gelebilir.”

“Git o zaman. Hadi, git. Ben buradaki işleri bitiririm.”

Violet o gece oldukça geç yattı. Çok yorulmuştu. Sam’in gelme ihtimaline karşı kapısını kilitlemedi. Huzursuzluğuna ve endişelerine rağmen anında derin bir uykuya daldı.

Çalan kapı onu uyandırmamıştı. Kapının açılması da öyle... Aslında Sam yatağına oturup onu omzundan sarsıncaya kadar uyanmadı. “Violet, uyan,” dedi Sam.

Violet gözlerini açtı. “Ne oldu?” diye sordu doğrularak. “Daha iyi misin?” Karanlıkta hiçbir şey göremiyordu ama burnuna kötü bir koku geliyordu. Sam’in her zamanki tatlı

kokusunun aksine ekşi bir kokuydu bu. Öyle ki, Violet bir an için onun Sam olup olmadığını merak etti.

“Hayır, hiçbir zaman iyi olmayacağım,” diyerek ağlamaya başladı Sam. Violet ona sarıldı. Eli Sam’in soğuk, terden sıırıslıklam olmuş sırtına değdi. “Hadi, şu lambayı yakalım,” dedi Violet yataktan kalkarak. Pencerenin yanındaki lambanın ışığında, Sam’in ne kadar hasta olduğunu görebiliyordu. Rengi solmuş, gözlerinin etrafı koyu halkalarla çevrelenmişti. Zayıf bedeni tir tir titriyordu. Üzerinde sadece bir atlet ve içlik vardı.

Violet’in yatağına uzanarak inledi. “Bu gece burada kalabilir miyim?”

“Elbette.”

“Beni almaya geldi. Onun benim odam olduğunu biliyor. Oraya gidemem. Geceleri olmaz.”

“Kimden bahsediyorsun, Sam?”

“Hayaletten. Kâbuslarımdan çıkıp odama ayak bastı. Köşede dikilip sırtıyor. Soğuktan morarmış, su yüzünden davul gibi şişmiş.”

Violet paniğe kapıldı. “Sam, bunun doğru olmadığını bildiğini söyle.”

“Kendi gözlerimle gördüm. O odaya dönmem,” diyerek acı içinde bağırdı Sam. Ardından ayağa fırlayıp volta atmaya başladı.

Violet yanına giderek onu sakinleştirmeyi denedi. Ama Sam onu sertçe uzaklaştırdı. “Hayır, beni durdurma. Kollarıma ve bacaklarıma kramplar giriyor. Tek yapabildiğim onları hareket ettirmek. Bu acı... Ah, Tanrım. Yapamıyorum. Bana yardım etmelisin. Etmelisin.”

“Her şeyi yaparım.”

Sam tekrar uzandı. Kolları, sanki onları kontrol edemiyormuş gibi seğiriyordu. “Sadece bir saat uyuyabilsem. Bir anlık huzur,” dedi nefesini tutarak.

“Sana nasıl yardım edebilirim? Söyle bana. Her şeyi yaparım.”

“Öldür beni.”

Violet irkildi. “Hayır.”

“Sana yalvarıyorum. Yalvarıyorum. Artık yaşamak istemiyorum, afyonum olmadan olmaz. Ben...” Ellerini havaya kaldırarak salladı. “Gerçek dünyanın diğer tarafını gördüm. Güzeldi, çok güzeldi. Ya şimdiki hayatım? Acı, bitmek bilmez bir acı. Bedenimin öldüğünü hissedebiliyorum.” Tam da o sırada bacakları kontrolsüz bir şekilde sallanmaya başladı. Sam yeniden yürümek için ayağa fırladı. “İşte hep böyle olacak,” dedi. “Ta ki bu acı beni öldürene kadar. Yüzüme bir yastık bastırıp ölmeme izin verirsen bana merhamet etmiş olursun.”

“Seni öldürmeyeceğim.”

“Zaten öleceğim. Beni almaya geldi. O yüzden odamda. Beni götürmek için geldi. Bana sırtırken ölmek istemiyorum. Senin güzel yüzüne bakarak ölmek istiyorum.”

Violet yutkundu. Korkusu gözlerini kör ediyordu. Sam, ölüme çok yaklaşmış bir adam gibi görünüyordu. Ama Violet onun ölmesine asla yardım etmeyecekti. Hayır. Yaşamasına yardım edecekti.

Ve ne yapması gerektiğini gayet iyi biliyordu.

Yirmi İkinci Bölüm

Sam'in afyonsuzluk yüzünden çektiği acıları seyretmek tam bir işkenceydi. Ancak Flora kendini Will Dalloway'in söyledikleriyle avutuyordu: *Acılar onu öldürmez. Asıl büyük tehlike, kullanmaya devam etmesi.*

Flora sabah ilk iş olarak Sam'in kapısının önünde oturdu. Sam onu artık odasında istemiyordu, ama Flora onu duyabiliyordu. İnlemelerini ve bacaklarına giren kramplardan kurtulmak için attığı adımların sesini duyuyordu. Sam'in inlemeleri acı dolu çığlıklara dönüşüyor, Tanrı'dan merhamet diliyor, Flora'ya onu öldürmesi için yalvarıyordu. Tüm bunlar Flora'nın yüreğini parçalasa da orada öylece oturuyor, kimse- nin yaklaşmasına izin vermiyordu. Kahvaltıdan kısa bir süre sonra Violet merdivenlerin başında durup, yaşlı ve yalvaran gözlerle Flora'ya baktı. Fakat Flora ona eliyle gitmesini işaret etti. Kıza daha sonra açıklardı. Böylesi daha iyiydi.

Dışarıda bir metre kalınlığında kar vardı, yiyecekleri tükenmek üzereydi, karanlık koridorda elektrik yoktu, Sam odasında bir deli gibi çığlıklar atıyordu. Bütün bunların ortasında Flora başını kapıya yaslayarak oturmuş, kalp atışlarının

yavaşlamasını diliyordu. Bunun gibi bir gün, belki iki gün daha... Sonrasında mutlaka –mutlaka– iyileşmeye başlayacaktı.

Tony'nin odasının kapısı açıldı. Sam'in odasından gelen seslere katlanamadığını söylemiş ve kitap okumak için odasına çekilmişti. Yüzünde bir gülümsemeyle Flora'nın yanına geldi.

"Hastamız nasıl?" diye sordu yere, Flora'nın yanına oturarak. Sigara içiyordu. O ve Sweetie, Bayan Zander ortadan kaybolduğundan beri eski alışkanlıklarına yeniden başlamışlardı.

"Kendini paralıyor," dedi Flora titreyen bir sesle.

"Ama daha iyi. Böylesinin daha iyi olduğunu söyledin."

"Evet. Şunu bir atlatsa iyileşecek. Kar fırtınasından dolayı mutluyum. Mahsur kaldığımızı sevinyorum. Dışarı çıkamıyoruz. Zaten bu halde zor yürüyor. Karın ve soğğun onu durduracağını biliyor."

"Mahsur kaldığımızı sevinen tek kişi sensin. Sweetie kafayı yiyor."

"Sweetie koşullara teslim olmayı öğrenmek zorunda," dedi Flora. "Kötü hava yüzünden garsonu suçlamak çok saçma."

Tony gözlerini kısarak sigara dumanını üfledi. "Şu garsonu pek savunmaya başladın. Neydi adı? Vera mı?"

"Violet."

"Yoksa onunla akraba olma fikri hoşuna mı gidiyor?"

Tony'nin ortamı yumuşatmak için şaka yaptığı belliydi. Ancak Flora ona karşılık veremeyeceği kadar derin bir kuyunun içindeydi. "Mükemmel bir dünyada yaşıyor olsaydık, Sam istiyorsa Violet ile evlenebilirdi, Tony. Ama bunun olmayacağını hepimiz biliyoruz."

Koridorun sessizliği Sam'in odasından gelen çığlıklarla bozuldu. "Flora! Flora! Neredesin? Durdur onu! Durdur onu!"

Flora'nın kalbi buz kesti. "Ah, bu korkunç bir şey," diyerek ağlamaya başladı.

Tony kolunu onun omzuna dolayarak, "Gel buraya," dedi. "Tamam, tamam. Gececek. Bunu kendin söylüyordun."

Flora onu yavaşça iterek -leş gibi sigara kokuyordu- kapıya seslendi. "Buradayım, Sam. Yakında iyi olacaksın."

Sam kapıyı yumruklamaya başladı. "Çıkar beni buradan. O burada. Şu an yanımda. Çıkar beni."

Flora ayağa kalktı. Tony şaşkın gözlerle ona baktı.

"Hayal görüyor," dedi Flora. Ardından kapıyı aralayarak Sam'in solgun yüzüne, korku dolu gözlerine baktı. "Kapı kilitli değil, Sam," dedi. "Seni içeri kapatmadım. Bunu asla yapmam." Aslında aklından geçirmemiş değildi, ama Sam'in kapısı içeriden kolayca açılabilirdi.

"O burada," diye fısıldadı Sam. "Violet'ı çağır. Violet onu kaçırıyor."

"Violet'ın işi var. Benim gelmemi ister misin?"

Sam kapıyı açtı. Üzerinde atletten başka hiçbir şey yoktu. Belden aşağısı çıplaktı ve bir çocuk gibi utanmıyordu. "Köşede," dedi Flora'ya alçak sesle. "Görebiliyor musun?"

"Hiç kimseyi göremiyorum, Sam. Muhtemelen sadece bir gölgedir. Köşeye koymak için bir lamba getirmemi ister misin?" Flora bunu söyler söylemez Sam'in lambayı çevirip odasını ateşe vermesinden korktu.

"Lambanın faydası olmaz."

"Giysilerin nerede?" diye sordu Flora.

"Giysilerim mi? Odamda beni ölüme götürmek için bekleyen bir *hayalet* var, ama sen giysilerimin nerede olduğuyla ilgileniyorsun! Burada!" Sam odanın diğer köşesine giderek Flora'ya bir yığın kıyafet fırlattı. Leş gibiydiler ve kokuları

dayanılmazdı. Görünen o ki bütün pantolonlarına tuvaletini yapmıştı. “Tadını çıkar!” diye bağırdı Sam. Ardından Flora’yı dışarı itip kapıyı kapattı.

Tony, Flora’ya ve kucağındaki kıyafetlere baktı. “Onları ne yapacaksın?”

“Benimle banyoya gel. Küveti doldurup, bunları suya bastıracağım.”

“Çalışanlardan birine yaptırırsana.”

“Bu çok özel bir durum.” Flora banyonun –Sam’in hayallerine dadanan zavallı adamın öldüğü banyonun– yolunu tuttu. Tony’ye içeride birinin olup olmadığını kontrol ettirdi. Sonuçta burası erkeklerin banyosuydu. İçeri girdikten sonra küveti doldurup, kıyafetleri içine attı. Ardından ellerini mümkün olduğunca güzel bir şekilde yıkayıp, küvetin başına çöktü. Tony kapı eşiğinde durmuş onu seyrediyordu.

“En azından baban mutlu olacak,” dedi Tony. “Otel ziyaretimiz Sam’i bağımlılığından kurtarmış olacak.”

“Sağlık sorunlarından,” diyerek düzeltti Flora. “Babam ona asla *bağımlılık* demezdi.”

“Ama biliyordu, değil mi?”

“Bunu söylemek zor. Ama evet, bütün bunlar sona erip de eve döndüğümüzde babam memnun olacak.”

“Senden de memnun olacak mı?”

Flora acı bir kahkaha attı. “O konuda bana fazla *gücenmiş* değildir, sanırım. Beni mirasından mahrum etmez. Eğer kastettiğin buysa.”

“Kastettiğim o değil.”

Hem içinde bulundukları berbat koşullar yüzünden, hem de otelde mahsur kaldıkları için nezaketlerini biraz olsun bir kenara bırakmışlardı. “Benimle yine de evlenir miydin?” diye

sordu Flora bu durumdan etkilenerек. “Babam beni mirasından mahrum etseydi?”

“Evlenirdim,” dedi Tony hiç tereddütsüz.

“Neden?”

“Senin için delirdiğimi söylememi mi istiyorsun? Karşı konulmaz olduğunu ve dünyamı aydınlattığını mı duymak istiyorsun?”

“Gerçeği söylemeni istiyorum.”

Tony omzunu silkerek gülümsedi. “Bir erkek, karısı olacak bir kadına ihtiyaç duyar. İyi bir kalbi olan, namuslu, ufak meseleleri sorun etmeyen bir kadına. Senin güçlü bir ahlak anlayışın var, Florrie. Ne yapman gerektiğini biliyorsun. İyi bir eş olursun ve seni bu yüzden seviyorum.”

Sam’in odasından bir başka çığlık yükseldi. Flora, Tony’nin yanından geçerek hızla odaya yöneldi. Koridorun diğer ucundaki odasından çıkan Sweetie, huysuz bir şekilde homurdandı. “Şunu susturamaz mısınız?”

“O çok hasta,” dedi Flora. “Biraz merhamet göster.”

“Merhamet kadınlar ve huysuzlar içindir,” diyerek kapısını sertçe kapattı Sweetie.

Flora, Tony’ye anlamlı bir bakış attı.

“Onunla konuşurum,” dedi Tony. “Biraz sinirli, hepsi o. Buraya tıkılıp kaldığımız için hepimiz öyleyiz.”

“Biraz merhamet gösterin, tek istediğim bu,” diye tekrarladı Flora alçak sesle. Sam’in odasını ve içeriden gelen iniltileri işaret etti. “O benim küçük kardeşim.”

Violet uykusuzluktan deliye dönmüştü. Bütün geceyi odasında Sam ile ayakta geçirmişti. Sam, ancak o sabah Flora'nın banyoda olduğunu duyduğunda gitmişti. Sonrasında Violet bir saat kadar uyumuştı. Ta ki Aşçı onu uyandırarak iyi hissetmediğini söyleyene kadar. Bu da Violet'ın kahvaltıyı tek başına hazırlayıp servis etmesi anlamına geliyordu.

Clive hâlâ halsiz olsa da Violet'a yardım etmek için kalkmış, ardından doğruca yatağına dönmüştü. Bayan Zander ise son derece solgundu. Fakat ısrarla bunun yataktaki son günü olacağını söylüyordu. Onun isteği üzerine Violet, kahvaltıdaki misafirlere otelin resmen kapandığını ilettili. Çörekler ve sandviçler hazırlamak için elinden geleni yapacak, onları misafirler için mutfığa bırakacaktı. Ama sonraki yirmi dört saat boyunca ondan daha fazlasını beklemeyeceklerdi.

Lord Powell ve Sweetie ona bağırmağa başladılar. Violet sakinliğini koruyarak, Bayan Zander'ın bu hafta için onlardan konaklama ücreti almayacağını söyledi. "Ayrıca hatırlatayım," diye ekledi pencerenin ardında yağın yağmuru işaret ederek, "kalacak başka bir yer aramak için köye yürümekte özgürsünüz." Bayan Zander ondan böyle bir şey söylemesini kesinlikle *istememişti*, ama misafirlerin suratındaki ifade Violet'ı oldukça keyiflendirmişti. Nihayet bağırıp çağırmanın durumu iyileştirmeyeceğinin farkına varmışlardı.

Violet kahvaltının ardından Sam'i kontrol etmeyi denedi. Ama Flora yine çalışkan bir bekçi köpeği gibi kapıdaydı. Violet mutfaktaki odun sobasının başında çörek ve ekmek hazırlarken endişelerini kontrol altında tutmaya çalışmıştı. Yine de aklı sürekli Sam'e ve kramplar yüzünden sergilediği tuhaf hareketlere gidip durmuştu. Ona yardım etmek için bir şeyler bulacağından emindi.

Öncelikle farklı kıyafetlere ihtiyacı vardı. Modaya uygun kış botları, onu bu karda yeterince sıcak ve kuru tutmazdı. Gideceği yere üç kilometre uzaktaydı ve dışarıdaki karın kalçalarına kadar geleceğini tahmin ediyordu. Baston gibi bir şeye ihtiyacı vardı. Ve su geçirmez bir kabana. Mutfakta malzemeleri karıştırıp yoğururken, sonra da onları pişirip yemeleri için misafirlere bırakırken bu planları yapmıştı.

Violet en sıcak tutan kıyafetlerini giydi, atkısını boynuna doladı, eldivenleri ve şapkasını taktı. Ardından mutfak kapısından dışarı çıkıp Clive'in atölyesinin yolunu tuttu.

Kar bazı yerlerde bileklerine, bazı yerlerde de kalçalarına kadar yükseliyordu. Karların içinde ilerlemek neredeyse bir ömür sürüyordu. Violet, Malley'in evine gidebileceğinden şüphe duymaya başlamıştı. Hem gitse ne olacaktı ki? Malley muhtemelen evde değildi. Evde olsa bile Sam'e verecek afyonu olmayabilirdi.

Violet bir an için geri dönmeyi düşündüyse de Sam'in ölmek için yalvardığını, acıdan öleceğine inandığını hatırladı. Üzerinde şimdiden ölümün kokusu vardı. Gözlerinin rengi şimdiden sönmüştü. Violet, Flora gibi olmayacaktı. Öylece oturup onun yavaş yavaş ölmesini seyretmeyecekti. Bu düşüncenin verdiği cesaretle karları yarararak ilerlemeye başladı. Ve atölyeye varana kadar durmadı.

Aşçı hasta olduğundan, Bayan Zander bütün anahtarları ona vermişti. Violet atölyenin kilidini açarak kapıyı itti. Açılan kapıdan içeri bir kar yığını doldu. Violet içeri girerek etrafa göz gezdirdi. Onu bir yerlerde gördüğünü biliyordu... Ah, işte oradaydı. Balık malzemelerinin hemen yanında. Su geçirmez bir tulum ve bir çift lastik çizme. Violet paltosunu çıkarıp onları askıdan aldı.

Ahşap zemine oturdu ve ıslanıp buz gibi olan botlarının bağcıklarını çözmeye başladı. Yukarı sıyrılan eteğini iş tulumunun içine sokuşturdu. Tulumun askılarını mümkün olduğunca çekse de arada boşluk olmuştu. Ardından lastik çizmeleri ayağına geçirdi. Ayaklarının çizmenin içinde yüzdüğünü görünce onları çıkarıp, kirli sepetinde bulduğu bir çift erkek çorabını giydi. Çizmeler hâlâ çok büyüktü ama idare etmeliydi. Tulumun paçalarını iyice aşağı çekip, bileklerini sıkıca bağladı. Aletlerin arasından aldığı bir süpürgenin başını çekip çıkardı.

Violet süpürgenin sopasını baston gibi kullanarak kara ilk adımını attı.

Karda bata çıka ilerleyerek atölyeden ve otelden uzaklaşmaya başladı. Yolları göremediğinden belli başlı noktalara dikkat ediyordu. Ağaçlar, sokak tabelaları, tren istasyonu... Bacakları ağrımaya başladığında arkasındaki otel hâlâ görünürdeydi. Soğuk hava, su geçirmez tulumun bile içine işliyordu. Çizmeler ayaklarını acıtıyordu. Violet yine de yola devam ediyor, kara batan ayaklarını güçlkle çıkarırken kalçaları ağrıyor, dizleri yanıyordu. Ve doğru yöne gittiğini ummaktan başka bir şey yapamıyordu. Bazen karın sadece dizlerinin hizasında olduğu bir yola çıkıyor, biraz olsun soluklanma fırsatı buluyordu. Ama çoğu yerde karlar neredeyse beline kadardı ve kendini çekmek için tüm ağırlığıyla süpürge sopasına yaslanıyordu. Hafif bir yağmur başlasa da çok geçmeden durdu. Violet yağmuru fark etmedi bile. Dişlerini sıkışmış, Sam'i iyileştirebilecek olan tek şeye doğru yürüyordu.

Tren istasyonunda kimse yoktu. Caddede sıralanan küçük evlerin etrafında kimseler dolaşmıyordu. Violet ve Sam, o akşam Malley'in evine varmak için on dakikadan biraz fazla

yürümüşlerdi. Şimdiyse tam bir buçuk saat sürmüştü. Violet'ın sarf ettiği çaba yüzünden kalbi hızla çarpıyor, ciğerleri acıyordu. Ama evi tanımakta hiç zorlanmadı. Uzun kanepede hâlâ verandadaydı. Violet bunun Malley'in evde olduğu anlamına gelmesini umdu.

Karlardan sıyrılıp verandaya indi ve biraz soluklandıktan sonra kapıyı sertçe tıklattı.

Bekledi. Nefesi buğulanıyor, soğuk sessizlik uzadıkça uzuyordu. Violet kapıyı tekrar çaldı. Fakat açan olmadı.

Ani bir miyavlama sesi Violet'ı ürküttü. Etrafına bakındığında verandada dolaşan sarı bir kediye gördü. Ona doğru çömelerek, "Merhaba, Pisi," dedi. "Aç olmalısın." Ama sonra kanepenin altındaki fare iskeletlerini görüp, Pisi'nin o kadar da aç olmayabileceğini düşündü. Kanepede oturup başını ellerinin arasına aldı. Bunca yolu eli boş dönmek için gelmemiştii. Kolay olacağını ummuştu. Ama bu yolculuğun kolay bir tarafı yoktu. Violet başını kaldırdı. Önemli olan tek şey Sam'di. Ne yapması gerektiğini biliyordu.

Ayağa kalkıp verandanın diğer ucundaki lambaya yürüdü. Lambanın tabanı ağır pirinçten yapılmıştı. Cam kâsesini gevşetip çıkardı ve lambanın altını alarak kapıya yöneldi. Ardından onu tüm gücüyle kapının kulpuna indirdi. Çıkan gürültü sanki bütün kar tanelerinde yankılanmıştı. Violet'ın kalp atışları hızlandı. Birinin onu fark edip seslenmesini bekledi.

Kimsenin seslendiği yoktu.

Violet lamba tabanını tekrar havaya kaldırarak kapının kulpuna indirdi. Bu sefer onu gevşetmeyi başarmıştı. Bir kez daha vurduğunda kulp yerinden çıkarak yere düştü. Az kalsın ayağının üzerine düşüyordu.

Violet kapıyı yavaşça tekmeleyerek açtı. Ev sanki bir haftadır değil, bir yıldır kapalıymış gibi küf ve nem kokuyordu. İçerideki odalardan çürümüş bir şeylerin kokusu geliyordu. Etrafta şömine rafındaki saatin tik-taklarından başka ses yoktu.

Sam ile geldikleri gece Malley afyon getirmek için arka odalardan birine girmişti. Violet ışıksız bir koridora girdi. Yerde eskimiş bir yol halısı seriliydi. Koridordan iki küçük odaya ve bir banyoya varılıyordu.

Önce nereden başlayacağına dair hiçbir fikri yoktu. Yatak odası leş gibiydi. Her yere kıyafetler saçılmıştı ve odada keskin bir kedi sidiği kokusu vardı. Solarak bej ile gri arası bir renk almış olan perdeler kapalıydı. Violet perdeleri açtı. Tozlar cılız gün ışığıyla birlikte havalandı. Ayakları üzerinde dengede durmayan gardırobun kapağı aralıktı. Violet gardırobunu açarak içine baktı. Alt tarafında tomar haline getirilmiş kıyafetler ve boş elbise askıları vardı. Violet kıyafetleri karıştırırsa da –hepsi Çinli pijamalarını andırıyordu– hiçbir şey bulamadı.

Ardından eski püskü komodini karıştırırsa da yine bir şey bulamayarak diğer odaya yöneldi.

Bu oda umut vericiydi. Çekmece ve dolaplarda Sam'in afyon içerken kullandığı malzemelere benzer şeyler diziliyordu. Tepsiler, lambalar, pipolar, kibritler... Ama kavanozlar yoktu. Violet vaktin geçtiğinin ve hâlâ geri dönmediğinin farkındaydı. Bayan Zander sinirlenecekti. Eli ayağı tutan tek çalışan Violet'tı ve neredeyse iki saattir ortalarda yoktu. Gözü dönmüş bir halde çekmeceleri karıştırmaya ve önüne çıkan şeyleri öfkeyle sağa sola itmeye başladı.

Hiç. Hiç. Hiç.

Buraya gelmekle ne büyük hata etmişti. Ayağına büyük gelen çizmeleriyle tekrar koridora çıktı. Otele dönmek için

yürüyeceği uzun yolu ve ihtiyacı olan ilaçları bulamadığı için Sam'in ölme ihtimalini düşündükçe, gözyaşlarına boğulmak için kendini zorluyordu. Evet, Sam günün birinde afyonu bırakmak zorundaydı. Ama bunu yavaş yavaş ve doktor kontrolünde yapmalıydı, bedeni parçalara ayrılıp onu erkenden mezara yollarken değil.

Banyo. Violet'in kontrol etmediği tek yer orası kalmıştı. İçerisi küf kokuyordu. Lavaboda saçlar vardı. Violet küvetin yanındaki dolabı açtı. İç i düzinelerce şişeyle doluydu. Onları tek tek kontrol etti. Ama hepsi boştu. Derken gözüne tanıdık bir şey ilişti: Yeşil bir kese. Malley o akşam Sam'e bu keseden bir şey vermiş ve Sam anında iyileşmişti.

Violet keseyi dolaptan alarak açtı. İçinde tıbbi aletler vardı. Ve bir de küçük, yarısı dolu bir şişe.

"Ah, teşekkürler, Tanrım," diyerek rahat bir nefes aldı Violet. Keseyi kapatıp tulumunun içine soktu. Bedeni dışarıdaki dondurucu soğuğa çıkma fikrine karşı çıkıyordu. Ama Sam'in ilacı artık ondaydı ve acele etmek zorundaydı.

Flora hâlâ Sam'in kapısının önündeydi. Bunu gören Violet, öfkeden çılgılık atabilirdi adeta. Karda yaptığı uzun yürüyüş yüzünden saçları buz tutmuştu. Saçlarından sular damlıyor, yorgun kalbi hızla çarpıyordu. Violet merdivenlerin başına vardığında Flora başını kaldırdı. Ancak Violet ona görünmeden önce geri çekildi. Beklemek için mutfığa dönüp, sebzeleri yıkayarak ve biraz daha ekmek pişirerek oyalanmaya çalıştı. Bütün etler bitmişti, ellerinde sadece son bir düzine yumurtaları kalmıştı. Violet'in akşam yemeğinde misafirlere

ne sunacağına dair hiçbir fikri yoktu. Bu yüzden salatalıklı ve rokalı sandviçler hazırlayarak geceyi beklemeye başladı. Flora uyuduğunda Sam'in yanına gidebilecekti.

Neyse ki geceyi beklemesine gerek kalmadı. Tony saat altıda mutfığa gelerek akşam yemeğinde ne olduğunu sordu.

"Sadece bunlar var," diyerek sandviç tabağını gösterdi Violet.

"Yemekte beş kişi olacağız," dedi Tony. "İşimizi görür. Yanına çay da yap."

Yemeğe inmeleri, Flora'nın Sam'in kapısından ayrıldığı anlamına geliyordu. Violet suyu kaynatıp, yemek salonuna çay ve sandviç servisi yaptıktan sonra soluğu üst katta aldı.

Sam'in kapısını usulca tıklattı.

"Defol," dedi Sam cılız bir sesle.

"Ben Violet."

Sam kapıyı açtı. "Violet? Gelmişsin! Neden daha önce gelmedin?"

"Kız kardeşin seni görmeme izin vermiyordu."

Sam yeniden yatağına yığıldı. "Bir bebek kadar güçsüzüm. Çok acı çekiyorum."

"Fazla vaktimiz yok," dedi Violet çabucak. "Flora yemeğini yer yemez gelir. Sam, Malley'in evine gittim."

Sam bir anda doğruldu. Bütün vücudu gerilmişti. "Evde miydi?"

"Hayır, ama bunu buldum. Hatırladın mı?" diye sordu Violet, yeşil keseyi havaya kaldırarak.

Sam keseyi Violet'ın elinden kaptı. "Violet. Violet. Aşkım. Kurtarıcım," diyerek onu öptü. Ağzında ekşi bir tat vardı. "Bunun için bu karda dışarı mı çıktın?"

Violet başını gururla sallayarak onayladı. Merdivenlerden

gelen ayak seslerini duyunca ürktü. “Gitmem gerek. Nasıl yapacağını hatırlıyor musun?”

“Galiba hatırlıyorum. Ah, şimdiden iyi hissediyorum. Bu acının sona ereceğini bilmek bile yetti. Şükürler olsun, Tanrım. Sona erecek. Çabuk. Git. Bu gece seni görmeye geleceğim.”

“Seni tekrar iyi görmek için sabırsızlanıyorum,” dedi Violet. Sonunda ona bebekten bahsedebilecekti.

“Beni kurtardın,” dedi Sam.

“Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum. Hep seveceğim.”

Violet odadan çıktı. Sam’in odasının yakınlarında yakalanmamak için hızla merdivenlere doğru koştu. Ama gelen Flora değil, Clive’di.

“Ah, demek buradasın,” dedi Clive.

“Ayaklanmışsın.”

“Kendimi daha iyi hissediyorum.”

“Hâlâ iyi görünmüyorsun. Bir gece daha dinlen, olmaz mı? Mutfakta sandviç var. Odana sandviç ve çay getiririm.” Birlikte merdivenleri inerlerken Violet adeta neşeyle hopluyordu. Sam çok yakında iyi olacaktı. Şu an hiçbir şey onun keyfini kaçıramazdı.

Hafif akşam yemeğinin ardından Flora’nın midesi hâlâ gurulduyordu. Öğle yemeği yememişti ve akşam yemeğinde daha doyurucu bir şeyler umuyordu. Ama birlikte üst kata çıktığı Tony’ye ve özellikle de Sweetie’ye sızlanacak hali yoktu. Bayan Zander, Violet aracılığıyla bu sıkıntının daha fazla

sürmeyeceğini iletmişti. Ayrıca Sam günlerdir ağzına tek lokma atmamıştı ve durumu Flora'ya nazaran çok daha kritikti.

“Bütün gece burada mı oturacaksın?” diye sordu Tony.

Flora kapıyı dinledi. İçerisi sessizdi. “Belki gerek kalmaz. Nihayet uyumuş gibi görünüyor.”

“Birazdan yine inlemeye başlar,” dedi Sweetie. “Tam da uyumaya çalıştığım sırada.” Ardından odasına girerek kapıyı sertçe kapattı.

Flora banyo yapıp geceliğini giyene kadar Tony'den kapıyı dinlemesini istedi. Yirmi dakika sonra döndüğünde, Tony'yi yerde otururken buldu. Başını kapıya yaslamış, gözlerini kapamıştı.

“Uyandı mı?” diye sordu.

“Hayır. Sessiz olması iyiye işaret değil mi?”

“Sanırım öyle. Belki de en kötü krizi atlatmıştır. Üç gün oldu. Daha önce denediğinde sadece bir ya da iki gün dayanmıştı. Uyuduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Belki ben de biraz uyurum. Ne korkunç günlerdi.”

Tony, Flora'nın elini tuttu. “Bittiğine ben de sevindim. Sence artık uzak durur mu?”

“Öyle umuyorum. Bazen çok inatçı olabiliyor, ama bu korkunç acıları yeniden yaşamak isteyeceğini sanmam,” diyerek ona gülümsedi Flora. “Sorun etmiyorsun, değil mi? Müstakbel kayınbiraderinin bir afyon bağımlısı olmasını?”

Tony omzunu silktilti. “Her ailenin bir yüz karası vardır.”

Flora esnedi. “Galiba erken yatacağım. Sence ona bakmalı mıyım?”

“Belki dinlenmesine izin versek daha iyi.”

“Çok sessiz olurum.”

Tony ayağa kalktı. “Hadi, o zaman.”

Flora kapıyı mümkün olduğunca sessiz bir şekilde araladı. Oda karanlıktı. Gözlerinin karanlığa alışması için biraz bekledi. Yatağında yatan Sam'i görebiliyordu. Yatak örtüsünün üzerine boylu boyunca serilmiş, koyu renk saçları yastığına dağılmıştı.

Yolunda olmayan bir şey vardı. Flora kötü bir şeyler olduğunu sezebiliyordu. Kalp atışlarının neden hızlandığından emin değildi. Durup kulak kesildi. Tamamen kulak kesildi.

Sam çok sessizdi. Çok hareketsizdi.

"Sam," dedi Flora yüksek sesle, onun uyanacağını düşünerek. Uyanması umurunda değildi, çünkü bu hâlâ nefes aldığı anlamına gelecekti. Ancak Flora hızla çarpan kalbi yüzünden Sam'in nefesini duyamıyordu. "Sam!" diye bağırarak diz çöküp onu sarsmaya başladı. Tony elinde gaz lambasıyla odaya daldı. Flora o an lambanın ışığında Sam'i gördü. Nihayet çektiği işkenceden kurtulmuş, yatağında cansız bir halde yatıyordu.

Ve taş gibi soğuktu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

2014

Duştan çıkıp işe gitmek için hazırlandığım sırada telefonum çaldı.

İlk defa annemin aradığını tahmin ederek sızlanmadım. İlk defa alelacele bir havluya sarınıp, arkamda ıslak ayak izleri bırakarak telefona koştum. Çünkü Tomas bugün dönüyordu.

“Alo?” dedim nefes nefese. Bir su damlasının ensemden aşağı süzüldüğünü hissettim.

“Az önce Sidney’e ayak bastım,” dedi Tomas.

“Aynı ülkedeyiz,” dedim. “Bu çok güzel bir duygu. Saat üçe kadar çalışıyorum.”

“Öyleyse üçte kafeye uğrarım.” Kısa bir sessizlikten sonra ekledi. “Seni görmek için sabırsızlanıyorum. Özledim.”

“Ben de,” dedim rahatlayarak. İlişkimizin çoğunu gecenin geç saatlerinde, uzak mesafeli telefon görüşmeleri ve mesajlar üzerinden yürütmüştük. Bu yüzden onu ne kadar sahiplenebileceğimden ve iki randevunun ardından onu özlediğimi itiraf etmenin uygun olup olmayacağından emin değildim.

Gün geçmek bilmiyordu. Sık sık kontrol ettiğim saat sanki

hiç hareket etmiyor gibiydi. Kafeterya huysuz müşterilerle doluydu. Kahve makinesinin buhar deliği tıkanmıştı. Bu da günün çoğunu tamircilerle geçirmemiz ve geciken kahveler yüzünden bol bol özür dilememiz anlamına geliyordu.

Neyse ki öğle yemeğinden sonra kafe tenhalaşmaya başladı ve saat tam üçte kapı açıldı. İçeri soğuk bir hava doldu. Tomas kapıdaydı.

Kalbim yerinden hopladı. “Selam,” diye seslendim kafenin diğer ucundan.

Penny hafifçe sırtımdan itti. “Gitsene!”

Önlüğümü çıkarıp çantama koydum ve mesai boyunca sıkı bir atkuyruğu şeklinde topladığım saçlarımı açtım. Ardından Tomas’ı karşılamak için kapıya yöneldim.

Birbirimize birkaç adım uzaklıkta, öylece kalakaldık. “Seni görmek güzel,” dedi Tomas.

“Evet,” dedim. Nasıl davranmam gerekiyordu? Hiçbir fikrim yoktu.

Tomas elimi yakalayarak, “Benimle gel,” dedi.

Arkamı dönüp Penny’ye el salladım. Başparmaklarını kaldırarak bana karşılık verdi. Tomas’ın peşinden dışarı çıktım.

“Manzarayı özledim,” dedi Tomas. “Terasa gitsek olur mu?”

“Tabii.”

Birlikte yolun karşısına geçtik. Hâlâ el eleydik. Gölgelerimiz, arkamızda kalan akşam güneşiyle uzuyordu. Bir otobüs dolusu turistin otoparktan çıkmasını bekledikten sonra yamaça inşa edilmiş geniş, ahşap seyir terasına çıktık. Bulutların gölgesi altındaki dağların ve vadilerin manzarası nefes kesiciydi.

“Ah, çok güzel,” dedi Tomas nihayet elimi bırakarak.

“Kopenhag’dan daha mı güzel?” İşleri bittiğinde Avustralya’da kalmak isteyeceğine dair umudumu yitirmiyordum.

“Danimarka’da çok daha güzel yerler var,” diye yanıtladı Tomas gözleri parlayarak. Ardından beni sıkıca kucakladı. Kendimi onun kollarına bıraktım. Kokusu, sıcaklığı, bedeninin sertliği baş döndürücüydü. Beni öpmesi için başımı yukarı kaldırdım. Tomas dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Esen rüzgâr, ahşap zemindeki kuru yaprakları uçuşturdu. Tüylerim diken diken olmuştu.

Tomas beni bıraktı. “Hadi, oturup konuşalım,” dedi. “Konuşacak çok şeyimiz var.”

Banka oturup dizlerimi çeneme doğru çektim. “Sırrımız hakkında mı? Eugenia Zander’dan gelen mektup beni çok şaşırttı. Keşke otele gidebilseydim de...”

Fakat Tomas başını iki yana salladı. “Üzgünüm. Bugün işe uğradım. Batı kanadına girebilme iznim resmi olarak iptal edilmiş.”

“Ya... Benim yüzümden, değil mi?”

“Teknik olarak benim hatam. Anahtarı sana verip, oraya girmeni söyleyen bendim. Başını derde soktuğum için üzgünüm.”

“Asıl ben *başını* derde soktuğum için üzgünüm.”

Tomas omzunu silkti. “Bu tür şeyler canımı sıkmaz. Bana bolca para ödüyorlar, ödemeye de devam edecekler. Mütteahhit güvenlik açısından tehlikeli olduğunu söyledi, hepsi o. Proje çizmeye başlayana kadar oraya girmeyeceğim.” Yanağıma usulca dokundu. “Hem işe yarayacak başka ne bulabilirdin ki?”

“Mektuplar. Kayıtlar. Violet Armstrong’a ne olduğunu açıklayan herhangi bir şey. Sam ile sonsuza kadar mutlu yaşayıp yaşamadıklarını bilmem gerek.”

“Yaşadıysa bile otelde bunun kayıtlarının olacağını sanmam. Her neyse, konuşmak istediğim konu bu değildi.”

Sesindeki ciddiyeti sezdiğimde, gözlerinin içine bakmak için doğruldum. “Dinliyorum,” dedim. Bakışları ansızın ciddileşip hüzünlenmişti. Birazdan beni terk edeceğinden emin dim. Bütün bunların ona çok ağır geldiğini ya da eski karısına döneceğini söyleyecekti. Öylece oturup, sözünü kesmeden dinlemeye karar verdim. Hatta buna antropolojik bir deneymiş gibi bakabilirdim: *Terk edilmek nasıl bir histir?* Benim için yeni bir histi. Hepsi öyleydi.

“Sana Sabrina ve benimle ilgili açıklamam gereken bir şey var. Beş yıl önce boşandığım bir kadın için onca yolu tepmiş olmam... sana biraz tuhaf gelmiş olabilir.”

Omzumu silktim. Başka ne yapmam ya da söylemem gerektiğini bilmiyordum.

Tomas çenesini ovuşturdu. “Bunu sana er ya da geç söyleyecektim. İlişkimiz biraz daha oturduğunda. Birbirimizi daha iyi tanıdığımızda. Ama Lauren, senden gerçekten hoşlanıyorum. Mesajlaşarak yürüttüğümüz bir ilişkinin ardından kulağa ne kadar çılgınca gelse de seninle bir gelecek görebiliyorum.”

İşte bunu beklemiyordum. Kafam oldukça karışmıştı. Şaşkınlığım yüzümden okunmuş olmalı ki Tomas, “Affedersin,” dedi. “Konuyu dağıtıyorum. Sadede geleyim. Hakkımda bilmediğin önemli bir şey var ve onu seninle paylaşacağım.”

“Tamam,” dedim onu cesaretlendirmeye çalışarak. Rüzgâr tepemizdeki okalıptüs ağaçlarını sallıyordu. Birazdan hava çok soğuyacaktı. Evden çıkmadan önce yanıma bir hırka almış olmayı diledim.

“Sabrina ve ben yirmi iki yaşındayken evlendik. Evlendik çünkü... bir nevi mecbur kalmıştık.”

Önce ne demek istediğini pek anlamadım. Ama sonra birden aydınlandım. “Ah! Hamile mi kaldı?”

“Evet. Aslında bir bebeğimiz vardı. Kızımız.” Kaskatı kesilen yüzüne baktığımda ağlamamaya çalıştığını fark ettim.

Baştan aşağı ürpermiştim. Tomas’ın bir kızı vardı, ama ilk tanıştığımızda bana çocuğunun olmadığını söylemişti. Demek ki... “Ah, hayır,” dedim. “Öldü, öyle mi?”

“Daha ufacıktı,” diye fısıldadı Tomas. “Üçüncü yaş gününe sadece bir hafta vardı. Adı Emilia’ydı. Ona Emmy diydük. Kreşin penceresinden düştü. Temizlikçi pencereyi doğru düzgün kapatmamıştı ve bakıcının bir anlık dikkatsizliğine gelmişti. Tam bir talihsizlikler zinciriydi. Gerçekten kimsenin suçu yoktu. Kimseyi sorumlu tutmadık.”

“Çok, çok üzüldüm,” dedim. Sanki dibini hissedemediğim engin bir okyanusa dalmış gibiydim. Bu yetişkinliğin ta kendisiydi. İnsanların acılarının, geçmişlerinin ve sonuçlarının olduğu yerd. Tomas’ın elini tutup sıktım.

“Emmy düştüğünde,” diye devam etti Tomas, “hâlâ nefes alıyordu, minik kalbi hâlâ çarpıyordu. Sabrina ve ben onu hastanede gördük.” Elini sallayarak geçiştirdi. “Sana sevdiğin birini o halde görmenin ne acı veren bir şey olduğunu anlatmama gerek yok. Minik Emmy günlerce yaşam savaşı verdi. Sabrina bir kez olsun, bir saniye olsun onun yanından ayrılmadı. *Uyanana kadar ya da ölene kadar burada kalacağım*, dedi ve yemininden dönmedi. Bense kederimden delirmiştim. Hastaneye gitmem için beni zor ikna ediyorlardı. Emmy’ye bakamıyordum. Benim küçük kızıma benzemiyordu. Geç saatlere kadar dışarıda vakit geçiriyor, sanki hiçbir şey olmamış gibi işe gidiyordum. Kelimenin tam anlamıyla aklımı kaçırmıştım. Altı gün. Sadece altı gün. Ve sonra Emmy öldü.”

Tomas gözyaşlarını silerek başını iki yana salladı. “On beş yıl geçmesine rağmen acısı ilk günkü kadar taze.”

“Sabrina’nın yanına bu yüzden gittin,” dedim.

“Evet. Birinin onun yanında olması gerektiğini hissettim. Uyanana kadar ya da ölene kadar. Tıpkı ben yapamazken onun kızımızın yanında olduğu gibi.”

“Böyle bir kaybın nasıl hissettirdiğini hayal bile edemiyorum,” dedim.

“Senin kaybindan farksız,” dedi Tomas. “Sadece çaresiz hissedip kendini suçluyorsun.” Yüzünde buruk bir tebessüm belirdi.

“Peki, sonrasında evliliğinizi sürdüremediniz mi?”

“Sabrina ile çok farklı şekillerde yas tuttuk. Ben ağlayıp öfkelenirdim. O ise bu olanlardan bir anlam çıkarmaya çalıştı. Sanki bir anlam çıkarabilirse bunları hissetmek zorunda kalmayacaktı. Benim takip edemeyeceğim bir yoldan yürüdü. Diğer dünyayla irtibata geçtiğini söyleyenler, saçma sapan din adamları, gurular, Sabrina’nın parasını alıp onu boş vaatlerle kandırdılar. Emmy ile iletişim kuracağına inandırdılar. Hâlâ çok gençtik, gerçekten. Yapamadık.” Tomas ellerini iki yana açtı. “Yürütemedik.”

“Çok üzüldüm.”

“Hayat böyle, Lauren. Belki hep ailenle birlikte olduğun ve tamamen o kaçınılmaz sona odaklandığın için bunu fark etmemişsindir. Ama dışarıda büyük bir karmaşa var. Büyük, sonu bilinmez bir karmaşa ve birazdan neler olacağını tahmin etmek mümkün değil,” diyerek başını iki yana salladı. “Sabrina ben yola çıkmadan yaklaşık on beş dakika önce uyandı. Onunla konuştum. Konuşamıyordu, ama gözlerine baktığımda neden burada olduğumu bildiğini görebiliyordum. O iyi olacak.”

“Buna sevindim.”

Tomas gülümsedi. “İçimi dökmek beni rahatlattı.”

“Tomas, bana her şeyi anlatabilirsin.”

Tomas elimi sıkarak gözlerini manzaraya çevirdi. Bir süre onu seyrettim. Böyle ciddi bir konuşmanın ardından ne yapmam ya da ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Ama Adam’ın ölümünden sonra insanların soru sormadan, teselli etmeye çalışmadan, sadece benimle oturmalarını istediğimi hatırladım. Sadece oturmalarını ve yanımda çarpan bir başka yürek olmalarını istemiştim.

Tomas’ın yanında oturup, kalbimin çarpmasına izin verdim.

Akşama doğru Tomas, kat ettiği uzun yolculuğun ardından yorgunluğa yenik düşmüş ve eve gitmek zorunda kalmıştı. Bu yüzden ben de evin yolunu tuttum. Ev oldukça sessizdi ve düşünecek çok şeyim vardı. Tomas’ın hayatın öngörülemezliğiyle ilgili verdiği mesaj, annemin öğretileriyle öylesine zıttı ki adeta nefesim kesilmişti. Tüm hayatımı tek bir doğrultuda yaşamıştım: Adam’ı mümkün olduğunca uzun yaşatmak. Annemin hepimizin bu şekilde düşünmesini istemesini anlayabiliyordum. Fakat bu, onun çizdiği yolda ilerlemem ve kafamı başka yöne çevirmemem anlamına gelmişti. Çok şey kaçırmıştım. Adam ise daha fazlasını kaçırmıştı. Bilhassa Adam’ın Blue Mountains ile ilgili kaçırdığı bir şeyler vardı. Anton Fournier onun ne olduğunu biliyordu. Ve onu bana anlatmaya ikna edebilmeyi diliyordum.

Terri-Anne Dewhurst o akşam beni arayarak mektupların eline ulaştığını ve tekrar teşekkür ettiğini söyledi.

“Haklıymışsın, sahiden de biraz açık saçıklar,” dedi.

“Kesinlikle tutkuyla dolular. Baksana, son konuşmamızın ardından otel müdiresinin büyük-büyükannene yazdığı bir mektubun kopyasını buldum. Okumamı ister misin?”

“Tabii.”

Ona mektubu okuyup, olaya karışan kimsenin bir daha ondan söz etmemesi kısmına vurgu yaptım. Ama Terri-Anne’nin heyecanlanması için vurguya ihtiyacı yoktu.

“Örtbas etmişler!” diye bağırdı. “Ne heyecanlı!”

“Herhangi bir fikrin var mı?” diye sordum kendimi kanepeye atıp tavana bakarak. O sırada belinin lastiği gevşeyen pijamam kalçamdan aşağı kaydı. Tomas’m evde uyuyor olmasına sevindim.

“Hayır, ama büyükannemin bildiğine ve bu konuda tek kelime etmediğine bahse girerim. O öyle bir kadındı.”

“Acaba Sam ile Violet’in birlikte kaçmalarıyla mı ilgili?”

“Bu trajik bir şey değil ki,” dedi Terri-Anne. “Mektupta ‘trajik olaylar’ diye belirtmiş.”

“O yıllarda Sam’in garson bir kızla kaçması aileniz adına trajik bir olay olmaz mıydı?”

Terri-Anne bir süre düşündü. Sonra kendinden emin bir şekilde, “Hayır,” dedi. “O yıllarda trajedinin özel bir anlamı vardı. Şimdilerde haber muhabirlerinin her olay için kullandığı türden bir kelime değildi. Korkunç bir şey anlamına geliyordu. Ölüm, yıkım gibi. Bence biri ölmüş.”

“Violet mi?”

“Olabilir.”

“Burada yapabileceğim pek bir şey kalmadı,” dedim. “Otele sızarken biraz sorun yaşadım.”

“Gerisini bana bırak. Bolca tanıdığım ve bağlantılarım var. Violet Armstrong hakkında bir şeyler bulmaya çalışacağım. Nerede doğmuş, başına ne gelmiş? Onu bulabilirsem, belki Sam’i de bulurum.”

“İlginç bir şey bulur bulmaz bana da haber verir misin?” diye sordum. “Çok merak ediyorum.”

“Vereceğim,” dedi Terri-Anne. “Söz veriyorum.”

Bayan Tait’in ameliyatı ertesi sabahı. Kafedeki öğle yemeği telaşının ardından hastaneyi arayıp, Lizzie’nin uyandığını ve ‘dinleniyor olduğunu’ öğrendim.

İş çıkışı Lizzie’ye çiçek almak için marketin önündeki çiçek standına uğradım. Markete yaklaştığım sırada kapının önündeki sarı bisiklet parkına bağlanmış iki tazyı fark ettim. Anton Fournier’in köpekleriydi.

Çömelerek başlarını okşadım. Sevinçten deliye dönmüşlerdi. Kuyruklarını sallıyor, ellerimi yalıyorlardı. Mutlu ve şımartılmış oldukları her hallerinden belliydi. Bu da iyi kalpli bir sahibin işaretiydi. Anton iyi kalpli biriye mutlaka benimle konuşacaktı. Eninde sonunda.

Market kapısından içeri göz atsam da Anton’ı göremedim. Ne yapacağımı bilemeyerek bir süre bekledim. Çok geçmeden marketten çıkan bir adam köpekleri çözmek için eğildi. Ama Anton değildi.

“Tatlı köpekler,” dedim merakımı gizlemeye çalışarak adama bakarken. Lizzie, Anton’ın evine göz kulak olan bir ‘gençten’ söz etmişti. Bu yüzden onun çok daha genç, muhtemelen yirmi yaşının altında bir delikanlı olduğunu farz etmiştim.

Oysa bu adam benim yaşlarımdaydı. Kısa kesilmiş, muntazam saçları ve yumuşak bir yüzü vardı.

“Öyledirler,” diyerek gülümsedi. “Seni sevdiler.”

“Onlarla daha önce tanışmıştık,” dedim.

Adam tek taşını kaldırarak bana baktı. “Ya, sahi mi?”

Derin bir nefes alarak elimi uzattım. “Benim adım Lauren. Anton geçen hafta beni kapısından kovmuştu.”

Adam gülümseyerek elimi samimi bir şekilde sıktı. “Ben, Peyton. Olanları duydum.”

Tebessümü beni yeterince rahatlatmıştı. “Benden niye bu kadar nefret ettiğini biliyor musun?” diye sordum.

Peyton elimi bırakarak köpekleri çözmeye devam etti. “Her şeyi biliyorum. Adam’a ve geçmişe dair her şeyi. Bütün hikâyeyi. Ancak bunu anlatmak bana düşmez.”

“Anton anlatmayacak.”

“Elbette anlatacak. Zamanı geldiğinde. Anton böyle biri.”

“Yapabileceğim bir şey var mı?”

Peyton tasma kayışlarını bileklerine doladığında, Romeo ve Juliet gitmeye hazırlanarak onu çekiştirmeye başladılar. “Gönderdiğin mektup onu bayağı etkiledi,” dedi. “Düşünüyor.”

“Gerçekten mi? Ona beni gördüğünü söyleyebilir misin? Sana yalvardığımı? Çünkü yemin ederim ki tek bir şey bile bilmiyorum. Adam, Anton ve ailem arasında neler olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Ama gerçekten, *gerçekten* bilmek istiyorum. Yalvarsam işe yarar mı?”

Peyton yine gülümsedi. Oldukça hoş bir tebessümü vardı, sıcacık ve rahatlatıcıydı. “Yalvardığını söylerim, ama daha çabuk karar vermesine yardımcı olur mu bilmem. Ona ne yapacağının söylenmesinden pek hoşlanmaz. Şimdi kollarımı yerinden çıkarmadan önce şu köpekleri eve götürsem iyi olacak.”

“Teşekkürler,” dedim.

“Hoşça kal.” Peyton arkasını dönüp uzaklaştığı sırada durup bana baktı. “Er ya da geç seninle *konusacak*. Merak etme.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü sen Adam’ın kardeşisin. Bunun onun için ne anlama geldiğini hayal bile edemezsin.”

Peyton’ın uzaklaşmasını seyrettim. Marketten çıkan insanlar bana şöyle bir baktıktan sonra yollarına devam ettiler. Orada uzunca bir süre öylece durmuş olmalıydım. Ardından Lizzie’ye bir buket çiçek seçip, parasını ödemek için içeri girdim.

Hastaneye vardığımda akşam olmak üzereydi. Lizzie’nin kızı Genevieve yatağın başucundaki pembe sandalyede oturuyor, başparmağının kenarını kemiriyordu. Lizzie arkasına yaslanmıştı sersemlemiş ve mutlu görünüyordu.

“Selam,” dedim.

Genevieve başını kaldırarak bana baktı. “Ağrı kesiciler,” dedi Lizzie’yi işaret ederek. “Biraz hayaller âleminde.”

“Ah. Merhaba, Lizzie,” dedim Lizzie’nin yanağına bir öpücük kondurmak için eğilerek. “Sana çiçek getirdim.”

“Onları suya koyun,” dedi Lizzie boğuk bir sesle. “Genevieve, hemşireye onları suya koymasını söyle. Yoksa ölürler. Ölmelerini istemem. Genç Lauren onları benim için getirmiş.”

“Merak etme, anne,” dedi Genevieve, çiçekleri yatağın yanındaki sehpa üzerine koydu. “Gelen ilk hemşireye söyleyeceğim.”

“Ameliyat iyi geçti mi?” diye sordum Genevieve’e. Kırklı yaşlarının sonlarında ve ipek şalların içinde iyi görünen kadınlardan biriydi. Bense ne zaman ipek bir şal taksam boğuluyormuş gibi görünmeden edemiyordum.

“Harika geçti. Yaşına göre sağlığı gayet iyi. Hepimiz çok sevindik.”

“Benden mi bahsediyorsunuz?” diye sordu Lizzie. Ama gözleri kapalıydı.

Genevieve omzunu silkti. “Hâlâ kendinde değil.”

“Öyleyse ben gideyim.”

“Sakıncası yoksa on dakika bekleyebilir misin? Kahvesizlikten ölüyorum. Kafeteryadan kahve ya da onun yerini tutacak herhangi bir şey alıp, hemen geleceğim.”

“Tabii,” dedim.

“Teşekkürler,” diyerek hızla odadan çıktı Genevieve. Pembe sandalyeye oturup, Lizzie’nin elini tuttum.

“İyi olmana çok sevindim, Lizzie,” dedim.

“Yaşlı kurtta hâlâ iş var. Annem gibi değilim. O da böyle yatmıştı, ama kalkamadı,” dedi Lizzie, kelimeleri ağzında yuvarlayarak. Ardından sustu. Yanı başında oturup nefesini dinlerken uykuya daldığını düşündüm. Ama sonra aniden konuşmaya başladı. “Genevieve, sana bir şey söylemem gerek.”

“Ben Genevieve değilim, Lauren’im,” dedim.

Ama aldırmadı. “Büyükbaban. Benim gerçek babam değildi. Bu beni öldürüyor. Keşke hiçbir şey söylemeseydi.”

“Kim söyledi...” diye soracakken durdum. Bu mesajın bana olmadığını farkımdaydım. “Lizzie, ben Genevieve değilim. Lauren’im. Genevieve kahve almaya gitti, birazdan geldiğinde ona anlatabilirsin.”

Lizzie tek gözünü aralayarak bana baktı. “Lauren. Sen iyi bir kızsın.”

“Teşekkürler.”

“Şu çiçekleri suya koyuver.”

“Koyacağım.”

Lizzie yeniden sustu. Ahenkli horultuları, bu defa uyuduğunu gösteriyordu. *Benim gerçek babam değildi. Bu beni öldürüyor.* Zavallı Lizzie. Babasından her zaman sevgiyle bahsediyordu. Bu sefer burnumu sokmayacağıma dair kendime söz verdim. Lizzie yaşlıydı ve mahremiyeti hak ediyordu.

Genevieve az sonra dönmüştü. Üzerindeki sigara kokusu, bana kahveden fazlasını içtiğini söylüyordu.

“Sigara içtiğini bilmiyor mu?” diye sordum.

Genevieve başını iki yana salladı. “Bilse hayal kırıklığına uğrardı.”

“Ama o içiyordu.”

“İçiyor muydu?”

Ellerimi havaya kaldırdım. “Çok fazla konuştum. Aile sırlarını paylaşmak bana düşmez. Sen yokken beni sen sandı ve büyükbaban hakkında bir şeyler söyledi.”

“Ah, evet. Hepimiz biliyoruz. Büyükanнем ölüm döşeğindeyken ona büyükbabamın biyolojik babası olmadığını itiraf etmiş. Korkarım bu onu bayağı etkilemiş ve asla tam olarak atlatamamış. Bundan bize sanki büyük bir sırmış, utanılacak bir şeymiş gibi bahsetmişti. ‘Gerçek’ babanın kim olduğunu hiçbirimiz bilmiyoruz. Tabii umursamıyoruz da. Şimdi bu konuyu açması komik olmuş.”

“Pekâlâ, madem sır olarak saklamayı tercih ediyor, hiçbir şey duymamış gibi yapabilirim.”

“Teşekkürler. Bu çok iyi olur.”

Hastaneden çıkıp akşamın serin kızılıllığına karışırken, Tomas’ın bu gece bana eşlik edemeyecek kadar yorgun olmadığını umuyordum.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Ertesi sabah kafeterya son derece yoğundu. Saat onda bir otobüs dolusu Romanyalı turist, beklenmedik bir şekilde kafeye doluşmuştu. Penny ile birlikte onlara kahve ve muzlu ekmek hazırlamak için uğraşıp duruyorduk. Tüm bu koşuşturmanın ortasında telefonumun çaldığını duydum. Arayanın annem olduğunu biliyordum. Aniden ona karşı tarif edilemez bir öfkeyle doldum.

Durmadan. Beni. Arıyordu.

Telefonu duymazdan gelip, anneme artık her aklına estiğinde beni aramamasını söylemeye karar verdim. Benim bir hayatım vardı ve onu yaşamama engel oluyordu.

Sakin bir anda telefonumu kontrol ettiğimde arayanın annem olmadığını gördüm. Tanımadığım bir numaraydı ve bir de mesaj bırakmıştı. Mesajı dinlemek için telefonu kulağıma bastırdım.

“Lauren,” dedi yumuşak bir ses. “Ben Anton Fournier. Ertesi gün Hong Kong’a gidiyorum, ama yarın on birde bana gelebilirsen seninle konuşurum. Umarım görüşürüz.”

On bir. O saatte çalışıyor olacaktım. Onu arayıp, saatle

ilgili pazarlık yapmak istemiyordum çünkü ürküp anlaşılmadan vazgeçtiğini söylemesinden korkuyordum. Bu yüzden Penny'ye gidip yalvardım.

“Lütfen, lütfen, lütfen, yarın on buçukta çıkabilir miyim? En geç on iki ya da on iki buçukta döneceğim.”

“Ama çok yoğunuz. Ya yine turistler gelirse?”

“Ne diyeceğimi bilemiyorum. Aile sırrımın anahtarını taşıyan adam bana buluşma teklifinde bulundu ve randevu için pazarlık yapabileceğimi sanmıyorum.”

“Anton Fournier mi?”

Evet dercesine başımı salladım.

“Git,” dedi Penny. “Ben idare ederim. Herhalde bugünden daha yoğun olamaz.”

Anton'ı görmeye gitmeden önce yapmam gereken son bir şey olduğunu biliyordum. Bana neler olduğunu kendi ağzından anlatması için anneme son bir şans vermeliydim. Mola saatimde dışarı çıktım ve otele bakan banka oturarak onu aradım.

“Anne, benim,” dedim.

“Her şey...”

“Her şey yolunda,” dedim çabucak. “Ama sana bir şey söylemem gerek.”

“Evet?” dedi annem yavaş ve tedbirli bir şekilde.

“Yarın Anton Fournier ile buluşacağım.”

“Seni rahatsız eden adamla mı? Sen aklını mı kaçırdın?”

“Beni rahatsız falan etmedi. Aksine ben onu rahatsız ettim. Beni evinden kovmak zorunda kaldı. Bu son şansın, anne. Bana neler olduğunu anlat.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedi annem. Ardından sesi değişerek ağlamaklı bir hal aldı. “Beni seviyorsan gitmezsin. Onunla buluşmazsın.”

Sesli bir iç çekerek bakışlarımı otelin odalarına, eski batı kanadına çevirdim. Uzun yıllar önce orada bir şeyler yaşanmış ve Flora Honeychurch-Black bunun hakkında konuşmayı reddetmişti. Torunu Terri-Anne hâlâ olanları anlamaya çalışıyordu. Lizzie'nin annesi, babasıyla ilgili sırrı ona ölüm döşeğindeyken açıklamıştı. Lizzie bunun acısını ve utancını hâlâ taşıyordu. Aile sırlarının böyle güçlü bir etkisi varken annemin bizimkini gömmesine izin vermeyecektim. Yukarıdan geçen bir kuş sürüsünü seyrederek, annemin insafa gelmesini bekledim.

“Ben daima Adam ve senin için en iyisini yaptım,” dedi sonunda.

“En iyisi *sandığın* şeyi yaptın,” dedim.

“Sen iyisin, değil mi?” diye sordu bu defa koruyucu bir sesle.

“Bilmiyorum. İyi miyim? Neredeyse otuz bir yaşındayım, hiç seks yapmadım ve araba kullanamıyorum. Bu kadarı yeter mi?”

Ağır bir sessizlik oldu. Sinirlenmişti.

“Anne?” dedim gönlünü alma çabasıyla.

“O zaman buluş onunla. Umurumda değil,” diye çıkıştıktan sonra telefonu kapattı.

Telefonu cebime koyup, taze dağ havasını derin derin içime çektim. Suçluluk duygusu bu defa işe yaramayacaktı. Gerçeği öğrenmeye kararlıyım.

Uçuş sersemliğini atlatan Tomas, saat yedide kapımdaydı. O gelene kadar ben de evi temizleyip etli ve mantarlı turtayı fırına attım. Kokulu bir mum yaktıktan sonra yeni, pamuklu bir

bluz ile en iyi kot pantolonumu giydim. Son olarak da dişlerimi iki ya da üç kez fırçaladım. Heyecandan ne yaptığının farkında değildim çünkü bugün büyük gündü: Üçüncü randevumuz.

“İçeri gelsene,” dedim sakın görünmeye çalışarak. İlişkimize tuhaf bir başlangıç yapmıştık ve şu andan itibaren her şeyin yolunda gitmesini istiyordum.

Tomas yanağıma bir öpücük kondurarak bana bir şişe şarap uzattı. “Hepsini bir seferde içme,” dedi ufak bir tebessümle.

“Çok komik,” diye yanıtladım. Tomas’la birlikte içeri girip şarabı mutfak tezgâhına bıraktım. “Dinlenmiş görünüyorsun.” Koyu gri pantolonu ve üzerine oturan gömleğiyle gerçekten iyi görünüyordu.

“İyi hissediyorum. Bugün işte güzel çalıştım.”

“Batı kanadından bir haber var mı?”

Tomas başını iki yana salladı. “Önümüzdeki ocak ayma kadar olmayacak. Doğu kanadını bitirmeme ve beni bir yıllığına eve göndermelerine sadece iki ay kaldı.”

Neşem ansızın kaçıverdi. Tomas beni uyarmıştı, ama unutmuştum. Moralimin bozulduğunu belli etmemek için neşeyle gülümsedim. “Bir kadeh şarap?”

“İyi fikir.”

İkimiz de aynı anda şişeye uzanarak onu yere düşürdük. Şişenin paramparça olmasıyla fayanslar kırmızı şarapla boyandı.

“Özür dilerim!” diye bağırdı Tomas, bir bez almak için lavaboya koşarak.

Çömelerek cam parçalarını toplamaya başladım. “Tanrım, şuraya bak.”

“Sana yardım edeyim.”

Tomas yanıma çömeldiğinde dizlerimiz birbirine çarptı.

O an bir şey oldu. Ne olduğunu açıklayamıyordum ama o küçük, fiziksel temasla birlikte içimde bir ateş yandı. Arzu denen şeye o kadar yabancıydım ki onu neredeyse tanımamıştım. Önce hafif bir korku hissettim. Fakat Tomas da aynı şeyleri hissetmişti ve arzuyla bana bakıyordu. Onun elinde bez, benimkinde cam parçaları vardı.

Sanki anlaşmış gibi elimizdekileri bırakarak birbirimize uzandık. Tomas yanağıma dokunarak beni kendine çekti. Öpüşerek ayağa kalkıp yerdeki şaraptan uzaklaşarak mutfaktan çıktık.

Dudaklarımız birbirine kilitlenmiş bir halde kanepeye yığıldık. Tomas'ın üzerindeydim. Güçlülükle nefes alıyor olsam da umurumda değildi. Dudaklarını, dişlerini, dilini – hepsini tutkuyla keşfediyordum.

Ellerimi Tomas'ın göğsüne indirip düğmelerini açmaya başladığımda, beni nazikçe iterek gözlerime baktı. "Emin misin?" diye sordu usulca.

"Çok eminim."

"Senin için ilk olacağını biliyorum. Biraz daha beklemek istersen sorun etmem."

"Otuz yaşındayım. Daha ne kadar beklemeliyim?" diyerek güldüm.

Tomas beni sıcak kollarının arasına çekti. Etli ve mantarlı turtaya yanmıştı ama ikimizin de umurunda değildi.

Ertesi sabah Tomas'tan önce uyandım. Dirseğimin üzerinde doğrulup, bir süre onu uyurken seyrettim. Daha önce birinin

yanında uyanmamıştım hiç. Sanki ağlayacakmışım gibi gözlerimin yandığını hissettim. Böylesine basit bir şeyden bunca zamandır mahrum kalmıştım.

Tomas onu seyrettiğimi hissetmiş gibi kıpırdanmaya başladı. Titreyen gözkapakları açıldığında ona baktığımı gördü. Yüzünde beliren şefkatli, hassas ifade, kendimi düşüyormuşum gibi hissettirdi. Sıcacık ve yumuşacık bir yere düşüyormuşum gibi.

“Seni seviyorum,” dedi Tomas uykulu, boğuk bir sesle.

“Ben de seni seviyorum,” dedim.

Randevu saatine on dakika kala Anton Fournier’in evinin önündeydim. Kararlaştırdığımız saatten önce gelmem onu sinirlendirebilir diye kapıyı çalmak istemedim. Bu yüzden meşe ağacının gölgesindeki kaldırımda oyalanarak beklemeye başladım. Kalp atışlarımı saydım. Dakikada yüz kez çarpıyordu. Tedirginliğin amansız pençesine düşmüştüm.

Birkaç derin nefes alıp tekrar saate baktım. Sadece iki dakika geçmişti.

“Gelmeyecek misin?”

Sesin geldiği yöne döndüm. Anton, yanında köpekleriyle birlikte bahçe kapısında idi.

“Seni içerden gördüm,” dedi yarı tebessüm ederek.

“Hazır değildir diye rahatsız etmek istemedim.”

“İçeri gel,” dedi Anton. “İçecek bir şeyler yapayım.”

Anton ile birlikte uzun araba yolunu yürümeye başladım. Romeo ve Juliet beni koklayıp etrafta koşturduktan sonra tekrar koklamak için yanıma geldiler. Merdivenleri çıkıp, açık kapıdan içeri girdik.

Eve girdiğimde tek düşünebildiğim, “Ah, vay canına,” demek oldu. Arka duvar tamamen camdan oluşuyor ve kesintisiz bir vadi manzarası sunuyordu.

“Evet, manzarayı seviyorum,” dedi Anton. Salaş bir gömlek ve paçalarını katladığı pamuklu bir pantolon giymişti. Ayakları çıplaktı. “Bir fırtına olduğunda, dünyada olunabilecek en güzel yer burası. Ne yazık ki çok fazla seyahat ediyorum.”

“Senin müzik yapımcısı olduğunu söylediler.”

“O kadar egzotik bir şey değil,” dedi Anton salondaki açık mutfığa yönelerek. “Asya piyasasından sorumluyum. Aslında müzik kulağım yoktur.” Su ısıtıcısını çalıştırdı. “Maalesef kafeinli şeyler içmiyorum. Meyve çayına ne dersin?”

“Denemek isterim.”

Anton mutfak dolabından aldığı bir teneke kutuyu, ortamızda yer alan mermer mutfak adasına bıraktı. Çıkan ses yüksek tavanlı salonda yankılandı. Anton demliği hazırlarken ben de etrafa göz gezdirmeye başladım. Duvarlar çoğunluğu soyut olan tablolarla süslüydü. Mobilyalar şık ve moderndi. Raflar karton kapaklı kitaplarla doluydu.

“Adam’a hiç benzemiyorsun,” dedi Anton gözlerime bakmamaya dikkat ederek.

“Evet. O anneme benzer.”

Anton’ın dudakları ince birer çizgi halini aldı. Onu üzenin annem olduğunu anlamıştım. Bunu zaten tahmin ediyordum.

“Yani anneme *benzerdi*,” diyerek düzelttim. “Sanki hâlâ buradaymış gibi konuşuyorum.”

“Gittiğine inanamıyorum. Mektubun çok güzeldi.”

“Teşekkürler. Yürekten yazılmış bir mektuptu.”

Su ısıtıcısı ıslık çalmaya başlamıştı. “Lütfen, rahatına bak.

Otursana. Bunun birkaç dakika demlenmesi gerek.” Anton demliği doldurduktan sonra tepsiye iki kulplu bardak, bir kâse bal ve birkaç dilim havuçlu kek koydu. Döktüklerimin leke bırakmayacağı bir yere oturmayı seçip –beyaz koltuğa *değil*– güzel manzaraya sırtımı döndüm. Köpeklerden biri ayaklarının dibine kıvrıldı.

“Seni sevdi,” dedi Anton tepsiyi aramızdaki sehpaya bırakırken. “Bu iyi bir işaret.”

“Öyle mi?”

“Bir köpeğin bir insan hakkındaki fikirlerine güvensen iyi edersin,” dedi. “İlk karşılaştığımızda kaba davrandığım için üzgünüm. Olanlarla ne kadar ilgin olduğunu bilmiyordum.”

“Neler *oldu*?”

Anton korkusuzca karşımdaki beyaz koltuğa oturdu. “Benden öğrenmek istediğine emin misin? Annenle babana da sorabilirsin.”

“Denedim. Annem tek kelime etmiyor. Önce kim olduğunu bilmiyormuş gibi davrandı.”

Anton gözlerini devirdi. “Tabii, öyle yapacak.”

“O yüzden anlat bana. Her şeyi. Lütfen.”

“Pekâlâ. Tamam, nereden başlamalı...” Çay doldurduğu bardağı bana uzattı. Tadı olağanüstüydü. Hafif limonlu sıcak çileklere benziyordu. “Adam’ı ne kadar iyi tanırdın?” diye sordu.

“Oldukça iyi.”

“Demek istediğim... Aşk hayatı hakkında bir şeyler bilir miydin?”

Başımı iki yana salladım. “Şey, hayır. Hastalandıktan sonra aşk hayatı olmadı. Herhalde bir kız arkadaşı olsun isterdi, ama...”

“Hayır,” diyerek sözümü kesti Anton. “İstemezdi.”

Şaşkın bir halde ona baktım. Anton bardağını sehpaye bırakarak ellerini iki yana açtı. “Lauren, Adam eşcinseldi.”

“Eşcinsel miydi?” Derken taşlar yerine oturuverdi. “Ah. Sen ve o...”

“Âşıktık, evet. Delicesine. Sanırım gençlik aşkıydı. Birbirimize tam anlamıyla bağlanmıştık. Hayatımın en güzel anıydı. O benim ruh eşimdi.” Ağlamamak için kendini zorladığı belliydi. “O özel, çok özel bir gençti. Tanrım, onu hâlâ özölüyorum.”

Şok olmuş bir halde, hareketsizce oturuyordum. Kardeşimin eşcinsel olduğuna dair en ufak fikrim yoktu. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Onu bu sebepten asla yargılamazdım, ama neden bana söylememişti?

Elbette nedenini biliyordum. Annem yüzündendi. Her şeye burnunu sokan, aşırı endişeli annem yüzünden.

“Size ne yaptı?” diye sordum.

“Annen mi? Adam ona anlattı,” dedi Anton. “Annen çılgına döndü. Adam’a bunun geçici bir dönem olduğunu söyledi. Ona bir çeşit büyü yaptığımı düşündü. Eğer benimle kalırsa asla normal bir hayatının olmayacağını ve sadece onun iyiliğini istediğini söyledi. Onu eşcinsel olmamaya ikna etmek için elinden gelen her şeyi yaptı,” diyerek omzunu silkti Anton. “Dalgaları yükselmemeye ikna etmek gibi bir şey. Sonra ailen onunla iletişimi kesti. Adam çok üzgündü. Ona ailesine gidip yüz yüze konuşmasını ve aralarındaki tatsızlığı gidermesini söyledim. O da öyle yaptı. Bu onu son görüşümdü.” Anton’ın sesindeki acı hâlâ tazeydi.

“Sonra da hastalandı.”

“Evet, Tazmanya’da sizinle birlikteyken hastalandı. Her gün aradım, ama annen onunla konuşmama izin vermedi.

Bana Adam'a aradığımı bile söylemeyeceğini ve onu rahat bırakmamı söyledi. Ben de bir sürü mektup yazdım. Onlara ne oldu bilmiyorum.”

“Annem el koydu,” dedim. “O zamanlar posta servisi berbattı. Hepsini kasabadaki postaneye yönlendirmiştik. Annem her gün postaları almaya gidiyordu. Başka kimsenin almasına izin vermezdi.”

“İşte. Bir sır çözülmüş oldu. Sonunda Hobart'a giden uçağa atladım ve bir taksi tutup kapınıza dayandım.” Anton biraz duraklayarak çayım yudumladı. Diğer köpek kanepeye hoplayarak onun yanına oturdu. Anton bir süre onun sırtını okşayarak nefesini topladı. “Kapıyı baban açtı. Her şeyden haberdardı. Sonra annen de geldi. Adam'a seslenmeye çalıştım, ama beni duydu mu bilmiyorum. Bana Adam'ın beni görmek istemediğini, iyileşmeye odaklandığını, onun için bunu zorlaştırdığını ve ailede hiçbir zaman yerimin olmadığını söylediler.”

Bunlar benim için duyması zor gerçeklerdi. Annemle babam beni hayal kırıklığına uğratmışlardı. Özellikle de babam.

“Ben de eve döndüm. Daha fazla mektup yolladım, daha seyrek aradım. Bir yılın sonunda ondan hâlâ haber alamadığımda, bana doğruyu söylemiş olabileceklerini düşünmeye başladım. Belki gerçekten beni görmek istemiyordu. Belki de takıntılı bir sapık gibi davranıyordum. Bu yüzden... onu bıraktım.”

“Bıraktın.”

“Evet,” dedi Anton öne doğru çökerek.

Şimdi anlayabiliyordum. Adam'm hastalığının ilk yıllarındaki üzüntüsü ve kaybolmuşluğu, sadece hasta olduğu için değildi. Kalbi kırık olduğu içindi. “Bu... gerçekten korkunç,” dedim.

“Evet, öyle. Ama lütfen beni trajik bir vaka gibi görme. Hayatla barıştım. Peyton’la tanıştım. İki şımarık köpeğimiz var. Trajik olan Adam’ın hayatıydı. Muhtemelen hastalandığında onu terk ettiğimi düşündü. Bu yapacağım son şey olurdu. En son şey. Orada olmak istedim. Onunla ilgilenmek istedim. Korktuğunda elini tutmak istedim. Fakat bunların hiçbirini yapamadım, onu hiç avutamadım.”

Anton’ın kelimeleri geniş, yankılı odada asılı kaldı. Güneşin önünden geçen bir bulut odayı geçici bir süreliğine kararttı. Ardından içerisi yeniden aydınlandı. Ayağımın dibinde yatan köpek, sırtına vuran güneş ışığı yüzünden uyanıp kıpırdandıktan sonra tekrar uykuya daldı.

“Çok üzgünüm,” dedim. “Hiçbirinden haberim yoktu. Olsa bile olanları değiştiremeyecek kadar küçüktüm. Yine de üzgünüm. Senin için. Adam için.”

Anton’m dudaklarında yarım bir tebessüm belirdi. “İnan ya da inanma, bunun benim için anlamı büyük.”

“Eğer seni teselli edecekse, annem kız olsaydın da aynı şekilde davranırdı.”

“Teselli etmez. Hem bence yanılıyorsun.”

Düşündüm. “Evet. Belki de yanılıyorumdur.” Adam ile Anton’ın arasına giren ben olmadığım halde son derece vicdan azabı duyuyordum. “Ama ne var biliyor musun? Kısa bir süreliğine de olsa Adam seninle tanıştığı için gerçekten mutluyum. Gerçek arkadaşlığı tattığı için mutluyum. Öyle bir hayatı tatma şansı bulduğu için mutluyum. Seni düşünmekten hiç vazgeçmedi. Yatak odasının duvarında şelalelerin kocaman bir fotoğrafı vardı. Sabah uyandığında ilk gördüğü, geceleri uyumadan önce son gördüğü şey oydu.”

Anton'ın yüzünde bu defa gerçek bir tebessüm belirdi. İnanılmaz derecede yakışıklı bir adamdı. "Çok hoşmuş."

"Unutma," diye devam ettim, "son anlarında uyanıp uyanmayacağından bile emin değildi. Bu yüzden belki de onu başka şekilde avutmuşsundur."

"Bunu düşünmek beni mutlu eder."

"İşte," dedim çantamdan ikisinin fotoğrafını çıkararak. "Bu sende kalmalı."

Anton buğulu gözlerle uzunca bir süre fotoğrafa baktı. Ardından bana bakarak, "Annenlerle bu konu hakkında konuşacak mısın?" diye sordu.

"Evet, söz veriyorum."

Annem telefonunu açmayınca, tüm öfkemi zavallı babama kustum.

"Anlaman gerek," diye karşı çıktı babam soluklandığım sırada, "annen en iyisinin bu olacağını düşünmüştü."

"Ya sen? Bu kadar dar görüşlü biri olduğunu hiç düşünmezdim."

"Değilim. Ben sadece... Annen çok ikna ediciydi. Bir bakıma haklıydı da. Farklı olmak zordur ve Adam belki de farklı olmanın en zor yolunu seçmişti."

"Seçmemişti, baba. O öyleydi. Sen ve annem iki kalp kırdınız. İki insanın mutluluğuna engel oldunuz."

"Biz sadece Adam'ı hayatta tutmaya odaklanmıştık."

"Sevgisiz bir hayat. Bu sizin vereceğiniz bir karar değildi. Adam'ın Anton ile iletişim kurmasını nasıl engellediniz?"

Kısa bir sessizlik oldu. Babam muhtemelen vicdanıyla ve

annemin söyleyeceklerinin korkusuyla savaşıyordu. Ardından konuşmaya başladı. “Bizden her gün Anton’ı aramanızı istiyordu. Aradığınızı ve Anton’ın hastalığını büyük bir dert olarak gördüğünü söylüyorduk. İlişkilerinin kısa – bir yıldan az bir süredir var olduğunu biliyorduk. Böylesinin ikisi için de daha iyi olacağını düşündük. Bizi affedeceksin, değil mi?”

Öfkeyle iç çektim. “Şu an ikinize de çok kızgınım. Anneme bir süre beni aramamasını söyle.”

“Yapma, zalim olma. Ne kadar endişelendiğini biliyorsun.”

“Kısmen haberi olsa da ona boşanmış bir adamla ilişkim olduğunu söyle. O adama âşık olduğumu ve hiçbir şeyin bana engel olamayacağını söyle.” Telefonu kapattığımda kalbim hızla çarpıyordu. Öfkemi serbest bıraktıktan sonra kendimi sandığım kadar iyi hissetmemiştim. Sadece üzgün hissediyordum.

Kendimi Tomas’a ve işe adamıştım. Anton ve Peyton bizi bir akşam yemeğe davet ettiğinde, Tomas’ın köpeklere karşı ne kadar sevecen olduğu da ortaya çıkmış oldu. Bu, onu sevmek için sadece bir sebep dahaydı. Annemin sonu gelmeyen aramaları olmayınca daha farklı hissetmeye başlamıştım. Daha çok kendim gibiydim. İnanılmaz bir özgürlük ve beni çağıran imkânlar hissediyordum. Tomas altı aylığına Danimarka’ya döndüğünde, ‘sadece görmek’ için onunla gitmemi teklif etti. Artık bu bana sadece sorumsuz insanların yapacağı, uzak bir fikir gibi görünmüyordu. Neden Danimarka’ya gitmeyecektim ki? Kaderimde Tomas ile birlikte olmak varsa neden ‘sadece görmek için’ gitmeyecektim?

Lizzie Tait ameliyattan sekiz gün sonra eve gelmişti. Onu hastanede son ziyaret edişimde en az bir hafta daha orada kalacağından emindi. Bu yüzden kapımı çalması sürpriz olmuştu.

“Lizzie!” diye bağırdım onu kucaklayarak. “Dönmüşsün. Nasıl hissediyorsun? İçeri gelsene. Sana çay yapayım mı?”

“Dün akşamdan beri buradayım,” dedi Lizzie. “Sonunda gitmeme izin verdiler de çocuklar evlerine döndü. Hayır, çay içmeyeceğim. Yalnızlığımın tadını çıkaracağım. Sadece uğrayıp ziyaretin için teşekkür etmek istedim. Benim için çok şey ifade ediyordu.”

“Benim için zevkti,” dedim.

“Genevieve bir ara kafamın karıştığını ve seninle sanki oynamışsun gibi konuştuğumu söyledi. Öyle mi?”

Kelimelerimi dikkatlice seçerek, “Pek kendinde değildin,” dedim. “Hayal dünyasında gibiydin. Söylediklerini pek önemsemedim.”

“Seni utandırdıysam özür dilerim. Ben sadece...” Lizzie birden sustu. Bakışları arkamdaki bir şeye kilitlenmişti. Neye baktığını görmek için arkamı döndüm. Buzdolabına yapıştırdığım Violet Armstrong’un portresine bakıyordu.

“Bunu nereden...” Lizzie susarak yanımdan geçip buzdolabına yöneldi. Resmin önünde öylece donup kalmış, yüzünün rengi solmuştu. Ama resmi gördüğü için mi, yoksa hastanede kaldığı için mi böyle solgundu, bilmiyordum.

“İyi misin?” diye sordum.

“Bunu nereden buldun?”

“Uzun hikâye. İyi misin? Hayalet görmüş gibisin.”

“Bu kadın,” dedi Lizzie portreyi işaret ederek. “Benim annem.”

Ansızın donakaldım. “Annen mi?” Derken tüm gerçeği fark ediverdim. “Aman Tanrım, Lizzie. Babanın kim olduğunu biliyorum.”

Yirmi Beşinci Bölüm

1926

“Flora?” dedi Tony elinde gaz lambasıyla yaklaşarak. Flora kendinde değil gibiydi. “Çok üşümüş,” dedi. “Aman Tanrım,” dedi Tony kapıya koşup seslenerek. “Sweetie! Sweetie! Buraya gel!”

“Onu sıcak bir yere götürmemiz gerek,” dedi Flora.

“Hayır, Flora. O...”

“Mutfak. Ocak hâlâ yanıyordu. Onu sıcak bir yere taşıyabilirsek...”

“Florrie. Florrie. O ölmüş.”

“Hayır, sadece üşüyor.” Flora kulağını Sam’in göğsüne dayayarak kalp atışlarını duymaya çalıştı. Ama kendi kalbinin sesi onu sağır ediyordu.

“Neler oluyor?” diye sordu Sweetie kapıda belirerek. Manzarayı görür görmez irkilerek nefesini tuttu.

Flora arkasını dönüp onlara baktı. Neden kıpırdamıyorlardı? Neden nefeslerini tutmuş halde öylece duruyorlardı? “Onu mutfığa götürün dedim!” diye bağırdı.

“Bu hiçbir şeyi değil...”

“Lütfen, Tony, lütfen.”

Tony ve Sweetie birbirlerine baktılar. Bunu sırf Flora'yı sakinleştirmek için yapmaya karar vermiş gibiydiler. Tony Sam'i kucaklarken, Sweetie de bacaklarını tuttu.

"Yavaş olun," dedi Flora onların peşinden giderken. "Çok kolay moraran bir cildi vardır."

Tony ve Sweetie hiçbir şey söylemediler. Merdivenleri inip koridoru geçtikten sonra boş mutfığa girdiler.

"Ocağın önüne yatırın," diyen Flora, odun yığınınından bir kucak dolusu kütük aldı. Ardından ocağın kapağını açıp onları içine attı. Sanki her şey normalmiş gibi hareket eden ellerini seyrederken, aslında hiçbir şeyin normal olmadığını biliyordu.

Sam ocağın önündeki taş zeminde yatıyordu. Tony ve Sweetie, kollarını göğsünde kavuşturarak geri çekildiler. Flora Sam'in yanına diz çöküp, yüzünü ellerinin arasına aldı. "Sam," dedi. "Uyan artık."

Hiçbir tepki yoktu. Ama sıcaklığı geri geliyordu. Değil mi? Sadece üşümüştü, hepsi bu. Üşümüştü ve uyuyordu.

"Sam?" dedi Flora tekrar. Kendi sesi onu korkutur olmuştu. Sesi cinnetin eşiğinde gibiydi. O eşiğin ardında ise içine düşmemeye çalıştığı bir girdap vardı. Sam'in yüzünü hafifçe tokatladı. "Lütfen, Sam. Lütfen."

Tony onun yanına çömeldi. Flora'nın elini tutarak Sam'in göğsüne yerleştirdi. Flora elini çekmeye çalıştıysa da Tony onu sıkıca bastırdı. Korkunç sessizlikte bir süre öylece durdular.

Sam'in göğsü hareket etmiyordu. Nefes alıp vermiyordu.

"Nefes almıyor," dedi Flora.

"O öldü," diye yanıtladı Tony.

"Hayır, sadece..."

"Evet. Evet, Flora. O öldü."

Flora elini Tony'den kurtararak Sam'in üzerine yığıldı. Ciğerlerinden bir uğultu yükseldi. Sam altında minicik bir çocuk gibi görünüyordu. Flora sadece defalarca, "Hayır, hayır, hayır," diyebilirdi. Tony ve Sweetie birer sigara yakıp, sanki iş anlaşması yapıyormuş gibi soğukkanlılıkla ne yapacaklarını tartışmaya başladılar. Sürekli 'ceset' deyip durmaları, Flora'nın çığlık atma isteğini artırıyordu. Erkeklerin genelde yaptığı gibi yeterince sessiz olmayan fısıltılarla konuşuyor ve durmadan bu kelimeyi tekrarlıyorlardı. "*Cesedi* burada öylece bırakamayız." "*Cesedi* havuza bırakırsak boğulmuş gibi görünebilir." "Ama *cesedi* incelediklerinde ciğerlerinde su olmadığını görecektir." Ve bunun gibi pek çok cümle. Flora ise zihninin korkunç parmaklıkları ardına hapsolmuş bir haldeydi. O zavallı, solgun *cesedi* bulduğundan beri hiçbir şey düşünemiyor, açık kapıdan içeri sızan ve karanlık vadiyi çevreleyen okalıptüs ağaçlarını sallayan soğuk rüzgârla birlikte titriyordu.

"İhtiyar öğrenirse," dedi Tony sigarasından kısa bir nefes çekerek, "kesenin ağzını anında kapatır. O zaman Flora hiçbir şey alamaz."

Flora paranın umurunda bile olmadığını söylemek istedi. Daha dün nefes alıp ağlayan gerçek bir insanın *cesedi* önünde dururken, ölümün ona hiç bu kadar büyük ve gerçek görünmediğini düşünüyordu. Dudaklarını hafifçe kımıldattı, ama hiçbir ses çıkaramadı.

"Ne yapmak istiyorsun, Florrie?" diye sordu Sweetie.

"Onunla konuşmanın bir anlamı yok," dedi Tony, gaz lambasının zayıf ışığı altında başını iki yana sallayarak. "Kendini toplaması için birkaç bardak viskiye ihtiyacı var. Bakın, emin olmamız gereken tek şey bunu kimsenin bilmemesi. Bir kaza gibi görünmesi gerek. Patikada yürürken düşmüş gibi."

“Bu karda mı? Buna kim inanır ki?”

“Kendine bu insanın ne kadar itibarı vardı diye bir sor,” dedi Tony. Ardından –yüce Tanrım– rugan ayakkabısının ucuyla cesedi biraz dürttü. Ceset hafifçe havaya kalktıktan sonra tekrar yere yığıldı. “Pek iyi bir vatandaş sayılmaz.” Flora’nın onu dinlediğini fark etmiş olacak ki söylediklerini topladı. “Kusura bakma, Florrie. Sadece mantıklı davranıyorum. Bize güvenmek zorundasın.”

Flora şok içerisinde başını sallayarak onayladı. Olanlara hâlâ bir anlam veremiyordu.

“Peki, onu ne kadar uzağa bırakmamız gerek?” diye sordu Sweetie.

“Şelalenin mümkün olduğunca yakınma bırakacağız.”

Sweetie, tamam dercesine başını salladı. Tombul elleriyle cesedin cansız bacaklarını kavramak için eğildi. Flora yardım etmek için atıldığı sırada, Tony onu nazik fakat kararlı bir şekilde geriye itti.

“Sen burada bekle. Bu halde işimize yaramazsın. Ayrıca dışarısı zehir gibi soğuk. İki cesetle birden uğraşmak istemem.” Kapıdan dışarı fırlattığı sigara izmariti karların üzerine düşerek söndü.

Flora onların gidişini seyretti. Karanlık ve soğuk havada ağır ağır uzaklaşarak küçük birer gölgeye dönüştüler. Ardından vadiye inen taş basamaklarda gözden kayboldular. Yağmur yağmaya başlamıştı. Karanlık gökyüzünden düşen iri yağmur damlaları sessizce karların üzerine iniyordu. Flora soğuktan uyuşan parmaklarıyla kapıda onların dönüşünü beklemeye koyuldu.

Yağmur onların derin ayak izlerini ve aralarında sürükledikleri cesedin kollarının bıraktığı izi silecekti. Öte yandan

cesedi de ıslatacak, ona ıslak bir kefen ve sırlıslıkla bir mezar olacaktı. Flora başını ellerinin arasına alarak ağlamaya başladı. Yaşadığı şok, hayal kırıklığı, kayıp ve sonrasında hiç şüphesiz yüzleşeceği korkular yüzünden ağlıyordu. *Zavallı Violet*, dedi içinden defalarca. *Zavallı, zavallı Violet*.

Ve zavallı Sam. Will yanılmıştı: Acıları sonunda onu öldürmüştü. Eğer bunun mümkün olduğunu bilseydi, Flora işlerin bu noktaya gelmesine asla izin vermezdi. Dizleri titremeye başladı. Bu soğukta durup bekleyemezdi. Uzanması gerekiyordu. Sam'in odasına çıkıp kapıyı kapattı ve kendini onun yatağına bıraktı. Yastığına sinen teninin ve saçlarının kokusunu içine çekerek hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

Violet tepsideki son sandviçi de bitirip kendine bir fincan daha çay doldurdu. "Yeterince doyurmuyor, değil mi?" diye sordu. "Akşam yemeğinde sandviç." Clive'in karşısındaki dağınık yatakta oturuyordu. Clive onun sözünü dinleyerek yatağına dönmüştü. Violet bu durumdan memnundu çünkü öksürüğü hiç iyiye gitmiyordu.

"Yarın teleferiği tamir edeceğim," dedi Clive. "Yağmur karların çoğunu eriteceğinden yine eskisi gibi çalışmaya başlar. Köyden yumurta, taze süt ve pastırma alırsınız."

"Pastırmayı ne kadar sevsem de," dedi Violet, "yarın bu soğukta çalışabilecek kadar iyi olacağını sanmam. Ayrıca kim bilir vadinin aşağısındaki çiftlikler ne haldedir?"

"Galiba haklısın."

"Sen sadece Bayan Zander'in ayağa kalkmasını bekle. O düzeni yeniden sağlayacaktır. Lord Powell'in söylediklerine

rağmen herkes birer yabaniye dönüştü. Şu halimize baksana, yatak odanda akşam yemeği yiyoruz.”

Clive güldü. Ardından başını yana eğerek Violet’a dikkatle baktı. “Bu akşam çok neşeli görünüyorsun, Violet.”

“Kendimi oldukça hafiflemiş hissediyorum,” dedi Violet.

“Seni gülümserken görmek güzel. Dün çok umutsuz görünüyordun.”

“Hayatın olduğu yerde umut da vardır,” dedi Violet neşeyle. “Hadi, sen dinlen. Ben şu tepsiyi yukarı götüreyim.”

“Senin de biraz dinlenmen gerek.”

“Ben iyiyim. Bir şeylerle uğraşmak iyi geliyor. Böylece çok düşünmüyorum.” Violet, Clive’e hafif bir tebessüm ettikten sonra tepsiyi alıp odadan çıktı.

Üst kata çıkıp mutfığa varacağı sırada burnuna sigara dumanı kokusu geldi. Bu sadece Tony ya da Sweetie’den geliyor olabilir. İkisi de iki gündür sigaraya başlamıştı. Violet koridorda durakladı. Neden mutfaktaydılar? Alçak sesle konuştuklarını duyunca kapıya yaklaşıp, omzunu duvara dayayarak dinlemeye başladı.

“Flora herkese doğruyu söyler mi ki?” diyordu Sweetie. Onu son zamanlarda bolca hakaret işittiği sesinden tanıdı.

“Flora mantıklı kızdır. Babası Sam’in afyon yüzünden öldüğünü öğrenirse para falan alamaz.”

Violet kanının donduğunu hissetti.

“Onu parası için mi istiyorsun?”

“Hayır. Asla. Soyadı için istiyorum. Dürüst olmam gerekirse onda ilgilendiğim tek şey bu. Ne zaman duracağını bilmeyen aptal bir çocuğun aptal ölümü yüzünden bu adın lekelenmesini istemem.”

Violet neden bahsettiklerini anlamaya çalışıyordu. Varsayımsal

konuştuklarına şüphe yoktu. Sam ölmemişti. Hatta daha iyiydi. Violet onu iyileştirmişti. Duvara yaslanarak beklemeye başladı. İçeri girip bir açıklama istemek ya da neler olduğunu anlamak için durup dinlemeye devam etmek konusunda kararsızdı.

“Yani cesedini bulurlarsa...”

“Bulurlar mı? Vadinin aşağısında bir yerlerde. Bütün o çalılıkların ardında. Kimse bulamaz.”

“Aman Tanrım,” diye mırıldandı Violet. “Ah, Tanrım, hayır.” İlacı ona vaktinde götürememişti. Flora’nın yüzündendi! Violet’ın içeri girmesine izin vermeliydi! Sam’e daha erken yardım etmeliydi!

“Yani cesedi oraya attık ve şimdi ansızın kayboldu, öyle mi?”

“Böylesi daha iyi... Daha kolay. Yürüyüşe çıktığını ve geri dönmediğini söyleyeceğiz. Şimdi bilmesi bile sonunda Flora da mutlu olacak. O çocuğa çok düşkündü. Onu hiç bu kadar üzgün görmemiştim.”

Violet kontrolünü kaybederek titremeye başladı. Elinden kayan çay tepsisi gürültüyle yere düştü. Çıkan ses sağır ediciydi. Ardından Tony ve Sweetie’nin telaşlı ayak sesleri duyuldu.

“Ne kadarını duydun?” diye bağırdı Tony.

“Sam öldü mü?” diye sordu Violet. “Ne olur ölmediğini söyleyin.” Duyduğu panik görmesini ya da düşünmesini zorlaştırıyordu.

“Ne kadarını duymuş?” diye sordu Sweetie de, Violet’ı belinden kavrayıp mutfığa sürükleyerek.

Violet korkuya kapıldı. “Hiçbir şey duymadım,” diye karşı çıktı. “Neden bahsettiğinizi bilmiyorum.”

“Ah, Tanrım. Artık *biliyor*, Tony.”

“Hiçbir şey bilmiyorum.”

Tony başını ellerinin arasına aldı. “İşte, bu büyük sıkıntı.”

Sweetie, Violet’ı omzuna aldı. Violet onun sırtını yumruklamaya başladı. Kafa üstü yere düşmekten çok Sweetie’nin ona yapabileceklerinden korkuyordu. “Ben icabına bakarım,” dedi Sweetie. “Sen Flora’nın yanına git.”

“Sakın herhangi bir...”

“Git dedim. Ben halledeceğim.”

Sweetie, Violet’ı omzunda taşıyarak mutfak kapısından dışarı çıkardı.

“Çeneni nasıl kapatacağını biliyor musun?” diye sordu omzunun üzerindeki Violet’a.

“Yemin ederim hiçbir şey söylemeyeceğim.”

“Bundan emin değilim. Ona âşıktın, değil mi?”

“Gerçekten öldü mü?”

“Taş gibi ölü, bebek surat.” Sweetie karlı zeminde gürültülü adımlarla ilerlerken yağmur çiselemeye başlamıştı. Mutfaktaki gaz lambasının ışığı uzakta kalmıştı. Violet bir metal gıcirtısı duydu. Nerede olduklarını görmek için başını çevirmeye çalıştı.

Teleferik. Sweetie küçücük teleferiğin kapısını açmış, onu içeri sokmaya çalışıyordu.

“Hayır!” diye bağırdı Violet.

“Kes sesini!” dedi Sweetie, Violet’a bir tokat atarak. Ardından onu kucaklayıp teleferiğin içine soktu. Kapının metal kenarları Violet’ın kollarını ve bacaklarını çizmişti. Violet onu iterek çıkmaya çalışsa da Sweetie onu daha sert itti. Onun güçlü kollarıyla başa çıkabilecek kadar kuvvetli değildi.

“Lütfen!” diye bağırdı Violet. “Lütfen yapma.”

“Seninle ne yapacağımıza karar verene kadar burada kal.” Sweetie kapıyı sertçe kapattıktan sonra Violet paslı sür-

günün sesini duydu. Çaresizce kapıyı dövüp, boğazı yırtılana kadar bağırdı. Birkaç dakika sonra Sweetie'nin mutfağa, mükaranın başına gitmiş olduğunu fark etti.

Teleferik, donmuş halatları çatırdatarak vadi üzerinde yavaşça hareket etmeye başladı.

"Hayır!" diye çığlık attı Violet. "Lütfen, hayır!"

Duran teleferik gecenin soğuşunda hafifçe sallanıyordu artık.

Sam'in odasının kapısı aralandı. Flora kapıya baktığında Tony'yi gördü. Gaz lambasının ışığında yüzü ürkütücü görünüyordu.

"Seni burada bulacağımı tahmin etmiştim," dedi Tony.

"Git başımdan."

"Florrie..."

"Onu oraya götürmemeliydiniz."

"En iyisi buydu. Birileri onun öldüğünü görmeden önce bunu yapmamız gerekiyordu." Tony, Flora'nın yanına giderek geceliğinin üzerinden nazikçe sırtını sıvazladı. "Hadi, odana gel. Burası korkunç görünüyor."

Flora doğrularak etrafına baktı. Tony haklıydı. Etrafa saçılmış giysiler, ekşi kokular, devrilmiş bir sandalye, ters dönmüş eşyalar... Hepsi Sam'in berbat geçen son birkaç gününün kanıtıydı.

O sırada Flora'nın gözleri yatağın yanındaki yeşil bir kese-ye takıldı. Dikkatle bakmak için eğildi. Bir ilaç şişesi, bir de şırınga gördü.

"Tony, Sam bir şeyler almış."

"Öyle mi?"

Flora şırıngayı ışığa tuttu. “Ucunda kan var. Bir şey kullanmış. Onu öldüren bu.”

“Ne almış? Nereden bulmuş?”

“Bilmiyorum.” Sam kendini öldürmüş olabilir miydi? Bu acı ve keder ona fazla mı gelmişti?

Tony şırıngayı Flora’nın elinden aldı ve şişeyle birlikte yeşil kesenin içine attı. “Bunlardan da kurtulmamız gerek.”

Flora sertçe çıkıştı. “Hiç merhametin yok mu senin? Bildiğin tek şey örtbas etmek mi?”

Tony’nin öfkeyle karşılık vermemek için kendini zorladığını fark etti. Onun yerine Flora’yı nazikçe ayağa kaldırarak, “Buradan çıkman gerek,” dedi. “O artık yok ve bu pis yatakta yatmak onu geri getirmeyecek.”

Flora, Tony’nin onu soğuk koridora, oradan da bayanların katma çıkarmasına izin verdi. Violet’ın kapısının önünden geçtikleri sırada kapıyı tıklatıp, ona korkunç haberi vermeyi düşündü. Hiç değilse Sam’i kendisi kadar çok seven biriyle beraber ağlayabilirdi. Ama Tony onun tereddüt ettiğini hissederek yürümesi için çekıştirdi.

“Odana, Florrie,” dedi. “Dinlenmen gerek. Korkunç bir şok yaşadın.”

Flora kendi eşyalarıyla çevrili olan yumuşak yatağına oturdu. Bu mürekkep şişesine, ayakkabılara, şemsiyeye son baktığında Sam hayattaydı ve Flora’nın dünyası henüz altüst olmamıştı.

Tony cebinden çıkardığı cep şişesini Flora’ya uzattı. “Al. Birkaç yudum viski iç.”

“İstemiyorum.”

“Ne diyorsam onu yap,” diye çıkıştı Tony. “Bu halde kimseye bir faydan dokunmaz. Buna Sam ve mirası da dahil.”

“Ne demek istiyorsun?”

“İç. Hemen.”

Flora şişeyi dudaklarına götürüp, acı içkiden bir yudum aldı. Yuttu. Ardından bir yudum daha aldı. Tony eliyle devam etmesini işaret etti. Flora bir yudum daha aldı. Bir tane daha. Midesi yanmaya başlayınca şişeyi tekrar Tony’ye uzattı.

Tony yatağın karşısına çektiği sandalyeye oturdu. Dizlerini açıp, Flora’nın ellerine uzanarak parmaklarını sıktı.

“Üzgünüm, Florrie. Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı.”

“Var. Bir an önce oraya gidip onun zavallı cesedini almamız ve onu olması gerektiği şekilde defnetmemiz gerek.”

Tony cümlenin sonunu beklemeden başını iki yana salladı. “Hayır, yapamayız.”

“Bu soğukta ve yağmurda orada olmamalı! Doğru şekilde defnedilip hatırlanmalı. O benim küçük kardeşim. Cesedini almamız ve bize neden öldüğünü söyleyecek bir doktor bulmamız...”

“İyi dinle,” dedi Tony onun sözünü keserek. “Sam’e ne olduğunu kimseye söyleyemeyiz.”

“Ama ne olduğunu bilmiyoruz ki...”

“Ya yasadışı uyuşturucudan öldü ya da intihar etti. Olan bu. Her iki durumda da baban öğrenecek olursa iyi şeyler olmayacak.”

“Umurumda değil,” dedi Flora. “Görmüyor musun? Artık hiçbir önemi yok. Babamın bana yapacaklarını umursamıyorum.”

“Umursamalısın.”

“Neden? Yeterince paramız olacak, değil mi? Lütfen bana konunun para olmadığını söyle.”

Tony başını iki yana salladı. “Değil.”

“Öyleyse ne?”

Tony uzun süre sessizce oturup, lambanın ışığında dikkatle Flora’ya baktı. Dışarıdaki yağmur hızını artırmıştı. “Ailevi bir skandal üzerine evlenmek niyetinde değilim.”

“Ne?” Flora’nın şaşkınlığı anlamasını zorlaştırsa da Tony’nin önemli ve korkunç şeyler söylediğinin farkındaydı.

“Benim babam da en az seninki kadar şaşırıp öfkelenenecektir.”

“Bu söylediklerin gülünç olduğu kadar anlamsız. *Benim kardeşim öldü.*”

“Bu evliliğin bize getireceği avantajlardan biri de Honeychurch-Black soyadı. Babam işçi sınıfından gelen bir nesle sahip. Bu soyadıyla evlenmenin onun için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin.”

Flora, kalbinin sıkıştığını hissediyordu. “Ya sen? Senin için de o kadar önemli mi?”

Tony omzunu silkti. “Önemli olduğu gerçeği inkâr edilemez. Florrie, bu kadar şaşırma. Ben sadece mantıklı davranıyorum. Sen ve ben, ikimiz de mantıklı insanlarız, öyle değil mi?”

“Bunu duyduğuma inanamıyorum.” Flora’nın aklı yüzlerce kuşun kanat sesleriyle dolu gibiydi.

“Böylesi daha kolay olacak. Kimseye bir şey açıklamak zorunda değiliz. Ortada ihbar edilmesi gereken bir suç yok. Ve Sam ardında biraz kaçık ama dürüst bir gencin anılarını bırakarak öldü. Senin baban mutlu, benim babam mutlu. Hayat devam ediyor.” Tony biraz durakladıktan sonra ekledi. “Sam böyle olmasını isterdi.”

Flora alaycı bir üslupla çıkıştı. “Sam dehşete kapılırdı. Böyle bir züppeliğin karşısında sadece iğrenirdi.”

“Hayır, iğrenmezdi. O da bizler kadar kötüydü. Hizmetçilere

kötü davranır, garson kızların peşinden koşardı. Tanrım, öleli daha bir saat olmadan onu aziz ilan ediyorsun.”

Viskinin etkisi ve yaşadığı üzüntü Flora’nın aklını karıştırmıştı. Tony haklı mıydı? Flora şahsiyeti ve kişisel özgürlüğü karşılığında sahip olduğu paralı ve ayrıcalıklı bir dünyada yaşıyordu. Sam’in sefil ölümünün ailesinin itibarını zedeleyeceğine şüphe yoktu. Ancak Tony’nin bunu şu an dile getirmesi ve onunla evlenme kararında soyadının önemli bir rol oynadığını söylemesi zalimlikten başka bir şey değildi.

“Ne diyorsun, Florrie?”

“Daha fazla konuşmak istemiyorum,” dedi Flora. “Beni yalnız bırak. Ağlamaya, uyumaya ve... düşünmeye ihtiyacım var. Sam’siz bir hayat,” diyerek başını iki yana salladı. “Hayal bile edemiyorum.”

“Mantıklı düşün,” dedi Tony. “Sen mantıklı bir kızsın.” Flora’nın yanağını öpmek için eğildi. “Bana ihtiyacın olursa nerede bulacağını biliyorsun.”

Kapı kapandığında, Flora bir daha gelmemesi için Tony’nin arkasından bağırarak istedi.

Yağmur şiddetliydi.

Violet teleferiğin içinde kambur bir halde oturuyordu. Dizlerini rahatsız edici bir şekilde çenesinin altına almıştı. Titriyordu. Teninde başlayan ürpertiler üniformasının içine sızıyor, oradan çoraplarının, atletinin ve iç çamaşırlarının içine girerek derinlerine yayılıyordu. Bütün bedeni ürperiyordu. Teleferiğin üst köşesinden içeri giren yağmur, Violet’ın sırtından aşağı akıp eteğini ıslattıktan sonra alttaki köşeden dışarı

süzülüyordu. İçerisi demir, toprak ve kan kokuyor, defalarca taşıdığı domuz leşlerini ve patates çuvallarını hatırlatıyordu.

Violet bir saat boyunca bağırmıştı. Ancak vadinin tepesindeki cılız sesi yağmurla başa çıkacak kadar güçlü değildi. Gerçi yağmurla birlikte hava biraz olsun ısınmıştı. Arada bir esen kuvvetli rüzgâr, karın soğuşunu taşıyarak Violet'ın metal hapisanesinin etrafında uğulduyordu. Ama Violet bir top gibi kıvrılıp başını eğerek soğuktan donmamayı başarıyordu.

Bir saatin sonunda bağırmayı bırakıp dua etmeye başlamıştı. Clive'in sabah uyandığında inatla teleferiği tamir etmeye gelmesi için dua ediyordu. Violet'm nasihatini dinleyerek yatağında kalmaması, sorumluluk duygusunun galip gelmesi ve onu bulup polise götürmesi için dua ediyordu. Böylece Sam'e olanları, Tony ve Sweetie'nin yaptıklarını ihbar edebilecekti. Güvenli bir yere gitmek zorundaydı. Karnında bir bebek, Sam'in bebeği vardı. Eğer sağ kalırsa –ki sağ kalmaya kararlıydı– bu çocuğa mümkün olan en güvenli, en mutlu hayatı vermek için elinden gelen ne varsa yapacağına yemin etti.

Gece ilerlerken Violet bunları düşünüp duruyordu. Bazen başını dizlerine koyarak uyuyakalıyor, bazen de uyanıp nerede olduğunu ve neler olduğunu hatırlayarak yeniden ağlamaya başlıyordu. Titremesi hiç kesilmiyordu. Soğuktan ya da korkudan değil, acıdan titriyordu. Bunlar, hayattaki en sevdiği şeyi sonsuza dek ve geri döndürülemez şekilde kaybeden birinin titremeleriydi.

Yirmi Altıncı Bölüm

Flora tüm bedenini kaplayan bir acıyla uyandı. Sersem bir halde etrafına bakındı. Hâlâ sabahlığıyla yatak örtüsünün üzerinde yatıyordu. Önceki gece olanları hatırladığında ise bütün bu acının sebebini anladı. Keder. Tüm bedeni yas tutuyordu.

Doğrularak yatağının başucundaki saate baktı. Sabahın altısıydı. Gökyüzü hâlâ griydi ve yağmur devam ediyordu. Flora ayağa kalkıp pencereden dışarı baktı. Eriyen karlar kirli, gri bir çamura dönüşmüştü. Bugün isterlerse dışarı çıkıp kasabaya inebilirlerdi. Belki de tren seferleri başlamıştı.

Ama artık dışarı çıkmanın ne anlamı vardı ki? Dışarı çıkıp da nereye gidecekti? Sam olmadan eve mi? Sam olmadan düğününe mi? Sam olmadan hayatının geri kalanını nasıl geçirecekti?

Ayaklarını sürüyerek banyoya yöneldi. Ağırlaşan kollarıyla üzerini değiştirdikten sonra buruk bir kalple yapması gerektiğini bildiği şeyi yapmaya koyuldu.

Flora, Tony'ye yakalanmamaya dikkat ederek hafifçe Violet'ın kapısını tıklattı. Kapıyı açan olmadı. Bu defa biraz

daha sertçe ve cesurca tıklatarak seslendi. “Violet? Seninle konuşmam gerek.”

Tabii, Violet alt katta kahvaltı hazırlıyor olmalıydı. Zavallı kız kar yağdığından beri soluklanma fırsatı bulamamıştı. Flora merdivenleri inerek, alt basamakta durup etrafı dinledi. Her yer sessizdi. Çok sessiz. Ardından koridoru geçerek mutfığa girdi. Kimseler yoktu. Ocak yanmıyordu.

Flora’nın içini hafif bir endişe kapladı. Violet neredeydi? Bu koca binanın herhangi bir yerinde olabilirdi ama kahvaltı hazırlamak için aşağı inmek zorundaydı. Bu yüzden Flora bir sandalyeye oturup soğuk mutfakta beklemeye başladı. Midesi gurulduyordu. Yemek salonunun insanlarla dolu olduğu günleri, sıcacık yemeklerle dolu tabakları ve sınırsız demli çayları nasıl da özliyordu.

Sam’in çok fazla afyon içtiği, ama hâlâ nefes aldığı zamanlardaki sorunlarını özliyordu.

Flora ciğerlerine hava doldurmak için kendini zorladı. Böyle olmazdı. Yaşadığı şokun onu yıkmasına izin vermeye devam edemezdi. Sam ölmüştü. Flora şimdi doğru olanı yapmalı, onun doğmamış çocuğunun annesine haber vermekle işe başlamalıydı.

Ancak Violet bir türlü gelmiyordu.

Nihayet koridorda ayak sesleri duyuldu. Flora, Violet ile karşılaşmaya hazırlanarak ayağa kalktı. Gözyaşlarını onunla paylaşmak için can atıyordu. Ama mutfak kapısında beliren Violet değildi. Portre çizen marangoz Bay Betts’ti.

“Bayan?” dedi Flora’yı gördüğü için şaşırarak.

“Violet’ı arıyorum.”

“Onu bu sabah hiç görmedim. Sanırım hâlâ odasında.”

“Odasında yok.”

Bay Betts kaşlarını çattı. “Yok mu?”

“Bayan Zander’in yanında mı?”

“Bayan Zander’in yanından geliyorum. Ayağa kalkamayacak kadar hasta. Violet orada değildi.”

Flora eliyle ağzını kapadı. Sam ölmüştü. Violet kayıptı. Aptalca bir âşık anlaşması yapmış olabilirler miydi?

“Sorun ne, bayan?”

Flora ona doğru bir adım atarak sesini alçalttı. “Bay Betts, söyleyeceklerim sizi telaşlandırabilir.”

“Nedir?”

“Kardeşim dün gece hayatını kaybetti.”

Bay Betts’in ağzı bir karış açık kaldı. “Bayan Honeychurch-Black, kaybınız için gerçekten üzgünüm. Lütfen, oturun. Size çay getireyim mi? Belki karlar yeterince erimiştir, kasabaya inip bir doktor...”

“Dinleyin. Violet için endişeleniyorum. O ve kardeşim...”

“Biliyorum,” dedi Bay Betts kısa ama anlamlı bir şekilde.

“Sam öldü, o da kayboldu. Ben... onun aptalca bir şey yapmış olmasından korkuyorum.”

Flora, Bay Betts’in ince ve uzun bedenini saran endişeyi fark etti. “Sizce bu mümkün mü?”

“İkisi de genç ve âşıktı. Onun da ölmesini istemiyorum, Bay Betts. O...” Flora tekrar ağlamaya başlasa da kendini toparladı. “Özür dilerim. Kendimde değilim.”

“Bu korkunç bir şok, bayan. Dışarıdan yardım isteyemeyeceğimiz bir zamanda olması büyük talihsizlik. Violet için endişelenmeyin. Buralarda bir yerlerde olduğuna eminim. Onu bulduğumda... haberi vermeniz için yanınıza gönderirim.”

“Yapar mısınız?”

“Bu arada odanıza yiyecek bir şeyler getirmeme izin verin.

Bayan Zander'a kardeşinizin haberini iletceğim. İlk fırsatta bir doktor getiririz. Kardeşinizi ailenizin yanına yollamak için ne gerekiyorsa yaparız."

Bay Betts'in anlayışlı kelimeleri Flora'nın hassas yüreğine dokunmuştu. Alt tabakadan olan bu adam, yapılacak en doğru şeyi soylu nişanlısından daha iyi biliyordu. "Ben... Bana biraz zaman verin. Bayan Zander'a henüz bir şey söylemeyin. Hatta size bile anlatmamam gerekirdi. Söylediklerimi unutabilir misiniz?"

"Bayan?"

Flora ellerini şakaklarına dayadı. Çılgılık atmamak için yapabildiği tek şey buydu. "Bay Betts..."

"Clive," dedi Bay Betts. "Lütfen bana Clive deyin."

"Clive, hayatımda hiç bu kadar mutsuz ya da kararsız olmadım. İş bölümü yapabilir miyiz? Ben Sam'e ne olduğuyla ilgileneyim. Sen Violet'ı bul."

"Elbette, bayan."

"Flora," dedi Flora. "Benim adım Flora."

Flora hızla üst kata çıktı. Clive haklıydı. Tony ile konuşmalı, geri dönüp Sam'in cesedini getirmeleri için onu ikna etmeliydi. Kardeşinin cesedini yabancılar gibi vahşi doğada bırakmayacaktı. Clive'in önerdiğini yapmak, Bayan Zander'a durumu anlatarak doktor çağırarak istiyordu. Will gelirdi. Will ne yapılması gerektiğini bilirdi.

Flora merdivenlerin başında durakladı. Sam'in odasından gelen bazı sesler duymuştu. Odanın kapısı açıktı. Sam'in ölü adamla ilgili halüsinasyonlarını hatırlayarak ürperdi.

Ama bunlar Tony ve Sweetie'nin sesleriydi. Flora onları dinlerken odadaki kanıtları topladıklarını fark etti.

"Bütün pipoları al," diyordu Tony. "Lambayı da. Hepsini."

Hayır, Sam'in değerli eşyalarını atıyor olamazlardı. Flora içeri girip durmalarını söylemek için hazırlandı. Ama sonra durup düşündü.

Tony ve Sweetie durmayacaklardı. İkisi de ne onu ne de Sam'i anlayacak nezakete sahipti. Bu iki adam kendi bildiğini okumaya alışkındı. İtirazlarıyla ve ortak iradeleriyle eninde sonunda Flora'yı alt edeceklerdi. Tony'nin tek isteği, skandaldan uzak durmak ve Flora'nın babasının gözünden düşmemesini sağlamaktı. Nişanlısı birden bir yabancı gibi görünür olmuştu. Hissizliğini mantıklılık maskesi altına gizleyen kalpsiz, yakışıklı bir adamdı. Bu adam onun nişanlısı mıydı? Bir hayat arkadaşı değil, ancak bir düşman onun gibi davranırdı. Flora'nın yalnızlığı ürpermesine neden oldu.

Onu dinleyecek ve ona ne yapması gerektiğini söyleyecek tek kişi vardı.

Flora odasına gitti ve üstüne kalın bir şeyler giydi. Will Dalloway'in evine yürürken üşümemesi gerekiyordu.

Violet dayanmak için kendini zorluyordu. Kalçası uyuşmuş, sırtı ağrımişti ve saatlerdir aynı pozisyonda tıkılıp kalmaktan eklemleri yanmaya başlamıştı. Teleferiğin tabanında biriken su buz gibiydi. Parmak uçları öyle üşüyordu ki uyuşmamaları için onları emmek zorunda kalıyor, ama en ufak bir rahatlama hissetmiyordu. Gece ilerliyor, yağmur devam ediyordu. Violet korkmuş, üzgün ve aç bir halde bu berbat teleferiğe hapsolmuş, birinin onu almaya gelip gelmeyeceğini merak ediyordu.

Şafak vaktine doğru Violet uykuyla uyanıklık arasında, hayaletli koridorların olduğu tuhaf rüyalara daldı. Ne kadar

zamandır uyukladığına dair bir fikri yoktu. Ama teleferiğin çatlaklarından içeri sızan ilk gün ışığıyla birlikte sıçrayarak uyandı. Artık yorgunluktan ya da korkudan bulanmayan zihni, buradan kaba kuvvetle kurtulup kurtulamayacağını merak etmeye başlamıştı. Kapıyı tutan tek şey dışarıdaki sürgüsüydü. Yiyecekler dağa çıkarılırken kapının açılmasını engelleyen basit bir sürgüydü bu. Ölü domuzlar ve patatesler kaçmaya çalışmayacağına göre o kadar da güçlü bir şey olmasına gerek yoktu.

Violet geriye doğru kıpırdanarak sırtım teleferiğin metal duvarına yasladı. Su birikintisinin tam üzerine oturmuştu ve buz gibi su anında kıyafetlerinin içine işlemişti. Yine de bacaklarını biraz olsun uzatma imkânı bulabildiği için dizlerindeki dayanılmaz acı hafıflemişti. Violet bacaklarını kendine çekerek kapıyı sertçe tekmeledi.

Güm!

Kulakları sağır eden bir sesle birlikte teleferik hızla sallanmaya başladı. Violet'ın kalp atışları hızlandı. Sallantı duruncaya kadar bir süre kımıldamadan bekledi. Kapıya baktığında alt tarafının birkaç santimetre yamulmuş olduğunu gördü. Gün ışığını ve aşağılardaki erimiş, kirli karları görebiliyordu.

Violet bacaklarını bir yay gibi çekip, kapıyı tekrar tekmeledi. *Güm!*

Teleferik daha güçlü sallanmaya başladı. Ama kapının köşesi neredeyse doksan derece bükülmüştü. Violet güçlkle yer değiştirerek yüzünü boşluğa yaklaştırdı. Giysileri teleferiğin metal duvarlarına takılıyordu. Yerden en az on metre yüksekteydi. Sürgüyü kırsa bile aşağı atlayamazdı. Sadece beklemeli miydi? Er ya da geç biri gelirdi. Clive teleferiği tamir etmek için gelecekti.

Violet ağzını boşluğa yaklaştırarak boğazını yırtarcasına bağırmaya başladı. “İmdat! Yardım edin!” Bu sefer sesinin teleferiğin içinde hapsolmak yerine vadide yankılandığını duyabiliyordu. Birileri onu mutlaka duyacaktı.

Violet sesinin yettiği kadar uzunca bir süre bağdıktan sonra başını kapıya yasladı ve çaresizce ağlamaya başladı.

Bir süre sonra –zaman kavramını yitirdiğinden ne kadar olduğunu bilmiyordu– teleferik ansızın sarsıldı.

Violet telaşla yerinden sıçradı. Rüzgâr esmiyordu. Biri onu duymuş muydu? Yoksa Clive miydi?

Teleferik tekrar sarsıldı. Ardından otele doğru yavaşça ve sallanarak ilerlemeye başladı. “Şükürler olsun, Tanrım, şükürler olsun,” dedi Violet. Odun sobasının yanında ısınmaya, sıcak bir fincan çaya ve bir şeyler yemeye ihtiyacı vardı.

Teleferik ağır ağır ilerlemeye devam etti. Violet önce zemini, sonra bir çift erkek ayakkabısını gördü. Görür görmez içini bir korku kapladı. Bunlar Clive’in ayakkabıları değildi. Clive’in hiç bu kadar pahalı ayakkabıları olmamıştı. Adam sürgüyü açtığı sırada sanki zaman durmuş gibiydi.

Sonrasında olanlar ise son derece hızlıydı. Kapıyı açan Tony’nin canı arkadaşı Sweetie’ydi. Tony ortalarda görünmüyordu. Bu Violet’ı daha da korkuttu. En azından Tony’yi ikna edebilirdi. Bu adam ise onu bir insan olarak görmediğini her fırsatta belli etmişti. Violet çığlık atamadan önce Sweetie içeri uzanıp, etli eliyle onun ağzını kapadı. Sonra da çırpınıp tek-meler savuran Violet’ı çekiştirerek dışarı çıkarıp yere fırlattı. Etraf bir gece öncesine nazaran farklı görünüyordu. Parlak, beyaz kar yığınları kirli, sulu bir çamura dönüşmüştü. Sweetie ayağıyla Violet’m sırtına bastırarak ellerini arkadan bağladı. Yüzü karlara gömülen Violet, ne nefes alabiliyor ne de çığlık

atabiliyordu. Ardından onu saçlarından çekip kaldırdı ve dişlerinin arasına bir bez –bir kravat mıydı? Yoksa eşarp mı?– sokuşturarak ağzını bağladı. Violet bağırarak yardım istemeye çalışsa da boğuk bir nefesten başka şey çıkaramadı.

Sweetie, Violet'ı yüzükoyun şekilde kollarına aldı. Violet sertçe tekmeler savuruyordu. Çalılıklarla kaplı patikadan aşağı ilerlemeye başladılar. Violet bileklerini ileri geri oynatarak bağı gevşetmeye çalışınca Sweetie onu sertçe sarstı. “İyiliğini istiyorsan kes şunu.”

Violet durdu. Kalp atışları kulaklarını sağır ediyordu. Sweetie'nin ne niyette olduğunu bilmiyor ve onu daha fazla kızdırmak istemiyordu.

Yön tabelasının dibinde hâlâ bir kar yığını vardı. Diğer yerlerdeki karlar neredeyse erimişti. Violet, Sweetie'nin ayaklarını seyrediyordu. Kar bazen bileklerine kadar yükselse de asla dizlerinden yukarı çıkmıyordu. Ayakları sıırılsıklam ve üşümüş olmalıydı. Güzel. Violet, ona yaşatacağı korkunç şeyler yüzünden acı çektiğini umuyordu.

Patikanın aşağısındaki dönemeçten geçtiler. Violet şelalelerin sesini duyabiliyordu. Sam ile orada buluşup, yarı çıplak bir şekilde suya daldıkları günü düşündü. Bu ona hem acı verecek kadar yakın, hem de son derece uzak geliyordu. Onlar çok daha masum zamanlardı. Ölümünden ve... bugün olacaklardan önceydi.

Eğer ağzına bir bez tıklanmamış olsaydı Violet kesinlikle sessiz kalmazdı. *Bana ne yapacaksın? Ben hamileyim, bana zarar vermemelisin. Sana hiçbir şey yapmadım, bırak beni gideyim.* Bilhassa çığlık atardı. Aklına gelen her ismi bağırırdı. Clive. Flora. Tony. Bayan Zander. Çünkü Sweetie'nin

yapacaklarından korkuyordu. Onu cezalandırmak ya da susturmak için ne kadar ileri gidebileceğini bilmiyordu.

Ama onu öldürmeye niyetlendiğini hiç hayal etmemişti. Gölete yaklaştıkları sırada Violet büyük paniğe kapıldı. *Hayır, hayır.*

“Seni onunla burada görmüştüm,” dedi Sweetie sertçe. “Kimsenin sizi izlemediğini sanıyordunuz, ama ben izliyordum. Gördüm. Bir fahişe gibi soyundun. Sonra da bana çok namuslu, çok ağırbaşlıymışsın numaraları yaptın. Ama aslında ne olduğunu biliyorum.”

Violet onun kollarından kurtulmak için çırpınsa da Sweetie onu sıkıca tutuyordu.

“Tony senin konuşmayacağından emin olmamız gerektiğini söylediğinde, seni nasıl susturacağımı biliyordum.” Sweetie gölete girerek biraz yürüdükten sonra Violet’ı suyun derinliklerine attı.

Violet dibe batmaya başladı. Ayaklarını deli gibi çırpıyor, ama arkadan bağlanmış kollarını kullanamıyordu. Bileklerini durmadan oynatsa da bağı gevşetemedi. Kalbi hiç olmadığı kadar hızlı çarpıyor, ciğerleri havayla dolmak istiyordu. Batmaya devam ederken dizlerini kırıp, kollarını kalçasının altından geçirerek önüne getirmeyi denerdi. Ama olmadı. Göletin tabanını tekmeleyerek yükselmeye çalışsa da suyun yüzeyi çok yukarıdaydı. Ve ciğerlerindeki nefes gitgide tükeniyordu.

Bileklerini hızla oynatırken düğümü daha da sıkmadığını umuyordu. Nihayet elleri yavaşça birbirinden ayrıldı. Violet suyu yarararak yüzeye doğru yüzmeye başladı. Biraz ileride köpüren ve çalkalanan suyu görebiliyordu. Onun şelalenin dö-küldüğü yer olduğunu anlamıştı. Eğer onun arkasına geçerse Sweetie onu görmeyebilirdi.

Nefes. Nefes almaya ihtiyacı vardı. Ama bunu dikkatlice yapmalıydı.

Violet yüzünü sudan çıkarıp, ağzındaki bağı çözerek derin bir nefes alınca ağzı suyla doldu. Ardından yeniden suya daldı. Onu görmemişti. Şimdiden gitmiş olabilir miydi? Tekrar yüzeye çıkarak sadece yüzünü sudan çıkardı. Nefes alarak etrafa bakındı. Şelalenin ardından her yer bulanık görünüyordu. Sweetie ortalarda yoktu.

Yine de su perdesinin ardında kalmaya devam etti. Sweetie'nin, ellerini bağlamak için kullandığı ipek kravat bileğinden sarkıyordu. Violet kalp atışlarının yavaşlaması için beklemesine rağmen sakinleşemiyordu. Şimdi sıırıksıklamdı, üşüyordu ve dışarıdaydı. Otele dönemezdi. Sweetie orada olacaktı ve Tony ile Flora'nın da bu işin içinde olmadığından emin değildi. Öte yandan burada kalırsa donarak öleceği kesindi. Yürünebilir patikaların hepsi otele varıyordu. Diğerleri ise engebeli ve hâlâ karla kaplıydı.

Violet titremeye başladı. Öyle titriyordu ki hemen oracıkta öleceğinden korktu. Sudan çıkmak zorundaydı. Bir an önce Âşıklar Mağarası'na gitmeliydi.

Göletin sığ tarafına yüzüp, sendeleyerek sudan çıktı. Sanki bedeni parçalara ayrılıyor gibiydi. Güçlkle yürüyor ve hâlâ doğru düzgün nefes alamıyordu. Yağmur devam ediyordu. Gökyüzü aşağıda gördüklerine dayanamamış ve her şeyi silmek istiyor gibiydi. Violet'ın sığınacak bir yere ihtiyacı vardı. Hem de bir an önce.

Violet patikadan yukarı çıkmaya başladı. Çamurlu kar yüzünden ayakları kayıyordu. Ciğerleri yanıyordu. Bacak kasları sanki yağa dönüşmüş gibiydi. Cildi mosmor ve buruş buruş olmuştu.

Başaramayacağını düşünmeye başlayarak bir taşın üzerine oturdu.

“Sam, Sam,” dedi kendi kendine. “Ne yapacağım ben?”

Bedeni, sızlayan kalbini daha fazla taşıyamıyordu. Violet başını dizlerine koyarak ölmeyi bekledi. Ama sonra düşündü: Ölen sadece kendisi olmayacaktı. Onunla birlikte Sam’in çocuğu da ölecekti.

Kalbinin daha güçlü atmasını ve kanını tüm bedenine pompalamasını umarak derin bir nefes aldı. “Ayağa kalk,” dedi kendine. “Ayağa kalk.”

Ayağa kalkarak yürümeye başladı. Biraz ileride durup dinlendikten sonra kendini yeniden yürümeye zorladı.

Derken tüm bedenini ısıtan bir ses duydu. Sweetie’nin korkunç sesi değildi bu.

Clive’in sesiydi. “Violet? Violet?”

“Buradayım!” diye bağırdı Violet oldukça cılız bir sesle. Kendi sesi onu korkutmuştu.

Ardından Clive’in karda ona doğru koşan ayak seslerini duydu. Clive onu bularak omuzlarından yakaladı. “Sırılsıklam olmuşsun,” dedi. “Seni bir an önce otele götürmemiz gerek.”

“Hayır. Buraya gelirken Sweetie’yi gördün mü?”

“Kimseyi görmedim. Neden?”

“Beni gece boyunca teleferiğe kapattı. Bu sabah da boşmaya çalıştı.”

“Ne? Ben... Violet seni sıcak bir yere götürmeliyiz. Morsun.”

“Otele dönemem. Neler olduğunu bilmiyorum. Ah Clive, Sam öldü. Tony ve Sweetie bir şeyler bildiğini düşünüyorlar ve bunu gizlemek için her şeyi yapmaya hazırlar.”

“Mağara,” dedi Clive.

“Ben de oraya gidiyordum.”

Clive kolunu Violet’a dolayarak ona destek oldu. “Hadi, o zaman. Bu yağmurda durmayalım.”

Violet onun adımlarına yetişemediğinde Clive onu belinden tutarak kaldırıyor, sonra birkaç adım yürümesi için indiriyordu. Violet onun bedeninin sıcaklığına sokularak ısınmaya çalışıyordu. Mağaranın önündeki birkaç kayalığı da tırmandıktan sonra nihayet yağmurdan kurtuldular.

Clive gri paltosunu, atkısını ve eldivenlerini çıkarmaya başladı. “Şu ıslak giysileri çıkar,” dedi.

“Hareket edemiyorum,” dedi Violet. Titreyen parmakları düğmelerini tutamıyordu.

Clive ona yaklaştı. Yüzünde üzgün bir ifade vardı. Violet ağlamaya başladı.

“O öldü, Clive, öldü.”

“Biliyorum. Bu sabah kız kardeşini gördüm.” Clive çocuğunu soyan bir ebeveyn gibi nazik ve sabırlı bir şekilde Violet’ın düğmelerini açıp, elbisesini omuzlarından aşağı kaydırды. Onu utandırmamak için iç çamaşırlarını üzerinde bıraktı. “Uygun-suz bir durum olduğu için üzgünüm,” dedi gömleğini ve pantolonunu çıkarıp sadece içliğiyle kalarak. “Ama giyecek bir şeylere ihtiyacın var.” Hepsini Violet’a uzattı. “Giy bunları.”

Violet, Clive’e arkasını dönmesini işaret ettikten sonra ıslak iç çamaşırlarını, ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı. Clive’in kıyafetlerini giyip, bileğindeki ıslak kravatla pantolonun belini bağladı. Atkıyı boynuna dolayıp paltoyu giydiğinde anında rahatladı. Clive, Violet’ın Malley’in evine giderken giydiği çizimleri ve çoraplarını da çıkararak ona uzattı.

“Üşüyeceksin,” dedi Violet.

“Ben çok ıslanmadım. İdare ederim.”

Violet çizmeleri alsa da çorapları giymeyi reddetti. Onu bu soğukta çıplak ayaklarla bırakmak fazla olurdu. Şapka ve eldivenleri de minnetle aldıktan sonra yere çöktü. Clive onun yanına oturarak omzunu omzuna yasladı.

“Sakıncası yok, değil mi?” dedi yakınlıklarını ima ederek. “Isınmak için.”

“Tabii ki yok,” diyerek ona sokuldu Violet. Bir süre öylece oturdular. Yağmur tüm hızıyla devam ediyordu. Ama mağara kuruydu. Violet’ın titremeleri azalmış, yorgun zihni yavaşlamaya başlamıştı.

“Kasabaya inmemiz gerekecek,” dedi Clive. “Yağmur durduğunda.”

“Hiç durmayacağı benziyor.”

“Çok yorgun görünüyorsun.”

“Uyumadım. Canım yanıyor, üzgünüm ve korkuyorum.”

“Şimdi uyuyabilirsin,” diyerek onu yatırdı Clive. Arkasına uzanarak kollarını ona doladı. “Uyu hadi. Isındın ve güvendesin.”

Mağaranın tabanı sert ve soğuktu. Ama Violet’ın yorgun bedeni, Clive’in nazikliğine ve sıcaklığına karşı gelemedi. “Sadece biraz gözlerimi dinlendireceğim,” dedi.

“Birbirimizi ısıtabiliriz.”

Violet yattığı yerden dışarıdaki yağmuru seyretti. Clive’in kolu belindeydi. Bakışları mağaranın girişindeki taş ve üzerine yontulmuş kalbe kaydı. Sam’in başharfleri hâlâ oradaydı. Sam artık yoktu ama Violet’ın ona olan aşkı, çocuğu doğduktan ve Violet öldükten sonra da orada olmaya devam edecekti. Bu düşünce onu gülümsetti. Ve çok geçmeden puslu bir uykuya daldı.

Yirmi Yedinci Bölüm

Flora mümkün olduğunca sıkı giyinmiş, şemsiyesini de almayı unutmamıştı. Ama şemsiyenin altına sıçrayan yağmuru ya da botlarının içine giren erimiş karları hesaba katmamıştı.

Yine de dışarıda başka insanların da olduğunu görmek onu avutmuştu. Kar yağışı yüzünden yaşanan büyük mahrumiyet sonunda etkisini yitirmişti. Sıcacık, su geçirmez giysiler içindeki bir adam, tren istasyonundaki karları küremekle meşguldü. Bir traktör, rayların diğer tarafındaki yolları temizliyordu. Tren rayları tertemizdi ve yakında seferlerin yeniden başlayacağına şüphe yoktu. Belki de bugün. Hayat yeniden başlamıştı.

Ama Sam için başlamayacaktı.

Flora, Will Dalloway'in muayenehanesinin basamaklarını tırmandığı sırada sırlıslık ve donmuş haldeydi. İlk kez onun evde olamayabileceğini ve kar fırtınasından önce Sidney'e giden zeki insanlardan biri olabileceğini düşündü. Bu fikir nefesinin kesilmesine neden oldu. Yorgun elini kaldırarak eldiveniyle kapı tokmağını kavradı. Kapıyı üç kez sertçe tıkladıktan sonra geri çekilerek beklemeye başladı.

Hemen ardından içeriden gelen ayak seslerini duydu. Will kapıyı açtı.

“Flora,” dedi şaşkınlıkla.

“Will, yardımın gerek.”

“Gel. Gel. Salonda şömine yanıyor. Neler oldu?”

Flora, Will’in peşinden ‘Özel’ odaya girdi. Evi sıcacık ve derli topluydu. Will koltuklardan birini şömineye yaklaştıarak Flora’ya oturmasını işaret etti.

“Otursana.”

“Ayakkabılarımı çıkarabilir miyim?”

“Tabii ki. Bu havada buraya geldiğine inanamıyorum. Günlerdir kimseyi görmemiştin.”

Flora ayakkabılarını çıkardı. Çorapları sıırılsıklamdı. Ama onları Will’in önünde çıkarmaktansa ıslak olmalarını tercih ederdi. Zaten Will fark etmiş gibi görünmüyordu. Flora ayaklarını şömineye doğru uzattı. Şömine ateşinin sıcaklığı ona iyi gelmişti.

Will, Flora’nın yanına bir iskemle çekerek oturdu. “Seni buraya getiren nedir?”

Flora derin bir nefes alarak tüm hikâyeyi anlatmaya başladı. Sam’in afyon içemediği için çektiği acıları, onun cesedini buluşunu, Tony’nin onu vadiye atmaları için yaptığı baskıyı ve Violet’m ortadan kayboluşunu anlattı. Will tüm bu süre boyunca ne ona dokundu ne de bir şey söyledi. Şaşkın fakat sessiz bir şekilde, gözlerini Flora’nın gözlerinden ayırmaksızın dinlemeye devam etti. Flora şömine ateşiyle aydınlanan sıcacık odada hiç susmayacakmış gibi konuştuktan sonra nihayet durdu.

“Ah, Flora,” dedi Will. “Ne kadar üzgün olduğumu anlamam.”

“Bana yardım edecek misin?”

“Elimden gelen her şeyi yaparım. Tam olarak ne yapmamı istiyorsun?”

“Nasıl öldü? Çektiği acının onu öldürmeyeceğini söyle-miştin.”

Will üzgün bir şekilde başını sallayarak onayladı. “Bul-duğun şu şırınga,” dedi. “Biri acısını dindirmesi için ona bir şeyler sağlamış gibi görünüyor. Eroin denen enjekte edilebilir bir uyuşturucu var. Oldukça hızlı etki eder. Maalesef alışkın olduğundan çok daha güçlüdür. O kadar güçlü ki...”

“Onu öldürdü mü?”

“Evet. Tahminimce öyle.”

“Peki, ama onu nereden buldu? Odasından bile çıkamaz haldeydi...”

Flora cevabı bulur bulmaz donakaldı. Violet’tı. Sam’in acı-sını dindirmek için her şeyi yapabilecek olan Violet... Flora o gün onu kıpkırmızı yanaklarla ve ıslanmış saçlarla gördüğünü hatırladı. Violet yapacaklarının Sam’i öldüreceğini bilmiyor-du. Flora’nın içi öfke ve acıma duygusuyla dolmuştu.

“Bu çok korkunç,” diye fısıldadı Flora gözlerini şömine-deki ateşe dikerek. “Bir kâbus.” Ardından başını çevirerek Will’e baktı. “Onun cesedini bulup eve götürmek ve usulüne göre defnetmek istiyorum. Babamın ne düşüneceği umurum-da bile değil.”

“Yardım edebilirim. Yağmur durup, yollar açılır açılmaz. Belki bu akşam, belki de yarın. Oraya gidip onu arayacağım.”

“Teşekkür ederim. Babam beni imkânlarından mahrum ederse de... Bir şekilde yaşama devam edeceğim. Tony adım lekeleneyeceği için artık benimle evlenmek istemiyorsa, ben de Tony ile evlenmek istemiyorum.” Flora duraklayarak ağzından

çıkan kelimeleri dinledi. *Tony ile evlenmek istemiyorum.* Bu fikir ona kendini son derece özgür hissettirmişti. “Tony ile evlenmek istemiyorum,” diye tekrarladı üzerine basarak.

“Eğer tek ilgilendiği senin soyadınsa, zaten...”

“Yo, hayır. Anlamıyorsun. Hiçbir koşulda istemiyorum.”

Will’in bakışları yumuşadı. “Onu sevmiyor musun?”

“Artık onu tanıyamıyorum. Sandığım gibi bir adam değil. Soğuk bir kalbi var. İğrenç arkadaşları var. Ya asalak ya da caniler. Bazen de ikisi birden.” Babasının ya da Tony’nin fikirlerine bağlı olmayan bir hayat düşüncesi, ona imkânsız ve büyük bir mutluluk gibi görünüyordu. “Onunla evlenmek zorunda mıyım?”

Will gülümsedi. “Onunla evlenmen gerektiğini hiç düşünmemiştim.”

Flora gülümseyerek karşılık verdi. Ama Sam’in ölümünün ertesi günü gülümsemenin doğru olmadığını hissederek durdu. “Her şeyin bir sırası var. Önce Sam’i bulalım.”

“Her şeyin bir sırası var,” dedi Will. “Önce sana çay ile yiyecek bir şeyler hazırlayayım. Yağmurun dinmesini bekleyelim. Belki bu akşam arabayı garajdan çıkarabilirim. O zaman ihtiyacın olan herkesten yardım isteyebiliriz: Bayan Zander, polis, ailen, aklına gelen her kimse. Ama o zamana kadar seni sıcak ve güvende tutacağım. Endişelenmene gerek yok. Enerjini yas tutmak için sakla.”

Flora hiç düşünmeden Will’in elini tutup, başparmağıyla okşadı. Will önce Flora’nın eline, ardından yüzüne baktı. Flora onun bakışlarındaki hassasiyeti görebiliyordu.

“Sen iyi bir adamsın, Will Dalloway,” dedi.

Will tebessümünü gizlemeye çalışarak elini nazikçe geri çekti. “Gidip çay yapayım.”

Flora koltuğa yaslanarak derin derin nefes aldı. Sıcak yanaklarından süzülen gözyaşlarına aldırmadan şöminedeki ateşi seyre daldı.

Violet duyduğu bir sese uyandı. Şaşkın bir halde gözlerini kırıştırdı. Kımıldadığında ise mağaranın sert tabanını hissederek nerede olduğunu hatırladı.

O ses de neydi? Clive neredeydi? Violet yattığı yerden doğruldu. Clive mağaranın girişindeki kayanın önüne çömelmişti. Sivri bir taşı öfkeyle kayaya vuruyor, üzerine yontulmuş olan kalbi kazıyordu. Ama Violet'ı uyandıran ses bu değildi.

Clive'in öksürüğünün sesiydi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Violet sersem bir halde.

Clive taşı bırakarak suçlu bir şekilde arkasını döndü.

"Bunu neden yaptın?"

"Çünkü sana acıdan başka bir şey vermedi."

"Onu seviyordum," diyerek karşı çıktı Violet. "O benim sevdiğim adamdı ve öldü. Sense oturmuş bunu mu yapıyorsun?"

Clive tekrar öksürdü. Ciğerlerinden gelen bu hırıltılı öksürük Violet'ı telaşlandırmıştı.

"Ne zamandır uyuyorum?" diye sordu.

"Birkaç saattir," dedi Clive.

Violet ayağa kalkarak Clive'in paltosunu üzerinden çıkardı. "Ne zamandır böyle öksürüyorsun?"

"Son bir iki saattir. Hayır, palto sende kalsın."

Violet ona dokunduğunda teninin yanıyor olduğunu fark etti. "Ateşin var."

Clive omzunu silkti. “Bu sabah otelden çıkarken de vardı. Dün gece başladı.”

“Ona rağmen bu soğukta ve yağmurda dışarı çıkıp, iç çamaşırlarına kadar soyundun mu?”

“Ya ne yapacaktım, Violet? Flora başının dertte olduğundan endişe ediyordu, haklıydı da. Bu yüzden seni aramaya çıktım.”

Violet üzeri çizilmiş kalbe göz attıktan sonra tekrar Clive’e baktı.

Clive sesini alçalttı. “Gerçek aşk budur, Violet. Boş vaatler, taş yontulan isimler, kendine hâkim olamayan arzular değildir,” diyerek Violet’ın karnına baktı. “Fedakârlık etmek ve bencil olmamaktır. Bana o adamın kendini düşünmediği tek bir an, senin için feda ettiği tek bir şey söyle.”

Violet cevap veremedi. Veremezdi. “Paltonu giy. Üzerim kurudu. Giysileri paylaşacağız.”

Clive paltosunu giydi. Violet atkısını çıkararak sıkıca onun boynuna sardı. Clive’in üst dudağının üzerindeki ter damllarını fark etti. Ayrıca nefes alıp verirken hırıltılı bir ses çıkarıyordu.

“Özür dilerim,” dedi Clive taşın üzerindeki karalanmış kalbe bakarak. “Çocukluk ettim.”

Violet, Sam’in, portredeki Clive’in ismini karaladığını hatırladı. Bu onu affetmesini kolaylaştırdı. “Çok hastasın.”

“Benim için endişelenme.”

Clive’in alnına dokundu. Resmen yanıyordu.

“Şu an bir şey yapamayız,” dedi Clive. “Yağmurun dinmesini beklemek zorundayız.”

Bu yüzden oturup beklemeye başladılar. Yağmur yavaşlamak yerine hızını arttırıyor gibiydi. Clive’in öksürüğü gittikçe

kötüleşiyordu. Tam iki saat geçmişti. Clive, Violet'ın gözleri önünde hızla kötüye gidiyordu.

Violet daha fazla dayanamadı. "Gidip yardım aramalıyız."

"Ama yağmur..."

"Ben giderim."

"Bu delilik. Ya Sweetie veya Tony oralardaysa?"

"Yürüyüş yolundan gitmeyeceğim. Başka bir patika bulacağım. Otelin batı tarafındaki bayırda evler var. Orada yardım edecek birileri bulunabilir."

Clive tekrar öksürmeye başladı. Öyle uzun süre öksürdü ki Violet onun nefessiz kalacağından korktu. "Birlikte gideceğiz," dedi Clive nihayet. "Bir sığınağa ve ateşe ihtiyacım var. Burada öleceğim."

Mağaradan çıkıp yürümeye başladılar. Dar bir patikaya açılan dik fakat aşılabilir bir kayalığın önüne vardılar. Clive önden tırmanarak, Violet'a yardım etmek için elini uzattı. Ağaç köklerinin ve kayalıkların arasında ilerlemeye devam ettiler. Yağmur onları dakikalar içinde iliklerine kadar ıslatmıştı. İki büyük kayanın arasındaki boşluğa geldiklerinde, ilk olarak Violet diğer tarafa geçmeye çalıştı. Derin bir nefes alıp yan dönerek boşluğa girdi. Kalça kemikleri bir anlığına kayaların arasına sıkışsa da sonradan rahatça kayıverdi. Clive ise sıkışıp kalmıştı. Bir süre kayaya yaslanarak öksürdü.

"Geçemiyorsan geri dön," dedi Violet.

"Dönemem. Bu yönde ilerlemek zorundayız."

Büyük bir çabayla kendini sıkıştığı yerden kurtardı. Kayalar giysilerini yırtıp tenini çizerken acıyla bağırdı. Böbreklerinin üzeri kanamaya başlamıştı.

"Yaralanmışsın," dedi Violet.

"Sadece bir sıyrık. Yola devam etmemiz gerek."

Biraz sonra kendilerini büyük bir asılı kayanın altında buldular. Burada kar birikmemişti. Ama yıllardır güneş görmeyen zemin yemyeşil ve kaygandı. Kayanın aşağı sarktığı yerlerde eğilerek ilerlemeye devam ettiler. Ardından dik ve çalılarla kaplı bir bayıra vardılar. Sel olup akan yağmur suları ve erimiş karlar, ayakkabılarının içini dolduruyordu.

“Bu taraftan,” dedi Clive.

Violet güçlkle yürüyerek Clive’i takip etmeye başladı. Ağaç dallarına ya da kayalara tutunuyor, bazen de ellerinin ve dizlerinin üzerinde emekliyordu. Clive sık sık durup sarsılarak öksürüyordu. Birkaç metre daha ilerledikten sonra bayırın sonu görünür oldu. Ama devamında aşabilecekleri bir yol değil, sarp bir kayalık vardı.

Clive durup oturdu. Rengi kül gibi soluktu.

“Orayı nasıl aşacağız?” diye sordu Violet.

“Tırmanmak zorundayız.”

Violet’in gözleri tutunacak bir şeyler aramaya başladı: Küçük çıkıntılar, oyuklar, sağlam bitki kökleri. Üşüyordu ve yorgunluktan her yeri sızlıyordu.

O an Clive’in hıçkırığa hıçkırığa ağladığını fark etti. Clive’in cesaretini kaybetmesi onu son derece korkutmuştu.

“Clive, her şey iyi olacak.”

“Sen git. Git. Ben bir adım daha atamayacağım.”

“Sensiz gitmeyeceğim.”

“Yaşamak için gitmek zorundasın.”

“Benimle gelmen gerek.”

“Görmüyor musun? Yapamam. Dayanacak gücüm kalmadı. Git. Gidip hayatını yaşa, mutlu ol.”

Violet sarp kayalığa dikkatle bakıp, ikisi için de bir rota belirledi. Ardından Clive’i kolundan tutarak ayağa kaldırdı.

“Kalk!” dedi. “Clive Betts, eğer bunu yaparsan, yemin ederim seninle evleneceğim.”

Clive halsiz bir halde ayağa kalktı. “Violet, kalbimle oyun oynama. Böyle bir zamanda bunu yapma.”

“Son derece ciddiylim. Eğer oraya tırmanırsan ve tepeye –birlikte– varırsak, bu bahar seninle evleneceğim.”

“Neden?”

“Çünkü sen iyi kalpli, iyi bir adamsın ve seninle güzel bir hayatım olacak.”

Clive başını kaldırarak kayalığa baktı. Ona yaklaşıp, üzerine basacağı bir taş bulduktan sonra yavaşça tırmanmaya başladı. Violet hemen arkasındaydı. Taşların arasındaki boşluklara tutunuyor, dalları basamak olarak kullanıyordu. İkisi de konuşmuyordu. Kayalık yalnızca üç metre yüksekliğindeydi, fakat yağmur ve kaygan taşlar yüzünden sanki on bin metre gibiydi. Violet’ın kalbi yerinden fırlamak üzereydi. Zorlanan ciğerlerinin ve kaslarının acısını hissetmemeye çalışıyordu. Şu an hem kendisinin hem de dostunun hayatta kalmasını sağlamak için devam etmek zorundaydı. *Devam etmek zorundaydı.*

Nihayet kayalığın tepesine tırmanıp, kısa bir yamaçtan aşağı indikten sonra okalıptüs ormanına girdiler.

Clive güçlükle soluyarak iki büklüm oldu. Violet bu yorgunluğa dayanamayacağından korkarak onu yakaladı. Ancak Clive ayağa kalkıp doğrularak uzaktaki bir evi işaret etti. “İşte,” dedi. “Bacasında duman var. Evde birileri olmalı.” İleri doğru sendeledikten sonra tekrar durup, ellerini dizine koydu.

“Sana yardım edeyim,” dedi Violet kolunu onun beline dolayarak. Clive ağırlığını vererek ona yaslandı. Violet az daha devrilecekti. Ama dayanarak ıslak zeminde yürümeye devam etti. Ev şimdi daha net görünür olmuştu. Clive’in öksürükleri

onu şiddetle sarssa da durmadılar. Merdivenleri çıkıp, evin arka kapısını sertçe çaldılar.

Kapıyı beyaz saçlı, yaşlı bir kadın açtı. Yüzünde panikle-miş bir ifade vardı.

“Lütfen,” dedi Violet. “Lütfen bize yardım edin.”

Clive hareketsiz ve solgun bir halde yaşlı kadının ayakları-nın dibine yığıldı.

Flora uzunca bir süre yerinden kıınıldamadı. Will’in güne başladığının, ameliyathanesine girip çıktığının, kitap ve evrak taşıdığının farkındaydı. Arada bir Flora’nın yanına uğrayarak ona çay ve tost getiriyor ya da sadece omzuna dokunuyordu. Flora yaşadığı korkunç şeyler ve onu bekleyen belirsiz bir gelecek yüzünden oldukça durgunlaşmıştı. Sadece oturup nefes alıyor, dışarıda yağmur yağarken şömine ateşini seyrediyordu.

Ansızın çalan kapı onu kendine getirdi. Önce Will’in ayak seslerini, sonra da “Aman Tanrım!” dediğini duydu.

Flora koltuktan fırlayarak kapıya koştu. Az daha Violet’ı kanadının altına alan Will’e çarpıyordu. Violet sıırıksıklamdı ve titriyordu. Üzerinde ona bol gelen erkek kıyafetleri vardı. Dudakları mosmordu ve kesik kesik soluk alıp veriyordu.

“Violet!” diye bağırdı Flora. “Onu şöminenin yanına götür. Ah, yüce Tanrım, ne oldu sana böyle?”

“Clive,” dedi Violet güçlkle. “Clive... çok hasta. Ben... elimden geldiğince hızlı koştum.”

Flora, Will’e baktı. “Clive Betts otel çalışanlarından biri.”

“Yaralı mı?” diye sordu Will.

“Çok... öksürüyor. Rahat nefes alamıyor. Hasta. Sadece üşüttüğünü sanmıştım. Ama çok, çok daha kötü.”

Will, Flora'mn gözlerine baktı. "Sen onu kurutup ısıt. Ben Clive'in yanma gideceğim."

"Otelde değil," dedi Violet. "Otelin batısındaki beyaz evde. Bayan Huntley'in evi."

"Orayı biliyorum."

"Yollar bu haldeyken araba kullanabilecek misin?" diye sordu Flora.

"Gidebildiğim kadar gider, sonra da koşarım," dedi Will. "Onu sıcak tut. Şoka girmiş. Muhtemelen hipotermi geçiriyor. Onu ısıtıp kurut," dedikten sonra hızla dışarı çıktı.

"Violet, şu kıyafetleri çıkarmalısın," dedi Flora. "Anlıyor musun?"

Violet anladığını belirtircesine başını sallayarak soyunmaya başladı. Cildi bembeyaz ve buruş buruştu. Flora, Will'in banyosuna gidip —derli topluydu, ahşap ve baharat kokuyordu— bir havlu aldı. Salona döndüğünde Violet çırılçıplaktı. Sırtı Flora'ya dönüktü. Yuvarlak kalçaları ve incecik beliyle zayıf, ufak tefek bir şeydi. Flora onu havluya sardıktan sonra kendine doğru döndürdü.

"Otur. Ben şu ıslak giysilerden kurtulup sana giyecek bir şeyler bulayım. Şömineye yakın otur ki ısınasın." Kızın yüzünde korku dolu ve tedirgin bir ifade vardı. "Hiçbir yere kaçma, tamam mı? Konuşmamız gereken çok şey var."

"Kaçmam."

Flora, Will'in yatak odasını bulup, Violet'a onun kalın sabahlığı ile bir çift yün çorap getirdi. Ardından mutfığa gidip çay yaparak biraz ekmek kızarttı. Sam'i öldüren kişi diğer odada, şöminenin hemen karşısında oturmaktaydı. Flora hisleriyle savaşıyordu. Bir yandan Violet'a öfkeyle bağırarak istiyordu. Diğer yandan bunun korkunç bir kaza olduğunu biliyordu. Pek çok yönden kaçınılmaz olan bir kaza...

Flora çay ve ekmekleri bir tepsiye koyup salona taşıdı. Onları yere bırakıp, sabahlığın içinde hâlâ titreyen Violet'ın yanına oturdu. Kendine onun bir bebek taşıdığını – Sam'in bebeğini taşıdığını hatırlattı. Onun bir canı değil, kurban olduğunu biliyordu. Yanlış adama âşık olmuş ve bunun bedelini en ağır şekilde -geleceğiyle- ödemiş olan saf bir kızdı. Flora onu Sam'in ölümüyle suçlamayacağı gibi, ona buna kendisinin sebep olduğunu da asla söylemeyecekti.

Çay fincanını Violet'a uzattı. Violet çayı alıp bir kez yudumladıktan sonra, "Biliyorum, bana inanmayacaksınız," dedi. "Ama Sweetie beni öldürmeye çalıştı."

İşte olmuştu. Flora'nın korkuyla beklediği an gelip çatmıştı. Berjer koltuğa yaslanıp, şömine ateşi karşısında dinlendiği o tatlı zamanlar geride kalmıştı. Şimdi kâbus gibi bir hikâye dinleyecekti. Violet'ın Sam'in ölümüne nasıl kulak misafiri olduğunu, Tony'nin onu susturmak isteyişini ve Sweetie'nin onu nasıl sonsuza kadar susturmaya çalıştığını dinledi. Duydukları şok edici şeyler olsa da Flora gerektiği kadar şaşırmamıştı. Sam her seferinde Tony'nin bir canavar olduğunu söyleyerek onu uyarmıştı. Flora, Violet'ın anlatacaklarını bitirmesini bekledi. Ağlamaya başlayan Violet'ı kendine doğru çekti.

Birkaç dakika sonra, "Sam'e dair en güzel anın ne?" diye sordu Flora.

Violet şaşkın bir ifadeyle geri çekildi.

"Hadi," dedi Flora. "Onu benim kadar çok seviyordun. Bana en güzel hatıranı anlat. Ne olduğu hiç fark etmez."

"Gecenin geç bir saatinde beni balo salonuna götürmüştü," diye yanıtladı Violet. "Gaz lambasının ışığında, müzik olmadan dans ettik. Sanki... sihir gibiydi." Ardından burnunu çekti. "Sizinki ne?"

“Dokuz yaşındayken bana küçük bir kitap yapmıştı. Her sayfaya kurumuş bir çiçek yapıştırıp, o çiçekle ilgili bir hikâye yazmıştı. Bazıları korkunçtu. Zavallı papatya bir fayton atının toynakları altında ezilerek korkunç şekilde can vermişti.” Bunun üzerine ikisi de güldü. “Ama çok özel bir hediye idi. Bana olan sevgisinin doğal bir göstergesiydi. Onu hâlâ evde bir yerlerde saklıyorum.” Ardından hatırlayarak gülümsedi. “Bir de menekşe vardı.”

“Menekşeye ne oldu?”

Flora hatırlamıyordu. Menekşeye olanlar hafızasının karanlık koridorlarında kaybolmuştu. “Menekşe güçlü ruhuyla ve neşe dolu bir kalple zor zamanları atlatmıştı.”

Violet gözyaşları içinde gülümseyerek elini karnına koydu. Flora eğer Sam’i bulur da bir soruşturma açarlarsa, polis ve doktorların onun nasıl öldüğünü keşfedebileceklerini düşündü. O zaman Violet suçlu bulunurdu. Tony ya da babası için değil, Sam’in çocuğu için bu oyuna ortak olacaktı.

“Violet,” dedi, “tren seferleri başlar başlamaz buradan gitmen gerek. Ortadan kaybolmalısın. Tony ve Sweetie’nin neler yapabileceğini bilmiyorum, bu yüzden sen ve bebek Zümrüt Kaplıca Otel’nden uzakta olursanız daha mutlu olacağım.”

“Biliyorum. Ama Clive’i beklemek zorundayım. Onunla evleneceğim.”

Flora şaşkınlıkla kaşlarını havaya kaldırdı. “Evlenecek misin?”

“Yapılacak en mantıklı şey bu.”

Flora anladığını belirtircesine başını salladı. “Pekâlâ, ben de Tony ile nişanımı bozacağım.”

“Gerçekten mi?”

“Evet,” dedi Flora. “Yapılacak en mantıklı şey bu.”

Violet odada dört dönüyordu. Dışarı çıkmak, Bayan Huntley'in evine dönerek Clive'in yanında olmak istiyordu. Ama Flora buna izin vermiyordu. Will Dalloway evden çıkmalı saatler olmuştu. Saatler...

"O iyi bir doktor," dedi Flora.

"Hasta ölüyorsa doktorun ne kadar iyi olduğunun pek önemi yok," diye yanıtladı Violet biraz fazla hiddetli bir sesle. Sam'in ardından Clive'i de kaybetmeye dayanamazdı.

Nihayet kapıda anahtar sesi duyuldu. Violet, Will'i karşılamak için hızla kapıya koştu. Ama Will onu nazikçe içeri itti. Hepsi birlikte salonda oturana kadar konuşmayacaktı. Oldukça yorgun görünüyordu ve üzeri sıırılsıklamdı.

"Violet, Clive iyi olacak," dedi. "Bayan Huntley hareket edebilene kadar orada kalmasına izin verdi. Enfeksiyon henüz ciğerlerine sıçramamıştı. Ayak bileğindeki kırığa da gerekeni yaptım."

"Kırık mı?"

"Fark etmemiş miydin? Acı içindeydi. Yürüyüp tırmanırken bileğine çok fazla baskı yapmış. Muhtemelen tam olarak iyileşmeyecek, bundan sonra daima biraz topallayacak. Ama dediğim gibi, yaşayacak."

Violet avucunun içiyle gözyaşlarını sildi. "Bana söylemedi bile."

"İkinizin de aklında çok fazla şey vardı. Bana olanları anlattı," diyerek Flora'ya döndü Will. "Bayan Huntley'in evindeyken bir haber aldık. Tony DeLizio, nişanlın..."

"Eski nişanlım," diye mırıldandı Flora.

“Patıkaya inmiş. Bir ceset bulmuş.”

“Sam’in cesedini mi?”

Will başını iki yana salladı. “Sweetie’nin cesedi. Otele dönerken kayıp düşmüş gibi görünüyor,” diyerek eliyle yavaşça Violet’ı işaret etti.

Flora başını eğerek derin bir nefes verdi. Violet içindeki coşku ve sevinci bastırmaya çalışıyordu.

“Bayan Zander panik içinde Huntley’in evine gelerek telefonu olup olmadığını sordu. Ama yoktu. Yetkililere hâlâ haber veremedik.”

“İki ölüm,” dedi Flora. “İki günde iki ölüm. Otele dönmem gerek. Bayan Zander birileriyle görüşmeden önce onunla konuşmalıyım,” diyerek ayağa kalktı. “Violet ile sen ilgilenir misin? Tren seferleri başlayana kadar burada kalmak zorunda.”

“İstediğin kadar kalabilirsin, Violet,” dedi doktor. “Boş bir odam var. Hem rengin yerine gelene kadar sana göz kulak olmak isterim. Flora, yolun tren raylarına kadar olan kısmı temiz sayılır. Seni otele bırakmamı ister misin?”

“Teşekkürler.” Flora, Violet’a dönerek onu hızlı ve beceriksiz bir şekilde kucakladı. “Yakında görüşürüz.”

Onlar çıktıktan sonra Violet, şöminenin önüne uzanarak düşünmeye başladı. Clive yolda Sweetie ile karşılaşmadığını söylemişti. Clive onu aramaya çıkmadan önce Sweetie düşüp ölmüş müydü? Yoksa yolda Sweetie’ye rastladığı için mi öyle söylemişti? Sweetie zorba ve kibirli alçağın tekiydi. Clive’e Violet’tan kurtulduğunu ve ona da aynısını yapacağını söylemiş olabilir miydi? Clive iriyarı bir adam olmasa da uzun boylu ve çevikti. Ayrıca zekiydi.

Violet gülümsedi. Bunun bir önemi yoktu. Ona hiçbir şey sormayacaktı. Clive ile buradan uzaklaştıklarında hayat

yeniden başlayacaktı. Öncesinde yaşananların artık bir önemi olmamalıydı.

Will, Flora'yı tren istasyonunun yakınına bıraktıktan sonra onunla otele kadar yürümeyi teklif etti.

“Hayır,” dedi Flora. “Biraz düşünmeye ihtiyacım var. Sen Violet ile ilgilen. Karnında Sam’in çocuğunu taşıyor. Şu an benim için hayattaki en önemli insan o.”

Will gülümsedi. “Senin için yapacağım, Flora. Senin için her şeyi yaparım.”

Ama ikisi de şu an böyle bir zamanda aşklarını ilan edemezdi. Öncelikle Flora’nın, Bayan Zander’a neler yapacaklarını anlatması gerekiyordu.

İki adam buz gibi havada kaybolarak ölmüştü. Bu Sam’in ölümünü açıklamak açısından mükemmeldi. Hikâye kendi kendine yazılmıştı. Sweetie ve Sam yürüyüşe çıkmış, berbat hava koşulları yüzünden ikisi de ölmüştü. Birinin cesedi bulunmuş, diğerkinki ise bulunamamıştı. Yine de Flora, Sam’in Sweetie gibi bir adamla arkadaşlık ettiğinin düşünülmesine dayanamıyordu. Hayır, Sam’i eve götürmek istiyordu. Cesedini götüremezdi –vadinin derinliklerinde kaybolmuştu– ama onu kalbinde taşıyacak ve doğru zaman geldiğinde öldüğünü açıklayarak uygun bir cenaze töreni düzenleyecekti. Bu fikir anne ve babasının da hoşuna giderdi. Bir Honeychurch-Black’in kar fırtınasında kaybolmasını istemezlerdi. Bu onları haber konusu yapardı. Bilhassa o haydutun yanında kaybolmuşken.

Tony'ye gelince... Flora onu Violet'ın cinayetine teşebbüsteki rolünü açıklamakla tehdit edecek ve kendisinden ayrılmasını sağlayacaktı. Sonra da kırık bir kalple evine dönebilecek ve kimsenin yapabileceği bir şey olmayacaktı.

Sam istemeden de olsa onu özgür bırakmıştı.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Altı Ay Sonra

“**B**urası senin odan,” dedi Violet kapıyı açarak. “Karşısı da çocuk odası olacak.”

Annesi şaşkın ve şüpheli bir ifadeyle odaya göz gezdirdi.

“Bu evin kirasını nasıl karşılıyorsun?”

“Orasını düşünme.”

Annesi sesini alçalttı. “Clive mi karşılıyor? Yoksa gizliden gizliye zengin miymiş?”

Violet başını hüznle iki yana salladı. Zavallı Clive, sürekli ağrıyan bacağıyla güçlkle çalışıyordu. Ama yavaş da olsa odaları boyamış, döşemeleri cilalamıştı. Küçük evleri mütevazı bir hediyeydi ve onlara bir başlangıç sunmak için yeter de artardı. Gerisi Violet’a kalmıştı. Violet ise çok çalışmak niyetindeydi. Annesi ve Clive bebekle ilgilenirken, o çalışacak ve ona verilenlerin üzerine ekleyecekti. “Anne. Sana sadece adının gizli kalmasını isteyen cömert bir hayırseverim olduğumu söyleyebilirim.”

“Ben senin kadar şanslı değildim,” dedi annesi, Violet’ın şişmiş karnını göstererek. “Önce seninle evlenecek bir adam buldun. Şimdi de bu.”

Clive arkalarında beliriverdi. “Ne düşünüyorsunuz, Bayan Armstrong? Burada mutlu olacak mısınız?”

“Kızımın mutlu olduğunu ve torunumun mutlu büyüdüğünü görmek beni mutlu edecek,” dedi annesi bavulunu yeni yatak odasının zeminine bırakarak.

“O zaman onları mutlu etmek için elimden geleni yapacağım,” dedi Clive. Ardından kollarını Violet’a sarıp karnını nazikçe okşadı.

Violet’ın annesi kaşlarını kaldırdı. “Benim zamanımda insanlar yanında biri varken böyle davranmazlardı.”

Violet güldü. “Seni rahat bırakalım da odana yerleş.” Clive ile koridoru yarılarmıştı ki annesinin ona seslendiğini duydu.

“Öğrenmezsem çatlarım. Bana söyleyebilirsin, söz veriyorum kimseye tek kelime etmem. Kim bu adam? Şu hayırsever?”

“*Kadın*. Hayırseverim bir kadın.”

Paralı bir kadın fikri, annesinin dilinin tutulmasına neden olmuştu.

“Sana onun hakkında bir şey söyleyemem. Kendine ait bir hayatı var. Önümüzdeki ay evleniyor. Bir doktorla. Adını asla açıklamayacağımı kabul ettim. Ama sana şunu söyleyebilirim,” diyerek gülümsedi Violet. “O şimdiye kadar tanıdığım en nazik kadın.”

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

2014

“**B**ölüyor muyum?” dedi Tomas kapı eşiğinden. Lizzie ile kanepede oturuyorduk. Etrafımız boş çay fincanları ve kullanılmış mendillerle çevriliydi.

Lizzie güçlkle ayağa kalktı. “Artık gideyim. Yeterince vaktini aldım.”

“Gitmek zorunda değilsin,” dedim.

“Gitmek zorunda değilsin,” diye tekrarladı Tomas. “Her şey yolunda mı?”

Lizzie gülümsemeye çalıştı. “Lauren sana anlatır.”

Portreyi Lizzie’ye uzattım. “Al, bu sende kalmalı.”

“Hayır, hayır. Şimdi istemiyorum. Hâlâ... Düşünmem gereken çok fazla şey var.”

“Öyleyse ben saklarım.”

“Teşekkürler, hayatım.” Lizzie başımı okşayarak bir tutam saçımı kulağımın arkasına yerleştirdi. “Sen iyi bir kızsın.” Arından dışarı çıkıp kapıyı arkasından çekti.

“Ne oldu?” diye sordu Tomas.

Ona portreyi gösterdim. “Violet. Lizzie’nin annesi.”

“Olamaz!”

Tomas'a tüm hikâyeyi anlattım. Lizzie'nin tepkilerini sözcüklere dökmek bir hayli zordu. Aynı anda hem şaşırıp heyecanlanmış, hem de üzülüp sevinmişti. Hastalığını ve ameliyatını atlatana kadar çenemi biraz daha tutabilmiş olmayı dilerdim. Ama anlatmaya başladığımda, kelimelerin ağzımdan dökülmesine engel olamamıştım.

Tanrım, ona mektupların kopyalarını bile göstermiştim. İki satır okuduktan sonra onları bana geri vermiş, "Görmek istemiyorum," demişti.

"Babasına karşı çok koruyucu," dedim Tomas'a. "Clive... Onu büyüten adam. Bütün bunlar ona biraz fazla geldi."

"Tahmin edebiliyorum." Tomas elimi tutarak sıktı. "Yine de sen doğru olanı yaptın. Bunu ondan saklayamazdın."

"Umarım kendini toparlar."

"Lizzie güçlü biri," dedi Tomas. Ardından beni kollarına alarak öptü. "Sana haberlerim var."

"İyi mi, yoksa kötü mü?" İçten içe ilişkimizin gerçek olmayacak kadar güzel olduğunu düşünüyordum.

"Nasıl baktığına bağlı."

Kanepeye oturdum. Bu defa yandaki mendil kutusuna ihtiyaç duyacak kişi ben mi olacaktım, merak ediyordum. "Öyleyse hemen söyleyen iyi olacak."

Tomas sehpaye oturdu. Dizlerimi iki dizinin arasına alarak öne doğru eğildi. "Otel planlarında bazı değişiklikler oldu."

"Restorasyondan mı bahsediyorsun?"

"Evet. Beni erken gönderecekler."

Kalbimin paramparça olduğunu hissettim. "Ah. Ne kadar erken?"

“Ben ne zaman istersem. Muhtemelen kısa bir süre sonra. Eve döndüğümde yeni bir sözleşme yapmam gerekecek.”

“Yani ocak ayma kadar geri gelmeyecek misin?”

“Şubatı kadar. Belki mart. Ama kesinlikle döneceğim. Dokuz ay kadar sonra.”

Tomas olmadan geçecek dokuz ay...

“Sana bir şey söylemem gerek,” dedi Tomas, omuzlarını dikleştirip doğrularak. İşte o an gelmişti. Benden ayrılacaktı.

“Çabuk söyle.”

Derin bir nefes aldı. “Benimle gelmeni istiyorum.”

Söylediklerini idrak edene kadar bir süre boş gözlerle ona baktım. “Gerçekten mi? Danimarka’ya mı?”

“Henüz çok erken olduğunun farkındayım. Ama benimle evlen ya da sonsuza dek yanımda olacağına söz ver, demiyorum. Hatta birlikte yaşamak zorunda bile değiliz. Kız kardeşimin boş bir odası var, orada kalabilirsin. Sadece ciddi bir şekilde düşünmeni istiyorum. Çok güzel kahve yapıyorsun, orada harika bir iş bulacağına eminim ve...”

“Ama tek kelime Danca bilmiyorum.”

“Çabucak öğrenirsin. Sana yardım ederim.”

Deli olduğumu mu düşünüyordu? Sadece birkaç haftadır tanıdığım bir adamla yabancı bir ülkeye mi gidecektim? Hem de herhangi bir iş olasılığının, dil öğrenmemin, Tomas’la birlikteliğimin ya da... hiçbir şeyin garantisi yokken?

Gülmeye başladım.

“Bu kadar komik olan ne?” diye sordu Tomas temkinli bir şekilde gülümseyerek.

“Ne biliyor musun?” dedim. “Bunu gerçekten düşünceğim.”

Penny personel tuvaletine girdiğinde ellerimi günün kirinden arındırıyor, saçlarımı düzeltiyordum.

“Annenle baban.”

Kalbim yerinden hopladı. “Ne? Buradalar mı?”

Penny evet dercesine başını salladı. “Beklemiyor muydun?”

“Hayır. Ama beklemem gerekirdi.” Annem hiç aramamıştı. Ben de onu aramamıştım. Bir süre konuşmamak için yaptığımızı sandığım karşılıklı anlaşma, anneme beni ziyaret etmesi için gizlice plan yapma fırsatı vermişti. Sırtımı lavaboya dayadım. “Şimdi ne yapacağım?”

“Gidip onlarla konuşmalısın. Tazmania’dan buraya onca yol gelmişler.”

“Ama onlara çok kızgıyım ve...” Saatileme baktım. “On dakika içinde biriyle buluşacağım.”

“Onlar senin ailen,” dedi Penny omzuma hafif bir yumruk atarak. “Onları affetmek zorundasın.”

Homurdanarak kapıyı açtım. Annemle babamın dışarıda beni beklediğini görebiliyordum. Kafa kafaya vermiş bir şeyler konuşuyorlardı.

Zamanlamaları korkunçtu.

Çantamı kaptım ve Penny’ye hoşça kal dedikten sonra onların yanına çıktım.

“Lauren!” diye bağırdı annem beni çekingen bir şekilde kucaklayarak. “Kilo vermişsin. Yemek yemiyor musun? Kaşlarına ne yaptın?”

Babam beni öperken, “Üzgünüm,” diye fısıldadı.

“Gelmeden önce aramanız gerekirdi,” dedim.

“Ah, sana zahmet vermeyeceğiz,” dedi annem. “Bir pansiyonda kalıyoruz. Aramızdaki meseleyi halledene kadar sadece bir iki günlüğüne buradayız. Oturup konuşabileceğimiz bir yer var mı? Evine gidelim mi?”

“On dakika sonra biriyle buluşacağım. Şuraya gidelim,” diyerek seyir terasını gösterdim.

“On dakika yetmez ki. Erkek arkadaşınla mı buluşacaksın? Onu arayıp biraz...”

“Lauren’ın planları var,” dedi babam belki de ilk kez annemin sözünü keserek. “Madem bize on dakika vermek istiyor, hemen başlayalım.”

“Gelin,” dedim yolu göstererek.

Annemle babam uzun, ahşap banka oturdular. Bense ayakta durup sırtımı korkuluklara yasladım. Bunun kötü bir fikir olup olmadığını merak ederek saatime baktım. Acaba onları doğruca pansiyona gönderip yarın konuşmamızı mı söylemeliydim?

“Anlat,” dedi babam anneme.

“Pekâlâ,” dedi annem. Öğle güneşi gözlerinin etrafındaki derin çizgileri aydınlatıyordu. Bu çizgiler yeni miydi? “Pekâlâ,” diye tekrarladı. “Lauren. Öfkeni anlayabiliyorum...”

Bekledim.

“Ama o kararı... yani benim verdiğim ve babanın kabul ettiği kararı... Adam’ın bizim yanımızda daha iyi bakılacağını düşündüğümüz için verdiğimiz bilmeni istiyorum. Ayrıca...”

“Adam birini seviyordu anne.”

“Birini sevmek için çok gençti. Yaşadığı sadece bir deneyimdi. Öyle düşünmüştük. Bir kızı sevseydi de aynısı olacaktı.”

Ona inanmak istiyordum.

“Her ne olursa olsun yaptığımız yanlıştı. Ama düşünmemiz gereken daha önemli bir şey vardı. Oğlumuz ölümcül bir hastalığın pençesindeydi. Kötü bir karar verdiğimiz için üzgünüz. Gerçekten üzgünüz.”

“Yanlış insandan özür diliyorsunuz,” dedim. “Özür dilemeniz gereken kişi ben değilim. Anton.”

Babam araya girdi. “Belki sen bizim özrümüzü iletebilirsin.”

“Belki de kendiniz söylersiniz,” dedim yolun aşağısını işaret ederek. “Çünkü buluşmam gereken kişi oydu. Ve işte geliyor.”

Anton bizi birlikte görünce duraksadı. Bunun onun için ne kadar zor olacağını biliyordum. Hatta yeni başlayan arkadaşlığımıza bile zarar verebilirdi. Ama bu artık benim sorunum değildi.

Babam ayağa kalkarak omuzlarını dikleştirdi. “Onunla konuşmak isterim,” dedi usulca. “Onu yanlış değerlendirdiğimi kabullenmekten korkmuyorum.”

Annem ağlamamaya çalışan bir çocuk gibi dudaklarını büzdü. Ona acıdığımı hissettim. Geri gelip karşısına dikilen şey geçmişiydi.

“Konuşun onunla,” dedim nazik bir şekilde. “Kafede bekliyorum olacağım.”

Otele doğru yürümeye başladım. Arkamı döndüğümde annem, babam ve Anton’ın korkuluklara yaslanıp konuştuklarını gördüm. Gün ışığı sırtlarına vuruyordu. Bu mesafeden anneme bakarken, her birimizi nasıl da etkili bir biçimde yönettiğini düşündüm. Bu gerçekten komik gelmişti. Boyu bir buçuk metre bile yoktu. Geniş bağı, kötü permal saçlarıyla, ufacık bir kadındı. Ne konuştuklarını duyamıyordum. Ama annem

anlatıyor, Anton dinliyordu. Konuşmalarının nasıl sonlanacağı hakkında bir fikrim yoktu. Ancak annem özür diler de Anton kabul ederse, yeni bir başlangıç yapabilirlerdi.

Annem ve babam akşam yemeği için evime geldi. Babam Anton'a ve ağırbaşlılığına hayran olmuştu. Daha tedbirli olan annem ise bu konu hakkında konuşmak istemediğini söyledi. Pizza yiyip havadan sudan konuşmaya çalıştık. Fakat annem öldürücü darbesini vurmak için gecikmedi.

“Bu ev çok küçük.”

“Bana yetiyor.”

“Odana hiç dokunmadık,” diyerek gülümsedi. “Sence de artık eve dönme vaktin gelmedi mi?”

“Eve mi?” Annemin başının üzerinden babama baktım. O da anlamlı bir ifadeyle bana bakıyordu.

“Kaç ay oldu,” dedi annem. “Bana arkadaş olursun. Seni özledim.”

Pizzadan yağlanan parmaklarımı peçeteye silerek, nazikçe annemin elini tuttum. “Anne,” dedim. “Eve dönmeyeceğim.”

Annem dudağını büktü. “Neden?”

“Çünkü Danimarka'ya taşmıyorum.”

“İyi misin?”

Lizzie başını olumlu anlamda salladı. Tomas o sabah bizi tren istasyonuna bıraktığından beri, ağzından çıkan kelimeler bir elin beş parmağını geçmemişti. Sydney'in banliyölerine doğru ilerleyen bir trendeydik. Lizzie son derece solgun görünüyordu.

“Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun,” dedim. Aslında söylemek istediğim bu değildi. Zaten Lizzie de bunun farkındaydı. Terri-Anne Dewhurst’le buluşmalarını ayarlayabilmek haftalarımı almıştı. Terri-Anne oldukça heveslenmişti.

“O benim annemin kuzeni!” diye bağırmıştı. “Honeychurch-Black kanı taşıyor. Onu bağrımıza basacağız. Oraya gelebilirim. Eğer bu onu rahatsız edecekse Sydney’de de buluşabiliriz.”

Lizzie’nin ise tüyleri diken diken olmuştu. “O benim babam değildi. Benim babam Clive Betts. Beni o büyüttü, bir babanın görevi de bu.” Sam’in Violet’a gönderdiği mektuplar Lizzie’nin kaldıramayacağı kadar ağırdı. O mektuplar hayalindeki geçmişi yerle bir etmişti. Oysa anne ve babasının birbirlerini delicesine sevdiğini, birbirlerinin ilk ve gençlik aşkı olduklarını hayal etmişti.

“Yapmak zorundayım,” dedi Lizzie tren sarsılarak ilerlerken. “Bunca yolu bunun için geldi.”

“Sadece Goulburn’dan geldi.”

“Olsun,” dedi Lizzie. “Beni ailesinin bir parçası olarak düşünmese iyi eder. Benim kendi ailem var.”

“Sadece tanışmak istiyor.” Çantamdan Violet’m portresini çıkararak ona uzattım.

“Bu ne?” diye sordu.

“Hadi, aç.”

Lizzie kâğıdı açarak kucığında düzleştirdi.

“Baban. Clive. Bunu o çizdi.”

“Bunu başka biri yazmış,” dedi Lizzie sayfanın üst tarafındaki *Violet’ım* yazısını göstererek.

“Evet, ama resmi çizen Sam değildi. Bak. İyi bak. Her çizgisinde aşkı görebilirsin. Gözlerine bak. Ne kadar hassas bakıyorlar. Bence annen de onu seviyormuş.”

“Bulduğun taş *babamın* isminin başharflerini yontmamış.”

“Hayır. Ama sana söylediğim gibi o harfleri karalamış. Belki Samuel Honeychurch-Black’e karşı aptalca, çocukça bir aşk besledi. Ama zor durumda kaldığında döndüğü kişi baban oldu. Seni büyüten, kendi kızı gibi seven ve öyle olmadığını hissetmene asla izin vermeyen baban...”

Lizzie uzun bir süre resmi inceledi. Gözleri giderek doluyordu. “Keşke neler olduğunu bilseydim.”

“Neler olduğunu biliyoruz. Violet, Zümrüt Kaplıca Oteli’nden ayrıldı ve güzel bir hayata sahip olmak için yaşamına devam etti. Seninle ve babanla aşk dolu bir hayata sahip olmak için,” diyerek koluna girdim. “Hadi Lizzie. Gülümse.”

“Bunlar için fazla yaşıyım, Lauren. Gizli babalık, şehvet dolu aşk mektupları... Annemle babamın birbirlerini sevdikleri için evlendiklerine, beni planlayarak ve isteyerek dünyaya getirdiklerine inanmaya devam etmek istiyorum...” Başını iki yana salladı. “Normal bir ailem olduğuna inanmak...”

“Normal aile diye bir şey olduğunu sanmıyorum. Biliyorsun.”

Tren istasyona girdi.

“Hazır mısın?” diye sordum.

“Her zamanki gibi.”

Camdan dışarıyı gösterdim. “Bak, Terri-Anne orada. Yanında birkaç kişi de var.”

“İsim hafızam hiç iyi değil,” dedi Lizzie. Sesi ansızın yaşlanmış gibiydi.

“Sadece gülümse ve rahat ol. Ben yanıdayım.”

Trenden inip, hiç tanımadıkları kuzenlerini karşılamak için bekleyen Lizzie’nin yeni ailesinin yanına yöneldik.

Sonsöz

1927

Violet gözlerini açtı. Uykusu kaçmıştı. Dün geceki mucizeyi hatırlayarak gülümseyip, yana döndü. İşte oradaydı. Beyaz, el örgüsü battaniyeye sıkıca sarılmış pembe, küçük bebeği, Violet'ın hastane yatağının yanındaki beşikte huzur içinde uyuyordu. Violet sadece saatler önce doğan kızına uzanarak tatlı, yumuşacık saçlarına dokundu.

O sırada kapıda bir gölge belirdi. Violet başını kaldırdığında Clive'i gördü. Mutlu, ama kararsız ve hassas görünüyordu.

“Uyandırmadım, değil mi?” diye sordu Clive.

“Hayır. Uyuyamayacak kadar heyecanlıyım.”

Clive, yatağın yanına bir sandalye çekerek Violet'ın elini tuttu. “Bu şimdiye kadar gördüğüm en harika şeydi.”

“Neden sana dışarı çıkmanı söylediklerinde çıkmadın?”

“Çünkü insanın her gün yeni doğan çocuğunu görme fırsatı olmuyor.”

Çocuğunu. Violet'ın gözleri doldu. “Onun Sam'in bebeği olmasını hiç sorun etmiyorsun, değil mi?”

Clive, Violet'm elini dudaklarına götürerek nazikçe öptü. “O Sam'in bebeği değil,” dedi yavaş ve kararlı bir şekilde.

“Bizim bebeğimiz. Onu sevip üzerine titreyeceğim. Elimden ne geliyorsa, her şeyimi ona vereceğim. Zamanımı, paramı, bedenimi, ruhumu... Biz bir aileyiz, Violet. Ve seni büyük bir tutkuyla seviyorum.”

Tutkuyla. Violet önceleri bu kelimenin farklı bir anlam taşıdığını sanıyordu. Ani ve şiddetli bir şeydi. Tıpkı bir yıldırım gibi. Şimdiyse tutku denen şeyin eski ve dipsiz bir kuyu olduğunu fark etmişti. Bir gelgit gibi yavaşça yükseliyordu. Ama bir kez yükseldiğinde, karşısında hiçbir şey duramıyordu. Gerçek tutku, hayali kurulabilecek basit bir şey değildi. Her şeye göğüs gerecek kadar güçlü bir şeydi. Clive onu tutkuyla seviyordu. Her gün daha da artan, her kelimede ve dokunuşta kendini gösteren bir tutkuyla...

Violet gözyaşlarına aldırış etmeksizin Clive’in güzel yüzüne baktı. “Hayatım boyunca aptalın tekiydim.”

“Hepimiz zaman zaman aptallık ederiz. Kim bilir? Belki yine edersin. Ama ben yine de yanında olacağım.”

“Ben de senin,” dedi Violet, elini kalbinin üzerine koyup yemin ederek. “Sen doğru kişisin.”

“Doğru kişi mi?”

“İnsan en başında anlayamıyor.”

Küçük kız uyanarak kendi gibi küçük bir haykırış kopardı. Clive onu beşiğinden çıkarır çıkarmaz da sakinleşip sustu. Clive hayranlıkla kollarındaki bebeğe baktı. “Yaşadığım sürece seni seveceğim, küçük şey,” dedi bebeğe, kızına. “Öldüğümde ise bir yıldız olup, seni gökyüzünden sevmeye devam edeceğim.”

Violet onu izlerken kalbi huzurla doluydu.